

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality III.

Eliezer Yudkowsky

Překlad Edita Neumannová

Redakce: Jaromír „Kerray“ Matýšek a kolektiv
Archetypal.cz

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

archetypal.cz/HPaMR

Neprodejné

v. 20240206

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny knihy #HPaMR v aktuální verzi a v různých formátech
- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](#)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní scifi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>
- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů

- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu
- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou sérii knih v angličtině v různých formátech
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly

samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na https://archetypal.cz/HPaMR](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

38. Smrtný hřích – Luciusův strach

Jasně slunce, čistý vzduch, veselí studenti a jejich veselí rodiče, čistá dlažba nástupiště 9 a $\frac{3}{4}$ a zimní slunce, visící nízko na obloze, v 9:45 ráno 5. ledna 1992. Někteří z mladších studentů na sobě měli šály a rukavice, ale většina na sobě měla jen hábity, přece jen, byli to kouzelníci.

Potom, co se Harry odsunul z přistávací plochy, sundal si šálu a plášť, otevřel šuplík ve svém kufříku a své zimní oblečení uklidil.

Po dlouhou chvíli se nechal šlehat lednovým větrem, jen aby si mohl uvědomovat, jaké to je.

Vytáhl kouzelnický hábit a přetáhl si ho přes sebe.

A nakonec Harry vytáhl svou hůlku; nemohl nepomyslet na rodiče, které právě políbil na pozdrav, na svět, jehož problémy nechává za sebou...

Se podivným pocitem viny za nevyhnutelné pronesl: „*Thermos.*“

Zalilo jej teplo.

A Chlapec-který-přežil byl zpět.

Harry zívl a protáhl se. Po prázdninách se víc než cokoli jiného cítil letargicky. Dnes ráno se mu nechtělo číst žádnou z učebnic, dokonce ani žádnou vážnější science-

fiction, potřeboval něco naprosto lehkovážného, jen aby se zabavil...

No, na tom nebude nic těžkého, pokud bude ochotný se vzdát čtyř svrčků.

Kromě toho, pokud byl Denní věstec zkorumpovaný a Jinotaj byly jediné konkurenční noviny, mohly by obsahovat nějaké potlačené skutečné zprávy.

Harry se odšoural ke stejnému stánku jako posledně a uvažoval, jestli Jinotaj dokáže přetrumfnout titulek, který tu spatřil předtím.

Jak se přibližoval, prodavač se začal usmívat, pak však mužova tvář náhle změnila výraz, když si všiml jizvy.

„*Harry Potter?*“ zalupal po dechu prodavač.

„Ne, pane Duriane,“ řekl Harry, jehož oči se krátce zanořily k mužově jmenovce, „jen úžasná imitace –“

A pak Harrymu hlas v hrdle uvízl, jak si všiml horní poloviny složeného *Jinotaje*.

*NALITÁ JASNOVIDKA VYKLOPILA TAJEMSTVÍ:
TEMNÝ PÁN SE VRACÍ,*

Harry se na okamžik pokoušel zarazit svůj obličej, než mu došlo, že *nebýt* překvapený by ho v jistém smyslu taky prozradilo –

„Omluvte mě,“ řekl Harry. Jeho hlas byl jen trochu znepokojený, a on už ani nevěděl, jestli už i to

neprozrazuje až příliš, nebo jaká by vůbec *byla* jeho normální reakce, kdyby nic nevěděl. Strávil tolik času kolem Zmijozelů, že začal zapomínat, jak udržet tajemství před obyčejnými lidmi. Čtyři svrčky dopadly na pult.

„Jedno vydání Jinotaje, prosím.“

„Ach, žádné obavy, pane Pottere!“ řekl prodavač spěšně a zamával rukama. „O nic nejde, jen –“

Noviny proletěly vzduchem, padly Harrymu do ruky, a on je otevřel.

NALITÁ JASNOVIDKA VYKLOPILA TAJEMSTVÍ:

TEMNÝ PÁN SE VRACÍ,

BERE SI DRACA MALFOYE

„Je to zadarmo,“ řekl prodavač, „pro vás, chci říct –“

„Ne,“ řekl Harry, „stejně jsem se chystal si je koupit.“

Prodavač přijal jeho mince, a Harry četl dál.

„Páni,“ řekl Harry o půl minuty později, „podstrčíte jasnovidce šest panáků skotské, a ta vyklopí i ta nejfantastičtější tajemství. Chci říct, kdo by si jen pomyslel, že Sirius Black a Peter Pettigrew jsou v skrytu ta samá osoba?“

„Já teda ne,“ řekl prodavač.

„Dokonce tu mají i společný obrázek těch dvou, abychom věděli, kdo přesně je v skrytu ta samá osoba.“

„Jo,“ řekl prodavač. „Dost dobrej převlek, co?“

„A mně je ve skutečnosti šedesát pět let.“

„Nevypadáte ani na polovinu,“ řekl prodavač přívětivě.

„A jsem zasnoubený s Hermionou Grangerovou a Bellatrix Blackovou a Lenkou Láskorádovou a, ach ano, s Dracem Malfoyem taky...“

„To asi bude hodně zajímavá svatba,“ řekl prodavač.

Harry vzhlédl od novin a přátelským tónem řekl, „Víte, když jsem poprvé slyšel, že Lenka Láskorádová je šílená, napadlo mě, jestli to tak doopravdy je, nebo jestli si ty věci vymýšlí a neustále se u toho sama pro sebe chichotá. Když jsem si pak v *Jinotaji* přečetl svůj druhý titulek, rozhodl jsem se, že *nemůže* být šílená, chci říct, *nemůže* být *jednoduché* podobné věci vymyslet, *nemůže* se vám to povést *náhodou*. A víte, co si myslím teď? Myslím, že přeci jen musí být šílená. Když se normální lidé pokoušejí něco vymyslet, nevypadá to *takhle*. Ve vaší hlavě musí být něco vážně *v nepořádku*, když vaše pokusy něco vymyslet dopadají *takhle!*“

Prodavač na Harryho vytřeštil oči.

„Vážně,“ řekl Harry. „Kdo tohle vůbec *čte?*“

„Vy,“ řekl prodavač.

Harry se vytratil přečíst si své noviny.

Nesedl si k tomu samému stolu jako předtím s Dracem, když se kdysi chystal jet tímto vlakem *poprvé*. To mu

připadalo jako pokoušet historii, aby se zopakovala.

Nešlo jen o to, že podle *Jinotaje* byl jeho první týden v Bradavicích padesát čtyři let dlouhý. Šlo o to, že podle Harryho skromného názoru jeho život *nepotřeboval* žádné nové roviny složitosti.

Takže si Harry našel malou železnou židli úplně jinde – daleko od hlavního davu a příležitostných tlumených prásknutí, která doprovázely přemísťování rodičů s dětmi – posadil se a dal se do čtení *Jinotaje*, aby zjistil, zda neobsahuje nějaké potlačené zprávy.

A kromě těch očividných šíleností (nebesa jim pomáhejte, pokud něco z *toho* bylo skutečné) v něm našel slušné množství uštěpačných romantických drbů; nic, co by bylo *skutečně* důležité, pokud by to bylo pravdivé.

Harry zrovna četl o ministerském návrhu manželského zákona, který by všechna manželství zakázal, když tu –

„Harry Potter,“ řekl hedvábný hlas, který mu do krevního oběhu poslal dávku adrenalinu.

Harry vzhlédl.

„Lucius Malfoy,“ řekl Harry unaveným hlasem. Příště se zachová rozumně a počká na mudlovské straně King's Cross až do 10:55.

Lucius zdvořile naklonil hlavu, díky čemuž se mu z ramene svezl dlouhý pramen bílých vlasů. Nesl si stejnou

hůl jako minule, černě lakovanou, se stříbrnou hadí hlavou jako rukojetí; něco v jeho sevření tiše říkalo *toto je smrtelně nebezpečná zbraň, a ne jsem slabý a jen se opírám*. Jeho tvář byla bez výrazu.

Následovali ho dva muži, jejichž oči bez přestávky pátraly kolem, skloněné hůlky svírali v ruku. Pohybovali se jako jediný organismus o čtyřech nohách a čtyřech rukách, starší Crabbe-a-Goyle, a Harry si pomyslel, že dokáže uhádnout, který je který, ale na druhou stranu, ne snad, že by na tom záleželo. Jednalo se o Luciusovy končetiny právě tak jistě, jako kdyby byli dvěma vnitřními prsty na jeho levé noze.

„Omlouvám se, že vás ruším, pane Pottere,“ řekl ten hebký, hedvábný hlas. „Ale neodpověděl jste na žádnou z mých sov, a mě napadlo, že toto může být má jediná šance se s vámi setkat.“

„Neobdržel jsem žádnou z vašich sov,“ řekl Harry klidně. „Brumbál je předpokládám zadržel. Ale i kdybych je obdržel, neodpověděl bych, nanejvýš přes Draca. Jednat s vámi přímo, bez Dracova vědomí, by bylo prohřeškem proti našemu přátelství.“

Prosím, jděte pryč, prosím, jděte pryč...

Šedé oči zajiskřily. „Takže to je váš přístup...“ řekl Malfoy senior. „Dobrá. Chvilku s vámi budu hrát. Jaký jste

měl důvod vmanévrovat svého dobrého přítele, mého syna, do veřejného spojenectví s tou dívkou?“

„Ach,“ řekl Harry zlehka, „není to očividné? Dracova spolupráce s Grangerovou ho donutí uvědomit si, že mudlorození jsou přese všechno také lidé. Bwa. Ha. Ha.“

Přes Luciusovy rty přeběhla stopa sevřeného úsměvu. „Ano, to zní jako jeden z Brumbálových plánů. Ale tak to *není*.“

„Vskutku,“ řekl Harry. „Je to část mé vlastní hry s Dracem, žádná Brumbálova práce, a to je všechno, co k tomu řeknu.“

„Zanechme her,“ řekl Malfoy starší a šedé oči mu rázem ztvrdly. „Pokud jsou má podezření pravdivá, pak byste z Brumbálova příkazu stěží jednal v každém případě, *pane Pottere*.“

Nastalo kratší ticho.

„Takže to víte,“ řekl Harry chladným hlasem. „Povězte. Kdy přesně jste si to uvědomil?“

„Když jsem četl vaši odpověď k onomu malému proslovu profesora Quirrella,“ řekl bělovlasý muž a pochmurně se uchechtl. „Nejprve mě to zmátlo, nezdálo se to ve vašem zájmu; trvalo mi dny, než jsem pochopil, koho že zájmům to slouží, a pak se to všechno konečně vyjasnilo. A je

rovněž jasné, že jste slabý, alespoň v jistých ohledech, když už ne v jiných.“

„To je od vás velmi chytré,“ řekl Harry, stále chladně. „Ale možná se pletete v mých zájmech.“

„Možná ano.“ Do sametového hlasu se vkradl náznak oceli. „Ano, právě toho se bojím. Hrajete zvláštní hry s mým synem, hry, jejichž účel nedokážu odhadnout. To není přátelský akt, a vy musíte *očekávat*, že budu znepokojen!“

Lucius se teď o hůl opíral oběma rukama, a obě zbělaly. I jeho bodyguardi byli najednou napjatí.

Nějaký instinkt v Harrym vyhlásil, že projevit strach a dovolit Luciusovi spatřit, že může být zastrašen, by byl velmi špatný nápad. Jsou přeci na veřejném nádraží –

„Přijde mi zajímavé,“ řekl Harry, vkládaje ocel do svého vlastního hlasu, „že si myslíte, že bych mohl něco získat tím, že ublížím Dracovi. Ale to je zcestné, Luciusi. Draco je mým *přítelem*, a já své přátele nezrazuji.“

„Cože?“ zašeptal Lucius. V tváři se mu zračil čistý šok.

Pak –

„Máme společnost,“ řekl jeden z poskoků a Harry si pomyslel, že podle hlasu to musí být Crabbe senior.

Lucius se narovnal, otočil se a nesouhlasně zasyčel.

Blížil se k nim s vystrašeným, avšak odhodlaným výrazem Neville, tažen vysokou ženou, která nevypadala vystrašeně ani v nejmenším.

„Madam Longbottomová,“ řekl Lucius ledově.

„Pan Malfoy,“ odvětila žena se stejným chladem.

„Obtěžujete našeho Harryho Pottera?“

Záštěk smíchu, který Lucius vydal, zazněl s podivnou hořkostí. „Ach ne, to si nemyslím. Přišla jste ho přede mnou ochránit, že?“ Bělovlasá hlava se sklonila k Nevillovi. „A toto musí být loajální poručík pana Pottera, poslední potomek Longbottomů Neville, sám sebou zvaný z Chaosu. Jak zvláště se svět někdy otáčí. Občas si myslím, že je naprosto šílený.“

Harry neměl nejmenší tušení, co na to říct, a Neville vypadal zmateně a vystrašeně.

„Pochybují, že je to svět, kdo je tu šílený,“ řekla madam Longbottomová. Její hlas nabral výsměšný tón.

„Nevypadáte dobře, pane Malfoyi. Stála vás řeč našeho drahého profesora Quirrella pár spojenců?“

„Byla to docela chytrá pomluva mých schopností,“ řekl Lucius chladně, „i když mohla zafungovat jen na blázny, kteří věří, že jsem skutečně byl Smrtijedem.“

„Cože?“ vyhrkl Neville.

„Byl jsem pod kletbou *Imperius*, mladý muži,“ řekl Lucius, který teď zněl unaveně. „Bez podpory rodu Malfoyů by Pán zla jen stěží byl schopný začít rekrutovat mezi čistokrevnými rodinami. Odmítl jsem, a on se mnou jednoduše pojistil. Jeho vlastní Smrtijedi se to dozvěděli až později, proto to falešné Znamení na mé ruce; i když, protože jsem k němu doopravdy nesvolil, neváže mě. Někteří Smrtijedi stále věří, že jsem patřil mezi ně, a pro mír uvnitř tohoto národa je v to nechávám věřit, abych je mohl kontrolovat. Ale nebyl jsem takovým hlupákem, abych toho nešťastného dobrodruha podporoval z vlastní vůle –“

„Ignorujte ho,“ řekla madam Longbottomová, adresujíc jak Harryho, tak Nevilla. „Kvůli strachu z tvého svědectví pod veritasérem musí strávit celý zbytek života předstíráním.“ Řekla to se zlomyslným uspokojením.

Lucius se k ní přezíravě otočil zády, a znovu pohlédl na Harryho. „Požádal byste tuto semetriku, aby odešla, *pane Pottere?*“

„Nemyslím,“ řekl Harry suše. „Dávám přednost jednání s tou částí rodu Malfoyů, která je mého věku.“

Na to nastalo dlouhé ticho. Šedé oči ho zkoumaly.

„Samozřejmě...“ řekl Lucius pomalu. „Teď si *já* připadám jako hlupák. Celou tu dobu jste jen předstíral, že nemáte

tušení, o čem mluvíme.“

Harry opětoval jeho pohled a nic neříkal.

Lucius pozvedl svou hůl o několik centimetrů, a tvrdě jí uhodil do země.

Svět zmizel v bílé mlze, všechny zvuky se utišily a ve vesmíru neexistovalo nic kromě Harryho, Luciuse Malfoye a hůlky s hadí hlavou.

„Můj syn je mým srdcem,“ řekl Malfoy starší, „poslední cennou věcí, která mi na tomto světě zbývá, a toto vám říkám v přátelském duchu: pokud by přišel k úhoně, zasvětím svůj život pomstě. Ale dokud k žádné úhoně *nepřijde*, přeji vám štěstí ve vašich snahách. A stejně jako jste o nic nepožádal vy mě, nepožádám o nic víc já vás.“

Bílá mlha zmizela. Odhalila madam Longbottomovou s hůlkou v ruce, které Crabbe starší bránil přijít blíž.

„Jak se *opovažujete!*“ syčela.

Luciusův černý hábit a bílé vlasy zavířily, když se otočil ke Goylovi seniorovi. „Vracíme se na panství Malfojų.“

Ozvalo se trojitě prásknutí a byli pryč.

Nastalo ticho.

„Drahá *nebesa*,“ řekla madam Longbottomová. „O co tu šlo?“

Harry bezmocně pokrčil rameny. Pak se podíval na Nevilla.

Na Nevillově čele se leskl pot.

„Velice ti děkuji, Neville,“ řekl Harry. „Velmi si tvé pomoci vážím, ale teď si myslím, že by ses měl posadit.“

„Ano, generále,“ řekl Neville a místo aby přešel k jedné z dalších židlí u Harryho, zhroutil se do sedu přímo na dlažbu.

„Zapříčinil jste v mém vnukovi mnohé změny,“ řekla madam Longbottomová. „S některými souhlasím, ale s jinými ne.“

„Pošlete mi seznam, co patří kam,“ řekl Harry. „Podívám se, co s tím svedu.“

Neville zasténal, ale nic neřekl.

Madam Longbottomová se uchechtla. „Přesně to udělám, mladý muži, děkuji vám.“ Ztišila hlas. „Pane Pottere... proslov profesora Quirrella byl něčím, co tento národ dlouho potřeboval slyšet. To samé však nemohu říci o vašem komentáři k němu.“

„Váš názor zvážím,“ řekl Harry mírně.

„Pevně v to doufám,“ řekla madam Longbottomová, a pak se otočila ke svému vnukovi. „Stále potřebuješ, abych –“

„Klidně můžeš jít, babičko,“ řekl Neville. „Myslím, že tentokrát to zvládnou sám.“

„S tímto souhlasím,“ řekla a s prásknutím zmizela jako mýdlová bublina.

Dva chlapci chvíli seděli v tichu.

Neville promluvil první unaveným hlasem. „Hodláš na mě změnit všechno to, s čím *souhlasí*, že ano.“

„Ne všechno,“ řekl Harry nevinně. „Jen se chci ujistit, že tě nekazím.“

Draco vypadal *velmi* znepokojeně. Neustále otáčel hlavou ze strany na stranu, a to bez ohledu na to, že trval na tom, aby šli do Harryho kufru a použili skutečné tišící kouzlo, místo obyčejné zvuk mlžící bariéry.

„Co jsi otci řekl?“ vyhrkl Draco hned jak bylo tišící kouzlo sesláno a zvuky Nástupiště 9 a $\frac{3}{4}$ utichly.

„Jenom... podívej, mohl bys mi říct, co řekl on tobě předtím, než tě tu vysadil?“ řekl Harry.

„Že mu mám ihned říct, pokud by se zdálo, že mě ohrožuješ,“ řekl Draco. „Že mu mám ihned říct, kdyby něco, co dělám *já*, mohlo ohrozit *tebe*! Otec si myslí, že jsi *nebezpečný*, Harry, ať už jsi mu řekl cokoli, vyděsilo ho to! *Děsit mého otce není dobrý nápad!*“

Ale sakra...

„O čem jste tedy mluvili?“ chtěl vědět Draco.

Harry se zaklonil v malé skládací židli, která byla umístěná na dně jeho kufrového podzemí. „Víš, Draco, zrovna tak jako existuje fundamentální otázka racionality, která zní ‚Co si myslím, že vím, a jak si myslím, že to vím?‘ existuje i smrtelný hřích, způsob myšlení, který je k tomu v protikladu. Zrovna jako u starých řeckých filosofů. Neměli ponětí, co se kolem děje, takže jen tvrdili věci jako ‚Všechno je voda‘ nebo ‚Všechno je oheň‘, a nikdy si nepoložili otázku, ‚Hej, počkat chvilku, i pokud všechno je voda, jak bych to mohl vědět?‘ Nepřemýšleli nad tím, zda mají důkaz, který by tu možnost odlišil od všech dalších možností, které si člověk dokáže představit, důkaz, na který by jen tak nenarazili, pokud by jejich teorie nebyla pravdivá –“

„Harry,“ řekl Draco vypjatým hlasem, „O čem jste s otcem mluvil?“

„Po pravdě, nemám nejmenší potuchy,“ řekl Harry, „takže je *velmi* důležité, abych si jen tak něco nevymyslel.“

Harry ještě nikdy předtím neslyšel Draca zaječet hrůzou takhle vysokým tónem.

39. Předstírání moudrosti, část 1. – Smrt, část 1.

Písknutí. Tiknutí. Bzzz. Zazvonění. Škytnutí. Pop.
Šplouchnutí. Zazvonění. Zatroubení. Puf. Zacinkání.
Zabublání. Pípnutí. Bouchnutí. Prásknutí. Zasvištění.
Zasyčení. Pfft. Zabzučení.

Během pondělní hodiny formulí profesor Kratiknot Harrymu tiše předal přeložený pergamen, na kterém stálo, že Harry má ve volné chvíli a takovým způsobem, aby si toho nikdo nevšiml – obzvláště ne Draco Malfoy, nebo profesor Quirrell – navštívit pana ředitele. Jeho chrličovým heslem na jedno použití bude „choulostivý zkosnatělec“. To bylo doplněno nezvykle povedenou inkoustovou malbou profesora Kratiknota, který na něj s občasným zamrknáním přísně hleděl; a u konce zprávy byla třikrát podtržená věta NEDOSTAŇTE SE DO ŽÁDNÉHO PRŮŠVIHU.

Takže Harry absolvoval přeměňování, studoval s Hermionou, snědl večeři, promluvil si se svými poručíky a konečně, když odbila devátá, se zneviditelnil, vrátil se zpátky do šesté hodiny večerní a unaveně se odšoural vstříc chrličí, spirálovým schodům, dřevěným dveřím, místnosti plné malých udělátek a stříbrousé postavě pana ředitele.

Tentokrát Brumbál vypadal poměrně vážně, jeho obvyklý úsměv chyběl a byl oblečen v pyžamu tmavší a střízlivější barvy než obvykle.

„Děkuji, že jsi přišel Harry,“ řekl ředitel. Starý kouzelník vstal ze svého trůnu a pomalu začal přecházet po místnosti kolem podivných zařízení. „Nejprve: máš s sebou své poznámky o včerejším setkání s Luciusem Malfoyem?“

„Poznámky?“ vyhrkl Harry.

„Určitě sis to *zapsal*...“ řekl starý kouzelník a hlas se mu vytratil.

Harry se cítil zahanbeně. Ano, poté, co jste tápajíc prošli nejasným rozhovorem plným významných narážek, kterým jste nerozuměli, *zatraceně očividným* dalším krokem by bylo si to všechno okamžitě zapsat dřív, než vzpomínka vybledne, abyste to mohli zkoušet rozluštit později.

„Dobrá,“ řekl ředitel, „tak tedy z paměti.“

Harry v rozpacích začal rozhovor reprodukovat nejlépe, jak dokázal, a dostal se téměř do poloviny, než mu došlo, že není chytré jen tak říkat pravděpodobně šílenému řediteli všechno, přinejmenším ne, aniž by si to předem *promyslel*, ale na druhou stranu Lucius *definitivně* patřil k těm špatným a byl Brumbálovým oponentem, takže

pravděpodobně *bylo* dobrým nápadem mu to říct a Harry už začal mluvit a bylo moc pozdě, než aby se zarazil a věci si promyslel...

Harry své vyprávění dokončil upřímně.

Jak Harry pokračoval, Brumbálův výraz byl stále vzdálenější a na konci působil mnohem prastareji, atmosféra byla přísná.

„Dobrá,“ řekl Brumbál. „Pak tedy navrhuji, aby ses postaral o to, aby Malfoyův dědic k žádné úhoně *nepřišel*. A já udělám to samé.“ Ředitel se mračil, jeho prsty bubnovaly na inkoustově černý povrch desky s vrytým nápisem *Leliel*. „A myslím, že by od tebe bylo mimořádně moudré, kdyby ses nadále zdržel jakýchkoli styků s lordem Malfoyem.“

„Takže jste *zadržel* jeho sovy pro mě?“ zeptal se Harry. Ředitel na Harryho dlouho hleděl, pak neochotně přikývl.

Z nějakého důvodu se Harry necítil tak rozezlen, jak by se cítit měl. Možná to bylo prostě tím, že zrovna teď pro něj bylo velmi jednoduché vcítit se do ředitelova úhlu pohledu. I Harry dokázal pochopit, proč Brumbál nechtěl, aby komunikoval s Lucieusem Malfoyem; nevypadalo to jako *zlý* čin.

Na rozdíl od ředitelova vydírání Zabiniho... o čemž slyšel jen od Zabiniho, a Zabini byl mimořádně nedůvěryhodný. Po pravdě těžko říct, proč by Zabini jednoduše nevyprávěl historku, která by mu od profesora Quirrella zajistila nejvíce sympatií...

„Co kdybych, místo protestů, jednoduše řekl, že chápu váš úhel pohledu,“ řekl Harry, „a vy budete nadále zadržovat mé sovy, ale budete mi říkat, od koho byly?“

„Obávám se, že jsem zadržel velké množství sov tobě určených,“ řekl Brumbál vážně. „Jsi celebritou, Harry, a dostával bys tucty dopisů denně, některé i z dalekých zemí, kdybych je nevracel zpět.“

„To,“ řekl Harry, který se teď začínal cítit trochu pobouřen, „mi připadá jako trochu moc –“

„Mnoho z těch dopisů,“ řekl starý kouzelník tiše, „by tě žádalo o věci, které bys nemohl dát. Nečetl jsem je, samozřejmě, jen jsem je nedoručené vrátil jejich odesílatelům. Ale vím to, protože já sám je rovněž dostávám. A ty jsi příliš mladý, Harry, než aby ti každé ráno před snídaní muselo šestkrát puknout srdce.“

Harry sklopil pohled na boty. *Měl* trvat na tom, aby si ty dopisy mohl přečíst a posoudit to sám, ale... měl v sobě trochu zdravého rozumu a ten na něj právě velmi hlasitě ječel.

„Děkuji vám,“ zamumlal Harry.

„Mám ještě druhý důvod, proč jsem tě sem pozval,“ řekl starý kouzelník, „chtěl bych zkonzultovat tvého unikátního génia.“

„Přeměňování?“ řekl Harry, překvapen a polichocen.

„Ne, ne *toho* unikátního génia,“ řekl Brumbál. „Pověz mi Harry, jakého zla bys mohl dosáhnout, kdyby byl mozkomorovi povolen vstup na bradavické pozemky?“

Jak se ukázalo, profesor Quirrell žádal, nebo lépe řečeno se domáhal, aby jeho studenti poté, co se naučí slova a gesta kouzla *Patronus*, mohli své dovednosti vyzkoušet proti skutečnému mozkomorovi.

„Profesor Quirrell sám kouzlo *Patronus* seslat nedokáže,“ řekl Brumbál, jak pomalu přecházel kolem zařízení. „Což nikdy není dobrým znamením. Ale na druhou stranu, tu skutečnost mi sám *přiznal* když žádal, aby byli povoláni instruktoři, kteří by kouzlo *Patronus* naučili každého studenta, který by si to přál; nabídl, že výdaje zaplatí sám, pokud to neudělám já. To na mě udělalo velký dojem. Ale teď trvá na tom, aby byl přiveden mozkomor –“

„Pane řediteli,“ řekl Harry tiše, „profesor Quirrell *velmi* pevně věří v testování ostrou municí za realistických

bojových podmínek. To, že chce přivést skutečného mozkomora, je pro něj naprosto v charakteru.“

Teď ředitel Harrymu věnoval podivný pohled.

„*V charakteru?*“ řekl starý kouzelník.

„Chci říct,“ řekl Harry, „je to naprosto konzistentní se způsobem, jakým profesor Quirrell obvykle jedná...“

Harryho hlas se vytratil. *Proč* to tak řekl?

Ředitel přikývl. „Pak máš ten samý pocit jako já: je to výmluva. Velmi *rozumně* znějící výmluva, to bez pochyb, možná i rozumnější, než si uvědomuješ. Často se stává, že kouzelníci, kteří nejsou schopni patrona seslat, v přítomnosti skutečného mozkomora uspějí, místo zabliknutí nebo světla sešlou plně tělesného patrona. Nikdo netuší *proč* to tak je, ale je to tak.“

Harry se zamračil. „Pak skutečně nevidím, proč jste podezřívavý –“

Ředitel bezmocně rozhodil rukama. „Harry, *učitel obrany* mě požádal, abych nejtemnější ze všech stvoření nechal projít bradavickými branami. *Musím* být podezřívavý.“

Ředitel si povzdechl. „Ale když bude onen mozkomor hlídán, uzavřen v mocné kleci, a já sám u toho také budu, abych ho stále pozoroval – nenapadá mě nic, co by se *mohlo* stát. Ale možná to jen nejsem schopný spatřit. Proto o to žádám tebe.“

Harry na ředitele vytřeštil oči, ústa otevřená. Byl tak šokovaný, že se ani necítil polichoceně.

„*Mě?*“ řekl Harry.

„Ano,“ řekl ředitel s lehkým úsměvem. „Dělám, co mohu, abych odhadl své nepřátele, abych pochopil jejich zkažené mozky a předvídal jejich zlé myšlenky. Ale *mě* by nikdy nenapadlo vytvořit zaostřením z mrzimorských kostí zbraně.“

Copak tohle Harrymu *nikdo* nikdy nepromine?

„Pane řediteli,“ řekl Harry unaveně. „Vím, že to nezní dobře, ale ve vší vážnosti: nejsem zlý, jsem jen velmi kreativní –“

„Neřekl jsem, že jsi zlý,“ řekl Brumbál vážně. „Existují tací, kteří tvrdí, že pochopit zlo znamená zlým se stát; ale ti moudrost jen předstírají. To spíše právě zlo netuší, co je láska, neodvažuje se si lásku představit, a nikdy ji nepochopí, aniž by přestalo být zlem. A mám podezření, že ty si dokážeš představit, jak to vypadá v myslích temných kouzelníků lépe, než bych to kdy dokázal já sám, a zároveň stále znáš lásku. Takže, Harry.“ Ředitelovi oči byly soustředěné. „Pokud by ses ocitl na místě profesora Quirrella, jakého zla bys mohl docílit, kdybys mě ošálil, abych vpustil mozkomora na bradavické pozemky?“

„Vydržte chvílku,“ řekl Harry a jako v omámení došel ke křeslu před ředitelovým stolem. Tentokrát to skutečně bylo křeslo, ne dřevěná stolička, velké a pohodlné a Harry cítil, jak se boří, když do něho klesal.

Brumbál ho žádal, aby přechytračil profesora Quirrella.

Za první: Harry měl profesora Quirrella podstatně raději než Brumbála.

Za druhé: Hypotéza byla, že učitel obrany plánuje udělat něco špatného, a v tom podmíněném případě, by Harry měl pomoci řediteli tomu zabránit.

Za třetí...

„Pane řediteli,“ řekl Harry, „pokud profesor Quirrell *skutečně* něco chystá, nejsem si jistý, jestli ho *dokážu* přechytračit. Má mnohem více zkušeností než já.“

Starý kouzelník zavrtěl hlavou, nějak zvládl vypadat velmi vážně i navzdory svému úsměvu. „Podceňuješ se.“

To bylo poprvé, co Harrymu někdo řekl něco *takového*.

„Pamatuji si,“ pokračoval starý kouzelník, „na mladého muže, přesně v této místnosti, chladného a kontrolovaného, když čelil řediteli zmijozelské koleje a vydíral svého vlastního ředitele, aby ochránil své spolužáky. A já věřím, že ten mladý muž je mazanější, než profesor Quirrell, mazanější, než Lucius Malfoy, že se

jednou stane rovným samotnému Voldemortovi. To jeho si přeji zkonzultovat.“

Harry potlačit zamrazení, které jím při tom jménu proběhlo, a přemítavě se na ředitele zamračil.

Kolik toho ví...?

Ředitel Harryho viděl v sevření jeho temné stránky, ponořeného tak hluboko, jak kdy klesl. Harry si stále pamatoval, jaký to byl pohled, když neviditelný a navracený v čase pozoroval, jak jeho minulé já přimělo k ústupu starší Zmijozely; chlapec s jizvou na čele, který se nechoval jako ti ostatní. *Samozřejmě*, že si ředitel na chlapci ve své pracovně všiml něčeho zvláštního...

A Brumbál z toho usoudil, že jeho dětský hrdina je dost mazaný, aby se vyrovnal svému osudovému nepříteli, Pánu zla.

Což na něj nekladlo moc vysoké nároky, uvážíme-li, že Pán zla umístil jasně viditelné Znamení zla na levé ruce všech svých služebníků, a povraždil celé osazenstvo kláštera, který vyučoval bojové umění, které se chtěl naučit.

Dostatečně mazaný, aby se vyrovnal *profesoru Quirrellovi*, to byla výzva *úplně* jiné úrovně.

Ale bylo rovněž jasné, že ředitel nebude spokojený, dokud Harry nezchladne a neztemní a nepřijde s nějakou

odpovědí, která bude znít mimořádně mazaně... a která se zároveň pokud možno *nepostaví* do cesty způsobu, kterým profesor Quirrell učí obranu...

A samozřejmě, že Harry přejde ke své temné straně a z toho směru si to promyslí, jen aby mohl být upřímný a jen pro případ.

„Povězte mi,“ řekl Harry, „všechno o tom, jak bude mozkomor přiveden a jak bude chráněn.“

Brumbálova obočí se na chvíli zvedla, a potom se starý kouzelník rozhovořil.

Mozkomor bude na bradavické pozemky dopraven triem bystrozorů, které ředitel všechny osobně zná, a všichni jsou schopni seslat tělesné patrony. Na hranicích bradavických pozemků se setkají s Brumbálem, který mozkomora pustí skrze bradavické ochrany –

Harry se zeptal, zda bude mezera v ochranách trvalá či dočasná – zda by někdo toho samého mozkomora mohl provéztí dalšího dne.

Mezera bude jen dočasná (odpověděl ředitel se souhlasným přikývnutím) a vysvětlování pokračovalo: mozkomor bude v kleci z pevných titanových tyčí, ne přeměněných, ale skutečně ukovaných; mozkomorova přítomnost po čase zničí jakýkoli kov na prach, ale to se nestane během jediného dne.

Studenti, kteří budou čekat, až na ně přijde řada, budou čekat daleko od mozkomora, za dvěma tělesnými patrony, které budou dva ze tří bystrozorů bez přestání udržovat. Brumbál se svým patronem bude čekat u klece mozkomora. Studenti se k mozkomorovi budou blížit po jednom – Brumbál zruší svého patrona, a daný student se pokusí seslat svého vlastního. Pokud selže, Brumbál obnoví svého patrona dříve, než mozkomor stačí studentovi trvale ublížit. Někdejší duelový šampión, profesor Kratiknot, bude také studenty hlídat, jen aby se zvýšila míra bezpečnosti.

„Proč budete poblíž mozkomora čekat jen vy?“ řekl Harry. „Chci říct, neměl byste to být vy, plus jeden bystrozor –“

Ředitel zavrtěl hlavou. „Nedokázali by snést opakované vystavování mozkomorovi pokaždé, když zruším svého patrona.“

A pokud by ředitelův patronus z nějakého důvodu selhal, zatímco nějaký student bude poblíž, třetí bystrozor by seslal jiného hmotného patrona a poslal ho zaštitit studenta...

Harry to převracel a zkoumal ze všech stran, ale chybu v zabezpečení najít nedokázal.

Takže se zhluboka nadechl, klesl hlouběji do křesla, zavřel oči, a vzpomněl si:

„A to bude... pět bodů? Ne, udělejme z toho rovných deset bodů z Havraspáru za drzé odmlouvání.“

Chlad se teď dostavil pomaleji, neochotněji, Harry se ke své temné stránce poslední dobou moc neobracel...

Musel si přehrát celou hodinu lektvarů, než jeho krev zchladla do něčeho, co se blížilo smrtící křišťálové jasnosti.

A pak pomyslel na mozkomora.

A bylo to očividné.

„Ten mozkomor představuje odvedení pozornosti,“ řekl Harry. Chlad byl v jeho hlase jasně znát, protože tak to Brumbál chtěl a očekával. „Velká, výrazná hrozba, ale na konci jasná a lehce odrazitelná. Takže zatímco bude veškerá vaše pozornost upřena na mozkomora, skutečná intrika se odehraje jinde.“

Brumbál na Harryho dlouho hleděl, potom pomalu přikývl. „Ano...“ řekl ředitel. „A já se domnívám, že i vím, od čeho by to mělo odpoutat pozornost, pokud profesor Quirrell nemá čisté úmysly... děkuji ti, Harry.“

Ředitel na Harryho stále zíral, v jeho starých očích byl zvláštní výraz.

„Co?“ řekl Harry trochu podrážděně, jak mu chlad stále koloval v krvi.

„Měl bych pro onoho mladého muže další otázku,“ řekl ředitel. „Jedná se o něco, nad čím jsem sám dlouho přemýšlel, přesto jsem to nikdy nebyl schopen pochopit. Proč?“ V jeho hlase byl nádech bolesti. „Proč by ze sebe někdo úmyslně udělal monstrum? Proč dělat zlo jen pro zlo samé? Proč vůbec Voldemort existuje?“

Písknutí. Tiknutí. Bzzz. Zazvonění. Škytnutí. Pop. Šplouchnutí...

Harry na ředitele překvapeně zíral.

„Jak bych to *já* měl vědět?“ řekl Harry. „Mám snad být schopen Pánu zla nějak magicky rozumět, protože jsem hrdina, nebo něco takového?“

„*Ano!*“ řekl Brumbál. „Mým vlastním velkým sokem byl Grindelwald a jemu jsem rozuměl skutečně velmi dobře. Byl mým temným zrcadlem, mužem, kterým bych se snadno mohl stát, kdybych propadl pokušení uvěřit, že jsem dobrým člověkem a tudíž je každý můj čin oprávněný. *Pro větší dobro*, tak znělo jeho heslo; a on tomu skutečně věřil, i když celá Evropa sténala jako raněné zvíře. A jeho jsem nakonec porazil. Ale po něm přišel Voldemort, aby zničil všechno, co jsem v Anglii zachránil.“

Bolest, teď v Brumbálově hlase jasně patrná, se ukázala i na jeho tváři. „Spáchal věci mnohem horší než Grindelwald, rozséval hrůzu jen pro hrůzu samotnou. Obětoval jsem vše, abych ho zadržel, ale stále nerozumím *proč*. *Proč*, Harry? Proč to udělal? Nikdy nebyl mým osudový nepřitelem, ale je tvým, takže pokud máš nějakou představu, Harry, prosím pověz mi: *proč*?“

Harry sklopil pohled na své ruce. Pravda zněla, že toho zatím o Temném pánovi moc nepřčetl, takže neměl nejmenší představu. A tak nějak mu nepřišlo, že by to bylo tou odpovědí, kterou chce ředitel slyšet. „Příliš mnoho temných rituálů, možná? Na začátku si myslel, že udělá jen jeden, ale obětovalo to část jeho lepší stránky a zbavilo ho to odporu k dalším temným rituálům, takže jich dělal stále více v cyklu s pozitivní zpětnou vazbou, dokud se z něj nestalo neuvěřitelně mocné monstrum –“

„Ne!“ teď zněl ředitelův hlas útrpně. „Tomu nejsem schopen uvěřit, Harry! Musí v tom být něco víc!“

Proč by mělo? pomyslel si Harry, ale nahlas to neřekl, protože bylo jasné, že si ředitel myslí, že vesmír je příběhem a má zápletku a obrovské tragédie se mohou dít jen ze stejně obrovských, významných důvodů. „Je mi líto, pane řediteli. Pán zla mi nepřipomíná mé temné zrcadlo.“

Na přibití kůže Yermiho Wibbla ke zdi zpravodajské místnosti nevidím nic ani v *nejmenším* lákavého.“

„Skutečně nemáš *žádnou* moudrost, kterou bys mohl nabídnout?“ řekl Brumbál. V hlase starého kouzelníka zaznívala téměř žebravá prosba.

Zlo se děje, pomyslel si Harry, nic neznamená a ničemu nás neučí, kromě toho, abychom nebyli zlí. Pán zla byl pravděpodobně jen sobecký bastard, kterého nezajímalo, komu ublížil, nebo idiot, který dělal pitomě zbytečné omyly, které se na sebe začaly nabalovat. Za špatnostmi tohoto světa se neskrývá žádný osud; pokud by Hitler byl přijat na architekturu, jak si přál, celá historie Evropy by byla odlišná; pokud bychom žili ve světě, kde se příšerné věci mohou dít jen z dobrých důvodů, vůbec by se neděly.

Ale nic z toho samozřejmě nebylo to, co by ředitel chtěl slyšet.

Starý kouzelník na Harryho stále hleděl přes jedno z udělátek, připomínající zamrzlý obláček kouře, a v jeho prastarých čekajících očích bylo bolestné zoufalství.

No, znít moudře není těžké. Popravdě, je to o hodně jednodušší, než znít inteligentně, vzhledem k tomu, že nemusíte přijít s ničím překvapujícím, ani s žádným novým pohledem. Prostě tu od vzoru odvozující funkci

svého mozku necháte doplnit ono klišé, za použití jakékoli Hluboké moudrosti, kterou jste si dříve uložili.

„Pane řediteli,“ řekl Harry vážně, „raději se nebudu definovat svými nepřáteli.“

Nějak, dokonce i uprostřed všeho toho pískání a tikání, nastalo svým způsobem ticho.

To vyznělo jako Hlubší moudrost, než Harry zamýšlel.

„Jsi snad velmi moudrý, Harry...“ řekl ředitel pomalu. „Přeji si... abych býval byl definován na základě svých přátel.“ Bolest v jeho hlase se ještě prohloubila.

Harryho mozek rychle zapátral po nějaké jiné Hluboké moudrosti, které by zmírnila tu neúmyslnou sílu zásahu –

„Nebo možná,“ řekl Harry jemně, „je to sok, co definuje Nebelvira, přítel, co definuje Mrzimora a ambice, co definuje Zmijozela. A vím, že vždy, v každé generaci, hádanka definuje vědce.“

„Mou kolej jsi odsoudil k příšernému osudu,“ řekl Brumbál. V jeho hlase stále byla bolest. „Teď, když jsi na to upozornil, si myslím, že jsem byl do velké míry stvořen svými nepřáteli.“

Harry zíral na své ruce, ležící mu v klíně. Možná měl prostě zmlknout, když se mu vedlo.

„Ale odpověděl jsi na mou otázku,“ řekl Brumbál jemněji, jako by sám pro sebe. „Měl jsem si uvědomit, že

to bude zmijozelský klíč. Kvůli jeho ambicím, to všechno kvůli jeho ambicím; a to vím, i když už ne *proč...*“ Na chvíli se Brumbálův pohled vytratil do prázdna, pak se ředitel narovnal, a jeho oči se opět upřely na Harryho.

„A ty, Harry,“ řekl ředitel, „ty se nazýváš *vědцем*?“ Jeho hlas byl protkán překvapením a lehkým nesouhlasem.

„Vy nemáte rád vědu?“ řekl Harry trochu unaveně. Doufal, že Brumbál bude mít lepší postoj k mudlovským věcem.

„Řekl bych, že pro ty bez hůlek je užitečná,“ řekl Brumbál se zamračením. „Ale zdá se mi zvláštní se tím identifikovat. Je věda stejně důležitá jako láska? Jako přátelství? Je to věda, co způsobuje, že máš rád Minervu McGonagallovou? Je to věda, co způsobuje, že ti záleží na Hermioně Grangerové? Bude věda tím, k čemu se obrátíš, až se pokusíš vzkřísit světlo v srdci Draca Malfoye?“

Víte, smutné na tom je, že si myslíte, že jste právě utrousil nějaký neuvěřitelně moudrý rozhodující argument.

Hmm, jak teď formulovat odpověď takovým způsobem, aby rovněž zněla neuvěřitelně moudře...

„Nejste Havraspár,“ řekl Harry s klidnou důstojností, „a tak vás možná nenapadlo, že respektovat pravdu a hledat ji v každém okamžiku svého života je rovněž ušlechtilý čin.“

Ředitel nadzvedl obočí. A pak si povzdechl. „Jak ses stal tak moudrým v takovém mládí...?“ Starý kouzelník zněl smutně, když to říkal. „Snad ti to přijde k užitku.“

Jen k udivování starých kouzelníků, kteří se snadno nechají strhnout sami sebou, pomyslel si Harry. Po pravdě, byl trochu zklamán Brumbálovou důvěřivostí. Ne snad, že by mu lhal, ale zdálo se, že na Brumbála udělala až příliš velký dojem Harryho schopnost pronášet věci tak, aby zněly hluboce, místo toho, aby je řekl prostým jazykem, jako to Richard Feynman udělal se svou moudrostí...

„Láska je důležitější než moudrost,“ řekl Harry, aby otestoval limity Brumbálovy tolerance pro pronášení naprosto očividných klišé, doplňovaných jen čistě podle vzoru bez jakékoli hlubší analýzy.

Ředitel vážně přikývl a řekl, „Přesně tak.“

Harry se zvedl z křesla a protáhl se. *No, tak to abych raději šel a něco miloval, protože to mi zaručeně pomůže porazit Pána zla. A příště až mě požádáte o radu, vás prostě obejmou –*

„Dnes jsi mi velice pomohl, Harry,“ řekl ředitel. „A je tu ještě jedna poslední věc, na kterou bych se toho mladíka rád zeptal.“

Skvělé.

„Řekni mi, Harry,“ řekl ředitel (a teď jeho hlas zněl jednoduše zmateně, i když v jeho očích stále byl náznak bolesti), „proč se temní kouzelníci tolik bojí smrti?“

„Ehm,“ řekl Harry, „promiňte, pro tuhle odpověď se budu muset ještě vrátit k tomu Temnému.“

Zasvištění, zasyčení, zazvonění; škytnutí, prásknutí, zabublání –

„Co?“ řekl Brumbál.

„Smrt je špatná,“ řekl Harry, zanechal moudrosti ve prospěch jasné komunikace. „Velmi špatná. Extrémně špatná. Být vystrašený ze smrti je jako být vystrašený z velké příšery s jedovatými tesáky. To vlastně i dává smysl a vůbec nenaznačuje, že máte psychický problém.“

Ředitel na něj zíral jako by se právě proměnil v kočku.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Zkusím to vyjádřit jinak. *Chcete zemřít?* Protože pokud ano, existuje taková věc jako preventivní linka pro sebevrahy –“

„Až nastane čas,“ řekl starý kouzelník tiše. „Ne dříve. Nikdy bych neusiloval o to ten den uspíšit, ani ho odmítnout, až přijde.“

Harry se přísně mračil. „To mi nezní, jako byste měl silnou vůli k životu, pane řediteli!“

„Harry...“ Hlas starého kouzelníka začínal znít trochu bezmocně; došel k místu, kde jeho stříbrný plnovous nepovšimnutě klesl do křišťálového kulatého akvária, a pomalu začínal nabírat nazelenalý odstín, který stoupal vzhůru k vlasům. „Myslím, že jsem se nevyjádřil dostatečně jasně. Temní kouzelníci nejsou nadšeni životem. Oni se *bojí smrti*. Nenatahují se ke slunečnímu svitu, ale místo toho před přicházející nocí utíkají do nekonečně temnějších koutů, které si sami stvořili, bez měsíce nebo hvězd. Netouží po životě, ale po *nesmrtelnosti*; jsou tak posedlí jejím dosažením, že pro to obětují i své vlastní duše! Ty chceš žít *navěky*, Harry?“

„Ano a vy zrovna tak,“ řekl Harry. „Chci žít ještě jeden den. Zítra budu také chtít žít ještě jeden den. Tudíž, na základě indukce pozitivních čísel, chci žít navěky. Pokud nechcete zemřít, znamená to, že chcete žít navěky. Pokud nechcete žít navěky, znamená to, že chcete zemřít. Musíte si vybrat jedno, nebo druhé... Vy mi tak docela nerozumíte, že ano?“

Dvě kultury na sebe zíraly přes hlubokou propast nesouměřitelnosti.

„Prožil jsem sto a deset let,“ řekl starý kouzelník tiše (zatímco svůj plnovous vytáhl z akvária a potřásl jím, aby se zbavil barvy). „Spatřil a učinil jsem mnoho velkých

věcí. U spousty z nich si přeji, abych je nikdy nespátřil nebo neučinil. A přesto nelituji toho, že jsem naživu, protože sledovat, jak mí studenti vyrůstají je radost, která se mi ještě neomrzela. Ale nepřeji si žít tak dlouho, aby se to stalo! Co bys s věčností *dělal*, Harry?“

Harry se zhluboka nadechl. „Setkal bych se se všemi zajímavými lidmi na světě, přečetl bych si všechny dobré knihy, a pak napsal nějaké ještě lepší, oslavil desáté narozeniny svého prvního vnoučete večírkem na Měsíci, oslavil sté narozeniny svého prvního pra-pra-pravnoučete večírkem kolem prstenců Saturnu, poznal bych nejhlubší konečné zákony přírody, porozuměl bych povaze vědomí, zjistil bych, proč vůbec cokoli existuje, navštívil bych jiné hvězdy, objevil bych mimozemšťany, stvořil bych mimozemšťany, uspořádal bych setkání se všemi na druhé straně Mléčné dráhy poté, co už ji celou prozkoumáme, setkal bych se se všemi narozenými na Staré Zemi, abychom se podívali, jak Slunce konečně vybuchne, a míval jsem starosti s tím, jak uprchnout z tohoto vesmíru, než se z něj vyčerpá veškerá negativní energie, ale teď, když jsem zjistil, že takzvané fyzické zákony jsou ve skutečnosti jen nezávazné směrnice, jsem podstatně optimističtější.“

„Spoustě věcí jsem nerozuměl,“ řekl Brumbál. „Ale musím se zeptat, zda se jedná o věci, po kterých skutečně zoufale toužíš, nebo si je představuješ jen aby sis nemusel představovat únavu, jak budeš dál a dál prchat před smrtí.“

„Život není konečným seznamem věcí, které si odškrtáte, než budete moci zemřít,“ řekl Harry pevně. „Je to život, prostě ho prožíváte stále dál. Pokud ty věci neuskutečním, bude to proto, že jsem objevil něco ještě lepšího.“

Brumbál si povzdechl. Prsty zabubnoval na hodiny; když se jich dotkl, čísla se změnila na nerozluštitelnou šifru a ručičky na chvílku změnilly postavení. „V tom nepravděpodobném případě, že by mi bylo dovoleno zde prodlévat až do sto padesáti,“ řekl starý kouzelník, „si myslím, že by mi to nevadilo. Ale dvě stě let by bylo až příliš velké štěstí.“

„Ano, jistě,“ řekl Harry trochu suchým hlasem, protože si vzpomněl na svou mámu a tátu a na *jejich* předpokládanou délku života, pokud s tím něco neudělá. „Mám podezření, že kdybyste pocházel z civilizace, kde jsou lidé zvyklí dožívat se čtyř set let, smrt ve dvou stech letech by se vám zdála tragicky předčasná, stejně jako,

řekněme, v *osmdesáti*.“ Harryho hlas ztvrdl, když pronášel to poslední slovo.

„Možná,“ řekl starý kouzelník mírumilovně. „Nepřál bych si zemřít dřív, než mí přátelé, ani žít po tom, co všichni odejdou. Nejhorší je, pokud ten, koho jsi miloval nejvíce, zemře před tebou, a přesto ostatní, pro něž musíš zůstat, stále žijí...“ Brumbálovy oči byly upřené na Harryho a nabraly smutný výraz. „Až přijde můj čas, netruchli pro mě příliš, Harry; budu s těmi, které už dlouho postrádám, na našem příštím velkém dobrodružství.“

„Oh!“ řekl Harry v náhlém uvědomění. „Vy věříte v *posmrtný život*. Měl jsem dojem, že kouzelníci nemají žádné náboženství?“

Zatroubení. Pípnutí. Bouchnutí.

„*Jak v to můžeš nevěřit?*“ řekl ředitel, naprosto šokovaný. „*Harry, jsi kouzelník! Viděl jsi duchy!*“

„Duchy,“ řekl Harry nevýrazným hlasem. „Myslíte ty věci podobné portrétům, uložené vzpomínky a chování postrádající sebeuvědomění a život, náhodně vtlačené do okolní hmoty výbuchem magie, který doprovází násilnou smrt kouzelníka –“

„O té teorii jsem slyšel,“ řekl ředitel a hlas mu zostřel, „je hlásána kouzelníky, kteří si moudrost pletou s cynismem, kteří si myslí, že shlížet dolů na ostatní znamená být povznesen. Je to jeden z nejhloupějších nápadů, co jsem za sto deset let slyšel! Ano, duchové se neučí nebo nerostou, ale to je proto, že *na toto místo nepatří!* Duše se mají posunout dál, zde pro ně žádný další život není! A pokud ne duchové, co potom Závoj? Kámen vzkříšení?“

„Dobrá,“ řekl Harry, snažil se udržet hlas v klidu, „vyslechnu vaše důkazy, protože *tak to vědci dělají*. Ale nejprve, pane řediteli, mi dovolte povědět vám malý příběh.“ Harrymu se třásl hlas. „Než jsem sem dorazil, než jsem vystoupil z vlaku z nádraží King's Cross, a nemyslím včera, ale tehdy v září, než jsem tedy z toho vlaku vystoupil, pane řediteli, nikdy jsem neviděl ducha. *Nečekal* jsem, že duchové existují. Takže když jsem je spatřil, pane řediteli, udělal jsem něco skutečně hloupého. *Hned jsem přeskočil k závěrům*. Pomyslel jsem si, že posmrtný život existuje, že nikdo nikdy doopravdy nezemřel, že každý, koho lidská rasa kdy ztratila je ve skutečnosti v pořádku. Napadlo mě, že kouzelníci znají způsob, jak mluvit se zemřelými, že stačí jen správná kouzla, abyste je mohl přivolat, a že kouzelníci to dokáží. Napadlo mě, že bych se

mohl setkat se svými rodiči, kteří pro mě zemřeli a říct jim, že jsem slyšel o jejich oběti, a že jsem je začal nazývat svou matkou a otcem –“

„Harry,“ zašeptal Brumbál. Oči starého kouzelníka zvlhly. Udělal krok přes ředitelnu –

„A *potom*,“ vyplivl Harry, hněv se mu vrátil do hlasu, chladný vztek na vesmír, že takový je a na sebe, že byl tak hloupý, „jsem se zeptal Hermiony a ona řekla, že to jsou jen *negativní paobrazy*, vypálené do hradního kamení smrti kouzelníka, jako siluety, které zůstaly na zdech Hirošimy. A mě to mělo dojít! Mělo mi to dojít, aniž bych se musel ptát! Neměl jsem tomu věřit ani půl minuty! Protože pokud by lidé měli duše, nebylo by možné nic takového jako poškození mozku, pokud by vaše duše měla schopnost mluvit i potom, co celý mozek odumřel, jak by vám mohlo poškození levé hemisféry vzít schopnost mluvit? A profesorka McGonagallová, když mi říkala, že mí rodiče zemřeli, nejednala jako by jen odjeli na dlouhý výlet do cizí země, jako by na plachetnici emigrovali do Austrálie, a tak by lidé jednali, pokud by *skutečně věděli*, že smrt znamená jen odejít někam jinam, kdyby měli důkazy pro posmrtný život, místo toho, aby si takové věci jen vymysleli, aby se utěšili. Změnilo by to *všechno, nezáleželo* by na tom, že jste o někoho přišel ve válce, bylo by to

trochu smutné, ale ne *příšerné*! A v kouzelnickém světě už jsem viděl lidi, kteří se tak nechovali! Takže mi to mělo dojít! A v tom okamžiku jsem si uvědomil, že moji rodiče jsou doopravdy mrtví, že navždy zmizeli a nic z nich nezbylo a já nikdy nedostanu šanci je potkat, a, a všechny děti si myslely, že pláču proto, že se *bojím duchů* –“

Tvář starého kouzelníka byla zděšená, otevřel ústa, aby promluvil –

„Takže mi to řekněte, pane řediteli! Povězte mi o těch důkazech! Ale *neopovažujte se* na nich přehnat ani nejmenší detail, protože pokud mi dáte falešnou naději a já později zjistím, že jste si věci i jenom trošinku poupravil, nikdy vám to neodpustím! *Co je to Závoj?*“

Harry se natáhl a otřel si tváře, zatímco skleněné věci v ředitelně přestaly vibrovat z jeho posledního křiku.

„Závoj,“ řekl starý kouzelník lehce se třesoucím hlasem, „je velký kamenný průchod, uschovaný v oddělení záhad; brána do říše mrtvých.“

„A jak to někdo zjistil?“ řekl Harry. „Neříkejte mi, čemu věříte, řekněte mi, co jste *spatřil!*“

Fyzickou manifestaci bariéry mezi dvěma světy představoval velký kamenný průchod, starý, vysoký a zužující se v ostrý konec, s potrhaným černým závojem podobným vodní hladině roztažené mezi kameny, který se

neustále vlnil kvůli nepřetržitému jednosměrnému proudu duší. Pokud jste stáli vedle Závoje, mohli jste zaslechnout volající hlasy mrtvých, které šeptaly těsně za hranicí slyšitelnosti, a pokud jste zůstali a snažili se poslouchat, přibýlo jich a zesílily, jak se snažily komunikovat. A pokud budete poslouchat příliš dlouho, vyrazíte za nimi a ve chvíli, kdy se dotknete Závoje, vtáhne vás dovnitř a už o vás nikdo nikdy neuslyší.

„To dokonce ani nezní jako *zajímavý* podvod,“ řekl Harry. Teď, když už tu nebylo nic, co by mu dávalo naději, nebo ho rozzlobilo roztráštěním nadějí, byl klidnější.

„Někdo vytvořil kamennou bránu s vlnícím se černým povrchem uvnitř, který nechá zmizet všechno, co se ho dotkne, a očaroval to, aby to k lidem šeptalo a hypnotizovalo je.“

„Harry...“ řekl ředitel, který začínal vypadat znepokojeně. „Mohu ti říct pravdu, ale pokud ji odmítáš slyšet...“

Rovněž nezajímavé. „Co je kámen vzkříšení?“

„Neřekl bych ti to,“ řekl ředitel pomalu, „kdybych se nebál, co by ti nevíra mohla udělat... tak tedy poslouchej, Harry, prosím poslouchej...“

Kámen vzkříšení byl jednou ze tří legendárních relikvií smrti, sourozenec Harryho pláště. Kámen vzkříšení volal

zpátky duše mrtvých – přiváděl je zpět do světa živých, i když už ne takové, jací dřív byli. Cadmus Peverell kámen použil, aby vzkřísil svou mrtvou lásku, ale její srdce zůstalo mezi mrtvými, ne v říši živých. A to ho po čase přivedlo k šílenství, zabil se, aby mohl být skutečně opět s ní...

Harry zdvořile zvedl ruku.

„Ano?“ řekl ředitel neochotně.

„Způsobem, jak ověřit, zda kámen vzkříšení *skutečně* oživuje mrtvé, nebo jen projektuje jejich obraz do mysli uživatele, by bylo zeptat se na otázku, na kterou vy odpověď neznáte, ale mrtvá osoba by ji znala, a která by na tomto světě šla snadno ověřit. Například zavoláte –“

Pak se Harry zarazil, protože *tentokrát* zvládl myslet rychleji než mluvit, dostatečně rychle, aby *nevyslovil* křestní jméno a pokus, který ho napadl.

„...vaši mrtvou ženu, a zeptáte se jí, kde nechala své ztracené náušnice, nebo něco takového,“ dokončil Harry. „Udělal někdo nějaký podobný pokus?“

„Kámen vzkříšení je už po staletí ztracen, Harry,“ řekl ředitel tiše.

Harry pokrčil rameny. „No, jsem vědec, takže jsem vždy ochoten nechat se přesvědčit. Pokud skutečně věříte, že kámen vzkříšení navrací mrtvé, pak musíte věřit, že

podobný test uspěje, správně? Takže nemáte tušení, kde by se kámen vzkříšení dal najít? Už jsem za mimořádně záhadných okolností obdržel *jednu* z relikvií smrti a, no, oba víme, jak to s takovými věcmi chodívá.“

Brumbál na Harryho upíral zrak.

Harry mu pohled oplácel stejným.

Starý kouzelník si položil ruku na čelo a zamumlal, „Tohle je šílenství.“

(Harry se nějak zvládl nerozesmát.)

A Brumbál řekl Harrymu, aby z váčku vytáhl plášť neviditelnosti; z ředitelova nasměrování Harry pátral u vnitřního rubu kápě, dokud to nespatriil – lehce nakreslené oproti nastříbřelé síťovině vybledle šarlatovou barvou jako u zaschlé krve, symbol relikvií smrti, trojúhelník s kruhem nakresleným uvnitř a s čarou, která je oba protínala.

„Děkuji vám,“ řekl Harry zdvořile. „Budu dávat pozor, jestli nespatriím nějaký podobně označený kámen. Máte nějaké další důkazy?“

Zdálo se, že Brumbál zápasí sám se sebou. „Harry,“ řekl starý kouzelník zvýšeným hlasem, „kráčíš po nebezpečné stezce. Nejsm si jistý, zda dělám správnou věc, když to říkám, ale ty se z té cesty musíš odvrátit! Harry, *jak by Voldemort mohl přežít smrt svého těla, pokud by neměl duši?*“

A v tom okamžiku si Harry uvědomil, že existuje přesně jedna osoba, která profesorce McGonagallové původně řekla, že Pán zla je stále naživu; a tou osobou byl šílený ředitel jejich bláznivé školy, který si myslel, že svět pohánějí kliše.

„Dobrá otázka,“ řekl Harry po krátké vnitřní debatě o dalším postupu. „Možná objevil nějaký způsob, jakým duplikovat sílu kamene vzkříšení, až na to, že jej předem vybavil *kompletní* kopií svého mozkového stavu. Nebo něco podobného.“ Harry si najednou zdaleka nebyl tak jistý, že se snaží najít vysvětlení pro něco, co se *skutečně stalo*. „Po pravdě mohl byste mi říct všechno o tom, jak Pán zla přežil a co by ho mohlo zabít?“ *Pokud vůbec stále ještě existuje někde jinde, než v titulcích Jinotaje.*

„Mě neošálíš, Harry,“ řekl starý kouzelník; jeho tvář teď vypadala starší, zvrásněná víc než jen lety. „Vím, proč se na to ptáš. Ne, nečtu ti myšlenky, nemusím, tvé zaváhání tě prozradilo! Hledáš tajemství nesmrtelnosti Pána zla, abys ho mohl použít pro sebe!“

„Špatně! Chci tajemství nesmrtelnosti Pána zla, abych ho mohl použít pro *všechny!*“

Tiknutí, prasknutí, fzzzt...

Albus Percival Wulfric Brian Brumbál jen stál na místě a s tupě otevřenou pusou na Harryho zíral.

(Harry si odfajfkoval pondělí, protože se mu podařilo někoho naprosto odrovnat, ještě než den skončil.)

„A pro případ, že by to nebylo jasné,“ řekl Harry, „*všemi* myslím i všechny mudly, nejen všechny kouzelníky.“

„Ne,“ řekl starý kouzelník s vrtěním hlavou. Zvýšil hlas. „Ne, ne, ne! *To je šílenství!*“

„Bwa ha ha!“ řekl Harry.

Tvář starého kouzelníka byla sevřena hněvem a starostmi. „Voldemort ukradl knihu, ze které to tajemství získal; nebyla na svém místě, když jsem se po ní šel podívat. Ale tolik vím, a tolik ti řeknu: jeho nesmrtelnost je zrozena z příšerného a temného rituálu, temnějšího než nejzazší temnota! A byla to Uršula, ubohá sladká Uršula, která kvůli tomu zemřela; jeho nesmrtelnost si žádala oběť, žádala si vraždu –“

„No, *očividně* nehodlám rozšířit metodu získávání nesmrtelnosti, která by vyžadovala zabíjení lidí! To by to *úplně zbavilo smyslu!*“

Následovalo překvapené ticho.

Tvář starého kouzelníka se pomalu oprostila od hněvu, ačkoliv starost zůstala na místě. „Nepoužil bys žádný rituál vyžadující lidskou oběť.“

„Nevím, za koho mě máte, *pane řediteli*,“ řekl Harry chladně, jeho vlastní vztek se zvyšoval, „ale nezapomínejme, že já jsem tím, kdo chce, aby lidé *žili*! Tím, kdo chce zachránit *všechny*! To vy si myslíte, že smrt je úžasná a všichni by měli zemřít!“

„Ztrácím se v tom, Harry,“ řekl starý kouzelník. Jeho chodidla znovu začala obcházet onou zvláštní místností. „Nevím, co říci,“ Zvedl křišťálovou kouli, která, jak se zdálo, obsahovala ruku v plamenech, a se smutným výrazem se na ni podíval. „Krom toho, že jsi mě velmi špatně pochopil... nechci, aby všichni zemřeli, Harry!“

„Vy jen nechcete, aby byl kdokoli nesmrtelný,“ řekl Harry se značnou ironií. Zdálo se, že základní logické tautologie jako Všichni x : Zemřít(x) = Neexistovat x : Nezemřít(x) nebyly v dosahu rozumových schopností nejmocnějšího kouzelníka na světě.

Starý kouzelník přikývl. „Možná méně než dřív, ale přesto mám o tebe velkou starost, Harry,“ řekl tiše. Jeho ruka, trochu seschlá věkem, ale stále silná, pevně vrátila křišťálovou kouli zpátky na její místo. „Protože strach ze smrti je kousavá věc, nemoc duše, která lidi kroutí a deformuje. Voldemort není jediným temným kouzelníkem, který na tuto pochmurnou stezku vkročil, i když se bojím, že po ní došel dál než kdo před ním.“

„A vy si myslíte, že se smrti nebojíte?“ řekl Harry, ani se nesnažil zamaskovat nevěřičnost ve svém hlase.

Hlas starého kouzelníka byl mírumilovný. „Nejsem dokonalý, Harry, ale myslím, že jsem přijal smrt jako svou součást.“

„Aha?“ řekl Harry. „Podívejte, existuje taková drobnost zvaná kognitivní disonance nebo, v obyčejném jazyce, *kyselé hrozny*. Kdyby byli lidé jednou ze měsíc bouchnutí obuškem do hlavy a nikdo by s tím nic nezmohl, brzo by se vyrojily nejrůznější druhy filosofů, předstírajících moudrost, jak jste to vyjádřil, kteří by našli nejrůznější druhy *úžasných benefitů*, které takové bouchnutí do hlavy obuškem jednou měsíčně přináší. Například že díky tomu budete otužilejší nebo šťastnější ve dnech, kdy ránu nedostáváte. Ale kdybyste přišel za někým, kdo ty rány *nedostává*, a zeptal se ho, zda by s tím nechtěl začít výměnou za všechny ty *úžasné výhody*, odmítl by. A pokud byste nemusel zemřít, pokud byste pocházel z místa, kde nikdo ani *neslyšel* o smrti, a já vám navrhl tenhle *úžasný, fantastický, skvělý nápad*, že by se lidé scvrkávali a stárli a nakonec by přestali existovat, ihned byste mě nechal odvést do blázince! Tak proč by si někdo myslel, že smrt je *dobrá věc*? Protože z ní mají strach, protože *ve skutečnosti* zemřít nechtějí a ta myšlenka je uvnitř pálí natolik, že ji

musejí racionalizovat, udělat něco, abych tu bolest potlačili, aby už o tom nemuseli přemýšlet –“

„Ne, Harry,“ řekl starý kouzelník. Jeho tvář byla jemná, rukou projel přes osvětlený bazének vody, která vydala tiché zacinkání, když ji jeho prsty rozvířily. „I když chápu, proč si to musíš myslet.“

„Chcete pochopit onoho temného kouzelníka?“ zeptal se Harry hlasem tvrdým a pochmurným. „Pak se podívejte do té své části, které utíká ne od smrti, ale od *strachu* ze smrti, pro kterou je ten strach tak nesnesitelný, že přijme smrt jako svého přítele a přimkne se k ní, pokusí se stát se součástí noci, aby o sobě mohla přemýšlet jako o pánovi té propasti. Vzal jste to nejstrašnější ze všech zel a nazval ho dobrem! Jen s lehkým pootočením by ta samá vaše část zabila nevinné a nazvala to přátelstvím. Pokud označujete smrt za lepší než život, pak můžete svůj morální kompas zkroutit, aby ukazoval *kamkoli* –“

„Myslím,“ řekl Brumbál, když za tichého cinkání zvonků setřásal kapky vody z rukou, „že temným kouzelníkům rozumíš skutečně *velmi* dobře, aniž bys byl jedním z nich.“ To bylo proneseno naprosto vážně a bez obvinění. „Ale tvé porozumění pro mě má, obávám se, k dokonalosti daleko.“ Starý kouzelník se teď usmíval a v jeho hlase byl jemný smích.

Harry se snažil nezchladnout o nic víc než už se stalo; z Brumbálovy blahosklonnosti a ze všeho toho smíchu, který moudří staří hlupáci používali namísto argumentů, do jeho mysli proudil vzteklý, spalující odpor. „Víte, je to zvláštní, myslel jsem si, že s Dracem Malfoyem bude nemožné mluvit, a místo toho byl, ve své dětské nevinnosti, stokrát silnější než vy.“

Na tváři starého kouzelníka se objevil zmatený výraz. „Co tím chceš říct?“

„Chci říct,“ řekl Harry kousavě, „že Draco doopravdy vzal svou vlastní víru vážně, a má slova si *promyslel* místo toho, aby je s úsměvem jemné nadřazenosti vyhodil z okna. Jste tak starý a moudrý, že ani *neregistrujete* nic z toho, co říkám! Ne, že to nechápete, *neregistrujete!*“

„Poslouchal jsem tě, Harry,“ řekl Brumbál, který teď vypadal vážněji, „ale poslouchat vždy neznamená souhlasit. Nesouhlas stranou, co soudíš, že tu nechápu?“

Že pokud byste skutečně věřil v posmrtný život, šel byste ke svatému Mungovi a zabil Nevillovy rodiče, Alici a Franka Longbottomovy, aby mohli pokračovat ve svém dalším velkém dobrodružství, místo toho, abyste je v jejich poškozeném stavu nechal prodlévat zde –

Harry se sotva, sotva udržel, aby to neřekl nahlas.

„Dobrá,“ řekl Harry chladně. „Odpovím tedy na vaši původní otázku. Zeptal jste se, proč se temní kouzelníci bojí smrti. Předstírejte, pane řediteli, že skutečně věříte v duše. Předstírejte, že kdokoli by kdykoli mohl existenci duší dokázat, předstírejte, že by na pohřbech nikdo neplakal, protože by všichni *věděli*, že jejich milovaní jsou stále naživu. Dovedete si teď představit *zničení* duše? Roztrhání duše na cáry, tak, že nezbyde nic, co by mohlo pokračovat v dalším velkém dobrodružství? Dovedete si představit, co za příšernou věc by to bylo, nejhorší zločin v historii vesmíru, u kterého byste udělal cokoli, abyste zabránil tomu, aby se stal, byť jedinkrát? Protože *tím* smrt doopravdy je – zničením duše!“

Starý kouzelník na něj zíral, smutný pohled v očích. „Řekl bych, že teď mu rozumím,“ řekl tiše.

„Oh?“ řekl Harry. „Rozumíte komu?“

„Voldemortovi,“ řekl starý kouzelník. „Teď už mu konečně rozumím. Protože aby někdo uvěřil, že svět je skutečně takový, musí uvěřit, že v něm neexistuje vůbec žádná spravedlnost, že je v jádru utkaný z temnoty. Zeptal jsem se tě, proč se stal monstrem, a tys nevedl žádný důvod. Ale pokud bych se mohl zeptat *jeho*, řekl bych, že jeho odpověď by zněla: Proč ne?“

Hleděli jeden na druhého, starý kouzelník ve svém hábitu a mladý chlapec s jizvou ve tvaru blesku na čele.

„Řekni mi, Harry,“ řekl starý kouzelník, „staneš se ty monstrem?“

„Ne,“ řekl chlapec s železnou jistotou v hlase.

„Proč ne?“ zeptal se starý kouzelník.

Mladý chlapec se narovnal, pyšně pozvedl bradu a řekl: „V zákonech přírody není žádná spravedlnost, pane řediteli, v rovnicích pohybu nemá místo férovost. Vesmír není ani zlý, ani dobrý, jednoduše se o nic nestará. Hvězdy se o nic nestarají, Slunce a obloha zrovna tak. Ale to ani nemusí! *My se staráme! V tomto světě je světlo, je v nás!*“

„Zajímalo by mě, co z tebe bude, Harry,“ řekl starý kouzelník. Jeho hlas byl jemný, obsahoval zvláštní úžas a lítost. „Natolik, že si přeji, abych mohl žít, abych to spatřil.“

Chlapec se mu ironicky uklonil a odešel, dubové dveře se za ním s bouchnutím zavřely.

40. Předstírání moudrosti, část 2. – Smrt, část 2.

Harry, konečně držící šálek přesně tím správným způsobem, který mu profesor Quirrell musel třikrát ukázat, zlehka, opatrně usrkl. Na druhém konci dlouhého širokého stolu, který tvořil střed Maryiny místnosti, si profesor Quirrell mnohem přirozeněji a elegantněji usrkl ze svého vlastního šálku. Čaj samotný nesl jméno, které Harry nedokázal ani vyslovit, nebo přinejmenším pokaždé, když se ta čínská slova pokusil zopakovat, ho profesor Quirrell opravil, dokud to Harry konečně nevzdal.

Posledně se Harry vmanévroval do pozice, kdy mohl mrknout na účet a profesor Quirrell mu to dovolil.

Nejprve pocítil chuť vypít Prskavkový čaj.

Dokonce i když to uvážil, Harry stále šokem málem vyletěl z kůže.

A přesto to chutnalo jako, no, čaj.

V Harryho mysli potichu prodlévalo štouravé podezření, že profesor Quirrell o tom ví a záměrně koupil směšně drahý čaj, který Harry nedokáže ocenit, *jenom aby si s ním pohrál*. Možná ani profesor sám ten čaj nemá zas tak moc rád. Možná ho *nikdo* ve skutečnosti nemá rád a jediný jeho smysl je v tom, aby byl směšně drahý a donutil oběť cítit se nevděčně. Po pravdě, možná to opravdu byl jen

obyčejný čaj, ale pokud jste o něj požádali určitým způsobem, na účet napsali obrovskou falešnou cenu...

Výraz profesora Quirrella byl unavený a zamyšlený. „Ne,“ řekl profesor Quirrell, „neměl jste řediteli říkat o své konverzaci s lordem Malfoyem. Prosím, snažte se příště myslet rychleji, pane Pottere.“

„Omlouvám se, profesore Quirrelle,“ řekl Harry pokorně. „Stále nechápu proč.“ Občas si Harry připadal jen jako podvodník, který v profesorově přítomnosti předstírá mazanost.

„Lord Malfoy je protivníkem Albuse Brumbála,“ řekl profesor Quirrell. „Alespoň v současnosti. Celá Anglie je pro ně šachovnicí, všichni kouzelníci jsou jejich figurky. Uvažte toto: lord Malfoy vyhrožoval, že všechno hodí za hlavu, vzdá se své hry, aby se pomstil, pokud by pan Malfoy přišel k úhoně. V kterémžto případě, pane Pottere...?“

Harrymu trvalo několik dlouhých vteřin, než pochopil, ale bylo jasné, že profesor Quirrell mu už žádnou další náповědu nedá. Ne snad, že by o ni Harry stál.

Potom to Harrymu mozku konečně docvaklo a Harry se zamračil. „Brumbál zabije Draca, zinscenuje to tak, aby to vypadalo, že jsem to udělal já, a Lucius obětuje svou hru proti Brumbálovi, aby dostal mě? To... mi nepřipadá jako

ředitelův *styl*, profesore Quirrelle...“ Harryho paměť probleskla zpátky k podobnému varování od Draca, které Harryho přimělo říct to samé.

Profesor Quirrell pokrčil rameny a usrkl čaj.

Harry usrkl svůj čaj a dál seděl v tichosti. Na stole ležel rozprostřený ubrus s velmi mírumilovným vzorem, nejprve se zdálo, že jde jen o čistou látku, ale když jste zírali dost dlouho, začaly vystupovat lehké náznaky květinových vzorů; pak se sladily i vzory na záclonách, a působily, jakoby se chvěly v lehkém vánku. Profesor Quirrell byl v onu sobotu v přemítavé náladě, Harry zrovna tak, a jak se zdálo, Maryina místnost si toho dokázala všimnout.

„Profesore Quirrelle,“ řekl Harry náhle, „existuje posmrtný život?“

Harry svou otázku zvolil opatrně. Nezeptal se, *věříte v posmrtný život?* Jen jednoduše, *existuje posmrtný život?* To, v co lidé skutečně věřili, jim vůbec nepřipadalo jako nějaká *víra*. Lidé neříkali ‚Pevně věřím, že obloha je modrá!‘ Řekli jednoduše ‚obloha je modrá‘. Vaše vnitřní mapa světa vám připadá prostě jako to, jaký svět ve skutečnosti *je*...

Než odpověděl, zvedl profesor Quirrell znovu šálek k ústům. Měl zamyšlený výraz. „Pokud existuje, pane

Pottere,“ řekl profesor Quirrell, „pak pěkných pár kouzelníků promarnilo spoustu úsilí svým pátráním po nesmrtelnosti.“

„To ale není odpověď,“ poznamenal Harry. Už se naučil si podobných věcí při hovorech s profesorem Quirrellem všímat.

Profesor Quirrell odložil hrníček na podšálek, který vydal vysoce laděné ťuknutí. „Někteří z těch kouzelníků byli docela inteligentní, pane Pottere, takže to můžete brát tak, že existence posmrtného života není nijak zřejmá. Sám jsem tuto záležitost zkoumal. Proneseno bylo mnoho tvrzení, u kterých by se dalo očekávat, že vzniknou z naděje či strachu. Mezi poznatky, jejichž důvěryhodnost je nezpochybnitelná, není nic, co by nemohlo být pouhým výsledkem kouzel. Existují určitá zařízení, která vám mohou umožnit rozhovor s mrtvými, ale mám podezření, že ty jen projektují představu vaší mysli; výsledek se zdá nerozlišitelný od vzpomínky, protože je vzpomínkou. Údajné duše nesdělují tajemství, která znala za života nebo se dozvěděla po smrti, která by předtím nebyla známá tazateli –“

„Což je důvodem, proč kámen vzkříšení není nejdrahocennějším magickým artefaktem na světě,“ řekl Harry.

„Přesně tak,“ řekl profesor Quirrell, „i když bych neodmítl šanci si ho vyzkoušet.“ Na rtech měl mírný suchý úsměv a v jeho očích bylo cosi chladnějšího a vzdálenějšího. „O tom jste s Brumbálem rovněž hovořili, chápu-li to dobře.“

Harry přikývl.

Záclony přecházely do světlounce modrého vzoru a na ubruse se objevily sotva znatelné črty detailních sněhových vloček. Profesorův hlas zněl velmi klidně. „Pan ředitel dokáže být velmi přesvědčivý, pane Pottere. Doufám, že nepřesvědčil vás.“

„Ovšem že *ne*,“ řekl Harry. „Neošálil mě ani na vteřinu.“

„V to doufám,“ řekl profesor Quirrell, stále tím klidným hlasem. „Mimořádně by mě rozladilo, kdybych zjistil, že vás pan ředitel přiměl zahodit svůj život kvůli nějakému bláznivému plánu tím, že by vám nakukal, že smrt je jen další velké dobrodružství.“

„Po pravdě si nemyslím, že by tomu sám ředitel věřil,“ řekl Harry. Znovu usrkl čaje. „Zeptal se mě, co bych tak mohl dělat s věčností a doplnil to obvyklým tvrzením, že by to bylo nudné. Nezdálo se, že by si uvědomoval konflikt mezi tímto pohledem a svým vlastním tvrzením, že má nesmrtelnou duši. Vlastně mi dal celou lekci o tom, jak příšerné je chtít nesmrtelnost, než prohlásil, že má

nesmrtelnou duši. Nedokážu si tak docela představit, co se musí odehrávat v jeho hlavě, ale nemyslím si, že by ve *skutečnosti* měl představu sebe sama, jak navěky pokračuje v posmrtném životě...“

Zdálo se, že teplota v místnosti klesla.

„Vnímáte,“ řekl hlas jako led z druhé strany stolu, „že Brumbál skutečně nevěří tomu, co říká. Není to tím, že by slevil ze svých principů. Je to tím, že je už od začátku neměl. Stává se z vás cynik, pane Pottere?“

Harry sklonil oči ke svému šálku. „Trochu,“ řekl Harry svému nejspíš neuvěřitelně kvalitnímu, leč možná směšně předraženému čínskému čaji. „Rozhodně mě začíná frustrovat... to, co v lidských hlavách nefunguje, ať už je to cokoliv.“

„Ano,“ řekl ten ledový hlas. „Mě to rovněž frustruje.“

„Existuje nějaký způsob, jak v tom lidem zabránit?“ řekl Harry svému šálku.

„Skutečně existuje jisté užitečné kouzlo, které ten problém vyřeší.“

Na to Harry s nadějí vzhlédl a na tváři učitele obrany spatřil chladný, *ledový* úsměv.

Pak to Harrymu došlo. „Chci říct *kromě* Avada Kedavra.“

Učitel obrany se zasmál. Harry ne.

„Tak jako tak,“ řekl Harry spěšně, „*myslel* jsem dostatečně rychle, abych před Brumbálem nenavrhl ten očividný nápad ohledně kamene vzkříšení. Viděl jste někdy kámen s čarou uvnitř kruhu uvnitř trojúhelníku?“

Smrtný chlad se stáhl, složil se do sebe, jak se obvyklý profesor Quirrell vrátil. „Nemohu se rozpomenout,“ řekl profesor Quirrell po chvilce zamyšleného zamračení. „Tak se pozná kámen vzkříšení?“

Harry odložil svůj šálek stranou a nakreslil na podšálek symbol, který spatřil uvnitř pláště. A než stačil vytáhnout hůlku, aby zakouzčil vznášecí zaklínadlo, podšálek poslušně přelétl přes stůl k profesoru Quirrellovi. Harry se ten bezhůlkový trik skutečně chtěl naučit, ale očividně to přesahovalo jeho momentální schopnosti.

Profesor Quirrell Harryho čajový podšálek chvíli studoval, pak zavrtěl hlavou; a o chvíli později podšálek přelétl zpátky k Harrymu.

Harry na něj odložil šálek a nepřítomně si přitom všiml, že nakreslený symbol zmizel. „Pokud někdy narazíte na takový kámen,“ řekl Harry, „a *bude* umět komunikovat se zásvětím, dejte mi vědět. Měl bych pár otázek pro Merlina nebo někoho jiného z Atlantidy.“

„Rozhodně,“ řekl profesor Quirrell. Pak znovu zvedl šálek a naklonil ho, aby dopil, co v něm zbývalo.

„Mimochodem, pane Pottere, obávám se, že budeme muset zkrátit dnešní návštěvu Příčné ulice. Doufal jsem, že by – ale na tom nezáleží. Řekněme jen, že toto odpoledne musím udělat ještě něco dalšího.“

Harry přikývl, dopil svůj čaj a vstal z místa zároveň s profesorem Quirrellem.

„Poslední otázka,“ řekl Harry, když se profesorův kabát zvedl z věšáku a doplul k učiteli obrany. „Svět je prodchnutý magií, a já už svým odhadům nevěřím tolik jako dřív. Takže podle vašeho nejlepšího svědomí a bez zbožných přání: věříte v posmrtný život?“

„Kdybych věřil, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell, když si oblékal kabát, „byl bych stále ještě *tady*?“

41. Přednost zepředu – Na vlásku

Kousavý lednový vzduch skučel kolem obrovských holých zdí z kamene, které vyznačovaly fyzické hranice bradavického hradu, a šeptal a pískal divnými tóny, když vál kolem zavřených oken a kamenných vížek. Čerstvě napadaný sníh už byl většinou odvátný, ale příležitostné skvrny roztátého a znovu zmrzlého ledu byly stále přilepené ke kameni a třpytily se odraženým slunečním světlem. Z dálky to muselo vypadat, jako by Bradavice mrkaly stovkami očí.

Draco se otrásl pod náhlým poryvem větru, a marně se snažil přitisknout tělo blíž ke kameni, který připomínal led a voněl jako led. Nějaký jeho naprosto zbytečný instinkt byl přesvědčen, že co chvíli bude odvád z vnějších bradavických hradeb a nejlepším způsobem, jak tomu zabránit, by bylo začít sebou házet v bezmocném reflexu nebo se možná pozvracet.

Draco se velmi usilovně snažil nemyslet na šest pater vzduchu pod sebou a místo toho se soustředit na to, jak zabije Harryho Pottera.

„Víte, pane Malfoyi,“ řekla mladá dívka vedle něj konverzačním tónem, „kdyby mi jasnovidec řekl, že jednoho dne se budu konečky prstů držet hradní zdi,

snazit se nekoukat se dolů, nebo nepřemýšlet, jak hlasitě by ječela máma, kdyby mě viděla, neměla bych *nejmenší* ponětí, co se mohlo stát, ale *očividně* by to byla vina Harryho Pottera.“

Dříve:

Dva spojenečtí generálové společně překročili Longbottomovo tělo, jejich boty dopadaly na podlahu téměř synchronicky.

Teď už mezi nimi a Harrym stál jen jediný voják, zmijozelský kluk jménem Samuel Clamons, který zbělalou rukou svíral hůlku, kterou mířil vzhůru, aby udržel prismatickou stěnu. Chlapec přerývaně dýchal, ale v tváři se mu zračilo to samé chladné odhodlání, jakým svítily oči jeho generála, Harryho Pottera, který stál za prismatickou stěnou v slepém konci chodby vedle otevřeného okna, s rukama tajuplně ukrytými za zády.

Bitva byla – na to, že měli přesilu dva na jednoho – až směšně obtížná. Mělo to být jednoduché, Dračí armáda a Sluníčkový regiment se při trénincích snadno spojili, bojovali spolu už dost dlouho na to, aby se navzájem velmi dobře poznali. Morálka byla vysoká, obě armády věděly, že tentokrát nebojují jen za sebe, bojují za svět bez zrádců. Navzdory překvapeným protestům obou generálů trvali

vojáci spojené armády na tom, že se budou nazývat Dramionským Slunčím Argimentem, a vytvořili si nášivky pro svůj znak – smajlíka v plamenech.

Ale Harryho vojáci si začernili svůj vlastní znak – nevypadalo to jako barva, spíš jako by tu část své uniformy *spálili* – a vyššími patry Bradavic se probíjávali se zoufalou zběsilostí. Zdálo se, že ten chladný vztek, který Draco občas viděl v Harrym, si našel cestu do jeho vojáků – bojovali, jako by nešlo o hru. A Harry použil celou svou zásobu triků, na podlahách a schodištích ležely malé kovové kuličky (Grangerová je identifikovala jako „kuličková ložiska“), díky kterým byla cesta neschůdná, dokud je neodstranili, až na to, že Harryho armáda už trénovala koordinovaná vznášející kouzla, a dokázala své lidi vznést *nad* překážky, které si vytvořili...

Do hry nebylo možné přinést žádná zařízení zvenčí, ale *během* hry jste si mohli přeměnit cokoli, pokud to bylo bezpečné. A to prostě nebylo fér, když jste bojovali proti klukovi, který byl vychován vědci a věděl všechno o věcech, jako jsou kuličková ložiska, skateboardy a bungee lana.

A tak došlo až na toto.

Přeživší ze spojeneckých sil zahnali poslední zbytky armády Harryho Pottera do slepé uličky.

Weasley a Vincent se na Longbottoma vrhli najednou, pohybovali se zároveň, jako by to trénovali týdný namísto hodin, a Longbottom je nějak dokázal zaklít *oba* ještě předtím, než sám padl.

Takže teď už zbývali jen Draco, Grangerová a Padma a Samuel a Harry a podle Samuelova výrazu už jeho prismatická stěna o mnoho déle nevydrží.

Draco už měl hůlku namířenou na Harryho, čekal, až prismatická stěna opadne sama od sebe; neexistoval žádný důvod, proč by měl vyplýtvat prorážecí kletbu. Padma namířila hůlku na Samuela, Grangerová na Harryho...

Harry stále držel ruce za zády namísto aby mířil hůlkou, a hleděl na ně s výrazem, který by klidně mohl být vytesán z ledu.

Mohl to být blaf. Pravděpodobně nebyl.

Nastalo krátké, napjaté ticho.

A pak Harry promluvil.

„Teď jsem tu padouchem já,“ řekl mladý chlapec chladně, „a pokud si myslíte, že to padouchové vzdávají snadno, šeredně se mýlíte. Poražte mě, když bojuju doopravdy, a já zůstanu poražen; ale prohrajte, a tohle všechno vás příště čeká znovu.“

Natáhl ruce dopředu a Draco si všiml, že na nich má podivné rukavice se zvláštním šedavým povrchem na konečcích prstů a s přezkami, které rukavice pevně poutaly k zápěstí.

Sluníčková generálka vedle Draca zděšeně zalapala po dechu a Draco, aniž by se ptal proč, vypálil prorážecí kletbu.

Samuel klopýtl a unikl mu výkřik, ale stěnu udržel; a pokud by Padma nebo Grangerová vypálily teď, vyčerpaly by své síly natolik, že by klidně mohli prohrát.

„*Harry!*“ zakřičela Grangerová. „*To nemůžeš myslet vážně!*“

Harry už byl v pohybu.

A když se vyšvihl z otevřeného okna, jeho chladný hlas pronesl, „Pojďte za mnou, jestli si troufáte.“

Ledový vítr skučel kolem nich.

Draco začínal mít unavené ruce.

...ukázalo se, že předchozího dne Harry Grangerové pozorně předvedl, jak přesně přeměnit něco do rukavic, které měl právě na sobě, a které používaly cosi zvaného ‚gekonské štětiny‘; a jak připevnit přeměněné kusy toho samého materiálu ke špičkám bot; a Harry s Grangerovou

zkusili, v nevinné dětské hře, trochu si zašplhat po zdech a stropě.

A, rovněž předchozího dne, Harry Grangerovou zásobil impozantním množstvím přesně dvou dávek lektvaru hladkého pádu, který si měla „jen pro případ“ nosit ve váčku.

Ne snad, že by je Padma chtěla následovat. *Ona* nebyla šílená.

Draco opatrně odlepil pravou ruku, natáhl ji, kam až jen mohl, a znovu ji položil na kámen. Grangerová vedle něj udělala to samé.

Lektvar hladkého pádu už vypili. Bylo to na hranici pravidel hry, ale lektvar nebude aktivován, pokud by jeden z nich skutečně nespádl, a dokud nespádl, předmět nepoužívali.

Profesor Quirrell je sledoval.

Byli *naprosto, úplně, dokonale v bezpečí.*

Harry Potter oproti tomu zemře.

„Zajímalo by mě, proč to Harry dělá,“ řekla generálka Grangerová přemítavým tónem, když s protáhlým lepkavým zvukem pomalu odlepila špičky prstů ze zdi. Její ruka pleskla zpátky dolů skoro okamžitě, jak se zvedla.

„Budu se ho na to muset zeptat, až ho zabiju.“

Bylo úžasné, kolik objevovali věcí, které mají společné.

Dracovi zrovna teď nebylo do řeči, ale skrz sevřené zuby zvládl procedit: „Mohla by to být pomsta. Za to rande.“

„Vážně,“ řekl Grangerová. „Po takové době.“

Přilepení. Plesknutí.

„Jak sladké,“ řekla Grangerová.

Přilepení. Plesknutí.

„Asi si najdu nějaký skutečně romantický způsob, jak mu poděkovat,“ řekla Grangerová.

Přilepení. Plesknutí.

„Co má proti *tobě*?“ řekla Grangerová.

Přilepení. Plesknutí.

Studený vítr dál skučel kolem nich.

Mohli byste si myslet, že bude příjemné mít zase půdu pod nohama.

Ale pokud tou půdou byla nakloněná střecha s hrubými taškami, které na sobě měly podstatně víc ledu než kamenné stěny, a vy jste po ní běželi vysokou rychlostí...

Pak byste se *tragicky mýlili*.

„*Luminos!*“ zakřičel Draco.

„*Luminos!*“ zakřičela Grangerová.

„*Luminos!*“ zakřičel Draco.

„*Luminos!*“ zakřičela Grangerová.

Vzdálená postava při běhu uhýbala a kličkovala, ani jedno kouzlo nezasáhlo, ale doháněli ho.

Dokud Grangerová neuklouzla.

V retrospektivě to bylo nevyhnutelné, ve skutečném životě nebylo možné *doopravdy* běžet po zledovatělé, svažující se střeše takovou rychlostí.

A, rovněž nevyhnutelně, protože se to stalo bez jakéhokoli přemýšlení, se Draco otočil a popadl Grangerovou za pravou ruku a *chytil* ji, až na to, že už byla příliš vyvedená z rovnováhy, padala a Draca táhla s sebou, všechno se to dělo tak rychle –

Následoval tvrdý, bolestivý pád, jak nejen Dracova, ale částečně i její váha dopadla na kraj střechy, a kdyby dopadla jen o trochu blíže kraji, mohli by to zvládnout, ale místo toho její tělo opět sklouzlo, nohy jí uklouzly a druhou rukou se zběsile pokusila něčeho zachytit...

A tak se stalo, že Draco skončil s rukou Grangerové v pevném sevření, její druhá ruka svírala kraj střechy, a špičky Dracových bot se zarývaly do mezer mezi taškami.

„*Hermiono!*“ zaječel Harryho vzdálený hlas.

„Draco,“ zašeptala Grangerová a Draco shlédl dolů.

To mohl být omyl. Pod ní bylo hodně prázdného vzduchu, nic než vzduch – byli na kraji střechy, která vybíhala z hlavní bradavické zdi.

„Přijde mi na pomoc,“ zašeptala dívka, „ale nejdřív na nás na oba sešle *Luminos*, to si v žádném případě neodpustí. Musíš mě pustit.“

Měla to být ta nejlehčí věc na světě.

Je to jen mudlovská šmejdka, jen mudlovská šmejdka,
jen mudlovská šmejdka!

Ani nebude *zraněná!*

...Dracův mozek neposlouchal nic z toho, co mu Draco říkal.

„Udělej to,“ zašeptala Hermiona Grangerová, oči jí planuly bez nejmenší stopy strachu, „udělej to, Draco, udělej to, zvládneš ho porazit sám, *my musíme vyhrát, Draco!*“

Slyšel zvuk běžící postavy, přibližovala se.

No tak, buď racionální...

Hlas v Dracově hlavě nechutně připomínal lekce Harryho Pottera.

...dovolíš svému mozku, aby ti vedl život?

Dohry, 1:

Zatímco Millicent Bulstrodeová opakovala tu historku ve zmijozelské dívčí společenské místnosti (útulném místě v podzemí, položeném pod bradavickým jezerem, kde ryby plavaly kolem každého okna a kolem byly pohovky, na

které jste si mohli lehnout), Dafné Greengrassovou stálo spoustu přemáhání, aby se udržela zticha. A to hlavně proto, že, dle názoru Dafné, to byla dost dobrá historka i bez všech těch Millicentiných vylepšení.

„A co bylo pak?“ zalapaly po dechu Flora a Hestie Carrowovy.

„Generálka Grangerová se na něj podívala,“ řekla Millicent dramaticky, „a řekla, ‚Draco! Musíš mě pustit! Neboj se o mě, Draco, přísahám, že budu v pořádku!‘ A co si myslíte, že Malfoy udělal pak?“

„Řekl ‚Nikdy!‘,“ vykřikla Charlotta Wilandová, „a chytil ji ještě pevněji!“

Všichni poslouchající dívky vyjma Pansy Parkinsonové přikývly.

„Ne-e!“ řekla Millicent. „Pustil ji. A pak vyskočil a zastřelil generála Pottera. A to je konec.“

Následovalo omráčené ticho.

„To přece *nejde!*“ řekla Charlotta.

„Je to *mudlovská šmejdka*,“ řekla Pansy zmateně. „*Samozřejmě*, že ji pustil!“

„No, pak ji tedy Malfoy vůbec neměl chytat!“ řekla Charlotta. „Ale jakmile ji chytnul, měl *povinnost* ji držet dál! *Obzvlášť* tváří v tvář blížící se jisté zkáze!“ Tracey

Davisová, sedící vedle Dafné, přikyvovala v rozhodém souhlasu.

„Nechápu proč,“ řekla Pansy.

„To protože nejseš ani trošičku romantická,“ řekla Tracey. „Krom toho, nemůžeš jen tak pouštět holky. Kluk, který takhle pustí holku... by pustil *kohokoli*. Pustil by i tebe, Pansy.“

„Co tím chceš říct, *pustil by mě?*“ řekla Pansy.

Dafné už nedokázala odolat. „Však víš,“ řekla temně, „jednoho dne si tak snídáš u stolu a z ničeho nic tě Malfoy *pustí*, a ty padáš z vrcholu Bradavic! Přesně tak!“

„Jo!“ řekla Charlotta. „Je to shazovač čarodějek!“

„Víte, proč padla Atlantida?“ řekla Tracey. „Protože ji někdo jako Malfoy *pustil*, proto!“

Dafné ztišila hlas. „Po pravdě... co když to byl Malfoy, kdo způsobil, že Hermiona, chci říct generálka Grangerová, vůbec uklouzla? Co když je jeho cílem donutit všechny mudlorozené zakopnout a spadnout?“

„Chceš říct –?“ zalapala po dechu Tracey.

„Přesně tak!“ řekla Dafné dramaticky. „Co když je Malfoy – *dědicem Zmijoslezu?*“

„Příští Pán pádu!“ řekla Tracey.

To byla příliš dobrá hláška, než aby si ji kterákoli z nich dokázala nechat pro sebe, takže ještě než se setmělo,

obíhala po celých Bradavicích, a dalšího rána se z ní stal titulek *Jinotaje*.

Později 2:

Hermiona si dala záležet na tom, aby toho večera do obvyklé učebny dorazila s příjemným předstihem, aby už mohla být na místě a klidně si v křesle číst knížku, až Harry dorazí.

Pokud existoval způsob, jak by se dveře mohly otevřít omluvně, právě teď se tak otevřely.

„Um,“ řekl hlas Harryho Pottera.

Hermiona si dál četla.

„Je mi to, no, líto, nechtěl jsem, abys *doopravdy* spadla ze střechy nebo tak...“

Po pravdě to byl docela vzrušující zážitek.

„A já, ehm... nemám moc zkušeností s omluvami, padnu na kolena, jestli chceš, nebo ti koupím něco drahého, *Hermiono, nevím, jak bych se ti za to měl omluvit, co bych mohl udělat, prostě mi to řekni?*“

Dál v tichosti četla svou knihu.

Také neměla nejmenší ponětí, jak by se Harry mohl omluvit.

Právě teď byla jen zvláštním způsobem zvědavá, co se stane, když bude ještě chvíli pokračovat ve čtení.

42. Odvaha – Remus Lupin

„*Romantické?*“ řekla Hermiona. „Vždyť jsou to oba *kluci!*“

„Wow,“ řekla Dafné trochu šokovaně. „Chceš říct, že mudlové je *opravdu* nenávidí? Já myslela, že to si Smrtijedi vymysleli.“

„Ne,“ řekla starší zmijozelská dívka, kterou Hermiona nepoznávala, „je to pravda, musí se brát v tajnosti a pokud je někdy odhalí, upálí je spolu. A pokud jsi dívka a myslíš si, že je to romantické, upálí tě taky.“

„To nemůže být pravda!“ protestovala jedna Nebelvírka, zatímco Hermiona se snažila vymyslet, co by na to řekla.

„Žádné mudlovské dívky by *nezbyly!*“

Tiše dál pokračovala ve čtení, a Harry Potter se jí dál snažil omluvit, a Hermioně brzo došlo, že si Harry uvědomil, možná poprvé ve svém životě, že udělal něco rozčilujícího; a Harry, rozhodně poprvé ve svém životě, byl *zděšený* z toho, že by o ni jako o kamarádku mohl přijít; a ona se začala cítit (a) provinilá (b) znepokojená ze směru, kterým se Harryho stále zoufalejší nabídky ubíraly. Ale stále neměla tušení, jaký druh omluvy by byl na místě, a tak řekla, že by o tom měly havraspárské dívky hlasovat – a tentokrát výsledek nezmanipuluje, což už nedodala – s čímž Harry okamžitě souhlasil.

Následujícího dne prakticky každá havraspárská dívka nad třináct hlasovala, aby Draco pustil Harryho.

Hermiona byla trochu zklamaná tím, že to bylo tak jednoduché, i když to samozřejmě bylo fér.

Nicméně teď, když stála před hradní bránou mezi polovinou dívčí populace Bradavic, začínala mít podezření, že se tu dějí věci, kterým nerozumí, a zoufale doufala, že o nich neslyšel ani žádný z jejích kolegů generálů.

Z té výšky nebylo možné vidět detaily, jen obecnou skutečnost davu napjatých dívčích tváří.

„Ty nemáš tušení, o co tu jde, že?“ řekl Draco pobaveně. Harry četl slušné množství knih, které číst neměl, nemluvě o několika titulcích *Jinotaje*.

„Draco Malfoy těhotný s Chlapcem-který-přežil?“ řekl Harry.

„Dobrá, víš, o co tady jde,“ řekl Draco. „Myslel jsem, že mudlové tohle nesnáší.“

„Jen ti hloupí,“ řekl Harry. „Ale, um, nejsme my, no, trochu *mladí*?“

„Pro ně ne,“ řekl Draco. Odfrkl si. „*Holky!*“ Potichu došli na okraj střechy.

„Takže. Já to dělám, abych se ti pomstil,“ řekl Draco, „ale proč to děláš ty?“

Harryho mozek provedl bleskovou kalkulaci nad různými faktory, zvažoval, zda není příliš brzy...

„Upřímně?“ řekl Harry. „Protože jsem sice chtěl, aby šplhala po ledových stěnách, ale *nechtěl jsem*, aby spadla ze střechy. A, um, cítil jsem se kvůli tomu fakt hrozně. Chci říct, hádám, že jsem ji po čase doopravdy začal vnímat jako svou přátelskou rivalku. Takže tohle je skutečná omluva, žádná intrika nebo tak něco.“

Nastalo ticho.

Potom –

„Jo,“ řekl Draco. „Chápu.“

Harry se neusmál. Byl to asi ten nejobtížnější neúsměv v životě.

Draco shlédl z kraje střechy a protáhl obličej. „Tohle asi bude o dost těžší udělat schválně než omylem.“

Harryho druhá ruka se držela střechy v reflexivně křečovitém sevření, bílé prsty na studeném, studeném kameni.

Vaše vědomá mysl klidně mohla vědět, že jste vypili lektvar Hladkého pádu. Aby si to ale uvědomilo i vaše podvědomí, to bylo něco úplně jiného.

Bylo to přesně tak děsivé, jak si Harry myslel, že to mohlo být pro Hermionu, a tak to bylo spravedlivé.

„Draco,“ řekl Harry, nebylo snadné kontrolovat hlas, ale havraspárské dívky jim daly scénář. „Musíš mě pustit!“

„Okej!“ řekl Draco a pustil Harryho ruku.

Harryho druhá ruka na okamžik šátrala po okraji, ale pak mu bez jakéhokoli vědomého rozhodnutí povolily prsty a Harry padal.

Nastala krátká chvíle, kdy se Harryho žaludek pokusil vylézt krkem, a jeho tělo se zoufale snažilo zorientovat ve chvíli, kdy nemělo naprosto žádnou možnost to provést.

Následoval okamžik, kdy Harry ucítil, jak lektvar Hladkého pádu začal působit a zpomalovat ho, takový trochu trhavý, tlumící pocit.

A pak Harryho něco začalo *táhnout*, a on začal padat *rychleji než jen díky gravitaci* –

Harryho pusa už byla otevřená a začala ječet, zatímco se jedna část jeho mozku snažila přijít s něčím kreativním, co by mohl udělat, jiná část jeho mozku se pokoušela kalkulovat, kolik času mu na kreativitu zbývá, a nepatrná zadní část jeho mozku si všimla, že se mu nepodaří dokončit ani výpočet zbývajících času, než dopadne na zem –

Harry se zoufale snažil zklidnit rychlé dýchání a nijak mu nepomáhalo, že slyší ječení všech těch dívek, které teď ležely jako hromádky na zemi nebo jedna na druhé.

„Nebesa,“ řekl nepovědomý muž v staře vypadajících šatech a s lehce zjizvenou tváří, který Harryho držel náručí. „Představoval jsem si mnoho způsobů, jak se jednou znovu setkáme, ale nenapadlo by mě, že na mě spadneš z nebe.“

Harry si vzpomněl na poslední věc, kterou spatřil, padající tělo, a zvládl ze sebe vyrazit, „Profesor... Quirrell...“

„Za pár hodin bude v pořádku,“ řekl cizí muž držící Harryho. „Je jen vyčerpaný. Nemyslel jsem si, že by to mohlo být možné... musel srazit *dvě stě studentek* jen aby bylo jisté, že dostal tu, která tě zaklínala...“

Muž Harryho jemně postavil na zem a stále ho přitom podpíral.

Harry se opatrně narovnal a pokývl mu.

Muž ho pustil a Harry okamžitě spadl.

Muž mu znovu pomohl na nohy. Dával si přitom záležet, aby neustále stál mezi Harrym a dívkami, které se začínaly zvedat ze země; jeho hlava se stále poohlížela tím směrem.

„Harry,“ řekl ten muž tiše a velmi vážně, „máš potuchy, která z těch dívek by tě mohla chtít zabít?“

„Žádná vražda,“ řekl vypjatý hlas. „Jen hloupost.“

Tentokrát to byl ten cizí muž, kdo málem ztratil rovnováhu, na jeho tváři se objevil naprostý šok.

Profesor Quirrell se už posadil na trávě, kam předtím upadl.

„Nebesa!“ zalapal po dechu muž. „Neměl byste –“

„Pane Lupine, váš zájem je neopodstatněný. Žádný kouzelník, bez ohledu na to, jak mocný, by nedokázal podobné kouzlo seslat jen silou. Musíte být *efektivní*.“

Nicméně profesor Quirrell se nepostavil.

„Děkuji vám,“ zašeptal Harry. A pak: „Děkuji i vám,“ k muži, který stál vedle něj.

„Co se stalo?“ řekl ten muž.

„Měl jsem to sám předvídat,“ řekl profesor Quirrell s hlasem plným štíplavého nesouhlasu. „Část těch dívek se pana Pottera snažila přivolat do svého náručí. Řekl bych, že si všechny myslely, že jsou něžné.“

Ah.

„Považujte to za lekci v připravenosti, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. „Kdybych *netrval* na tom, že u téhle malé události bude víc než jeden dospělý svědek, a že *oba*

budeme mít připravené hůlky, pan Lupin by tu nebyl, nemohl by zpomalit váš pád, a vy byste byl vážně raněn.“

„*Pane!*“ řekl ten muž – zjevně pan Lupin. „Takové věci byste tomu chlapci neměl říkat!“

„Kdo to –“ začal Harry.

„Jediná osoba, která kromě mě měla čas vás sledovat,“ řekl profesor Quirrell. „Představuji vám Remuse Lupina, který dočasně přibyl do Bradavic, aby studenty zaškolil v kouzlu *Patronus*. I když mi bylo řečeno, že vy dva už jste se setkali.“

Harry onoho muže zmateně zkoumal. Přece by si pamatoval tu poněkud zjizvenou tvář, ten zvláštní, hřejivý úsměv.

„Kde jsme se potkali?“ řekl Harry.

„V Godricově dole,“ řekl muž. „Vyměnil jsem ti slušné množství plenek.“

Dočasným kabinetem pro pana Lupina byla malá místnost s malým dřevěným pracovním stolem, a to, že Harry neviděl, na čem pan Lupin sedí, naznačovalo, že jde o malou stoličku, stejnou, jako byla ta před stolem. Harry odhadl, že pan Lupin v Bradavicích nezůstane dlouho, nebo svůj kabinet nehodlá příliš používat, a tak řekl domácím skřítkům, aby neplýtvali námahou. To, že se

pokusil neobtěžovat domácí skřítky, o něm trochu vypovíдало. Konkrétně to o něm vypovíдало, že byl zařazen do Mrzimoru, protože, pokud Harry věděl, Hermiona jediná nebyla Mrzimorka, která by se ostýchala obtěžovat domácí skřítky. (Harry sám její rozpaky považoval za docela hloupé. Kdokoli to byl, kdo domácí skřítky původně stvořil, musel být samozřejmě nevyslovitelně zlý; ale to neznamenalо, že Hermiona dělá správnou věc *ted*, když rozumným bytostem odmítá poskytnout dřinu, k jejímuž vychutnávání byli stvořeni.)

„Prosím, posaď se, Harry,“ řekl ten muž tiše. Jeho formální hábit byl nízké kvality, ne tak docela otrhaný, ale plynutím času viditelně obnošený způsobem, který jednoduchá spravovací zaklínadla nemohla napravit; Harrymu přišlo na mysl slovo *ošuntělý*. A navzdory tomu nějakým způsobem vyzařoval důstojnost, které by nemohlo být dosaženo kvalitním a drahým hábitem, protože by se k hezkému hábitu *nehodila*, byla exkluzivní náležitostí ošuntělosti. Harry *slyšel* o skromnosti, ale v akci tu věc ještě nikdy neviděl – znal jen spokojenou skromnost lidí, kteří o ní přemýšleli jako o součásti svého stylu a chtěli, abyste si jí všimli.

Harry se posadil na malou dřevěnou stoličku před malým stolem pana Lupina.

„Děkuji, že jsi přišel,“ řekl muž.

„Ne, děkuji *vám*, že jste mě zachránil,“ řekl Harry. „Dejte mi vědět, kdybyste někdy potřeboval zařídit něco nemožného.“

Zdálo se, že muž zaváhal. „Harry, mohl bych... ti položit osobní otázku?“

„Položit ji můžete, samozřejmě,“ řekl Harry. „Já pro vás také mám spoustu otázek.“

Pan Lupin přikývl. „Harry, zacházejí s tebou tví nevlastní rodiče dobře?“

„Mí *rodiče*,“ řekl Harry. „Mám čtyři. Michaela, Jamese, Petunii a Lily.“

„Aha,“ řekl pan Lupin. A pak znovu, „Aha.“ Zdálo se, že usilovně mrká. „To... rád slyším, Harry. Brumbál nikomu z nás neřekl, kde jsi... Báł jsem se, že by si mohl myslet, že bys měl mít zlé nevlastní rodiče, nebo tak něco...“

Harry si nebyl jistý, jestli starost pana Lupina byla opravdu neopodstatněná, když vzal v úvahu své vlastní první setkání s Brumbálem; ale všechno dopadlo dobře, takže neřekl nic. „Co moji...“ Harry zapátral po slově, které by je nepozvedalo výš ani nesnižovalo níž... „*druzí* rodiče? Chci vědět, no, všechno.“

„To není snadný požadavek,“ řekl pan Lupin. Přejel si rukou po čele. „No, začněme na začátku. Když jsi se

narodil, James byl tak šťastný, že se celý týden ani nemohl dotknout hůlky, aby se zlatě nerozzářila. A i potom, kdykoli tě držel nebo viděl, jak tě drží Lily, nebo na tebe jen pomyslel, se to stalo znovu –“

Čas od času Harry pohlédl na hodinky a zjistil, že uplynula další půlhodina. Cítil se trochu provinile, že kvůli němu Remus zmešká večeri, obzvláště když on se později mohl vrátit do sedmé večerní, ale to je nemohlo zastavit.

Konečně Harry shromáždil dostatek odvahy, aby se položil tu kritickou otázku, zatímco Remus byl uprostřed rozsáhlého pojednání na téma zázraků Jamesova famfrpálu, které Harry neměl to srdce přerušit dříve.

„A potom,“ řekl Remus, oči mu jasně zářily, „James vyšvihl *trojitý obracený Mulhanneyho manévr s extra otočkou!* Celý dav vybuchl, dokonce i někteří Mrzimirové začali jásat –“

Asi bych musel být u toho, pomyslel si Harry – ne snad, že by to seabeměně pomohlo – a řekl: „Pane Lupine?“

Něco v Harryho hlase ho muselo upoutat, protože se zarazil uprostřed věty.

„Šikanoval můj otec někdy někoho?“ řekl Harry.

Remus na Harryho dlouho hleděl. „Chvíli,“ řekl Remus. „Brzy z toho vyrostl. Kde jsi to slyšel?“

Harry neodpověděl, snažil se vymyslet něco pravdivého, co by odvrátilo podezření, ale nemyslelo mu to dostatečně rychle.

„To je jedno,“ řekl Remus a povzdechl si. „Uhodl jsem od koho.“ Na jeho jemně zjizvené tváři se objevil nesouhlas. „Říct takovou věc –“

„Byly u mého otce nějaké polehčující okolnosti?“ řekl Harry. „Problémy v rodině, něco takového? Nebo byl prostě... nepříjemný z podstaty?“ *Chladný?*

Remus si shrnul vlasy dozadu, první nervózní gesto, které u něj Harry spatřil. „Harry,“ řekl Remus, „nemůžeš svého otce soudit podle toho, co udělal, když byl malý kluk!“

„Já jsem *taky* malý kluk,“ řekl Harry, „a soudím *sám* sebe.“

Na to Remus dvakrát zamrkal.

„Chci vědět *proč*,“ řekl Harry. „Chci to *pochopit*, protože se mi prostě zdá, že pro to žádná omluva neexistuje!“ Hlas se mu trochu třásl. „Prosím, řekněte mi, proč to udělal, i když to nebude znít pěkně.“ *Abych do té pasti sám nespádl, ať už je to cokoli.*

„Byla to prostě věc, kterou nebelvířští dělali,“ řekl Remus pomalu, neochotně. „A... tehdy mě to nenapadlo, myslel jsem si, že je to naopak, ale... možná, že to ve skutečnosti byl *Black*, kdo do toho vtáhl *Jamese*... chápej, *Black* chtěl všem ukázat, že je proti *Zmijozelu*, všichni jsme chtěli uvěřit, že krev není naším osudem –“

„Ne, Harry,“ řekl Remus. „Nevím, proč šel *Black* po *Peterovi* namísto aby utekl. Bylo to, jako by *Black* chtěl přidat ještě další tragédii k tragédiím toho dne.“ Jeho hlas byl nestálý. „Nebyl tu žádný náznak, žádné varování, všichni jsme si mysleli – pomyšlení, že by měl –“ Remusův hlas se vytratil.

Harry brečel, nemohl si pomoci, slyšet to od Remuse bolelo víc, než cokoli, co kdy cítil sám. Harry ztratil dva rodiče, vůbec si je nepamatoval, znal je jen z vyprávění. Remus Lupin ztratil všechny čtyři své nejlepší přátele během necelých dvaceti čtyř hodin; a pro ztrátu toho posledního zbývajícího, *Petera Pettigrewa*, neexistoval vůbec žádný důvod.

„Občas pomyšlení na něj v *Azkabanu* stále bolí,“ dokončil Remus téměř šeptem. „Jsem rád, že u *Smrtijedů* nejsou povolené návštěvy, Harry. Znamená to, že se nemusím stydět za to, že nechodím.“

Harry několikrát těžce polkl, než dokázal promluvit. „Mohl byste mi říct něco o Peteru Pettigrewovi? Byl to přítel mého otce a tak mi připadá – že bych o něm měl něco vědět, něco si pamatovat –“

Remus přikývl, oči se mu teď leskly. „Myslím, Harry, že kdyby Peter věděl, že tak skončí –“ zarazil se mu hlas. „Peter se Pána zla bál víc než kdokoli z nás, a pokud by věděl, že to tak dopadne, nemyslím si, že by to udělal. Ale Peter *znal* to riziko, Harry, věděl, že je skutečné, že se to *může* stát, a přesto zůstal Jamesovi a Lily po boku. Celé Bradavice jsem přemýšlel, proč Peter nebyl zařazen do Zmijozelu, nebo možná do Havraspáru, protože Peter tak zbožňoval tajemství, nedokázal jim odolat, zjišťoval o lidech věci, které chtěli udržet v tajnosti –“ Přes Remusovu tvář přeběhl pokřivený výraz. „Ale on těch tajemství *nevyužíval*, Harry. Jen je chtěl znát. A pak, když stín Pána zla padl na všechno, Peter stál při Jamesovi a Lily a dobře svého nadání využíval a já jsem pochopil, proč ho klobouk poslal do Nebelvíru.“ Remusův hlas teď zněl přesvědčeně a hrdě. „Je *jednoduché* stát při svých přátelích, když jsi hrdina jako Godric, rázný a silný, takový, jak si lidé představují Nebelvíry. Ale pokud z nás byl Peter tím nejvystrašenějším, nedělá to z něj toho nejodvážnějšího?“

„Dělá,“ řekl Harry. Hlas se mu zadrhával natolik, že sám téměř nemohl mluvit. „Pokud byste mohl, pane Lupine, pokud byste našel čas, je tu někdo, kdo si myslím, že by příběh Petera Pettigrewa měl slyšet, mrzimorský student v prvním ročníku, Neville Longbottom.“

„Syn Alice a Franka,“ řekl Remus smutně. „Chápu. Není to šťastný příběh, Harry, ale mohu ho povědět znovu, pokud si myslíš, že mu to pomůže.“

Harry přikývl.

Zavládlo krátké ticho.

„Měl Black s Peterem Pettigrewem nějaké nevyřízené záležitosti?“ řekl Harry. „Cokoli, co by ho mohlo přimět pana Pettigrewa vyhledat, i když to nemusel být důvod vraždy? Třeba tajemství, které pan Pettigrew znal, které se Black sám chtěl dozvědět, nebo ho zabít, aby ho utajil?“

V Remusových očích se něco mihlo, ale zavrtěl hlavou a řekl, „Ani ne.“

„To znamená, že něco tu je,“ řekl Harry.

Pod stříbrno-černým knírkem se znovu objevil ten suchý úsměv. „Jak vidím, sám v sobě máš trochu Petera. Ale není to důležité, Harry.“

„Jsem Havraspár, *nemám* odolávat pokušení tajemství. A pokud,“ dodal Harry vážněji, „byl kvůli tomu Black chycen, myslím, že by na tom mohlo záležet.“

Remus vypadal poměrně v úzkých. „Asi bych ti to mohl říct, až budeš starší, ale vážně, Harry, *není* to důležité! Jen drobnost z našich školních dnů.“

Harry nedokázal určit, co přesně to bylo; možná to mělo co dělat s konkrétním odstínem nervozity v Remusově hlase, nebo se způsobem, kterým ten muž řekl *až budeš starší*, co způsobilo ten náhlý skok v Harryho intuici...

„Popravdě,“ řekl Harry, „Myslím, že jsem to už tak nějak uhádl sám, promiňte.“

Remus pozvedl obočí. „Opravdu?“ Zněl trochu pochybovačně.

„Byli to milenci, že ano?“

Nastalo rozpačité ticho.

Remus pomalu, vážně přikývl.

„Kdysi,“ řekl Remus. „Před dlouhým časem. Smutná aféra, skončila obrovskou tragédií, nebo nám to tak alespoň připadalo, když jsme byli mladí.“ Na jeho tváři bylo jasně čitelné neštěstí a zmatek. „Ale až do dne, kdy Black Petera zabil, jsem si myslel, že to už je dávno pryč a pohřbeno pod dospělým přátelstvím.“

43. Humanismus, část 1. – Mozkomor

Jemné lednové slunce svítilo na mrazivé louky za Bradavicemi.

Někteří studenti měli studijní volno, jiní byli uvolněni z hodin. Prváci, kteří se zapsali, teď nacvičovali jisté kouzlo, kouzlo, které se spíše než v uzavřené učebně učilo lépe venku pod jasným sluncem a čistou modrou oblohou. Sušenky a limonáda také pomáhaly.

Základní gesta kouzla byla složitá a preciznost byla nutná; šklubli jste rukou jednou, dvakrát, třikrát a počtvrté s lehkým nakloněním přesně v těch správných úhlech, posunuli jste ukazováček s palcem do přesné vzdálenosti...

Ministerstvo si myslelo, že je marné snažit se to kouzlo naučit kohokoli dříve než v pátém ročníku. Byly zaznamenány případy, kdy se ho naučily mladší děti, ale ty byly odmávnuty jako „géniové.“

Možná to nebylo příliš zdvořile řečeno, ale Harry začínal chápat, proč profesor Quirrell prohlásil, že ministerská komise pro učební náplň by kouzelnictvu nejlépe posloužila, kdyby byla využita jako hnojivo.

No tak byla gesta komplikovaná a jemná. To nebyl důvod, proč jste se je nemohli naučit v jedenácti.

Znamenalo to jen, že jste museli být mimořádně opatrní a každou část nacvičovat déle, než bylo obvyklé, toť vše.

U většiny kouzel, které se učili až starší studenti, tomu tak bylo proto, že vyžadovala větší sílu magie, než by mohl vydat mladší student. Ale kouzlo *Patronus* takové nebylo, nebylo obtížné proto, že vyžadovalo příliš mnoho magie, bylo obtížné proto, že vyžadovalo *víc* než jen magii.

Vyžadovalo vřelé, šťastné city, které jste uchovávali blízko u srdce, milované vzpomínky, odlišný druh síly, jaký jste nepotřebovali pro běžná kouzla.

Harry jednou, dvakrát, třikrát a počtvrté škubl hůlkou, pohnul prsty do přesně těch správných vzdáleností...

„Hodně štěstí ve škole, Harry. Myslíš, že jsem ti koupil dost knih?“

„Nikdy nemůžeš mít dost knih... ale ty jsi to rozhodně zkusil. Byl to vážně, vážně, vážně dobrý pokus.“

Poprvé, když si na to Harry vzpomněl a snažil se to vložit do kouzla, mu ta vzpomínka vnesla slzy do očí.

Harry zvedl hůlku a mávnul jí, gesto, které nemuselo být přesné, jen rázné a vzdorné.

„Expecto Patronum!“ vykřikl Harry.

Nic se nestalo.

Ani nejmenší náznak světla.

Když Harry vzhlédl, Remus Lupin stále studoval jeho hůlku, na jemně zjizvené tváři měl ustaraný výraz.

Konečně Remus zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Harry,“ řekl tiše. „Tvé pohyby hůlkou byly naprosto přesné.“

A záblesk světla se neobjevil ani nikde jinde, protože všichni prváci, kteří měli nacvičovat kouzlo *Patronus*, místo toho koutkem oka sledovali Harryho.

Slzy se Harrymu tlačily zpátky do očí a tentokrát nebyly šťastné. Ze všech věcí, ze všech věcí na světě, Harry nikdy nečekal tohle.

Na informaci, že nejste dostatečně šťastný, bylo něco neuvěřitelně zahanbujícího.

Co v sobě měl Anthony Goldstein a Harry ne, že se Anthonyho hůlka jasně rozzářila?

Miloval Anthony svého otce víc?

„Na co jsi myslel, když ses patrona pokusil seslat?“ zeptal se Remus.

„Na svého otce,“ řekl Harry třesoucím se hlasem.

„Požádal jsem ho, aby mi koupil nějaké knihy, než pojedu do Bradavic, a on to udělal, byly drahé, a pak se mě zeptal, jestli to stačí –“

Harry se nepokoušel vysvětlit motto rodiny Verresů.

„Odpočiň si, než zkusíš jinou vzpomínku, Harry,“ řekl Remus. Udělal posunek k dalším studentům, kteří seděli

na zemi a vypadali zklamaně, zahanbeně nebo lítostivě. „Patrona nebudeš moci seslat, pokud se budeš cítit zahanbeně, že jsi nebyl dostatečně vděčný.“ V hlase pana Lupina zazněl laskavý soucit a Harry na okamžik dostal chuť do něčeho praštit.

Místo toho se otočil a došel k místu, kde seděli ostatní neúspěšní studenti, jejichž pohyby hůlkou byly rovněž prohlášeny za perfektní, a kteří teď měli pátrat po šťastnějších vzpomínkách. Soudě podle jejich výrazů se jim to příliš nedařilo. Bylo mezi nimi mnoho modrých hábitů, hrstka červených a jedna osamělá mrzimorská dívka, která stále ještě plakala. Zmijozelové se ani neobtěžovali ukázat, s výjimkou Dafné Greengrassové a Tracey Davisové, které se stále ještě snažily naučit gesta.

Harry klesl na chladnou mrtvou zimní trávu vedle studentky, jejíž selhání ho překvapilo nejvíc.

„Takže tys to taky nedokázal,“ řekla Hermiona. Nejprve z louky utekla, ale pak se vrátila, a teprve bližší pohled do jejích zarudlých očí ukázal, že brečela.

„Asi,“ řekl Harry, „asi bych se cítil o hodně hůř, kdyby se ti to podařilo, jsi ta nejmilejší osoba, kterou jsem kdy potkal, Hermiono, pokud to nedokážeš ty, stále bych mohl, mohl být dobrý...“

„Měla jsem jít do Nebelvíru,“ zašeptala Hermiona. Několikrát usilovně zamrkala, ale oči si neotřela.

Chlapec s dívkou kráčeli vedle sebe, rozhodně se nedrželi za ruce, ale každý čerpal jistou sílu z přítomnosti toho druhého, sílu, která jim dovolila ignorovat šepot ostatních prvků, když kráčeli po cestě k bradavické bráně.

Harry patrona nedokázal seslat bez ohledu na to, jak šťastnou vzpomínku zkoušel. Zdálo se, že ostatní tím nejsou překvapeni, což celou věc ještě zhoršovalo. Hermiona to také nedokázala. Tím byli ostatní překvapeni velice a Harry viděl, že se jí začíná dostávat těch samých postranních pohledů jako jemu. Ostatním Havraspárům, kteří selhali, se podobných pohledů nedostávalo. Ale Hermiona byla Sluníčková generálka a její fanoušci na to pohlíželi, jako by selhala, jako by nějak porušila slib, který nikdy nedala.

Šli do knihovny, aby provedli výzkum na téma patronovo kouzlo. To byl Hermionin, a občas i Harryho, způsob, jak se vypořádat s problémy. Studovat, učit se, snažit se pochopit *proč...*

Knihy potvrdily to, co Harrymu řekl ředitel; kouzelníci, kteří nedokážou seslat patrona během tréninku, to často dokážou v přítomnosti skutečného mozkomora, pokročí

od naprostého neúspěchu k plně tělesnému patronovi. Bylo to proti veškeré logice, mozkomorova aura strachu, by měla *ztížit* udržení šťastné vzpomínky; ale bylo to tak.

Takže se to rozhodli zkusit ještě jednou, naposledy, ani jeden z nich by si v žádném případě neodpustil poslední pokus.

Nastal den, kdy do Bradavic dorazil mozkomor.

Harry si už dříve přeměnil kámen svého otce, který obvykle spočíval ve formě malého diamantu na prstenu na jeho malíčku, a obrovský šedý kámen vložil zpátky do váčku. Jen pro případ, že až se setká s nejtemnějším ze všech stvoření, jeho magie selže úplně.

Harry se už začínal cítit pesimisticky a to ještě ani nebyl před mozkomorem.

„Všadím se, že to dokážeš a já ne,“ zašeptal. „Všadím se, že tak se to stane.“

„Nepřipadalo mi to správné,“ řekla Hermiona, ještě tišším hlasem než on. „Uvědomila jsem si to, když jsem to dnes ráno zkoušela. Když jsem dělala to mávnutí na konci, ještě než jsem řekla ta slova, nepřipadalo mi to správně.“

Harry nic neřekl. Cítil to samé, hned od začátku, i když mu zabralo dalších pět pokusů s dalšími pěti jinými šťastnými vzpomínkami, než si to byl schopen přiznat. Pokaždé, když zkusil mávnout hůlkou, to gesto mu

připadalo prázdné; kouzlo, které se pokoušel naučit, mu nevyhovovalo.

„Neznamená to, že se z nás stanou temní kouzelníci,“ řekl Harry. „Spousta kouzelníků, co patrona nedokázala seslat, nebyli temní. Godric Nebelvír nebyl temný kouzelník...“

Godric, vítěz nad temnými pány, ochránce prostých lidí před šlechtickými rody a mudlů před kouzelníky. Měl spoustu dobrých a věrných přátel a více než polovinu z nich ztratil při některé ze svých snah. Poslouchal křik raněných v armádách, které svolal k obraně nevinných; mladí odvážní kouzelníci se sjednotili při jeho výzvě, a on je později pohřbíval. Až, konečně, když jeho magie ve stáří začínala selhávat, přivedl dohromady tři další nejmocnější kouzelníky své doby, aby z holé země vztyčili Bradavice; jediný velký Godricův čin, který neměl žádnou spojitost s válkou, bez ohledu na to, jak spravedlivou. Salazar, ne Godric, učil první bradavickou třídu bojové magie. Godric učil první bradavickou třídu bylinkářství, magii rostoucího zeleného života.

Až do své smrti nikdy nedokázal seslat patrona.

Godric Nebelvír byl dobrý muž, ne šťastný.

Harry nevěřil v angst, nedokázal vystát knížky o ufňukaných hrdinech, věděl o miliardě lidí, kteří by dali

cokoli, aby si s ním mohli vyměnit místo, a...

A na své smrtelné posteli řekl Godric Helze (protože Salazar ho opustil a Rowena skonala před ním), že ničeho z toho nelituje, a že *nemá* v úmyslu varovat studenty, aby nepokračovali v jeho šlépějích, že o něm *nikdy* nikdo nemá prohlašovat, že někoho varoval, aby nepokračoval v jeho šlépějích. Pokud bylo správné, aby ty věci udělal on, pak nikomu, ani nejmladšímu studentovi v Bradavicích, nebude říkat, aby si zvolil špatně. Ale přesto doufal, že ti, kteří v jeho díle budou pokračovat, budou pamatovat na to, že Nebelvír řekl své koleji, že je v pořádku, pokud budou šťastnější, než on. Červená a zlatá se od té doby měly stát vřelými barvami.

A Helga mu s pláčem slíbila, že až bude ředitelkou, postará se o to.

Načež Godric zemřel a nezůstal po něm žádný duch; a Harry knížku vrátil Hermioně a trochu ustoupil, aby neviděla, že pláče.

Koho by napadlo, že knížka s tak nevinným názvem jako „Kouzlo Patronus: Kdo ho dokázal, kdo ne“ bude ta nejsmutnější kniha, jakou kdy Harry četl.

Harry...

Harry tohle nechtěl.

Ocitnout se v té knize.

Nechtěl to.

Zdálo se, že si zbytek školy jednoduše myslí *Žádný patronus* = *špatný člověk*, jasné a prosté. Skutečnost, že Godric Nebelvír nebyl schopný patrona seslat, nějak unikla pozornosti. Mnoho lidí o tom nemluvalo, aby respektovali jeho poslední přání, Fred s Georgem o tom pravděpodobně nevěděli a Harry se jim to rozhodně nechystal říct. Nebo se o tom ostatní neúspěšně možná nezmiňovali, protože to tak bylo méně zahanbující, menší ztráta pýchy a respektu – být považován spíše za temného než za nešťastného.

Harry spatřil, že Hermiona vedle něj prudce mrká; napadlo ho, jestli myslí na Rowenu z Havraspáru, která také milovala knihy.

„Dobrá,“ zašeptal Harry. „Veselejší téma. Pokud se ti podaří plně tělesný patron, jaké zvíře si myslíš, že to bude?“

„Vydra,“ řekla Hermiona okamžitě.

„Vydra?“ zašeptal Harry nevěřícně.

„Ano, vydra,“ řekla Hermiona. „Co to tvoje?“

„Sokol stěhovavý,“ řekl Harry bez zaváhání. „Dokáže klesat rychlostí větší než tři sta kilometrů za hodinu, je to nejrychlejší zvíře vůbec.“ Sokol stěhovavý byl Harryho nejoblíbenějším zvířetem úplně odjakživa. Byl rozhodnutý

stát se zvěromágem jen proto, aby mohl získat tuto formu a létat silou svých vlastních křídel, sledovat zemi pod sebou jasnýma očima... „Ale proč vydra?“

Hermiona se usmála, ale nic neřekla.

A obrovská bradavická brána se otevřela.

Děti chvíli kráčely po cestě vedoucí k nezapovězenému lesu a pak pokračovaly do lesa samotného. Slunce se vznášelo nízko nad horizontem, stíny se prodlužovaly, sluneční paprsky prosvítaly mezi holými větvemi stromů; byl leden a první ročníky přišly toho dne na řadu jako poslední.

Pak se cesta zatočila a změnila směr, a všichni to v té dálce spatřili – mýtinu v lese, suchou zimní půdu, nažloutlou uschlou trávu s několika malými fleky zbylého sněhu.

Lidské postavy v té vzdálenosti byly stále malé. Dvě tečky slabého bílého světla pocházejícího od bystrozorských patronů, a jasnější tečka stříbrného světla pocházející od toho ředitelova, vedle něčeho...

Harry zamžoural.

Něčeho...

Musela to být čistě jen jeho představitivost, protože nemohl existovat žádný způsob, jakým by mozkomor mohl mít vliv přes tři tělesné patrony, ale pomyslel si, že

cítí, jak dotek prázdnoty zavadil o jeho mysl, otřel se rovnou o jádro jeho samotného, bez nejmenšího respektu pro nitroobranné bariéry.

Seamus Finnigan byl bledý a třásl se, když se znovu připojil ke studentům hemžícím se po zvadlé, zasněžené trávě. Seamusovi se patrona podařilo seslat, ale stále tu byla ta chvíle, kdy ředitel zrušil svého vlastního patrona a vy jste měli seslat svého, chvíle, kdy jste mozkomorovu strachu čelili bez ochrany.

Méně než dvacet vteřin vlivu ze vzdálenosti pěti kroků bylo bezpochyby bezpečné, dokonce i pro jedenáctiletého kouzelníka se slabou obranou a stále dospívajícím mozkiem. Rozsah, kterým mozkomorova síla působila na lidi, se mohl velmi lišit, což byla další věc, které nikdo tak docela nerozuměl, ale dvacet vteřin rozhodně bylo bezpečných.

Čtyřicet vteřin působení mozkomora ze vzdálenosti pěti kroků by mohlo být dost, aby způsobilo trvalé poškození, i když jen u těch nejcitlivějších subjektů.

Byl to tvrdý trénink dokonce i podle bradavických standardů, kde vás učili létat na hippogrifovi tak, že vás na jednoho vyhodili a řekli, ať se do toho dáte. Harry nebyl zastáncem přehnaného ochranitelství, a pokud jste se

podívali na rozdíl mezi vyspělostí bradavického čtvrtáka a čtrnáctiletého mudly, bylo jasné, že mudlové své děti svou péčí brzdili... ale i Harryho napadlo, jestli tohle už není moc. Ne každé zranění může být později vyléčeno.

Ale pokud v těchto podmínkách patrona nedokážete seslat, znamená to, že se nemůžete spoléhat na to, že se patronem budete moci ubránit; přemíra sebedůvěry byla u kouzelníků ještě škodlivější než u mudlů. Mozkomorové z vás mohli vysát vaši magii a fyzickou vitalitu, nejen vaše šťastné vzpomínky, což znamenalo, že pokud budete čekat příliš dlouho, nebo ten přicházející strach nerozpoznáte, dokud mozkomor nebude dost blízko na to, aby zaútočil, nemusí se vám podařit přemístit se pryč. (Během svého průzkumu Harry se značným zděšením zjistil, že v některých knihách stojí, že mozkomorův polibek *pozře vaši duši*, a že to je důvodem pro trvalé bezmyšlenkové kóma, do kterého upadají jeho oběti. A že kouzelníci, *kterí tomu věří*, mozkomory záměrně používají k *popravě zločinců*. Bylo jisté, že někteří z těch údajných zločinců byli nevinní, a i pokud by nebyli, *ničít jejich duše*? Pokud by Harry v duše věřil, pak by... jeho mozek vypověděl poslušnost, nedokázal přijít na vhodnou reakci na něco takového.)

Ředitel, spolu se třemi bystrozory stojícími na stráži, nebral bezpečnost na lehkou váhu. Vedoucím bystrozorem byl asijsky vypadající muž, vážný, ale nikoli zachmuřený, bystrozor Komodo, jehož hůlka nikdy neopouštěla jeho dlaň. Jeho patronem byl orangutan tvořený pevným měsíčním světlem, který pochodoval tam a zpět mezi mozkomorem a prváky, kteří čekali až na ně přijde řada; vedle orangutana se pohyboval jasně bílý panter bystrozora Butnary, muže s pronikavým pohledem, dlouhými černými vlasy do ohonu a s dlouhou spletenou kozí bradkou. Oba bystrozori se svými patrony sledovali mozkomora. Na druhé straně od studentů byl odpočívající bystrozor Goryanof, vysoký, štíhlý, bledý a neholený, který seděl na židli, kterou si bez hůlky a beze slova vykouznil, a nepřítomným, nic neříkajícím pohledem přejížděl celou scénu. Profesor Quirrell se ukázal nedlouho potom, co prváci začali se svými pokusy, a jeho oči se nikdy příliš nevzdálily od Harryho. Maličký profesor Kratiknot, který býval duelovým šampiónem, si nepřítomně pohrával se svou hůlkou; a *jeho* oči, vykukující z toho obrovského nadýchaného plnovousu, který mu sloužil za obličej, zůstávaly upřené na profesora Quirrella.

Musela to být jen Harryho představitivost, ale zdálo se mu, že profesor Quirrell sebou lehce škubl pokaždé, když

ředitelův patronus zmizel, aby mohl být otestován další student. Možná si profesor Quirrell představoval stejný placebo efekt jako Harry, proudy prázdnoty otírající se o jeho mysl.

„Anthony Goldstein,“ zvolal ředitelův hlas.

Harry tiše přešel k Seamusovi, zatímco se Anthony začal přibližovat k zářícímu stříbrnému fénixovi a... tomu, co se to skrývalo pod potrhaným pláštěm.

„Co jsi viděl?“ zeptal se Harry Seamuse tiše.

Hodně studentů Harrymu neodpovědělo, když se snažil sbírat informace; ale Seamus byl Finniganem z Chaosu, jedním z Harryho poručíků. Možná, že to nebylo fér, ale...

„Mrtvolu,“ zašeptal Seamus, „šedou a kluzkou... dlouho ponořenou ve vodě...“

Harry přikývl. „To vidí hodně lidí,“ řekl. Snažil se vyzařovat jistotu, i když byla falešná, protože Seamus ji potřeboval. „Jdi si dát čokoládu, budeš se cítit líp.“

Seamus přikývl a odpotácel se ke stolu s léčivými sladkostmi.

„*Expecto Patronum!*“ zvolal hlas mladého chlapce.

Ozvala se zalapání po dechu, dokonce i od bystrozorů.

Harry se otočil, aby se podíval –

Mezi Anthonym Goldsteinem a klecí se objevil jasný stříbrný pták. Pták zaklonil hlavu a vydal ze sebe křik,

který byl rovněž stříbrný, stejně lesklý, tvrdý a krásný jako kov.

A něco v koutě Harryho mysli řeklo, *jestli je to sokol stěhovavý, zaškrťím ho ve spánku.*

Zmlkni, řekl Harry té myšlence, chceš, aby se z nás stal temný kouzelník?

Jakou má cenu odolávat? Stejně se jím nakonec staneš.

To... nebylo něco, co by si Harry normálně pomyslel...

Je to jen placebo efekt, řekl si Harry znovu. Mozkomor ke mně ve skutečnosti nemůže proniknout skrze tři tělesné patrony, jen si představuju, jaké si myslím, že to je. Až budu mozkomorovi čelit, bude to úplně jiné, a pak mi dojde, že předtím jsem se jen choval hloupě.

Přes Harryho páteř přeběhlo lehké zamrazení, protože měl pocit, že to skutečně bude něco úplně jiného, a to ne zrovna v pozitivním smyslu.

Zářivý fénix se znovu vynořil z ředitelovy hůlky, méně dokonalý pták zmizel; a Anthony Goldstein se vydal nazpět.

Ředitel šel s Anthonyem namísto aby vyvolal další jméno, zatímco patronus zůstal za ním, aby střežil mozkomora.

Harry pohlédl ke směru, kde za zářícím panterem stála Hermiona. Hermiona měla přijít na řadu jako další, ale

očividně právě nabrala zpoždění.

Vypadala vystresovaně.

O chvílku dřív Harryho zdvořile požádala, aby se ji přestal snažit odstresovat.

Brumbál se zlehka usmíval, když Anthonyho doprovázel k ostatním; usmíval se jen zlehka, protože vypadal velmi, velmi unaveně.

„Neuvěřitelné,“ řekl Brumbál hlasem, který zněl mnohem slabší než jeho obvyklé hřmění. „Tělesný patronus v prvním ročníku. A pozoruhodné procento úspěchů mezi dalšími mladými studenty. Quirine, musím přiznat, že se vám povedlo dokázat své tvrzení.“

Profesor Quirrell naklonil hlavu. „Byl to jen jednoduchý odhad. Mozkomor útočí skrze strach a děti se bojí méně.“

„Bojí méně?“ zeptal se bystrozor Goryanof ze svého místa.

„To jsem rovněž řekl,“ řekl Brumbál. „A profesor Quirrell poukázal na to, že dospělí mají více odvahy, ne méně strachu; kterážto myšlenka, přiznávám, mě předtím nenapadla.“

„Takto *přesně* jsem to nevyjádřil,“ řekl profesor Quirrell suše, „ale postačí to. A zbytek naší dohody, pane řediteli?“

„Ať je po vašem,“ řekl Brumbál neochotně. „Přiznávám, že jsem nečekal, že tu sázku prohraji, Quirine, ale prokázal

jste svou moudrost.“

Všichni studenti se na ně zmateně dívali; všichni až na Hermionu, která zírala ve směru klece a dlouhého, rozpadajícího se hábitu; a Harryho, který sledoval všechny ostatní, protože si představoval, že se sám cítí paranoidně.

Profesor Quirrell tónem, který nevyzýval k dalším komentářům, řekl: „Je mi dovoleno naučit smrtící kletbu studenty, kteří si ji přejí ovládnout. Což jim poskytne značnou ochranu před temnými kouzelníky a jinými škůdci, a je pošetilé myslet si, že jinak žádnou smrtící magii neovládají.“ Profesor Quirrell se odmlčel, jeho oči se zúžily. „Pane řediteli, se vší úctou musím poukázat na to, že nevypadáte dobře. Navrhuji, abyste přenechal zbytek dnešního úkolu profesoru Kratiknotovi.“

Brumbál zavrtěl hlavou. „Dnes už jsme téměř hotovi, Quirine, vydržím.“

Hermiona přistoupila k Anthonymu. „Kapitáne Goldsteine,“ řekla jen trochu se třesoucím hlasem, „mohl byste mi dát nějakou radu?“

„Neboj se,“ řekl Anthony pevně. „Nemysli na nic, na co se tě snaží přimět myslet. Nedržíš před sebou hůlku jen jako štít proti strachu, oháníš se jí, abys strach zahнала, tím způsobem přeměníš šťastné vzpomínky do něčeho

pevného...“ Anthony bezmocně pokrčil rameny. „Chci říct, tohle všechno jsem *slyšel* předtím, ale...“

Ostatní studenti se kolem Anthonyho začínali shlukovat se svými vlastními otázkami.

„Slečno Grangerová?“ řekl ředitel. Jeho hlas mohl být naplněný ohleduplností, nebo také unavený.

Hermiona se narovнала v ramenu a následovala ho.

„Co jsi viděl pod tím pláštěm?“ zeptal se Harry Anthonyho.

Anthony se na Harryho překvapeně podíval, a pak odpověděl: „Velmi vysokého muže, co byl mrtvý, chci říct, měl tvar mrtvoly i její barvu... pohled na něj bolel a já věděl, že je to jen mozkomor, co se ke mně snaží dostat.“

Harry pohlédl zpátky na místo, kde Hermiona čelila kleci a plášti.

Hermiona pozvedla ruku do pozice pro první gesto.

Ředitelův fénix zmizel.

A Hermiona ze sebe vydala tichý, žalostný výkřik, škubla sebou –

– o krok ustoupila, Harry viděl, jak se její hůlka pohybuje, a pak se jí ohnala a řekla „*Expecto Patronum!*“

Nic se nestalo.

Hermiona se otočila a utekla.

„*Expecto Patronum!*“ řekl ředitelův hluboký hlas, a stříbrný fénix se znovu objevil.

Dívka klopýtla a utíkala dál, z jejího hrdla začaly vycházet podivné zvuky.

„*Hermiono!*“ zaječeli Susan a Hannah a Dafné a Ernie a všichni se k ní rozběhli; zatímco se Harry, který vždy přemýšlel o krok dopředu, otočil na patě a doběhl ke stolu s čokoládou.

Dokonce i zatímco čokoládu cpal do Hermioniny pusy a ona žvýkala a polykala, stále ještě přerývaně dýchala a plakala, a její oči vypadaly nezaostřené.

Nemůže být trvale nepřičetná, obrátil se Harry zoufale na ten zmatek uvnitř sebe, příšerný strach a smrtící zuřivost se začínaly splétat do sebe, *nemůže být, nebyla mu vystavená ani deset vteřin, natož čtyřicet* –

Ale mohla by být *dočasně* nepřičetná, uvědomil si v tu chvíli Harry, neexistoval žádný zákon který by říkal, že nemůžete být *dočasně* zraněni mozkomorem během pouhých deseti vteřin, pokud jste dostatečně citlivý.

Pak se Hermioniny oči začaly zaostřovat a bloudit kolem, dokud se neustálily na něm.

„Harry,“ zalapala po dechu a ostatní studenti zmlkli.
„Harry, nedělej to. *Nedělej to!*“

Harry se náhle bál zeptat, co nemá dělat. Byl snad v jejích nejhorších vzpomínkách, nebo v nějaké noční můře, kterou teď znovu prožívala v bdělém stavu?

„*Nepřibližuj se k němu!*“ řekla Hermiona. Natáhla ruku a chytila ho za klop hábitu. „Nesmíš se k němu přiblížit, Harry! *Promluvil na mě, zná tě, Harry, ví, že jsi tu!*“

„Kdo –“ řekl Harry a pak se okamžitě za tu otázku proklel.

„*Mozkomor!*“ řekla Hermiona. Hlas se jí zvedl až k jekotu. „*Profesor Quirrell chce, aby tě vysál!*“

V náhlém tichu profesor Quirrell přistoupil o pár kroků blíže, víc ale ne (přece jen, byl tam Harry). „Slečno Grangerová,“ řekl vážným hlasem, „myslím, že byste si měla dát víc čokolády.“

„*Profesore Kratiknote, nedovolte Harrymu, aby to zkoušel, pošlete ho pryč!*“

To už přišel ředitel a vyměnil si znepokojený pohled s profesorem Kratiknotem.

„Neslyšel jsem mozkomora promluvit,“ řekl ředitel. „Ale přesto...“

„Prostě se zeptejte,“ řekl profesor Quirrell, který zněl trochu unaveně.

„Řekl ten mozkomor, *jak se k Harrymu dostane?*“ zeptal se ředitel.

„Skrze ty nejchutnější kousky,“ řekla Hermiona, „chce – chce vysát –“

Hermiona zamrkala. Zdálo se, že se jí do očí vrátilo trochu přičetnosti.

Pak se rozplakala.

„Jste příliš statečná, Hermiono Grangerová,“ řekl ředitel. Jeho hlas byl jemný a jasně slyšitelný. „Mnohem statečnější, než jsem pochopil. Měla jste se otočit a utéct, ne zůstat a pokusit se dokončit své kouzlo. Až budete starší a silnější, slečno Grangerová, vím, že se pokusíte znovu a vím, že uspějete.“

„Je mi to líto,“ řekla Hermiona mezi lapáním po dechu, „Je mi to líto, je mi to líto... Je mi to líto, Harry, nemůžu ti říct, co jsem viděla, nepodívala jsem se na to, neodvážila jsem se na to podívat, bylo to příliš hrozné, než abych to vůbec mohla spatřit...“

Měl to udělat Harry, ale zaváhal, protože jeho ruce byly celé od čokolády; a pak se tu objevil Ernie se Susan, pomohli Hermioně z místa kam upadla, a odvedli ji k občerstvovacímu stolu.

O pět tabulek čokolády později vypadala Hermiona opět normálně. Došla se omluvit profesorovi Quirrellovi; ale stále pozorovala Harryho pokaždé, když pohlédl jejím směrem. Jen jednou k ní vykročil, ale zastavil se, když

ustoupila stranou. Její oči se tiše omlouvaly a prosily, aby ji nechal o samotě.

Neville Longbottom spatřil cosi mrtvého a napůl rozloženého, otékajícího a hnisajícího, s tváří jako rozmačkaná houba.

Byla to ta nejhorší věc, jakou zatím kdo popsal. Neville byl předtím schopný seslat malý záblesk světla, ale teď se, inteligentně a duchapřítomně, otočil a utekl, namísto aby se pokusil seslat patrona.

(Ředitel ostatním studentům nic neřekl, nikomu nepověděl, aby byl méně statečný; ale profesor Quirrell klidně poznamenal, že pokud ten omyl učiníte i *potom*, co obdržíte varování, v tom momentě se z nevědomosti stává hloupost.)

„Pane profesore?“ řekl Harry tiše, když se přiblížil tak blízko k učiteli obrany, jak si troufal, „co vidíte vy, když –“
„Neptejte se.“ Ten hlas byl velmi rozhodný.

Harry s respektem přikývl. „Jak zněla vaše *původní* věta k panu řediteli, mohu-li se zeptat?“

Suše. „Naše nejhorší vzpomínky se s věkem jen zhoršují.“

„Aha,“ řekl Harry. „Logické.“

V profesorových očích se zablesklo něco zvláštního, pak se podíval na Harryho. „Doufejme,“ řekl profesor Quirrell, „že v této zkoušce uspějete, pane Pottere. Protože pokud ano, pan ředitel by vás mohl naučit svůj trik, jak pomocí patronů posílat zprávy, které se nedají zfalšovat ani zadržet, a vojenskou důležitost něčeho takového není možné přecenit. Byla by to obrovská výhoda pro Legii Chaosu, a jednoho dne, možná, i pro celou tuto zemi. Ale pokud neuspějete, pane Pottere... no, *já* to pochopím.“

Morag nejistým hlasem řekla „Ou“, a Brumbál ihned vykouzll svého patrona.

Parvati Patilová seslala tělesného patrona ve formě tygra, většího než byl Brumbálův fénix, ale ani zdaleka ne tak zářivého. Ozval se obrovský výbuch potlesku od sledujících, i když to nebylo tak šokující, jako když se to povedlo Anthonymu.

A pak přišla řada na Harryho.

Ředitel vyvolal jméno Harryho Pottera a Harry se bál.

Harry to věděl, věděl, že selže, a věděl, že to bude bolet.

Ale přesto to musel zkusit; protože někdy, v přítomnosti mozkomora, se kouzelníkovi po předešlých naprostých neúspěších může podařit seslat plně tělesného patrona a nikdo nechápal proč.

A protože, pokud se *nedokáže* ubránit před mozkomory, musí být schopný rozpoznat jejich příchod, rozpoznat jejich vliv na svou mysl, a utéct, než bude příliš pozdě.

Jaká je má nejhorší vzpomínka...?

Harry očekával, že se na něj ředitel podívá znepokojeně, nebo pohledem plným naděje, nebo mu dá hluboce moudrou radu; ale Albus Brumbál jej místo toho jen pozoroval s tichým klidem.

Myslí si, že selžu, ale nechce mi uškodit tím, že by mi to řekl, pomyslel si Harry, pokud by měl skutečná slova povzbuzení, pronesl by je...

Klec se přiblížila. Už ztratila lesk, ale skrz naskrz zrezlá zatím ještě nebyla.

Plášť se přiblížil. Byl roztřepaný a protkaný dírami; bystrozor Goryanof řekl, že ještě dnes ráno byl nový.

„Pane řediteli?“ řekl Harry. „Co vidíte vy?“

Ředitelův hlas byl rovněž klidný. „Mozkomorové jsou bytosti strachu, a jak tvůj strach z mozkomora zmizí, to samé se stane s děsivostí jejich podoby. Vidím vysokého, štíhlého, nahého muže. Nerozpadá se. Pohled na něj jen trochu bolí. To je vše. Co vidíš ty, Harry?“

...Harry pod plášť nedokázal nahlédnout.

Nebo to tak nebylo, to jen jeho mysl *odmítala* vidět, co je pod pláštěm...

Ne, jeho mysl se pod pláštěm snažila vidět tu *nepravou* věc. Harry to cítil, jeho oči se snažily vynutit omyl. Ale Harry se naučil jak nejlépe mohl rozpoznat ten lehký pocit zmatku, aby automaticky ucukl od domýšlení si; a pokaždé, když jeho mozek začal tvořit lež o tom, co je pod pláštěm, ten reflex byl dost rychlý, aby mu v tom stihl zabránit.

Harry pohlédl pod plášť a spatřil...

Otevřenou otázku. Nedovolil své mysli vidět nic falešného, takže neviděl nic; jako by část jeho zrakové kůry odpovědná za onen signál přestala existovat. Pod pláštěm bylo prázdné místo. Harry nemohl vědět, co v něm je.

Jen to, že je to mnohem horší než jakákoli rozpadající se mumie.

Nespatřitelná hrůza pod pláštěm teď byla velmi blízko, ale zářivý pták z měsíčního světla, bílý fénix, stále stál mezi nimi.

Harry chtěl utéct, jako někteří ze studentů před ním. Polovina z těch, kterým se patronus nedařil, se dnes vůbec neukázala. Z těch co zbyli, polovina utekla ještě než ředitel zrušil svého patrona, a nikdo nic neřekl. Ozvalo se trochu smíchu, když se Terry otočil a odešel ještě před

svým vlastním pokusem; a Susan s Hannah, které to zkusily před ním, na všechny zaječely, ať zmlknou.

Ale Harry byl Chlapec-který-přežil a ztratil by příliš mnoho respektu, kdyby to vzdal, aniž by se pokusil...

Pýcha a tíha očekávání zeslábly a vytratily se v přítomnosti toho, co leželo pod pláštěm.

Proč jsem stále tady?

Nebyla to hanba, že by ho ostatní měli za zbabělce, co drželo Harryho nohy na místě.

Nebyla to naděje na spravení reputace, díky čemu zvedl hůlku.

Nebyla to touha ovládnout patronovo zaklínadlo jakožto formu magie, která pohnula jeho prsty do začáteční pozice.

Bylo to něco jiného, něco, co *muselo* čelit tomu, co leželo pod pláštěm, byla to pravá temnota a Harry musel zjistit, jestli v něm leží síla zahnat ji zpět.

Harry měl v plánu ještě naposledy vyzkoušet vzpomínku na tour po knihkupectvích se svým otcem, ale místo toho, v poslední minutě, ho tváří v tvář mozkomorovi napadla odlišná vzpomínka, něco, co ještě nikdy nezkoušel; vzpomínka, která nebyla šťastná a vřelá v žádném normálním smyslu, ale která mu nějak připadala správnější.

Vzpomněl si na hvězdy, vybavil si jejich příšerně jasnou zář a nehybnost v té tiché noci; dovolil, ať ho jejich obraz prostoupí, vyplní každou jeho část jako nitroobranná bariéra přes celou jeho mysl, aby se znovu stal netělesným vědomím v prázdnu.

Jasně stříbrný, zářící fénix zmizel.

A mozkomor vrazil do jeho mysli jako boží pěst.

STRACH *CHLAD* TEMNOTA

Nastal okamžik, kdy se ty dvě síly srazily, kdy mírumilovná vzpomínka hvězdného svitu sama čelila tomu strachu, když Harryho prsty začaly s pohyby hůlkou, nacvičenými do té míry, že se staly automatickými. Ty zářící světelné body v temnotě nebyly vřelé ani šťastné, ale byl to obraz, který mozkomor nedokázal jen tak prorazit. Protože tiše hořící hvězdy byly obrovské a neznaly strach; osvětlovat chlad a temnotu pro ně bylo přirozené.

Ale byla tu chyba, trhлина, zlomová linie v nehybném objektu, snažícím se vzdorovat nepřekonatelné síle. Harry pocítil nával vzteku na mozkomora, že se na něm snaží krmit, a bylo to, jako by uklouzl po mokřím ledu. Harryho mysl začala sklouzávat stranou, do kousavosti, černého vzteku, smrtící nenávisti –

Harryho hůlka dokončila poslední mávnutí.

Nepřipadalo mu správné.

„Expecto Patronum,“ pronesl jeho hlas, slova prázdňá a zbytečná.

A Harry sklouzl do své temné stránky, padl do ní plněji a rychleji a hlouběji než kdy předtím, dolů dolů dolů, jak se skluz zrychloval, když se mozkomor přichytil na jeho odhalené a nechráněné myšlenky a začal se na nich krmit, ujídat světlo. Selhávající reflex tápal po vřelosti, ale i když se mu vybavila představa Hermiony, nebo mámy s tátou, mozkomor ji překroutil, ukázal mu Hermionu ležící mrtvou na zemi, mrtvoly jeho matky a otce, a pak i to bylo odsáto pryč.

V tom vakuu vytanula vzpomínka, ona nejhorší vzpomínka, něco zapomenutého tak dávno, že ony nervové vzory už ani neměly existovat.

„Lily, vezmi Harryho a běžte! To je on!“ zařval mužský hlas. „Jděte! Běž! Já ho zdržím!“

A Harrymu to nedalo, musel si pomyslet, v temných hlubinách své temné strany, jak směšně sebevědomý James Potter byl. Zdržet lorda Voldemorta? Čím?

Pak promluvil ten druhý hlas, vysoko položený jako syčení konvice. Bylo to jako by suchý led byl pokládán na každičký Harryho nerv, jako by kovové cejchy zchlazené do teplot

tekutého helia byly přikládány na každičkou jeho část. A ten hlas řekl:

„Avadakedavra.“

(Hůlka vypadla z chlapcových ochablých prstů, když se jeho tělo začalo zmítat a padat, ředitel, oči rozšířené panikou, začal sesílat svého patrona.)

„Harryho ne, Harryho ne, prosím, Harryho ne!“ zakřičel ženský hlas.

To, co zbývalo z Harryho, poslouchalo s veškerým světlem vysátým v mrtvé prázdnotě svého srdce a přemýšlelo, jestli si myslela, že se lord Voldemort zastaví jenom proto, že ho o to požádala zdvořile.

„Ustup stranou, ženo!“ řekl ten ostrý hlas z hořícího ledu. „Nepřišel jsem pro tebe, jen pro chlapce.“

„Harryho ne! Prosím... měj slitování... měj slitování...“

Lily Potterová, pomyslel si Harry, zdá se, nerozuměla tomu, z jakých lidí se v první řadě stávají temní mágové; a pokud tohle byla nejlepší strategie, jakou dokázala vymyslet, aby zachránila své dítě, pak to bylo její poslední selhání jakožto matky.

„Dávám ti tuto vzácnou šanci utéct,“ řekl ostrý hlas. „Ale nebudu se obtěžovat natolik, abych tě k tomu donutil, a tvá smrt tady tvé dítě nezachrání. Ustup stranou, pošetilá ženo, máš-li v sobě trochu rozumu!“

„Harryho ne, prosím ne, zabij mě, zabij mě místo něj!“

Ta prázdná věc, která byla Harrym, si pomyslela, jestli si Lily Potterová skutečně představovala, že lord Voldemort řekne ano, zabije ji, a pak odejde, aniž by jejímu synovi ublížil.

„Dobře tedy,“ řekl hlas smrti, teď zněl lehce pobaveně, „Dohodu přijímám. Ty zemřeš a dítě bude žít. Teď pusť svou hůlku, abych tě mohl zabít.“

Nastalo odporné ticho.

Lord Voldemort se začal smát, příšerným, pohrdlivým smíchem.

A pak, konečně, hlas Lily Potterové vykřikl v zoufalé nenávisti, „Avada ke–“

Smrtící hlas dokončil jako první, kletba byla rychlá a přesná.

„Avadakedavra.“

Oslepující zelená záře značila konec Lily Potterové.

A chlapec v kolébce to spatřil, ty oči, ty dvě rudé oči, které teď, zdálo se, vyzařovaly ještě jasnější rudou, zářily jako miniaturní slunce, naplňovaly celé Harryho zorné pole, když se zapřely do jeho vlastních –

Ostatní děti viděly, jak Harry Potter padá, slyšely, jak ječí vysokým jekotem, který řezal do uší jako nože.

Potom se objevil oslnivý stříbrný záblesk, když ředitel zahřměl „*Expecto Patronum!*“, a zářivý fénix byl tu.

Ale příšerný křik Harryho Pottera pokračoval dál a dál, dokonce, i když ředitel popadl chlapce do náručí a odnesl ho pryč od mozkomora, dokonce i když Neville Longbottom a profesor Kratiknot oba najednou vyrazili pro čokoládu a –

Hermiona to věděla, věděla, když to spatřila, že její noční můra byla skutečná, všechno se to vyplňovalo, nějak se to všechno vyplňovalo.

„Sežeňte mu čokoládu!“ požadoval hlas profesora Quirrella, zbytečně, protože malá postava profesora Kratiknota už upalovala k místu mezi studenty, kam běžel i ředitel.

Hermiona sama se dala do pohybu, i když nevěděla, co má v plánu udělat –

„*Sešlete patrony!*“ zakřičel ředitel, když Harryho přinesl za bystrozory. „*Všichni, kdo to dokáží! Dostaňte je mezi Harryho a mozkomora! Stále se na něm krmí!*“

Nastala chvíle zaraženého děsu.

„*Expecto Patronum!*“ zakřičel profesor Kratiknot a bystrozor Goryanof, a potom Anthony Goldstein, ale napoprvé se mu to nepodařilo, a pak Parvati Patilová, která byla úspěšná, a potom to Anthony zkusil znovu a

stříbrný pták roztáhl křídla a zakřičel na mozkomora, a Dean Thomas ta slova zakřičel, jako by byla napsaná ohnivými písmeny a z jeho hůlky se vynořil impozantní bílý medvěd; v linii mezi Harrym a mozkomorem se ocitlo osm zářících patronů, a Harry křičel dál a dál, zatímco ho ředitel pokládal na uvadlou trávu.

Hermiona patrona nedokázala seslat, tak se rozběhla k místu, kde Harry ležel. V jejím mozku se už něco snažilo uhádnout, jak dlouhá doba uplynula. Bylo to dvacet vteřin? Déle?

Na tváři Albusa Brumbála byl šok a příšerná agónie. Svou dlouhou černou hůlku měl v ruce, ale nepronesl žádná kouzla, jen v děsu shlížel na Harryho zmítající se tělo –

Hermiona nevěděla co dělat, nevěděla co dělat, nechápala, co se děje, a zdálo se, že nejmocnější kouzelník na světě to neví také.

„Použijte svého fénixe!“ zařval profesor Quirrell.

„Dostaňte ho daleko od toho mozkomora!“

Ředitel beze slova zvedl Harryho do náručí a s prásknutím ohně zmizel, zároveň s náhle se objevivším Fawkesem. Ředitelův patronus hlídající mozkomora se rozplynul.

Děs, zmatek a náhlá změť hlasů.

„Pan Potter by se měl zotavit,“ řekl profesor Quirrell zvýšeným hlasem, ale teď už opět klidným tónem, „myslím, že to bylo jen něco přes dvacet vteřin.“

V tom se zářící bílý fénix znovu objevil, jako by před ně přiletěl odjinud. Stvoření z měsíčního světla přilétlo k Hermioně a zvolalo na ni hlasem Albusa Brumbála:

„Stále se na něm krmí, i tady! Jak? Pokud to víš, Hermiono Gragerová, musíš mi to říct! Pověz mi to!“

Představený bystrozorů se na ni podíval, stejně jako spousta studentů. Profesor Kratiknot se neotočil, mířil hůlkou na profesora Quirrella, který jasně prázdné ruce držel od těla.

Vteřiny mýjely, jejich počet se nedal určit.

Nedokázala si na to vzpomenout, nedokázala si tu noční můru vybavit jasně, nedokázala si vzpomenout, proč si myslela, že je to možné, jen, že se bála –

Hermiona si uvědomila, co musí udělat, a bylo to to nejobtížnější rozhodnutí v jejím životě.

Co kdyby se to, co se stalo Harrymu, stalo i jí?

Všechny končetiny jí ztuhly, zrak se jí zatemnil, strach přemohl vše ostatní; viděla, jak Harry umírá, jak máma s tátou umírají, jak umírají všichni její přátelé, takže nakonec, když zemřela ona, byla samotná. To byla její tajná noční můra, o které nikdy s nikým nemluvila, která

mozkomorovi nad ní dala moc – tou nejosamější věcí na světě bylo zemřít opuštěná.

Nechtěla se na to místo vrátit, nechtěla, nechtěla v tom uvíznout navěky –

Máš dostatek odvahy pro Nebelvír, řekl klidný hlas Moudrého klobouku v její paměti, ale v kterékoli koleji, kterou ti dám, budeš dělat to, co je správné. Budeš se učit, budeš stát při svých přátelích, ať už si zvolíš kteroukoliv kolej. Tak se neboj, Hermiono Grangerová, prostě se rozhodni, kam patříš...

Nebyl čas na rozhodování, Harry umíral.

„Nedokážu si vzpomenout,“ řekla Hermiona lámajícím se hlasem, „ale vydržte, půjdu znovu před mozkomora...“

Rozběhla se k mozkomorovi.

„Slečno Grangerová!“ vykvikl profesor Kratiknot, ale neudělal žádný pohyb, aby ji zastavil, jen dál mířil hůlkou na profesora Quirrella.

„Všichni!“ zakřičel bystrozor Komodo tónem vojenského rozkazu. „Dostaňte jí patrony z cesty!“

„KRATIKNOTE!“ zařval profesor Quirrell. „PŘIVOLEJTE POTTEROVU HŮLKU!“

V momentě, kdy to Hermiona pochopila, už profesor Kratiknot křičel „Accio!“ a ona spatřila, jak se proutek

dřeva přibližuje z místa, kde ležel, v pozici téměř se dotýkající mozkomorovy klece.

Oči se otevřely, mrtvé a prázdné.

„*Harry!*“ vydechl hlas v černobílém světě. „*Harry!*“

Promluv na mě!“

Tvář Albuse Brumbála se nahnula do jeho zorného pole, které jinak bylo vyplněné vzdáleným mramorovým stropem.

„Štvete mě,“ řekl prázdný hlas. „Zasloužíte smrt.“

44. Humanismus, část 2. – Způsoby myšlení

„Fawkesi,“ řekl Albus Brumbál selhávajícím hlasem,
„pomoz mu, prosím –“

Překrásné červenozlaté stvoření vstoupilo do jeho zorného pole, tázavě na něj shlédlo a začalo zpívat.

Nesmyslné cvrlikání sklouzlo po prázdnotě, nebylo v ní nic, čeho by se mohlo zachytit.

„Děláš rámus,“ řekl hlas, „zasloužíš smrt.“

„Čokoládu,“ řekl Albus Brumbál, „potřebuješ čokoládu a své přátele – ale neodvažuji se tě vzít zpátky –“

V tom přiletěl zářivý havran a promluvil hlasem profesora Kratiknota; načež Albus Brumbál zalapal po dechu v náhlém pochopení a proklel se za vlastní hloupost.

Ta prázdná věc se zasmála, protože si udržela schopnost být pobavena.

A o chvílku později všichni zmizeli v dalším záblesku ohně.

Zdálo se, že mezi dobou, kdy Kratiknotův havran odletěl do neznáma, a kdy se Albus Brumbál, s Harrym v náručí, vrátil v dalším prásknutí červeného a zlatého ohně,

uplynula jen chvilka; ale v tom čase Hermiona nějak zvládla nabrat plné ruce čokolády.

Ještě než se Hermiona vůbec dostala k tomu místu, čokoláda vystřelila ze stolu rovnou do Harryho pusy, o čemž si malá část její mysli pomyslela, že to není fér, *on* šanci udělat to pro ni *dostal* –

Harry čokoládu zase vyplivl.

„Jdi pryč,“ řekl hlas tak prázdný, že nezněl ani chladně.

...

Zdálo se, že všechno ztuhlo, všichni, kdo se pohybovali k Harrymu, se zarazili, všechny pohyby byly přerušeny šokem z těch dvou mrtvolných slov.

Potom: „Ne,“ řekl Albus Brumbál, „Nechystám se,“ a čas se znovu rozběhl, když ze stolu vyletěl další kus čokolády do Harryho pusy.

Hermiona už byla dost blízko, aby viděla, že Harryho výraz se stal nenávislnějším, zatímco jeho ústa žvýkala v mechanickém, nepřirozeném rytmu.

Ředitelův hlas byl těžký a pochmurný. „Filiusi, zavolejte Minervu, řekněte jí, že musí urychleně přijít.“

Profesor Kratiknot něco zašeptal svému stříbrnému havranovi, ten vyletěl do vzduchu a zmizel.

Další kus čokolády vletěl do Harryho pusy a mechanické žvýkání pokračovalo.

Okolo místa, kde ředitel pochmurně sledoval Harryho, se shromáždilo více studentů: Neville, Seamus, Dean, Levandule, Ernie, Terry, Anthony. Nikdo z nich se neodvážil přijít blíž než Hermiona.

„Co můžeme udělat?“ řekl Dean třesoucím se hlasem.

„Ustupte a dejte mu víc prostoru –“ řekl suchý hlas profesora Quirrella.

„Ne!“ přerušil ho ředitel. „Ať je obklopený svými přáteli.“

Harry polkl čokoládu a tím prázdným hlasem řekl, „Jsou hloupí. Zaslouží si *smrhmmff*“ když mu další kousek čokolády vletěl do pusy.

Hermiona spatřila šokované výrazy, které se jim objevily na tvářích.

„To nemyslí vážně, že ne?“ řekl Seamus jako by žadonil.

„Nerozumíte tomu,“ řekla Hermiona lámajícím se hlasem, „*tohle není Harry* –“ a pak zmlkla, než stačila říct ještě víc, ale *tohle* řekla.

Z výrazu tváře viděla, že Neville pochopil, a z tváří ostatních, že oni ne. Pokud si Harry nic takového nikdy nepomyslel, pak vystavení mozkomorovi na méně než půl minuty ho to nemohlo donutit říct. To si pravděpodobně mysleli.

Méně než minuta v mozkomorově přítomnosti ve vás nemůže zcela z ničeho stvořit novou zlou osobnost.

Ale pokud už by tam ona osobnost *byla* –
Ví o tom pan ředitel?

Hermiona pohlédla na ředitele, a zjistila, že Albus Brumbál hledí na *ni* a jeho modré oči náhle byly pronikavější –

V její mysli se vynořila slova.

Nemluv o tom, řekla jí Brumbálova vůle.

Vy o tom víte, pomyslela si Hermiona. *O jeho temné stránce.*

Vím. Ale tohle jde ještě dál. Fawkesova píseň ho ani nedokáže najít.

Co můžeme –

Mám plán, řekl ředitel. *Trpělivost.*

Něco v tónu té myšlenky Hermionu znervóznilo. *Jaký plán?*

Bude lepší, když o tom nebudeš vědět, poslal ředitel.

Teď Hermiona začala být *skutečně* nervózní. Nevěděla, *kolik* toho ředitel ví o Harryho temné stránce –

Dobrá připomínka, poslal ředitel. *Řeknu ti to; obrň se, abys nijak nezareagovala. Připravena? Dobře. Budu předstírat, že sešlu smrtící kletbu na profesorku McGonagallovou – NEREAGUJ, Hermiono!*

To dalo práci. Pan ředitel opravdu byl šílený! To Harryho z jeho temné stránky *nevytáhne*, Harry bude *naprosto nepřičetný*, pana ředitele *zabije* –

Ale to není skutečná temnota, poslal Albus Brumbál. *To je ochránářství, to je láska. Fawkes ho pak bude schopen ovlivnit. A až Harry spatří, že Minerva je stále naživu, vrátí ho to plně.*

Hermionu napadlo –

Pochybuji, že to bude fungovat, poslal ředitel, *a nemusí se ti líbit, jak zareaguje, pokud to zkusíš. Ale zkusit to můžeš, pokud si přeješ.*

Ani to doopravdy nemyslela vážně! Bylo to moc –

Pak se jí pohnuly oči, přerušily pohled do ředitelových a zamířily k chlapci, který se kolem sebe rozhlížel prázdným, pohrdavým pohledem, zatímco jeho ústa dál žvýkala a bez účinku polykala tabulku čokolády za tabulkou. Její srdce sebou škublo a na hodně věcech náhle nezáleželo, jen na tom, že tu je šance.

Existovalo nutkání žvýkat a polykat čokoládu. Odpovědí na nutkání bylo zabíjení.

Lidé se shromáždili kolem a zírali. To bylo rozčilující. Odpovědí na rozčílení bylo zabíjení.

Jiní lidé žvanili v pozadí. To bylo drzé. Odpovědí na drzost bylo způsobení bolesti, ale vzhledem k tomu, že nikdo z nich nebyl užitečný, zabít je bude jednodušší.

Zabít všechny ty lidi bude obtížné. Ale hodně z nich nevěřilo Quirrellovi, který byl silný. Nalezení přesně té pravé spouště by mohlo způsobit, aby se všichni zabili navzájem.

Pak se osoba naklonila do jeho zorného pole a udělala něco naprosto zvláštního, něco, co patřilo do jiného modelu přemýšlení, pro co existovala jen jediná odpověď kdesi uložená –

Slyšela lapání po dechu kolem sebe, ale na tom nezáleželo, udržovala polibek na těch čokoládou upatlaných rtech, zatímco se jí oči plnily slzami.

A Harryho ruce vyletěly vzhůru a odstrčily ji a jeho ústa zakřičela: „*Říkal jsem ti, žádný líbání!*“

„Myslím, že teď už bude v pořádku,“ řekl ředitel s pohledem upřeným na místo, kde Harry s mohutným vzlykáním plakal, zatímco mu Fawkes zpíval. „Výborně provedeno, slečno Grangerová. Víte, že dokonce ani já bych nečekal, že to skutečně zafunguje?“

Fénixova píseň nebyla určena pro ni, to Hermiona věděla, ale přesto se jí nechala utěšovat; potřebovala to, protože její život právě oficiálně skončil.

45. Humanismus, část 3. – Skutečný patronus

Fawkesova píseň se zvolna vytratila.

Harry se posadil z místa, kde ležel na trávě zničené zimou, Fawkes mu stále hřadoval na rameni.

Všichni okolo něj zatajili dech.

„Harry,“ řekl Seamus kolísavým hlasem, „jsi v pořádku?“

Fénixův mír byl stále v něm, stejně jako teplo v místě, kde byl fénix usazený. Teplo se jím šířilo spolu se vzpomínkou na píseň, stále živou ve fénixově přítomnosti. Staly se mu příšerné věci, prošly jím příšerné myšlenky. Znovu získal nemožnou vzpomínku, navzdory všemu, co mozkomor udělal, aby ji znesvětil. Zvláštní slova se mu stále ozývala v mysli. A všechno se to dalo odložit na později, zatímco fénix pod zapadajícím sluncem stále červeně a zlatě zářil.

Fawkes na něj zakrákal.

„Něco, co musím udělat?“ řekl Harry Fawkesovi. „Co?“

Fawkes kývl hlavou směrem k mozkomorovi.

Harry zmateně pohlédl na nespátřitelnou hrůzu v kleci a zpátky na fénixe.

„Pane Pottere?“ ozval se za ním hlas Minervy McGonagallové. „Jste v pořádku?“

Harry se vyškrábal na nohy a otočil se.

Minerva McGonagallová na něj hleděla a vypadala velmi ustaraně; Albus Brumbál vedle ní jej pečlivě studoval; Filius Kratiknot vypadal, že se mu nesmírně ulevilo; a všichni ostatní studenti na něj prostě jen zírali.

„Myslím, že ano, profesorko McGonagallová,“ řekl Harry klidně. Málem řekl *Minervo*, ale stihl se zarazit. Minimálně dokud byl Fawkes na jeho rameni, byl v pořádku; bylo možné, že se hned, jak ho opustí, ale takové myšlenky mu teď nepřípadaly nijak důležité. „Myslím, že jsem v pořádku.“

Mělo se ozvat zajásání nebo výdechy úlevy nebo něco, ale zdálo se, že vůbec nikdo neví, co říct.

Fénixův mír přetrvával.

Harry se otočil. „Hermiono?“ řekl.

Všichni, kdo měli v srdci sebemenší jiskřičku romantiky, zadrželi dech.

„Nevím, jak bych ti mohl poděkovat,“ řekl Harry tiše, „a nevím ani, jak se omluvit. Mohu jen říct, že pokud přemýšlíš o tom, jestli to bylo správné, bylo.“

Chlapec s dívkou si chvíli hleděli do očí.

„Je mi líto,“ řekl Harry. „Toho, co se teď stane dál. Jestli můžu něco udělat –“

„Ne,“ odpověděla Hermiona. „Nemůžeš. Ale to je v pořádku.“ Pak se otočila a odešla k cestě, která vedla

nazpět k bradavické bráně.

Většina dívek se na Harryho zmateně podívala, a pak ji následovaly. Jak šly, byly slyšet vzrušené dotazy.

Harry se díval, jak odcházejí, pak se otočil, aby pohlédl na ostatní studenty. Viděli ho na zemi, ječícího a...

Fawkes se mu krátce přitiskl ke tváři.

... a to jim jednoho dne pomůže: pochopení, že Chlapec-který-přežil také může být raněn, může být ponížen. Takže až jednou budou sami zranění a poníženi, vzpomenou si na Harryho, jak se svíjí na zemi, a budou vědět, že jejich vlastní bolest a problémy neznamení, že nikdy ničeho nedosáhnou. Počítal s tím ředitel, když ostatním studentům dovolil zůstat tu a sledovat?

Harryho oči se vrátily k potrhanému plášti a Harry, téměř nepřítomně, a aniž by si skutečně uvědomoval, co říká, řekl: „Ta věc by neměla existovat.“

„Ach,“ řekl suchý a precizní hlas. „Myslel jsem si, že byste to mohl říci. S velkou lítostí vám musím oznámit, pane Pottere, že mozkomoři nemohou být zničeni. Mnozí už to zkoušeli.“

„Opravdu?“ řekl Harry, stále nepřítomně. „Co zkoušeli?“

„Existuje jisté mimořádně nebezpečné a destruktivní kouzlo,“ řekl profesor Quirrell, „které zde nebudu jmenovat; kouzlo zakletého ohně. Jedná se o něco, co

byste použil ke zničení starobylého výtvaru, jako je například Moudrý klobouk. Na mozkomory nemá žádný vliv. Jsou nesmrtelní.“

„Nejsou nesmrtelní,“ řekl ředitel. Ta slova byla jemná, jeho pohled ostrý. „Nevládnu věčným životem. Jsou to místa, kde je svět poraněný, a útoky ránu jen zvětšují.“

„Hmm,“ řekl Harry. „Řekněme, že byste jednoho mrštil do Slunce, zničilo by ho to?“

„*Mrštit ho do Slunce?*“ vykvikl profesor Kratiknot, který vypadal na pokraji mdlob.

„To se zdá nepravděpodobné, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell suše. „Přece jen, Slunce je obrovské; pochybuji, že by na něj mozkomor měl velký efekt. Přesto se nejedná o test, který bych rád zkoušel, pane Pottere, čistě pro jistotu.“

„Chápu,“ řekl Harry.

Fawkes naposledy zakrákal, křídly přikryl Harryho hlavu, a pak se z něj vznesl. Vznesl se přímo proti mozkomorovi, s hlasitým, pronikavým křikem vzdoru, který se rozlehl po celé louce. A než kdokoli stačil zareagovat, objevil se záblesk ohně a Fawkes zmizel.

Mír trochu opadl.

Teplo trochu opadlo.

Harry se zhluboka nadechl a vydechl.

„Jep,“ řekl Harry. „Stále naživu.“

Znovu to ticho, znovu ta absence jáso tu; zdálo se, že nikdo nevěděl, jak odpovědět –

„Je dobré vědět, že jste se plně zotavil, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell pevně, jako by tím chtěl vyloučit jakoukoli jinou možnost. „Věřím, že nyní by měla přijít na řadu slečna Ransomová?“

To odstartovalo malou hádku, ve které měl profesor Quirrell pravdu a všichni ostatní se mýlili. Učitel obrany poukázal na to, že, navzdory pochopitelným emocím všech zúčastněných, šance, že se podobná nehoda stane dalšímu studentovi, se pohybovala v nekonečně malých číslech; v o to menších, že si nyní dají pozor na jakékoli nešťastné náhody s hůlkami. A přitom tu byli další studenti, kteří potřebovali dostat tu nejlepší příležitost k seslání tělesného Patrona, nebo poznat vliv mozkomora, aby mohli utéct a objevit svou vlastní míru citlivosti...

Nakonec se ukázalo, že jen Dean Thomas a Ron Weasley z Nebelvíru jsou stále ochotní vůbec se k mozkomorovi přiblížit, což diskusi značně zjednodušilo.

Harry pohlédl směrem k mozkomorovi. Ta slova se mu znovu ozvala v mysli.

Dobrá, řekl si Harry, pokud je mozkomor hádankou, co je odpovědí?

A náhle to bylo zřejmé.

Harry se podíval na matnou, poněkud zrezivělou klec.

Viděl, co se nalézá pod tím dlouhým, potrhaným pláštěm.

A přesně tak to také bylo.

Profesorka McGonagallová si s Harrym přišla promluvit. Neviděla z toho to nejhorší, takže se jí oči leskly jen lehce. Harry jí řekl, že si s ní později bude potřebovat promluvit, a položit jí otázku, kterou už chvíli odkládá, ale to nemusí udělat hned teď, pokud je zaneprázdněná. Její výraz nějak naznačoval, že byla vytržena z něčeho důležitého; Harry ji na to upozornil a řekl, že se nemusí cítit špatně, pokud odejde. To mu vysloužilo trochu ostřejší pohled, ale potom, se slibem, že si promluví později, skutečně spěšně odešla.

Dean Thomas i v přítomnosti mozkomora znovu seslal svého bílého medvěda; Ron Weasley vykouznil adekvátní štít jiskřící bílé mlhy. Tím byl den uzavřen, co se všech přítomných týkalo, a profesor Kratiknot začal nahánět studenty zpátky do Bradavic. Když se ukázalo, že Harry chce zůstat pozadu, profesor Kratiknot na něj tázavě pohlédl, a Harry se významně podíval na Brumbála. Harry netušil, co si z toho profesor Kratiknot vzal, ale po ostrém varovném pohledu se ředitel jeho koleje vzdálil.

A tak tu zůstali jen Harry, profesor Quirrell, ředitel Brumbál a bystrozorské trio.

Bylo by lepší nejprve se zbavit bystrozorů, ale Harryho nenapadl žádný dobrý způsob, jak to provést.

„Dobrá,“ řekl bystrozor Komodo, „vezměme to zpátky.“

„Promiňte,“ řekl Harry, „rád bych si to proti tomu mozkomorovi vyzkoušel ještě jednou.“

Harryho požadavek se setkal s jistým množstvím odporu typu *přišel jste snad úplně o rozum*, i když jen bystrozor Butnaru to skutečně řekl nahlas.

„Fawkes mi to řekl,“ řekl Harry.

To, navzdory výrazu šoku, který to vykouzlilo na Brumbálově tváři, nepřemohlo veškerý odpor. Hádka pokračovala a začínala obrušovat okraje zbývajících fénixova míru, což Harryho podráždilo, i když jen trochu.

„Podívejte,“ řekl Harry, „jsem si docela jistý, že už vím, co jsem minule udělal špatně. Existují lidé, kteří potřebují odlišný druh vřelé a šťastné myšlenky. Jen mě to nechte zkusit, dobrá?“

Ani to se neukázalo jako přesvědčivé.

„Obávám se,“ řekl profesor Quirrell konečně, zúžené oči upřené na Harryho, „že pokud mu to nedovolíme udělat pod dozorem, mohl by, dříve či později, vyklouznout a

vydat se za mozkomorem sám. Obviňuji vás neprávem, pane Pottere?“

Nastalo vyděšené ticho. Harrymu to přišlo jako dobrý čas k tomu, aby vytasil své eso.

„Nevadí mi, pokud pan ředitel nechá seslaného svého Patrona,“ řekl Harry. *Protože v přítomnosti mozkomora budu tak jako tak, Patron nebo ne.*

To vyvolalo zmatení, dokonce i profesor Quirrell vypadal nejistě; dokud ředitel konečně nesvolil, vzhledem k tomu, že se zdálo nepravděpodobné, že by Harry mohl být zraněn přes čtyři Patrony.

Pokud by se k vám mozkomor nedokázal na nějaké úrovni dostat, Albusi Brumbále, neviděl byste nahého muže, na kterého bolí pohled...

Z očividných důvodů to Harry neřekl nahlas.

Vydali se k mozkomorovi.

„Pane řediteli,“ řekl Harry, „předpokládejme, že by vám havraspárské dveře položily hádanku: Co je podstatou mozkomora? Co byste řekl?“

„Strach,“ řekl ředitel.

Byl to prostý omyl. Mozkomor se přiblížil, a vy jste pocítili strach. Ten strach bolel, cítili jste, jak vás oslabuje, chtěli jste, aby zmizel.

Bylo přirozené myslet si, že hlavním problémem je tu ten strach.

Takže usoudili, že mozkomor je stvoření z čirého strachu, že tu kromě strachu samotného není čeho se bát, že vás mozkomor nedokáže zranit, pokud se bát nebudete...

Ale...

Co je podstatou mozkomora?

Strach.

Co je tak strašné, že to mozek odmítá spatřit?

Strach.

Co je nemožné zabít?

Strach.

...to tak docela nesesedělo, když jste se nad tím zamysleli.

I když bylo dostatečně jasné, proč se lidem nechtělo pátrat dál než za první odpověď.

Lidé *rozuměli* strachu.

Lidé věděli, co se strachem *dělat*.

Takže, když jste čelili mozkomorovi, nebylo zrovna příjemné klást si otázku: ‚Co když strach je jen vedlejší efekt, a ne hlavní problém?‘

Přišli velmi blízko k mozkomorově kleci chráněné čtyřmi patrony, když všichni tři bystrozoři i profesor Quirrell náhle zadrželi dech. Všechny obličeje se otočily k

mozkomorovi, zdálo se, že poslouchají; na tváři bystrozora Goryanova se objevilo zděšení.

Pak profesor Quirrell s výrazem zvedl hlavu a plivl směrem k mozkomorovi.

„Hádám, že se mu nelíbí, když se mu bere kořist,“ řekl Brumbál tiše. „Dobrá. Pokud to bude nezbytné, Quirine, v Bradavicích se pro vás vždy najde útočiště.“

„Co to řeklo?“ zeptal se Harry.

Všechny hlavy se otočily, aby na něj vytřeštily oči.

„Ty jsi to neslyšel...?“ řekl Brumbál.

Harry zavrtěl hlavou.

„Řeklo mi to,“ řekl profesor Quirrell, „že mě zná, a že mě jednoho dne dostane, ať už se pokusím skrýt kdekoliv.“ Jeho tvář byla jako z kamene, neukazovala žádný strach.

„Aha,“ řekl Harry. „Tím bych se netrápil, pane profesore.“ *Ne snad, že by mozkomoři doopravdy dokázali mluvit nebo myslet; struktura, kterou mají, je vypůjčena z naší mysli a očekávání...*

Teď se na něj všichni dívali *velmi* podivně. Bystrozoři nervózně pohlíželi jeden na druhého, na mozkomora, na Harryho.

Stáli přímo před mozkomorovou klecí.

„Jsou to rány světa,“ řekl Harry. „Je to jen odhad, ale hádal bych, že to řekl Godric Nebelvír.“

„Ano...“ řekl Brumbál. „Jak jsi na to přišel?“

Je rozšířený omyl, pomyslel si Harry, že všichni nejlepší racionalisté jsou zařazeni do Havraspáru a na ostatní koleje tak nic nezbyde. Není to tak; zařazení do Havraspáru značí, že vaší nejsilnější ctností je zvědavost, přemítání a touha po správné odpovědi. A to není jediná ctnost, kterou racionalista potřebuje. Někdy je třeba na problému tvrdě pracovat a chvíli u něj vydržet. Někdy na vyřešení potřebujete chytrý plán. A někdy je víc než co jiného ke spatření odpovědi potřeba odvaha jí čelit...

Harryho pohled se přesunul k tomu, co bylo pod pláštěm, hrůze horší než byla jakákoli rozpadající se mumie. Rowena z Havraspáru to možná také věděla, protože to byla dost očividná hádanka, když jste se na to podívali jako na hádanku.

A bylo rovněž očividné, proč patronové byli zvířata. Zvířata nevěděla, a tak byla před strachem ochráněna.

Ale Harry věděl, a vždy vědět bude, nikdy nebude schopen zapomenout. Snažil se naučit pohlédnout skutečnosti do tváře bez ucuknutí, a ačkoliv to umění ještě plně neovládal, ty vzory se mu přesto vryly do mysli; naučený reflex pohlížet bolestivé myšlenky vstříc namísto od ní. Nikdy nebude schopný zapomenout pomocí myšlení

na vřelé vzpomínky o něčem jiném, a proto na něj to kouzlo nemohlo fungovat.

Takže si bude držet vřelé a šťastné myšlenky, které *nebudou* o něčem jiném.

Harry vytáhl hůlku, kterou mu profesor Kratiknot vrátil, a postavil se do úvodního postoje k Patronovu kouzlu.

Ve své mysli zahnal poslední zbytky fénixova míru, odložil ten klid, ten snový stav, místo něj si vybavil Fawkesův pronikavý křik, a obrnil se do boje. Vyzval všechny své části a elementy k probuzení. Sebral v sobě veškerou sílu, ze které by Patronovo kouzlo kdy mohlo čerpat, naladil se do správného stavu mysli na tu poslední vřelou a šťastnou myšlenku; vybavil si všechny ty skvělé věci.

Knihy, které mu otec koupil.

Mámin úsměv, když jí vyrobil kartičku ke dni matek, složitou věcičku, na kterou použil čtvrt kila přebytečné elektroniky z garáže, aby blikala a zahrála krátkou melodií, a kterou vyráběl tři dny.

Profesorka McGonagallová, jak mu říká, že jeho rodiče zemřeli se ctí, když ho chránili. A to se také stalo.

Pochopení, že Hermiona s ním drží krok a dokonce nad ním vyhrává, takže mohou být skuteční rivalové a přátelé.

Mámit Draca z temnoty, pozorovat, jak se pomalu posunuje ke světlu.

Neville a Seamus a Levandule a Dean a všichni, kdo k němu vzhlíželi, všichni, které by bránil, pokud by něco ohrozilo Bradavice.

Všechno, díky čemu stálo za to žít.

Zvedl hůlku do počáteční pozice k Patronovu kouzlu.

Harry pomyslel na hvězdy, na světlo, které mozkomora málem udrželo i bez patrona. Až na to, že tentokrát Harry přidal chybějící ingredienci. Nikdy ji ve skutečnosti neviděl, ale viděl obrázky a videa. Země, zářivě modrá a bílá, odrážející sluneční světlo, visící v prostoru mezi černým prázdňem a zářivými body světla. Patřila do toho obrazu, protože všemu ostatnímu dávala význam. To Země dělala hvězdy významné, dělala z nich víc než jen nekontrolovatelné fúzní reakce, protože Země jednoho dne kolonizuje galaxii, splní příslib noční oblohy.

Budou stále sužovány mozkomory, děti dětí dětí, vzdálení potomci lidstva putující od hvězdy ke hvězdě? Ne. Samozřejmě, že ne. Mozkomoři jsou jen malé nepříjemnosti, které bledly až do nicoty ve světle onoho příslibu; nebyli nezabíteční, nebyli nezničitelní, ani zdaleka ne. S podobnými nepříjemnosti jste se museli potýkat, pokud jste byli jedním z těch několika šťastných a

nešťastných narozených na Zemi; na Prastaré Zemi, jak na ni budou jednoho dne vzpomínat. To také byla část toho, co znamenalo být naživu, pokud jste byli jedním z té malé hrstky rozumných bytostí, narozených na úplném počátku, dřív než inteligentní život dosáhl své plné moci. O mnoho rozsáhlejší budoucnost pak záležela na tom, co se udělá tady a teď, v nejranějších dnech úsvitu, kdy ještě existovalo mnoho odporující temnoty a dočasné nepříjemnosti jako mozkomoři.

Máma a táta, Hermionino přátelství a Dracova cesta, Neville a Seamus a Levandule a Dean, modrá obloha a zářivé Slunce a všechny skvělé věci, Země, hvězdy, příslib, všechno, co lidství znamenalo, a všechno, čím se stane...

Harryho prsty se na hůlce pohnuly do počáteční pozice; teď už byl připravený na ten správný druh vřelé a šťastné myšlenky.

A Harryho oči pohlédly přímo na to, co leželo pod potrhaným pláštěm, pohlédly přímo na to, co nazývali mozkomorem. Ta nicota, prázdno, díra ve vesmíru, absence barvy a prostoru, otevřená rána, kterou ze světa vytékala vřelost.

Strach, který vyzařovala, kradl všechny šťastné myšlenky, její blízkost z vás vysávala moc a sílu, její polibek zničil všechno, čím jste kdy byli.

Teď už tě znám, pomyslel si Harry, a jeho hůlka sebou jednou, dvakrát, třikrát a počtvrté šklubla a jeho prsty sklouzly do přesně těch správných vzdáleností, chápu tvou podstatu, symbolizuješ Smrt, jsi stínem, který skrze nějaký magický zákon Smrt sesílá do tohoto světa.

A Smrt není něčím, co kdy přijmu za své.

Je to jen dětinská věc, ze které lidstvo jednou vyroste.

A jednoho dne...

Ji přemůžeme...

A lidé už nebudou muset říkat sbohem...

Hůlka se zvedla a namířila rovnou na mozkomora.

„EXPECTO PATRONUM!“

Ta myšlenka z něj explodovala jako když se provalí hráz, vytryskla rukou do jeho hůlky a vybuchla z ní jako spalující bílé světlo. Světlo, které nabralo podobu a tvar a ztělesnilo se.

Postava se dvěma rukama, dvěma nohama a hlavou, stojící vzpřímeně; zvíře druhu *Homo sapiens*, podobné lidské bytosti.

Postava zářila jasněji a jasněji, jak Harry lil všechnu svou sílu do kouzla, spalující, žhnoucí světlo jasnější než zapadající slunce, bystrozoři a profesor Quirrell si v šoku zastínili oči –

A jednoho dne, až se potomci lidstva rozprostřou od hvězdy k hvězdě, nebudou svým dětem vyprávět historii Prastaré Země, dokud ty děti nebudou dostatečně staré na to, aby ji unesly; a až se dozví o smrti, budou plakat, že taková věc jako Smrt vůbec kdy existovala!

Postava člověka teď zářila silněji než polední slunce a sálala tak, že Harry cítil její teplo na kůži; a Harry svůj odpor poslal proti stínu Smrti, otevřel všechny své zábrany, aby jasný tvar zářil jasněji a ještě jasněji.

Nejsi nezničitelná, a jednoho dne s tebou lidský rod skončuje.

Já s tebou skončuji, pokud to dokážu, silou své mysli a vědy a magie.

Nebudu se choulit ve strachu ze Smrti, ne, když mám šanci vyhrát.

Nedovolím smrti, aby se mě dotkla, nedovolím, aby se dotkla mých milovaných.

A pokud mě ukončíš dříve než já tebe,

Další a další zaujmou mé místo,

Dokud svět konečně nebude uzdraven...

Harry sklonil hůlku a jasná lidská postava se rozplynula. Pomalu vydechl.

Bylo to, jako by se probudil ze sna, jako by otevřel oči po dlouhém spánku. Harryho oči se odvrátily od klece,

rozhlédly se a spatřily, že na něj všichni zírají.

Albus Brumbál na něj zíral.

Profesor Quirrell na něj zíral.

Bystrozorské trio na něj zíralo.

Všichni se na něj dívali, jako by ho právě viděli zničit mozkomora.

A v kleci ležel prázdný, potrhaný plášť.

46. Humanismus, část 4. – Konec dobrý

Poslední kousek slunce zapadal za horizont, červené světlo bledlo ze špiček stromů, jen modrá obloha osvětlovala šestici lidí, stojících na zimou povadlé a sněhem ozdobené trávě nedaleko prázdné klece, na jejíž podlaze ležel prázdný potrhaný plášť.

Harry se cítil... no, opět *normálněji*. Příčetněji. To kouzlo neodčinilo všechny škody dne, nezpůsobilo, že by ta zranění byla, jako by je nikdy neobdržel, ale jeho rány byly... obvázány, ošetřeny? Bylo to těžké popsat.

Brumbál rovněž vypadal zdravěji, i když ne plně uzdraveně. Hlava starého kouzelníka se na chvíli otočila, zapřel pohled do očí profesora Quirrella, pak pohlédl zpátky na Harryho. „Harry,“ řekl Brumbál, „chystáš se teď zhroutit vyčerpáním a možná zemřít?“

„Kupodivu ne,“ řekl Harry. „Vzalo si to ze mě kus, ale o hodně menší, než jsem čekal.“ *Nebo to možná i něco vrátilo, stejně jako vzalo...* „Upřímně, očekávám, že moje tělo se zaduněním udeří o zem každou chvílí.“

Ozval se vzdálený zvuk těla se zaduněním dopadajícího na zem.

„Děkuji, že jste se o to postaral, Quirine,“ řekl Brumbál profesorovi Quirrellovi, který stál nad a za bezvědomými

těly tří bystrozorů. „Přiznávám, že se stále cítím trochu unavený. I když paměťová zaklínadla už zvládnou sám.“

Profesor Quirrell sklonil hlavu, pak pohlédl na Harryho. „Přeskočím spoustu zbytečné nevěřičnosti,“ řekl profesor Quirrell, „a vynechám poznámky v tom duchu, že Merlin samotný by něco takového nedokázal, et cetera. Přejdeme rovnou k té důležité otázce. Co to u zatracených zmijozelských zmijí *bylo*?“

„Patronovo kouzlo,“ řekl Harry. „Verze 2.0.“

„S radostí vidím, že ses vrátil ke svému obvyklému já,“ řekl Brumbál. „Ale nepůjdeš *nikam*, mladý Havraspáre, dokud mi neřekneš, co přesně to bylo za vřelou a šťastnou myšlenku.“

„Hmm...“ řekl Harry. Přemítavě si poklepal prstem na tvář. „Přemýšlím, jestli bych měl?“

Profesor Quirrell se náhle zakřenil.

„Prosím?“ řekl ředitel. „Pěkně prosím, prstíčkem škrabkám?“

Harry dostal impulz a rozhodl se ho uposlechnout. Bylo to nebezpečné, ale zrovna tak bylo možné, že až do konce času nenastane lepší příležitost.

„Tři limonády,“ řekl Harry svému váčku, pak pohlédl na profesora obrany a ředitele Bradavic. „Pánové,“ řekl Harry, „tyto limonády jsem si koupil při své první návštěvě

nástupiště Devět a tři čtvrtě v den, kdy jsem nastoupil do Bradavic. Schovával jsem si je pro speciální příležitosti; je na nich menší zakletí, které ručí za to, že jsou vypity ve vhodný čas. Tohle je poslední dávka z mých zásob, ale nemyslím si, že by kdy mohla přijít lepší příležitost. Připijeme si?“

Brumbál od Harryho přijal plechovku limonády a Harry další hodil profesorovi Quirrellovi. Dva starší kouzelníci nad plechovkami zamumlali identická zaklínadla a krátce se zamračili nad výsledkem. Harry sám jednoduše prorazil víčko a napil se.

Učitel obrany a ředitel Bradavic ho zdvořile následovali. Harry řekl: „Myslel jsem na své naprosté odmítnutí smrti jakožto přírodní zákonitosti.“

Možná to nebyl ten správný druh vřelé vzpomínky, která je potřeba k seslání patrona, ale i tak takhle chvíle putovala do Harryho Top 10.

Pohledy, kterých se mu dostalo od učitele obrany a ředitele, když Prskavkový čaj mizel, ho krátce znervóznily; ale pak ti dva pohlédli jeden na druhého a oba se očividně rozhodli, že v přítomnosti toho druhého by jim neprošlo udělat Harrymu něco skutečně hrozného.

„Pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell, „dokonce i *já* vím, že takhle to nemá fungovat.“

„Přesně tak,“ řekl Brumbál. „Vysvětlení.“

Harry otevřel ústa a pak, když mu to došlo, rychle pusu opět zaklapl. Godric to nikomu neřekl, a Rowena zrovna tak, pokud to věděla; mohlo existovat libovolné množství kouzelníků, kteří na to přišli a nepromluvili o tom.

Nemohli jste to zapomenout, jakmile jste věděli, že to je to, o co se snažíte; jakmile jste si uvědomili, *jak* to funguje, zvířecí forma patrona už pro vás nikdy fungovat nemohla – a většina kouzelníků neměla tu pravou výchovu, aby se proti mozkomorům obrátila a zničila je –

„Ehm, omlouvám se,“ řekl Harry. „Ale právě v tomto okamžiku jsem si uvědomil, že vysvětlit to je *neuvěřitelně* špatný nápad, dokud na některé věci nepřijdete sami.“

„Je to pravda, Harry?“ řekl Brumbál pomalu. „Nebo jen předstíráš moudrost –“

„Pane řediteli!“ řekl profesor Quirrell a zněl upřímně šokován. „Pan Potter vám řekl, že se o tom nemluví s těmi, kdo to nedokáží seslat! V takových záležitostech na kouzelníka netlačíte!“

„Pokud bych vám to řekl –“ začal Harry.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell vážně. „Neříkejte nám proč, pane Pottere, jednoduše nám řekněte, že to nemáme vědět. Pokud si přejete vymyslet náповědu, uděláte to opatrně, beze spěchu, ne uprostřed konverzace.“

Harry přikývl.

„Ale,“ řekl ředitel. „Ale, ale co mám říct ministerstvu? Nemůžete jen tak *ztratit* mozkomora!“

„Řekněte jim, že jsem ho snědl,“ řekl profesor Quirrell, čímž způsobil, že se Harry zakuckal limonádou, kterou bezmyšlenkovitě zvedl ke rtům. „Nevadí mi to. Zamíříme zpátky, pane Pottere?“

Pustili se po nedlážděné cestě zpátky k Bradavicím. Za sebou nechali Albuse Brumbála, který se nešťastně díval na prázdnou klec a tři spící bystrozory, čekající na svá paměťová zaklínadla.

Později, Harry Potter a profesor Quirrell:

Než profesor Quirrell promluvil, šli už nějakou chvíli, a když se tak stalo, všechny okolní zvuky ztichly.

„Jste výjimečně dobrý v zabíjení věcí, můj studente,“ řekl profesor Quirrell.

„Děkuji,“ řekl Harry upřímně.

„Nechci vyzvídat,“ řekl profesor Quirrell, „ale jen pro případ, že byste s tím tajemstvím nevěřil jen řediteli...?“

Harry to uvážil. Profesor Quirrell beztak nedokázal seslat ani zvířecího patrona.

Ale jednou vyřknuté tajemství jste nemohli vzít zpátky, a Harry se učil dost rychle na to, aby si uvědomil, že by se

měl alespoň *zamyslet*, než nějaké vypustí do světa.

Harry zavrtěl hlavou a profesor Quirrell přikývl.

„Jen ze zvědavosti, pane profesore,“ řekl Harry, „pokud by přinesení mozkomora do Bradavic bylo součástí nějakého zlého plánu, jaký by byl jeho cíl?“

„Zabít Brumbála, když by byl oslabený,“ řekl profesor Quirrell bez nejmenšího zaváhání. „Hmm. Pan ředitel vám řekl, že mě podezřívá?“

Harry vteřinu mlčel, snažil se vymyslet odpověď, a pak to vzdal, když si uvědomil, že už odpověděl.

„Zajímavé...“ řekl profesor Quirrell. „Pane Pottere, není zcela vyloučeno, že tu dnes nějaká intrika *zafungovala*. To, že vaše hůlka skončila tak blízko mozkomorovy klece, *mohla* být nehoda. Nebo mohl být jeden z bystrozorů pod vlivem Imperia, nebo matoucího kouzla, a snažit se o ovlivnění dění. Kratiknot a já bychom ve vašich úvahách neměli být vyloučeni jako podezřelí. Stojí také za povšimnutí, že profesor Snape zrušil veškerou svou dnešní výuku, a mám podezření, že je dostatečně mocný, aby zvládl zastírací kouzlo; bystrozoři na začátku seslali detekční kouzla, ale předtím, než přišla řada na vás, už je neopakovali. Ale nejjednodušeji ze všeho, pane Pottere, ten skutek mohl být naplánován samotným Brumbálem; a

pokud se tak stalo, pak také mohl v předstihu podniknout kroky, aby odvedl podezření jiným směrem.“

Ušli pár dalších kroků.

„Ale proč by to dělal?“ řekl Harry.

Učitel obrany chvíli zůstal potichu a pak řekl: „Pane Pottere, jaké kroky jste podnikl k prozkoumání ředitelova charakteru?“

„Mnoho jich nebylo,“ řekl Harry. Teprve nedávno si uvědomil... „Ani zdaleka ne dost.“

„Pak poznamenám,“ řekl profesor Quirrell, „že o člověku nezjistíte vše, co lze, pokud se budete ptát jen jeho přátel.“

Tentokrát byla řada na Harrym, aby v tichosti ušel několik kroků po ušlapané cestě zpátky k Bradavicím. Tohle už by vážně měl znát. Konfirmační zkreslení, tak zněl ten technický termín; mimo jiné to znamenalo, že když si vybíráte zdroje informací, existuje značná tendence volit si zdroje, které souhlasí s vašimi současnými názory.

„Děkuji vám,“ řekl Harry. „Vlastně... ještě jsem to neřekl, že ano? Děkuji vám *za všechno*. Pokud vám jiný mozkomor někdy bude vyhrožovat, nebo vás třeba jen lehce podráždí, dejte mi vědět a já ho představím panu

Zářivému. Nemám rád, když mozkomoři dráždí mé přátele.“

To mu od profesora Quirrella vysloužilo nerozluštitelný pohled. „Vy jste toho mozkomora zničil, protože mi vyhrožoval?“

„Ehm,“ řekl Harry, „rozhodl jsem se tak nějak už před tím, ale ano, to samotné by bylo dostatečným důvodem.“

„Chápu,“ řekl profesor Quirrell. „A co byste s tou hrozbou udělal, kdyby vaše kouzlo mozkomora *nezničilo*?“

„Plán B,“ řekl Harry. „Obalit mozkomora hustou vrstvou kovu s vysokým bodem tání, pravděpodobně wolframem, a hodit ho do aktivní sopky a doufat, že skončí v zemském jádru. Ah, celá planeta je pod povrchem naplněna tekutou lávou –“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell. „Já vím.“ Učitel obrany měl na tváři velmi zvláštní úsměv. „Když vše uvážím, mělo to napadnout mě samotného. Povězte mi, pane Pottere, kdybyste chtěl něco ztratit na místě, kde to nikdy nikdo znovu nenajde, kam byste tu věc dal?“

Harry se nad tou otázkou zamyslel. „Hádám, že bych se neměl ptát, co jste našel, že to potřebujete ztratit –“

„Přesně tak,“ řekl profesor Quirrell, jak Harry očekával, a dodal: „Možná se to dozvíte, až budete starší,“ což Harry nečekal.

„No,“ řekl Harry, „kromě umístění do onoho tekutého jádra planety byste to mohl pohřbít v pevném kameni kilometr pod zemí v náhodně vybrané lokaci – možná to tam teleportovat, pokud to nějak jde udělat naslepo, nebo vyvrtat díru a tu potom zasypat; důležité by bylo nikde nenechat žádné stopy, takže se z toho stane jen anonymní kubický metr někde v zemské kůře. Mohl byste to hodit do Mariánského příkopu, ten má nejhlubší oceánské dno na planetě – nebo jednoduše vybrat jakýkoli jiný oceánský příkop, aby to bylo méně očividné. Nebo byste to mohl udělat lehké a neviditelné a pak to vypustit do stratosféry. Nebo, v nejlepším případě, to vyslat do vesmíru, s pláštěm proti detekci a náhodně se měnícím akceleračním faktorem, který by to odnesl ze Sluneční soustavy. A potom, samozřejmě, byste si vymazal paměť, takže ani vy sám byste neměl tušení, kde přesně to je.“

Učitel obrany se chechtal, a znělo to ještě divněji než jeho smích.

„Profesore Quirrelle?“ řekl Harry.

„Všechno to jsou excelentní návrhy,“ řekl profesor Quirrell. „Ale řekněte mi, pane Pottere, proč přesně těchto pět?“

„Hmm?“ řekl Harry. „Prostě mi ty návrhy připadají očividné.“

„Oh?“ řekl profesor Quirrell. „Ale je v nich zajímavý princip. Klidně by se dalo říct, že to je vlastně hádanka. Musím přiznat, pane Pottere, i když tu byly jisté výkyvy, v součtu to byl překvapivě dobrý den.“

A pokračovali po cestě k bradavické bráně v poměrně velké vzdálenosti od sebe, jak se Harry, aniž by nad tím přemýšlel, automaticky od učitele obrany držel dost daleko, aby nevyprovokoval onen pocit zkázy, který byl teď z nějakého důvodu nezvykle silný.

Později, Dafné Greengrassová:

Hermiona odmítla odpovídat na jakékoli otázky a Dafné s Tracy se oddělily hned jak došly k rozcestí vedoucímu k zmijozelskému podzemí. Šly tak rychle, jak jen dokázaly – drby v Bradavicích kolovaly rychle, pokud chtěly být první, kdo tu historku poví, musely do podzemí zamířit bez zdržování.

„Hlavně pamatuj,“ řekla Dafné, „nesmíš to o té puse vyhrknout hned, jak vstoupíme, dobře? Udělá to mnohem lepší dojem, když celý příběh řekneme popořádku.“

Tracey vzrušeně přikývla.

Hned jak vtrhly do zmijozelské společenské místnosti, Tracey Davisová se zhluboka nadechla a vykřikla:

„Poslouchejte všichni! Harry Potter nedokázal seslat patrona

a mozkomor ho málem vysál a profesor Quirrell ho zachránil, ale pak byl Potter úplně zlý, dokud ho Grangerová nezachránila polibkem! Je to zaručeně pravá láska!“

No, v jistém smyslu to bylo popořadě, pomyslela si Dafné.

Novinka nevyprovokovala očekávanou reakci. Většina dívek vzhledla a pak zůstala na svých pohovkách, kluci si dál četli v křeslech.

„Ano,“ řekla Pansy kysele z místa, kde seděla opřená s Gregoryho nohama v klíně a četla něco, co vypadalo jako omalovánky. „Millicent už nám to řekla.“

Jak –

„Proč jsi ho jako první nepolíbila ty, Tracey?“ řekly Flora a Hestie Carrowovy ze svých křesel. „Teď si Potter vezme mudlovskou šmejdku! Ty jsi mohla být jeho pravou láskou a dostat se do bohaté urozené rodiny, jen kdybys ho políbila jako první!“

Traceyina tvář předvedla náhlé uvědomění.

„Cože?“ zaječela Dafné. „Takhle láska nefunguje!“

„Samozřejmě že ano,“ prohlásila Millicent z místa, kde si nacvičovala nějaké zaklínadlo a oknem vyhlížela na vířící vody bradavického jezera. „První polibek dostane prince.“

„*Nebyl to jejich první polibek!*“ vykřikla Dafné.

„Hermiona už byla jeho pravou láskou! Proto ho dokázala přivést zpět!“ Pak si uvědomila, co právě řekla, a v duchu sebou škubla, ale jak se říkalo, jazyk se musel přizpůsobit uchu.

„Wau, wau, wau, co to?“ řekl Gregory a shodil nohy z Pansyina klína. „Co to má znamenat? Tuhle část nám slečna Bulstrodeová neřekla.“

Teď se na Dafné dívali i všichni ostatní.

„No jo,“ řekla Dafné, „Harry ji odstrčil a zaječel: ‚Říkal jsem ti, žádný líbání!‘ Pak Harry zakřičel, jako kdyby umíral a Fawkes mu začal zpívat – vlastně si nejsem jistá, co z toho se stalo dřív –“

„To mi nezní jako pravá láska,“ řekla Carrowovic dvojčata. „To zní, jako by ho políbila *nesprávná* osoba.“

„Měla jsem to být *já*,“ zašeptala Tracey. Na tváři měla stále zaražený výraz. „*Já* jsem měla být jeho pravá láska. Harry Potter je *můj* generál. Měla jsem, měla jsem o něj s Grangerovou bojovat –“

Dafné se rozlíčeně otočila k Tracey. „Ty? Vzít Harryho Hermioně?“

„Jo!“ řekla Tracey. „Já!“

„Jsi šílená,“ řekla Dafné přesvědčeně. „I kdybys ho políbila jako první, víš, co by to z tebe udělalo? Tu ubohou

poblázněnou holku, co zemře na konci druhého dějství.“

„*To odvoláš!*“ zaječela Tracey.

Gregory mezitím přešel k místu, kde Vincent dělal svůj domácí úkol. „Pane Crabbe,“ řekl Gregory tiše, „myslím, že o tomhle by se měl dozvědět pan Malfoy.“

Později, Hermione Grangerová:

Hermiona zírala na zapečetěný papír, na jehož povrchu bylo napsáno jen číslo 42:

Zjistil jsem, proč jsme nedokázali seslat patronovo kouzlo, Hermiono, nemá to nic co dělat s tím, že nejsme dost šťastní. Ale nemůžu ti to říct. Nemůžu to říct ani řediteli. Musí to být větší tajemství než částečné přeměňování – alespoň prozatím. Ale pokud bys někdy potřebovala bojovat proti mozkomorům, to tajemství je tu napsané, zašifrovaně, takže nikdo, kdo neví, že je to o mozkomorech a patronově kouzlu, nebude vědět, co to znamená...

Řekla Harrymu, že viděla umírat jeho, své rodiče, všechny své přátele, všechny. Neřekla mu o svém strachu, že zemře o samotě, to bylo jistým způsobem stále příliš bolestivé.

Harry jí řekl, že si vybavil, jak zemřeli jeho rodiče a že si myslel, že to bylo legrační.

Na místě, kam tě mozkomor vezme, neexistuje žádné světlo. Žádná vřelost. Žádná starost o druhého. Je to místo, kde štěstí ani nemůžeš porozumět. Je tam bolest a strach a ty tě stále mohou ovládat. Můžeš nenávidět a vychutnávat si ničení toho, co nenávidíš. Můžeš se smát, když vidíš, že druzí lidé trpí. Ale nikdy nemůžeš být šťastná, nemůžeš si ani vzpomenout, co to je, co tu chybí... Nemyslím si, že existuje způsob, jakým bych mohl vysvětlit, před čím jsi mě zachránila. Obvykle mě mrzí, když kvůli mně lidé mají problémy, a obvykle nedokážu vystát, když se pro mě lidé obětují, ale tentokrát musím říct, že bez ohledu na to, co tě bude stát, že jsi mě políbila, ani na vteřinu nepochybuji, že jsi udělala správnou věc.

Hermiona si neuvědomila, jak málo se ji mozkomor dotkl, jak lehká a mělká byla temnota, do které ji vtáhl.

Viděla všechny umírat, a to ji stále dokázalo ranit.

Hermiona uložila papír zpátky do svého váčku, jak by to jako správná dívka měla udělat.

Ale opravdu si ho chtěla přečíst.

Bála se mozkomorů.

Později, Minerva McGonagallová:

Ztuhla na místě; neměla by být tak šokovaná, nemělo by pro ni být tak těžké Harrymu čelit, ale po tom, čím

prošel... Zkoumala chlapce před sebou, zda neobjeví jakékoli známky mozkomorova vlivu, ale žádné nenašla. Nicméně něco v onom klidu, se kterým položil tak zlověstnou otázku, bylo nanejvýš znepokojivé. „Pane Pottere, o těchto záležitostech nemohu mluvit bez ředitelova svolení!“

Chlapec v její kanceláři to vyslechl, aniž by změnil výraz. „Raději bych pana ředitele kvůli této záležitosti nevyrušoval,“ řekl Harry Potter klidně. „Po pravdě, *trvám* na tom, že ho nebudu vyrušovat a vy jste slíbila, že náš rozhovor bude soukromý. Dovolte mi to říci takto: vím, že existuje jedno proroctví. Vím, že jste tou osobou, která ho původně slyšela od profesorky Trelawneyové. Vím, že to proroctví označilo Jamesovo a Lilyino dítě za někoho nebezpečného Pánu zla. A vím, kdo jsem, ano, všichni vědí, kdo jsem, takže mi neprozrazujete nic nového, pokud mi řeknete toto: Jaká byla ta *přesná slova*, která mě, dítě Jamese a Lily, identifikovala?“

Prázdný hlas Trelawneyové se jí rozlehl myslí –
NAROZEN TĚM, KTEŘÍ MU TŘIKRÁTE VZDOROVALI,
NAROZEN, KDYŽ SEDMÝ MĚSÍC UMÍRÁ...

„Harry,“ řekla profesorka McGonagallová, „tohle ti nemohu říct!“ Mrazilo ji, že Harry ví už tolik, nedokázala si představit, jak se dozvěděl –

Chlapec k ní vzhlížel, v očích divný, smutný pohled. „To nemůžete ani kýchnout bez ředitelova povolení, profesorko McGonagallová? Slibuji vám, že mám dobrý důvod, proč se ptám, a dobrý důvod, proč tu otázku chci udržet v tajnosti.“

„Prosím, Harry, neptej se,“ zašeptala.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Jedna jednoduchá otázka. Prosím. Byli Potterovi zmíněni jménem? Říkalo ono proroctví doslova ‚Potter‘?“

Chvíli na Harryho zírala. Nedokázala říct, kde se bral pocit, že toto je kritický bod, že ten požadavek nemůže jen tak odmítnout nebo se mu lehce vyhnout –

„Ne,“ řekla konečně. „Prosím, Harry, už se neptej.“

Chlapec se usmál, zdálo se, že trochu posmutněle, a řekl, „Děkuji vám Minervo. Jste dobrá, spravedlivá žena.“

A zatímco její ústa byla stále ještě otevřená v naprostém šoku, Harry Potter se zvedl a opustil její kancelář; a teprve v tu chvíli si uvědomila, že Harry její odmítnutí vzal jako odpověď, a to ke všemu pravdivou –

Harry za sebou zavřel dveře.

Ta logika se před ním rozprostřela s ostrostí diamantu. Harry nedokázal určit, jestli na to přišel během Fawkesovy písničky, nebo ještě dřív.

Lord Voldemort zabil Jamese Pottera. Dal by přednost tomu ušetřit život Lily Potterové. Načež pokračoval ve svém útoku s jediným cílem – zabít jejich roční dítě.

Temní mágové se obvykle ročních dětí nebojí.

Takže existovalo proroctví, které tvrdilo, že Harry Potter je lordu Voldemortovi nebezpečný, a lord Voldemort to proroctví znal.

„Dávám ti tuto vzácnou šanci utéct. Ale nebudu se obtěžovat natolik, abych tě k tomu donutil, a tvá smrt tady tvé dítě nezachrání. Ustup stranou, pošetilá ženo, máš-li v sobě trochu rozumu!“

Byl to jen rozmar, dát ji tu šanci? Ale pak by se ji lord Voldemort nepokoušel přesvědčit. Varovalo ho snad proroctví, aby Lily Potterovou nezabíjel? Pak by se *obtěžoval* donutit ji k ústupu. Lord Voldemort byl *lehce* nakloněn tomu Lily Potterovou nezabíjet. Ta preference byla silnější než rozmar, ale ne tak silná jako varování.

Takže předpokládejme, že někdo, koho lord Voldemort považoval za slabšího spojence nebo služebníka, někdo užitečný, ale ne nepostradatelný, Pána zla poprosil, aby ušetřil Lilyin život. Lilyin, ale ne Jamesův.

Ta osoba věděla, že lord Voldemort zaútočí na dům Potterů. Znala jak proroctví, tak to, že o něm Pán zla ví, jinak by o Lilyin život neprosila.

Podle profesorky McGonagallové jedinými, kdo kromě ní věděli o proroctví, byli Albus Brumbál a Severus Snape.

Severus Snape, který miloval Lily, ještě než se stala Lily Potterovou, a nenáviděl Jamese.

Severus se tedy dozvěděl o proroctví a řekl o něm Pánu zla. Což udělal, protože proroctví Potterovy nezmiňovalo jménem. Byla to hádanka a Severus ji rozluštil příliš pozdě.

Ale pokud by Severus byl tím prvním, kdo proroctví slyšel, a chystal se ho říct Pánu zla, řekl by ho také Brumbálovi nebo profesorce McGonagallové?

Tudíž ho Brumbál nebo profesorka McGonagallová museli slyšet jako první.

Ředitel Bradavic neměl žádný očividný důvod, proč by své učitelce přeměňování říkal o mimořádně citlivém a důležitém proroctví. Ale učitelka přeměňování měla každý myslitelný důvod, proč to říct řediteli.

Zdálo se tedy pravděpodobné, že ho profesorka McGonagallová slyšela jako první.

Priorní pravděpodobnost říkala, že šlo o profesorku Trelawneyovou, jasnovidku sídlící v Bradavicích. Jasnovidci byli vzácní, takže pokud byste spočítali množství vteřin, které profesorka McGonagallová během

svého života strávila ve společnosti jasnovidce, většina těch vteřin by patřila Trelawneyové.

Profesorka McGonagallová proroctví sdělila Brumbálovi, a nikomu jinému by ho bez svolení neřekla.

Tudíž to byl Albus Brumbál, kdo nějak zařídil, aby se Severus Snape s proroctvím seznámil. A Brumbál sám onu hádanku úspěšně rozluštil, jinak by za prostředníka nevybral *Severuse*, který Lily kdysi miloval.

Brumbál úmyslně zařídil, aby se lord Voldemort proroctví dozvěděl, v naději, že ho vyláká k jeho zkáze. Možná Brumbál zařídil, aby se Severus dozvěděl jen *část* onoho proroctví, nebo existovala i jiná proroctví, o kterých Severus neměl tušení... Brumbál nějak věděl, že *okamžitý* útok na Potterovy povede k Voldemortově *okamžité* porážce, ačkoli lord Voldemort sám tomu nevěřil. Nebo to byl jen šťastný záblesk Brumbálova šílenství, jeho chuť pro bizarní intriky...

Severus nakonec skončil v Brumbálových službách; Smrtijedi by z něj pravděpodobně neměli radost, kdyby Brumbál objasnil jeho roli v jejich porážce.

Brumbál se pokusil zařídít, aby Harryho matka byla ušetřena. Ale ta část plánu selhala. A Jamese Pottera vědomě odsoudil k smrti.

Brumbál byl odpovědný za smrt Harryho rodičů. Pokud byl celý ten logický řetězec pravdivý. Harry ve vší spravedlnosti nemohl tvrdit, že úspěšné ukončení Kouzelnické války se nepočítá za polehčující okolnost. Ale přesto... *mu to pořádně vadilo.*

Bylo na čase a možná i po čase, aby se zeptal Draca Malfoye, co by mu *druhá* strana onoho konfliktu mohla říct o charakteru Albuse Percivala Wulfrica Briana Brumbála.

47. Osobnostní teorie – Dracův patronus

V každé intrice nastává okamžik, kdy oběť pojímá podezření, ohlíží se a vidí sérii událostí, které všechny naznačují stejnou věc. A když ta chvíle přijde, jak mu vysvětlil otec, vyhlídka prohry se může zdát tak *nesnesitelná* a nutnost přiznat si, že jste byli napáleni, tak *zahanbující*, že oběť raději zavře oči, a celá hra pak může pokračovat ještě dlouho.

Otec Draca varoval, aby už to znovu neudělal.

Nejprve ale nechal pana Averyho sníst všechny sušenky, o které Draca připravil, zatímco to Draco sledoval a brečel. Celou tu krásnou dózu sušenek, kterou mu otec koupil jen o pár hodin dřív, protože Draco to vše, do poslední sušenky, prohrál s panem Averym.

Podobný pocit se rozhostil v Dracových útrokách, když mu Gregory řekl o tom Polibku.

Někdy, když jste se ohlédli zpět, jste viděli věci...

(V neosvětlené učebně – už ji tak docela nešlo označit za nepoužívanou vzhledem k tomu, že v posledních několika měsících byla používána každý týden – seděl chlapec zahalený v plášti s kápí a před sebou na lavici měl nerozsvícený křišťálový glóbus. Potichu a potmě přemýšlel a čekal, až dovnitř vpustí světlo otevření dveří.

Harry Grangerovou odstrčil a řekl: *Říkal jsem ti, žádný líbání!*

Harry by pravděpodobně řekl něco jako: *Posledně to udělala jen aby mě naštvála, stejně jako mě donutila jít s ní na rande.*

Ale ověřený příběh zněl tak, že Grangerová byla ochotná znovu čelit mozkomorovi, aby Harrymu pomohla; že Harryho s pláčem políbila, když byl zcela pod vlivem mozkomora; a že její polibek ho přivedl nazpět.

To neznělo jako rivalita, dokonce ani jako přátelská rivalita.

To znělo jako ten druh přátelství, který byste obvykle nenašli ani v divadelních hrách.

Proč tedy Harry donutil svou kamarádku šplhat po zmrzlých bradavických zdech?

Protože podobné věci Harry svým přátelům dělá?

Otec Dracovi jednou řekl, že jednou z možností, chce-li pochopit podivnou intriku, je podívat se na výsledek, předpokládat, že je *zamýšlený*, a zeptat se, kdo tím získal.

Jaký byl následek toho, že Draco bojoval spolu s Grangerovou proti Harrymu Potterovi... vzešlo to, že se vůči Grangerové začal chovat o hodně přátelštěji.

Kdo by získal tím, že se potomek Malfoyů spřátelí s čarodějkou šmejdské krve?

Kdo z těch, kteří byli známý právě pro podobný druh intrik, by tím získal?

Kdo z těch, kdo by mohli tahat za nitky Harryho Pottera, by tím získal?

Brumbál.

A pokud to byla pravda, pak Draco musel jít za otcem a všechno mu říct, bez ohledu na to, co se stane potom, Draco si nedokázal představit, co by se mohlo stát potom, bylo to hrozné nad jeho představivost. Což ho nutilo zoufale se chytat poslední špetky naděje, tedy že to není tak, jak to vypadá...

...to si Draco rovněž pamatoval z lekce pana Averyho.

Draco ještě nezamýšlel Harryho konfrontovat. Stále se snažil vymyslet experimentální test, který by Harry jen tak neprokoukl a nezfalšoval. Ale potom Vincent přišel se zprávou, že se s ním Harry tento týden chce setkat dříve, v pátek namísto soboty.

A tak tu Draco čekal, v temné učebně, s nezapáleným křišťálovým glóbusem na lavici.

Minuty ubíhaly.

Přiblížily se kroky.

Dveře tiše zaskřípaly, jak se otevřely do místnosti.

Odhalily Harryho Pottera oblečeného ve vlastním plášti s

kápí; Harry vkročil do učebny a masivní dveře se za ním s neslyšným zacvaknutím zavřely.

Draco poklepal na křišťálový glóbus a učebna se zalila jasným zeleným světlem. Vrhlo stíny lavic na podlahu a odráželo se k němu od zahnutých zad židlí, přičemž úhel dopadu fotonu na dřevo se rovnal úhlu odrazu.

Z toho, co se dozvěděl, alespoň *tohle* pravděpodobně nebyla lež.

Harry sebou škubl, když se světlo rozsvítilo, a na okamžik se zarazil, než pokračoval dál. „Ahoj, Draco,“ řekl Harry tiše a stáhl si kápí, když došel k Dracově lavici.

„Děkuji ti, že jsi přišel, vím, že to není náš obvyklý čas –“
„Nemáš zač,“ řekl Draco prostě.

Harry si přitáhl jednu ze židlí naproti Dracově lavici, její nohy tiše zaskřípaly o podlahu. Pak židli otočil, obkročmo se na ni posadil a ruce si opřel o opěradlo židle. Jeho tvář byla zamyšlená, zachmuřená, vážná a vypadala velmi dospěle dokonce i na Harryho Pottera.

„Musím se tě zeptat na něco velmi důležitého,“ řekl Harry, „ale předtím bych chtěl udělat ještě něco jiného.“

Draco nic neřekl, cítil jakousi únavu. Jedna jeho část chtěla jen aby už to všechno bylo za ním.

„Řekni mi, Draco,“ řekl Harry. „Proč za sebou mudlové nenechávají duchy, když zemřou?“

„Protože mudlové nemají duše, samozřejmě,“ řekl Draco. Teprve potom si uvědomil, že řekl něco, co by mohlo odporovat Harryho přístupu, ale pak nad tím pokrčil rameny. Krom toho to *bylo* očividné.

Na Harryho tváři se neukázalo žádné překvapení. „Než ti položím svou důležitou otázku, chtěl bych vidět, jestli se dokážeš naučit seslat patronovo kouzlo.“

Na chvíli ta naprostá změna tématu Draca ochromila. Stará dobrá nemožnost předvídat nebo chápat Harryho Pottera. Občas Draca napadalo, jestli je být takhle matoucí Harryho promyšlenou taktikou.

Pak to pochopil a jediným pohybem se zvedl a ustoupil od lavice. To stačilo. Konec. „Jako *Brumbálovi* poskoci,“ vyprskl.

„Jako Salazar Zmijozel,“ řekl Harry klidně.

Draco málem klopýtl v polovině svého prvního kroku ke dveřím.

Pomalou se otočil k Harrymu.

„Nevím, kde jsi na to přišel,“ řekl Draco, „ale je to lež, všichni vědí, že patron je nebelvírské kouzlo –“

„Salazar Zmijozel dokázal seslat tělesného patrona,“ řekl Harry. Harryho ruka vystřelila do jeho hábitu a vytáhla knihu, jejíž název byl nadepsán bíle na zeleném podkladu, a tak za zeleného světla téměř nešel přečíst, ale

vypadala staře. „Zjistil jsem to, když jsem prováděl výzkum na téma patronova kouzla. A našel jsem původní zdroj a tu knihu si vypůjčil z knihovny, čistě pro případ, že bys mi nevěřil. Autorka téhle knihy si ani nemyslela, že by na tom, že Salazar dokázal seslat patrona, bylo něco *neobvyklého*; takže víra, že to Zmijozelové nedokáží, musí být nedávného data. A když už jsme u historie, i když tuhle knihu s sebou nemám, Godric Nebelvír to nikdy nedokázal.“

Po prvních šesti pokusech označit Harryho tvrzení za blaf při šesti stále směšnějších příležitostech si Draco uvědomil, že Harry o tom, co je napsáno v knihách, *nelže*. Přesto, když Harry otevřel knihu a otevřel ji na záložce, Draco se naklonil a prozkoumal část, na kterou Harry ukázal.

Na to havraspárské ohně dopadly na temnotu, které pokrývala levé křídlo armády lorda Foula, roztrhly ji a odhalily tak, že lord Nebelvír mluvil pravdu; strach, který všichni cítili, nebyl přirozený, ale vycházel ze tří tuctů mozkomorů, kterým byly slíbeny duše poražených. Paní z Mrzimoru a lord Zmijozel v tom okamžiku seslali své patrony, obrovského mohutného jezevce a jasného stříbrného hada, a obránci zvedli hlavy, když stíny opadly z jejich srdcí. A paní z Havraspáru se smíchem poznamenala, že lord Foul je velký

hlupák, neboť teď jeho vlastní armáda bude pod vlivem strachu, ale obránci Bradavic nikoli. Ale lord Zmijozel řekl, „Žádný hlupák není, tolik vím.“ A lord Nebelvír vedle něj se zachmuřenou tváří zkoumal bojiště...

Draco vzhlédl. „Takže?“

Harry knihu zavřel a vrátil do váčku. „Jak Chaos, tak Sluníčka mají vojáky, kteří dokáží seslat tělesné patrony. Tělesní patronové mohou být použiti k předávání zpráv. Pokud se to kouzlo nedokážeš naučit, Dračí armáda bude mít v boji velkou nevýhodu –“

To Draca právě teď nezajímalo a také to Harrymu řekl. Jeho hlas vyzněl ostřeji než by asi měl.

Harry ani nezamrkal. „Pak tě žádám o onu laskavost, kterou mi dlužíš ze dne našeho prvního famfrpálového tréninku, kdy jsem zastavil ten propukající poprask. Chystám se tě naučit patronovo kouzlo a jako svou laskavost chci, aby ses ho upřímně snažil naučit a seslal ho. Na čest rodu Malfoyů věřím, že to uděláš.“

Draco znovu pocítil onu únavu. Pokud by ho o to Harry požádal kdykoli jindy, byla by to spravedlivá splátka za dluženou laskavost, vzhledem k tomu, že to ve skutečnosti nebylo nebelvírské kouzlo. Ale...

„Proč?“ řekl Draco.

„Abych zjistil, jestli dokážeš to, co dokázal Salazar Zmijozel,“ řekl Harry vyrovnaně. „Tohle je experimentální test, neřeknu ti, co znamená, dokud to neuděláš. Uděláš to?“

...pravděpodobně *bylo* dobré tu laskavost zneškodnit něčím nevinným, obzvlášť když bylo načase se s Harrym Potterem rozejít. „Dobrá.“

Harry z hábitu vytáhl hůlku a opřel ji o glóbus. „Tohle není zrovna nejlepší barva na učení patronova kouzla,“ řekl Harry. „Tím myslím tu zelenou v odstínu smrtící kletby. Ale stříbrná je taky zmijozelská barva, ne? *Dulak*.“ Světlo zmizelo a Harry zašeptal první dvě části očarování trvalého svitu – tu část zakouzčil znovu, i když ani jeden z nich by nedokázal seslat celé zaklínadlo sám. Potom Harry znovu poklepal na glóbus, a místnost se zalila stříbrným svitem, jasným, ale přitom jemným a příjemným. Lavice a židle znovu získaly barvu, stejně jako Harryho poněkud zpocená tvář pod hřívou černých vlasů.

Až do té chvíle Dracovi zabralo přijít na tu implikaci. „Ty jsi viděl *smrtící kletbu* od chvíle, kdy jsme se posledně viděli? Kdy – jak –“

„Sešli patrona,“ řekl Harry s ještě vážnějším výrazem než předtím, „a já ti to řeknu.“

Draco si položil ruce přes oči, čímž odstínil stříbrné světlo. „Víš, vážně už bych si měl zapamatovat, že na jakékoli *normální* intriky jsi moc *ujetej!*“

V temnotě, do které se uzavřel, slyšel Harryho hihňání.

Harry pozorně sledoval, jak Draco dokončuje procvičení úvodních gest, což byla ta část kouzla, kterou bylo obtížné se naučit; závěrečné mávnutí a výslovnost nemusely být přesné. Poslední tři nácviky byly perfektní, alespoň nakolik to Harry byl schopen posoudit. Harry také pocítil podivný impuls upravit některé věci, o kterých se pan Lupin nezmínil, jako například sklon Dracova lokte, nebo směr, kterým ukazovaly jeho nohy; mohla to být jen jeho představivost a nejspíš taky byla, ale i tak se to pro jistotu rozhodl udělat.

„Dobrá,“ řekl Harry tiše. Na prsou cítil napětí, které mu řeč trochu ztěžovalo. „Nemáme tu žádného mozkomora, ale to bude v pořádku. Žádného nepotřebujeme. Draco, když se mnou tvůj otec mluvil na nástupišti, řekl mi, že jsi tím, na čem mu na světě nejvíce záleží, a vyhrožoval, že přijdeš-li někdy k úhoně, zanechá všechny své plány, dokud se za tebe nepomstí.“

„Řekl... cože?“ Draco zněl zaskočeně a na tváři měl zvláštní výraz. „Proč mi tohle *říkáš?*“

„Proč ne?“ Harry nedovolil, aby se jeho výraz změnil, i když dokázal odhadnout, co si Draco myslí – že ho plánuje odloučit od jeho otce a neměl by říkat nic, co by je mohlo semknout blíž. „Vždy tu byla jen jedna osoba, na které ti nejvíce záleželo, a já vím přesně, jaká vřelá a šťastná vzpomínka ti dovolí seslat patrona. Řekl jsi mi ji na nástupišti, první den školy. Jednou jsi spadl z koštěte a zlomil sis žebra. Bolelo to víc, než cokoli, co jsi kdy cítil, a myslel sis, že zemřeš. Předstírej, že ten strach pochází od mozkomora, že stojí před tebou, na sobě má potrhaný černý plášť a vypadá jako mrtvola ponechaná ve vodě. A potom sešli patrona, ožeň se svou hůlkou, abys mozkomora zahnal, vzpomeň si na to, jak tě tvůj otec držel za ruku, aby ses nebál, a pak pomysli na to, jak moc tě miluje, a jak moc miluješ ty jeho, a vlož to všechno do svého hlasu, až řekneš *Expecto Patronum*. Pro čest rodu Malfoyů, nejen pro to, že jsi mi slíbil laskavost. Ukaž mi, že jsi mi nelhal toho dne, jak jsi mi na nástupišti řekl, že Lucius je dobrý otec. Ukaž mi, že dokážeš to, co dokázal Salazar Zmijozel.“

A Harry ustoupil zpět, za Draca, z Dracova zorného pole, takže Draco čelil jen staré zaprášené katedře a tabuli v popředí nepoužívané učebny.

Draco pohlédl za sebe, ten zvláštní výraz stále na tváři, a pak se otočil vpřed. Harry viděl výdech, pak nádech. Jeho hůlka sebou škubla jednou, podruhé, potřetí a počtvrté. Dracovy prsty sklouzly podél hůlky do přesně těch správných vzdáleností –

Draco sklonil hůlku.

„Tohle je příliš –“ řekl Draco, „nemůžu na to *myslet* správně, když mě sleduješ –“

Harry se otočil a rozešel se ke dveřím. „Za chvíli zase přijdu,“ řekl. „Jen si udrž svou šťastnou vzpomínku a patron tu zůstane.“

Draco za sebou opět uslyšel zvuk otevírajících se dveří. Draco slyšel, jak Harry vchází do učebny, ale neotočil se. Harry rovněž nic neřekl. Ticho se natahovalo. Konečně –

„Co to *znamená*?“ řekl Draco. Hlas mu zakolísal.

„Znamená to, že miluješ svého otce,“ řekl Harryho hlas. Což bylo přesně to, co si myslel Draco, a snažil se před Harrym nerozbrečet. Bylo to příliš správné, prostě příliš správné –

Na podlaze před Dracem ležel zářící had, kterého Draco poznával; modrý korálovec, had, který byl na jejich panství poprvé přinesen lordem Abraxasem Malfoyem po

návštěvě nějaké daleké země, a otec jej od té doby choval v ophiidiariu. Na modrém korálovci bylo zvláštní to, že jeho kousnutí příliš nebolelo. To mu otec řekl a pověděl mu, že se s hadem nikdy nesmí mazlit, bez ohledu na to, pod čím bude dozorem. Jeho jed zabíjel nervová spojení tak rychle, že jste ani neměli čas cítit bolest, jak se jed šířil. Dalo se na něj zemřít i když byla použita léčící zaklínadla. Jedl jiné hady. Byl tak zmijozelský, jak jen nějaké zvíře být mohlo.

To byl důvod, proč byla hlava modrého korálovce zakována do držadla otcovy hole.

Zářivý had zakmital jazykem, který byl také stříbrný; a zdálo se, že se tak nějak usmál způsobem mnohem vřelejším, než jakého by nějaký plaz měl být schopen.

A pak si Draco uvědomil –

„Ale,“ řekl Draco, pohled stále upřený na toho překrásného zářícího hada, „ty patrona nedokážeš seslat.“ Teď, když ho dokázal seslat sám, pochopil, proč je to důležité. Mohli jste být zlí jako Brumbál a patrona přesto seslat, dokud ve vás zůstalo *něco* světlého. Ale pokud v sobě Harry Potter neměl jedinou myšlenku, která by takhle zářila –

„Patronus je komplikovanější kouzlo, než si myslíš, Draco,“ řekl Harry vážně. „Ne všichni, kdo ho nedokážou seslat, jsou špatní nebo i jen nešťastní. Ale já ho

každopádně seslat *dokážu*. Povedlo se mi to až na druhý pokus, až když jsem si uvědomil, co jsem dělal špatně poprvé. Ale, no, můj život je občas trochu podivný, a můj patronus je poněkud zvláštní, takže to prozatím držím v tajnosti –“

„A já tomu mám jen tak věřit?“

„Můžeš se zeptat profesora Quirrella, pokud mi nevěříš,“ řekl Harry. „Zeptej se ho, zda Harry Potter dokáže seslat tělesného patrona, a řekni mu, že jsem ti řekl, aby ses zeptal. Bude vědět, že ta žádost je ode mě, nikdo jiný by to nevěděl.“

Oh, takže teď měl Draco věřit *profesoru Quirrellovi*? Přesto, jak tak znal Harryho, mohla by to být pravda, profesor Quirrell by nelhal z triviálních důvodů.

Jasný had otáčel hlavu tam a zpět, jako by hledal nepřítomnou kořist, a pak se stočil do kolečka k odpočinku.

„Zajímalo by mě,“ řekl Harry zvolna, „kdy to přesně bylo, ve kterém roce, ve které generaci, kdy se zmijozelové přestali učit patronovo kouzlo. Kdy si lidé začali myslet, kdy si samotní zmijozelové začali myslet, že být mazaný a ctižádostivý je to samé, jako být chladný a nešťastný. A pokud by Salazar věděl, že se jeho studenti už ani neobtěžují se patrony naučit, zajímalo by mě, jestli by si

nepřál, aby se nikdy nenarodil? Zajímalo by mě, kdy se to všechno pokazilo, kdy se zmijozelská kolej pokazila.“

Zářivé stvoření zablikalo a zmizelo. Vzhledem k bouři, která se v Dracovi zvedala, už bylo nemožné kouzlo udržet. Otočil se k Harrymu a musel se kontrolovat, aby nezdvihl hůlku. „Co ty víš o zmijozelské koleji *nebo* o Salazaru Zmijozelovi? Ty jsi nikdy nebyl zařazen do mé koleje, co ti dává právo –“

A pak si to Draco konečně uvědomil.

„Ty jsi byl zařazen do Zmijozelu!“ řekl. „Klobouk tě tam zařadil a ty, ty jsi potom, já nevím, *luskkl prsty* –“ Draco se jednou zeptal otce, jestli by nebylo chytřejší nechat se zařadit do nějaké jiné koleje, aby mu všichni důvěřovali, a otec se usmál a řekl, že o tom v Dracově věku také přemýšlel, ale že neexistuje žádný způsob, jak Moudrý klobouk ošálit...

...dokud na scénu nepřišel Harry Potter.

Jak jen mohl na *jedinou minutu* uvěřit, že Harry je Havraspár?

„Zajímavá hypotéza,“ řekl Harry vyrovnaně. „Víš, že jsi v Bradavicích už druhý, kdo s podobnou teorií přišel? Alespoň tedy druhý z těch, kdo mi to řekli přímo do očí –“

„Snape,“ řekl Draco s jistotou. Ředitel jeho koleje nebyl žádný hlupák.

„Profesor Quirrell, *samozřejmě*,“ řekl Harry. „I když, když se nad tím zamyslím, Severus se mě zeptal, jak jsem se dokázal vyhnout jeho koleji, a jestli jsem neměl něco, co by Moudrý klobouk chtěl. Takže předpokládám, že by se dalo říct, že jsi třetí. Teorie profesora Quirrella se ale od té tvé trochu lišila. Mohl bych dostat tvé slovo, že ji nikde nezopakuješ?“

Draco přikývl, aniž by se nad tím skutečně zamyslel. Co měl udělat, říct ne?

„Profesor Quirrell si myslí, že Brumbál nebyl spokojený s výběrem klobouku pro Chlapce-který-přežil.“

A v okamžiku, kdy to Harry pronesl, Draco věděl, *věděl*, že to byla pravda, bylo to prostě *očividné*. Koho si Brumbál vůbec myslel že ošálí?

...no, až na všechny osoby v Bradavicích kromě Snapea a Quirrella, dokonce i *Harry sám* tomu mohl uvěřit...

Draco jako omámený doklopýtal zpátky ke své lavici a posadil se tak prudce, až ho to trochu zabořilo. Podobné věci se mu s Harrym stávaly přibližně jednou do měsíce a v lednu se to ještě nestalo, takže už bylo načase.

Jeho zmijozelský spolužák, který o sobě mohl – ale nemusel – přemýšlet jako o Havraspárovi, se posadil na stejnou židli jako předtím, tentokrát napříč, a upřeně se na Draca zadíval.

Draco netušil, *co* by právě teď měl dělat, jestli by se měl pokoušet přesvědčit toho zbloudilého Zmijozela, že ne, doopravdy *není* Havraspárem... nebo se snažit zjistit, zda je Harry Brumbálův spojenec; i když to se náhle zdálo mnohem nepravděpodobnější... ale *proč* pak Harry přichystal celou tu věc s ním a Grangerovou...

Vážně by *měl* pamatovat na to, že Harry je pro jakékoli normální intriky příliš ujetý.

„Harry,“ řekl Draco. „Znepřátelil sis mě a sluníčkovou generálku záměrně, abychom proti tobě spolupracovali?“

Harry bez zaváhání přikývl, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a nic, za co by se měl stydět.

„Celá ta věc s rukavicemi a šplháním po bradavických zdech, *jediný smysl* toho všeho bylo, abychom se s Grangerovou spřátelili. A i předtím. Plánoval jsi to vážně dlouho. Od samotného *začátku*.“

Znovu to přikývnutí.

„*PRÓÓÓÓÓČ?*“

Harryho obočí se na vteřinu zvedlo, jeho jediná reakce na to, že Draco v zavřené učebně zakřičel tak nahlas, až ho rozbolely vlastní uši. PROČ, PROČ, PROČ Harry Potter *DĚLÁ* podobné věci...

Pak Harry řekl: „Aby zmijozelové znovu byli schopní sesílat patrony.“

„*To...nedává...SMYSL!*“ Draco si byl vědom toho, že ztrácí kontrolu nad hlasem, ale nedokázal se zastavit. „*Co to má co společného s Grangerovou?*“

„Vzory,“ řekl Harry. Jeho tvář teď byla opět velmi vážná. „Takové, jako že se čtvrtina dětí narozených motákům stane kouzelníky. Jednoduchý nezaměnitelný vzor, který poznáš okamžitě, pokud víš, že se na něj díváš; i když by sis ani neuvědomil, že je to stopa, kdybys to nevěděl. Otrava ve zmijozelské koleji je něco, co už v mudlovském světě bylo pozorováno. Tohle je *stará* předpověď, Draco, mohl jsem ti ji zapsat před prvním školním dnem, stačilo si vyslechnout tvou řeč na nádraží. Dovol mi popsat ti jistý ubohý druh lidí, který navštěvuje politická shromáždění tvého otce. Čistokrevné rodiny, které by ale nikdy nemohly být pozvány na večeri do Malfoyova panství. Pamatuji, že jsem je nikdy nepotkal, že jde jen o předpověď na základě rozpoznaných vzorů v tom, co se děje zmijozelské koleji –“

A Harry Potter pak Dracovi popsal Parkinsonovy a Montagueovy a Bolesovy s klidnou, ostrou přesností, s jakou by se Draco neodvážil *přemýšlet* ani sám pro sebe, kdyby náhodou někde kolem byl nitrozpytec, tohle bylo *za hranicí* jakékoli urážky, *zabili* by Harryho, kdyby to slyšeli...

„Abych to shrnul,“ dokončil Harry, „sami žádnou moc nemají. Nemají žádné bohatství. Kdyby neexistovali žádní mudlorození, které by mohli nenávidět, kdyby všichni mudlorození zmizeli tak, jak říkají, že chtějí, jednoho dne by se probudili a zjistili by, že nemají nic. Ale dokud mohou říkat, že čistokrevní jsou nadřazení, mohou se nadřazeně cítit sami, mohou se cítit jako část té nejlepší třídy. Dokonce i přesto, že by je tvůj otec k sobě nikdy ani ve snu nepozval, přesto, že ve svých trezorech nemají jediný galeon, přesto, že si v NKÚ vedli hůř než ten nejhorší mudlorozený v Bradavicích. Přesto, že už nedokážou sesílat patrony. Všechno je pro ně chyba mudlorozených, mají někoho, koho místo sebe mohou vinit za své neúspěchy, a kvůli tomu slábnou ještě víc. A tak se zmijozelská kolej stává ubožejší, a kořen celého problému spočívá v nenávisti k mudlorozeným.“

„Salazar Zmijozel sám řekl, že mudlorození mají být vyhnáni! Že oslabují naši krev –“ Dracův hlas se zvedl až ke křiku.

„*Salazar se mýlil, to je prostá skutečnost! Ty to víš, Draco!* A tahle nenávist tráví celou tvou kolej, s takovouhle myšlenkou patrona seslat nedokážeš!“

„Proč potom *Salazar Zmijozel* patrona seslat dokázal?“

Harry si otřel pot z čela. „Protože věci se mezitím *změnily!* Poslouchej, Draco, před třemi sty lety bys mohl narazit na skvělé vědce, svým vlastním způsobem stejně skvělé jako Salazar, kteří by ti řekli, že jiní mudlové jsou méněcenní kvůli své barvě pleti –“

„*Barvě pleti?*“ řekl Draco.

„Já vím, barva pleti namísto něčeho tak důležitého jako je čistota krve, ne není to směšné? Ale pak se něco ve světě změnilo, a *ted'* už není možné najít žádné dobré vědce, kteří by si stále mysleli, že na barvě pleti záleží. To si myslí jen ubožáci, jako jsou ti, které jsem ti popsal. Salazar Zmijozel ten omyl udělal v době, kdy ho dělali všichni ostatní, protože s tou vírou vyrostl, ne proto, že by *zoufale hledal někoho, koho by mohl nenávidět.* Existovalo pár lidí, kteří přemýšleli lépe, než kdokoli jiný kolem nich, a *ti* byli mimořádně dobří. Ale ti, kteří jen přijali to, co si mysleli všichni ostatní, nebyli *mimořádně* zlí. Smutnou skutečností je, že většina lidí si morálního problému vůbec nevšimne, dokud je na něj někdo jiný neupozorní; a pokud jsou tak staří jako byl Salazar, když potkal Godrica, už ztratili schopnost změnit názor. A potom byly postaveny Bradavice a Bradavice začaly posílat přijímací dopisy mudlorozeným, jak na tom Godric trval, a stále víc a víc lidí si začínalo všimnat, že mudlorození *nejsou* odlišní.

Teď je z toho velký politický spor namísto aby tomu všichni bez přemýšlení věřili. A *správná* odpověď je ta, že mudlorození zkrátka *nejsou* slabší než čistokrevní. Takže lidé, kteří se teď kloní k tomu, čemu Salazar kdysi věřil, buď vyrostli ve velmi uzavřeném čistokrevném prostředí jako ty, *nebo* lidé, kteří jsou sami tak ubozí, že zoufale touží po někom, vůči komu by se mohli cítit nadřazeně, lidé, kteří chtějí někoho nenávidět.“

„To nezní... to nezní správně...“ řekl Dracův hlas. Jeho uši to vyslechly a položily mu otázku, jestli by nedokázal přijít s nějakou lepší odpovědí.

„Nezní? Draco, ty teď víš, že na Hermioně Grangerové není nic špatného. Slyšel jsem, že ti dělalo potíže pustit ji ze střechy. I přesto, že jsi věděl, že vypila lektvar hladkého pádu, i přesto, že jsi věděl, že bude v bezpečí. Jaký druh člověka si myslíš, že by ji chtěl *zabít*, ne kvůli něčemu špatnému, co by mu udělala, ale prostě proto, že je mudlorozená? Dokonce i když je, i když je jen mladou dívkou, která by jim ve vteřině pomohla s domácím úkolem, kdyby ji o to požádali,“ Harrymu se zlomil hlas, „jaký člověk by si mohl přát její *smrt*?“

Otec –

Draco se cítil roztržený na dva kusy, připadalo mu, jako by viděl věci dvojité, *Grangerová je mudlovská šmejdka*,

měla by zemřít a dívka visící ze střechy za jeho ruku, dvojité vidění, dvojité vidění –

„A všichni, kdo *nechtějí*, aby Hermione Grangerová zemřela, se nebudou chtít bavit s těmi, kteří si to přejí! To si teď lidé myslí, že Zmijozel představuje, ne chytré plánování, ne snahu o dosažení velikosti, jen nenávist k mudlorozeným! Zaplatil jsem Morag srpec, aby se zeptala Padmy, proč nešla do Zmijozelu, oba víme, že tu možnost dostala. A Morag mi řekla, že Padma se na ni jen *podívala* a řekla, že není Pansy Parkinsonová. Chápeš? *Nejlepší* studenti, ti, kteří svými ctnostmi náleží do víc než jedné koleje, studenti s možností *volby*, jdou pod Klobouk a myslí si *kamkoli, jen ne do Zmijozelu*, a tak někdo jako Padma skončí v Havraspáru. A... myslím, že Moudrý klobouk se v zařazování snaží udržovat vyrovnanost, takže Zmijozel naplní těmi, kdo tou nenávistí *nejsou* odpuzováni. Takže místo Padmy Patilové Zmijozel dostane Pansy Parkinsonovou. Není zrovna mazaná, ani příliš ambiciózní, ale patří k lidem, kterým nevadí, co se stává ze Zmijozelu. A čím víc lidí jako Padma jde do Havraspáru a víc Parkinsonových do Zmijozelu, tím víc se ten proces zrychluje. *A Zmijozel to ničí, Draco!*“

Zdálo se, že by to mohla být příšerná pravda, Padma *patřila* do Zmijozelu... a místo ní Zmijozel dostal Pansy...

Otec shromažďoval nižší rodiny, jako byli Parkinsonovi, protože představovali příhodný zdroj podpory, ale otci nedošly *následky*, které přinese spojování Zmijozelova jména s jejich...

„Nemůžu –“ řekl Draco, ale ani on sám si nebyl jistý tím, co nemůže udělat – „Co ode mě *chceš*?“

„Nejsi si jistý, jak zmijozelskou kolej uzdravit,“ řekl Harry pomalu. „Ale vím, že přesně to nakonec my dva budeme muset udělat. Trvalo staletí, než věda zaplavila mudlovský svět, dělo se to pomalu, ale čím silnější věda byla, tím rychleji tenhle druh nenávisti ustupoval.“ Harryho hlas teď byl tichý. „Nevím, proč přesně to takhle funguje, ale tak se to stalo. Jako by ve vědě existovalo něco, co září jako patronovo kouzlo, co zahání všechny druhy temnoty a šílenství. Ne hned, ale zdá se, že to světlo vědu sleduje kamkoli se podívá. V mudlovském světě to nazývali Osvícenstvím. Myslím, že to má něco společného s hledáním pravdy... se schopností svou mysl vymanit z přesvědčení, se kterými jsi vyrůstal... s *logickým* myšlením a s uvědoměním, že neexistuje žádný *důvod*, proč nenávidět někoho pro jejich odlišnou barvu pleti, stejně jako neexistuje žádný důvod, proč nenávidět Hermionu Grangerovou... nebo v tom je možná něco, čemu ani já sám nerozumím. Ale osvícenství je tím, k čemu my dva teď

patříme, jak já, tak ty. Vyléčení zmijozelské koleje je prostě jednou z věcí, které musíme udělat.“

„Nech mě si to promyslet,“ řekl Draco, hlas z něj vyšel tak trochu jako zaskřehotání, „prosím.“ Složil hlavu do dlaní a přemýšlel.

Draco s dlaněmi přes oči chvíli přemýšlel, odřízlý od zbytku světa, neozývalo se nic kromě jeho a Harryho dýchání. Všechna přesvědčivá rozumnost v tom, co Harry řekl, evidentní zrnka pravdy v tom, co jeho řeč obsahovala; a proti tomu očividná, perfektní, naprosto zřejmá hypotéza o tom, co se tu *skutečně* dělo...

Po čase Draco konečně zvedl hlavu.

„Asi máš pravdu,“ řekl Draco tiše.

Po Harryho tváři se rozlil obrovský úsměv.

„Takže,“ pokračoval Draco, „teď mě odvedeš k Brumbálovi, aby to bylo oficiální?“

Udržel při tom svůj hlas ve velmi normálním tónu.

„Á, jasně,“ řekl Harry. „Na to jsem se tě vlastně chtěl zeptat –“

Dracovi ztuhla krev v žilách, zmrazená a roztráštěná –

„Profesor Quirrell řekl něco, co mě přimělo se zamyslet a, no, bez ohledu na to, jak na tu otázku odpovíš, jsem vážně blbec, že jsem se nezeptal o dost dřív. Všichni v

Nebelvíru si myslí, že Brumbál je světec, v Mrzimoru si myslí, že je šílený, v Havraspáru jsou všichni pyšní na to, že zjistili, že jen předstírá, že je šílený, ale nikdy jsem se nezeptal nikoho ve Zmijozelu. Takovým omylům bych se vážně měl umět vyhýbat. Ale pokud si *ty* myslíš, že při léčení zmijozelské koleje je v pořádku s Brumbálem spolupracovat, hádám, že mi nic důležitého neušlo.“

...

...

...

„Víš,“ řekl Draco, jehož hlas byl s ohledem na okolnosti pozoruhodně klidný, „pokaždé, když uděláš podobnou věc, jen abys mě rozčílil, si říkám, že to *musí* být jen náhoda, *nikdo* by to nemohl dokázat dělat schválně, ani kdyby se snažil, až by mu tekla krev z uší. To je jediný důvod, proč tě teď neuškrtím.“

„Huh?“

A pak by musel uškrtit *sám sebe*, protože Harry vyrostl s mudly, a Brumbál ho pak hladce odvedl ze Zmijozelu do Havraspáru, takže bylo dokonale pravděpodobné, že Harry nic neví a Draca nikdy nenapadlo mu to říct.

Nebo Harry uhádl, že by se s Brumbálem tak ochotně nespojil a tohle samo bylo jen dalším krokem v Brumbálově plánu...

Ale pokud Harry o Brumbálovi *skutečně* nevěděl, pak varovat ho bylo důležitější než *cokoli* jiného.

„Dobrá,“ řekl Draco potom, co dostal šanci utřídit si myšlenky. „Nevím, kde začít, takže prostě někde začnu.“ Draco se zhluboka nadechl. Tohle chvílku zabere. „Brumbál zavraždil svou mladší sestru a prošlo mu to, protože jeho bratr proti němu odmítl svědčit –“

Harry poslouchal s narůstajícím znepokojením a zděšením. Myslel si, že je připravený vzít pohled krevních puristů s rezervou. Ale dokonce i když na to pohlížel s mimořádně velkou rezervou, *stále* to neznělo dobře.

Brumbálův otec byl usvědčen z použití neprominutelných kleteb na děti a zemřel v Azkabanu. To sice nebyl Brumbálův hřích, ale bude to dohledatelné v záznamech. Tuhle část si Harry mohl zkontrolovat a zjistit tak, zda si to vše krevní puristé přece jen nevycucali z prstu.

Brumbálova matka zemřela za podezřelých okolností krátce předtím, než jeho mladší sestra zemřela při něčem, co bystrozoři označili za vraždu. Ta sestra byla údajně napadena mudly a potom už nikdy nepromluvila; což, jak Draco poukázal, znělo podezřele jako zpackané vymazání paměti.

Poté, co ho Harry několikrát přerušil, se zdálo, že Draco pochopil o co jde, a začal nejprve uvádět pozorování a až po nich závěry.

„– takže na to nemusíš vzít jen mé slovo,“ řekl Draco, „vidíš to na vlastní oči, správně? Všichni ve Zmijozelu to vidí. Brumbál se svým duelem proti Grindelwaldovi počkal až do okamžiku, kdy to pro něj vypadalo nejlépe, *potom*, co Grindelwald zničil většinu Evropy a získal si pověst nejstrašlivějšího temného pána v historii, a teprve až potom, co ztratil zlato a krevní oběti, kterých se mu dostávalo od jeho mudlovských pěšáků, a začínal ztrácet sílu. Pokud by Brumbál skutečně byl tím ušlechtilým kouzelníkem, na kterého si hraje, bojoval by s ním podstatně dřív. Brumbál si pravděpodobně *přál* zničenou Evropu, pravděpodobně to byl jejich společný plán, napadl Grindelwalda teprve po té, co ho jeho loutka *zklamala*. A ten obrovský působivý duel nebyl opravdový, není možné, aby si dva kouzelníci byli tak přesně rovni, aby bojovali dvacet hodin, dokud jeden z nich nepadne vyčerpáním, to se jen Brumbál snažil, aby to vypadalo působivěji.“ V Dracově hlase se objevilo pobouření. „A díky tomu se stal *nejvyšším divotvorcem starostolce!* Nepřerušená Merlinova linie, zkorumpovaná po patnácti stech letech! A *pak* se k tomu všemu ještě stal nejhlavnějším hlavounem, a to už

měl Bradavice jako svou nepřemožitelnou pevnost – ředitel a nejvyšší divotvůrce a nejhlavnější hlavoun, žádný obyčejný člověk by nezkoušel být tím vším najednou, *jak někdo může nevidět, že se Brumbál snaží ovládnout svět?*“

„Pauza,“ řekl Harry a zavřel oči, aby se zamyslel.

Nebylo to o nic horší, než co jste mohli slyšet vyprávět o Západu ve Stalinově Rusku, a nic z toho pravdivého nebylo. I když, krevním puristům by jen tak neprošlo si to všechno úplně vymyslet... nebo ano? Denní věštec vykazoval značnou tendenci cucat si věci z prstu... ale na druhou stranu, když vystrčili krk příliš vysoko, při onom Weasleovském zasnoubení, byli za to pohnáni k odpovědnosti a uřízli si ostudu...

Harry otevřel oči a spatřil, že Draco ho upřeně, vyčkávavě sleduje.

„Takže, když ses mě zeptal, jestli nadešel čas spojit se s Brumbálem, byl to jen test.“

Draco přikývl.

„A předtím, když jsi řekl, že asi mám pravdu –“

„Asi máš pravdu,“ řekl Draco. „Ale nevím, jestli ti můžu věřit. Budete si stěžovat, že já *testuji* vás, pane Pottere? Řeknete, že jsem vás *napálil? Obelhal?*“

Harry věděl, že by se měl usmát, ale nemohl, bylo to příliš velké zklamání.

„Máš pravdu, je to fér, neměl bych si stěžovat,“ řekl místo toho. „Takže, co Ten-jenž-nesmí-být-jmenován? Není tak špatný, jakým ho dělají?“

Na to se Draco zatvářil kousavě. „Takže si myslíš, že tohle všechno jen má otcovu stranu ukázat v dobrém světle a Brumbálovu ve špatném, a že já tomu všemu věřím jen proto, že mi to otec řekl.“

„Je to jedna z možností, nad kterými uvažuju,“ řekl Harry vyrovnaně.

Dracův hlas byl tichý a intenzivní. „Věděli to. Můj otec to věděl, jeho přátelé to věděli. Věděli, že je zlý. *Ale představoval jedinou šanci proti Brumbálovi!* Byl to jediný kouzelník dost mocný na to, aby s ním bojoval! Někteří z dalších smrtijedů byli také skutečně zlí, jako třeba Bellatrix Blacková – můj otec takový není – ale otec a jeho přátelé to *museli* udělat, Harry, *museli*, Brumbál se zmocňoval všeho, Pán zla byl jediná šance, která komukoli zbývala!“

Draco na Harryho upíral tvrdý pohled. Harry mu ho oplácel a snažil se přemýšlet. Nikdo o sobě nepřemýšlel jako o padouchovi ve svém vlastním příběhu – lord Voldemort možná ano, Bellatrix možná také, ale Draco rozhodně ne. To, že Smrtijedi jsou tu ti špatní, stálo mimo jakoukoli pochybnost. Otázka zněla, jestli to jsou *ti jediná*

špatní; jestli je v tomhle příběhu jeden padouch nebo dva...

„Nepřesvědčilo tě to,“ řekl Draco. Vypadal znepokojeně a trochu vztekle. To Harryho nepřekvapilo. Byl si celkem jistý, že Draco tomu všemu věří.

„Mělo by mě to přesvědčit?“ řekl Harry. Neodvrátil pohled. „Jen proto, že tomu věříš ty? Jsi teď natolik silným racionalistou, aby mi tvoje víra byla dostatečným důkazem, protože bys ji stěží měl, pokud by nebyla opodstatněná? Když jsem tě potkal, tak silný jsi nebyl. Zamýšlel ses nad věcmi, které jsi mi teď řekl, znovu poté, co sis osvojil vědecké myšlení, nebo je to ta víra, se kterou jsi vyrostl? Dokážeš se mi podívat do očí a přísahat na čest rodu Malfoyů, že pokud by v tom, co jsi mi řekl, byla skryta jediná nepravda, jediné vylepšení, díky kterému má Brumbál jen vypadat o trochu hůř, že by sis toho všiml?“

Draco začal otevírat pusku a Harry řekl, „Ne, nedělej to. Neposkvrňuj čest rodu Malfoyů. Ještě tak silný *nejsi* a měl bys to vědět. Poslouchej, Draco, sám jsem si začal všimnout určitých znepokojivých věcí. Ale nic z toho není *definitivní*, nic není *jisté*, všechno to jsou jen dedukce a hypotézy a nedůvěryhodná svědectví... A ve tvém vyprávění také není nic jistého. Brumbál mohl mít nějaký jiný důvod, proč s Grindelwaldem nebojoval o roky dříve – i když by to musel

být zatraceně dobrý důvod, obzvlášť uvážíme-li, co se dělo ve světě mudlů... ale stejně. Existuje nějaká *jasně* zlá věc, kterou Brumbál určitě udělal, aby mě to ušetřilo pochyb?“

Draco teď zrychleně dýchal. „Dobrá,“ řekl nevyváženým hlasem. „Řeknu ti, co Brumbál udělal.“ Draco vytáhl hůlku a řekl „Quietus“ a pak „Quietus“ ještě jednou, ale ani podruhé to nevyslovil správně, až Harry konečně vytáhl vlastní hůlku a kouzlo seslal.

„Kdysi,“ řekl Draco chraplavým hlasem, „žila jedna dívka, která se jmenovala Narcissa, a byla to ta nejhezčí, nejchytřejší, nejmazanější dívka, která kdy byla zařazena do Zmijozelu, a můj otec ji miloval a vzali se, nebyla Smrtijedka, nebyla bojovnice, *jen milovala otce* –“ Tady se Draco zastavil, protože se rozplakal.

Harrymu bylo špatně od žaludku. Draco nikdy svou *matku* nezmínil, ani jednou, měl si toho všimnout dřív. „A ona... se dostala do cesty kletbě?“

Dracova slova vyšla jako zaječení. „*Brumbál ji upálil v její vlastní ložnici!*“

V učebně naplněné jemným stříbrným světlem jeden kluk třeštil oči na druhého, který plakal a zběsile si utíral oči rukávy pláště.

Pro Harryho bylo těžké zůstat vyrovnaný a i nadále se zdržet úsudku, bylo to příliš emocionální, bylo tu něco, co buď chtělo vyprovokovat slzy i z jeho očí v sympatii s Dracem, nebo vědět, že to není pravda...

Brumbál ji upálil v její vlastní ložnici!

To...

...neznělo jako Brumbálův styl...

... ale pokud se k takové myšlence vrátíte několikrát, musíte začít zpochybňovat důvěryhodnost celého toho konceptu ‚stylu‘.

„Muselo, muselo to příšerně bolet,“ řekl Draco třesoucím se hlasem. „Otec o tom nikdy nemluví, nikdo o tom nemluví před ním, ale pan Macnair mi řekl, že známky ohně byly po celé ložnici, z toho jak se matka musela zmítat, když ji Brumbál *upaloval zaživa*. To je dluh, který Brumbál dluží rodu Malfoyů, a *zaplatí nám ho svým životem!*“

„Draco,“ řekl Harry, nechal svůj hlas znít ochraptěle, bylo by špatné znít klidně. „Je mi líto, je mi líto, že se ptám, ale *musím* to vědět, *jak* víš, že to byl Brum–“

„Brumbál *řekl*, že to udělal, řekl otci, že to bylo *varování!* A otec nemohl svědčit pod veritasérem, protože je nitrozpytec, nemohl Brumbála ani dostat před soud, otcovi vlastní spojenci mu nevěřili, protože Brumbál

jednoduše na veřejnosti všechno popřel, ale my to víme, Smrtijedi to vědí, otec by neměl důvod ohledně toho lhát, otec by chtěl, abychom se pomstili tomu správnému člověku, chápeš, Harry?“ Dracův hlas zněl divoce.

Pokud to Lucius neudělal sám, samozřejmě, a nezjistil, že je vhodnější vinit Brumbála.

I když... to zase neznělo jako *Luciusův* styl. Pokud by Narcissu zabil, bylo by chytřejší svést vinu na dostupnější oběť, než ztratit politický kapitál a důvěryhodnost tím, že půjde po Brumbálovi...

Draco po čase přestal plakat a pohlédl na Harryho. „No?“ řekl Draco, zněl jako by to slovo chtěl vyplivnout. „Je to pro vás dostatečně zlé, pane Pottere?“

Harry sklonil pohled na ruce složené na opěradle židle. Už se Dracovi nemohl dívat do očí, bolest v nich byla příliš syrová. „Nečekal jsem, že uslyším tohle,“ řekl Harry potichu. „Už nevím, co si mám myslet.“

„Nevíš?“ Dracův hlas se zvedl až k vyjeknutí a prudce vstal od lavice –

„Vzpomněl jsem si na to, jak Pán zla zabil mé rodiče,“ řekl Harry. „Vzpomněl jsem si na to, když jsem šel před mozkomora, má nejhorší vzpomínka. I přesto, že to bylo tak dávno. Slyšel jsem, jak umírají. Moje matka Pána zla prosila, aby mě nezabíjel, *Harryho ne, prosím Harryho, zabij*

mě, zabij mě místo něj! To řekla. A Pán zla se jí posmíval a chechtal se. Pak si pamatuju ten záblesk zeleného světla –“

Harry vzhlédl k Dracovi.

„Takže spolu můžeme bojovat,“ řekl Harry, „můžeme prostě pokračovat v tom samém boji. Ty bys mi mohl říct, že bylo správné, aby má matka zemřela, protože byla žena Jamese, který zabil Smrtijeda. Ale bylo špatné, že zemřela *tvá* matka, protože *ta* byla nevinná. A já bych ti mohl říct, že bylo správné, že *tvá* matka zemřela, že Brumbál musel mít nějaký *důvod*, díky kterému bylo *v pořádku* upálit ji zaživa; ale bylo špatné, že zemřela *má* matka. Ale tak jako tak, Draco, nebylo by *očividné*, že jsme zaujatí? Protože to pravidlo zní, že je špatné zabíjet nevinné lidi, a to pravidlo nemůže platit jen u mé matky a u tvé ne, a nemůže platit jen u tvé matky a u mé ne. Pokud mi řekneš, že Lily byla nepřitelem Smrtijedů, a zabíjet své nepřátele je v pořádku, pak to samé pravidlo říká, že Brumbál měl právo zabít Narcissu, vzhledem k tomu, že byla *jeho* nepřítel.“ Harryho hlas byl chraplavý. „Takže pokud se my dva na něčem shodnem, bude to to, že *ani jedna* tato smrt nebyla správná a že *nič*í matky by už neměly umírat.“

Vzteky, který v Dracovi vřel, byl tak velký, že se sotva dokázal udržet, aby nevyletěl z místnosti; zadrželo ho vědomí, že jde o kritický moment, a malý zbytek přátelství, nepatrný záblesk soucitu, protože zapomněl, *zapomněl*, že Harryho matka a otec zemřeli rukou Pána zla.

Ticho se natahovalo.

„Můžeš něco říct,“ řekl Harry, „Draco, mluv se mnou, nerozzlobím se – myslíš si, já nevím, že Narcissina smrt byla mnohem horší než Lilyina? Že je špatné, když je vůbec srovnávám?“

„Hádám, že jsem byl také hloupý,“ řekl Draco. „Po celou tuhle dobu mě nenapadlo, že musíš nenávidět Smrtijedy za vraždu svých rodičů, nenávidět Smrtijedy stejně jako já nenávidím Brumbála.“ A Harry nikdy nic neřekl, nikdy nereagoval, když Draco mluvil o Smrtijedech, *skrýval* to – Draco byl hlupák.

„Ne,“ řekl Harry. „Tak – tak to není, Draco, ani nevím, jak bych ti to mohl vysvětlit, můžu jen říct, že podobná myšlenka,“ Harryho hlas se zadrhl, „podobnou myšlenku bys nikdy nemohl použít k seslání patrona...“

Draco pocítil šubnutí v srdci, nechtěné, ale přesto. „Předstíráš, že jen tak *zapomeneš* na své vlastní rodiče? Říkáš, že bych já měl *zapomenout* na svou matku?“

„Takže my dva *musíme* být nepřátelé?“ Teď Harryho hlas začínal být stejně prudký. „Co jsme kdy udělali *jeden druhému*, že musíme být nepřátelé? Odmítám se takhle nechat omotat! Spravedlnost neznamená, že bychom se *oba* měli vrhnout *jeden na druhého*, to nedává smysl!“ Harry se zarazil, zhluboka se nadechl a prsty, které pak vytáhl zpocené, jak si Draco všiml, si projel rozčuchané vlasy. „Poslouchej, Draco, nemůžeme očekávat, že se my dva shodneme na všem a hned. Takže po tobě nebudu chtít, abys řekl, že Pán zla udělal něco *špatného*, když zabil mou matku, jen řekni, že to bylo... *smutné*. Nebudeme mluvit o tom, jestli to bylo *nezbytné*, nebo jestli to bylo *oprávněné*. Žádám tě jen o to, abys řekl, že bylo smutné, že se to stalo, že život mé matky byl také cenný. Prozatím stačí jen tolik. A já řeknu, že bylo smutné, že zemřela Narcissa, protože také její život byl cenný. Nemůžeme čekat, že se hned shodneme na všem, ale pokud začneme tím, že řekneme, že každý život je drahocenný, a že je smutné, když *kdokoli* zemře, pak vím, že se jednoho dne shodneme. To chci, abys řekl. Ne, kdo byl v právu. Ne, kdo nebyl. Jen to, že je smutné, že má matka zemřela a smutné, že tvá matka zemřela, a že by bylo smutné, pokud by zemřela Hermiona Grangerová, každý život je drahocenný, můžeme se shodnout na tomhle a zbytek

prozatím nechat být, stačí, když s tím prostě budeme souhlasit? Můžeme, Draco? To mi připadá... víc jako myšlenka, se kterou by někdo mohl seslat patrona.“

V Harryho očích byly slzy.

A Draco znovu pocítil vztek. „Brumbál *zabil* mou matku, nestačí jen říct, že to bylo *smutné!* Nechápu, co si myslíš, že musíš udělat *ty*, ale Malfoyovi se *musí* pomstít!“

Nepomstěná smrt v rodině znamenala víc než jen slabost nebo ztrátu cti, to už jste klidně rovnou mohli *neexistovat*.

„Neříkám, že ne,“ řekl Harry tiše. „Ale řekneš, že smrt Lily Potterové byla smutná? Jen tohle?“

„To je...“ Draco měl znovu problémy nalézt slova. „Vím, vím, jak se cítíš, ale nechápeš to, Harry, i kdybych jen řekl, že smrt Lily Potterové byla *smutná*, už *to* by šlo proti Smrtijedům.“

„Draco, *musíš* umět říct, že Smrtijedi se v některých věcech mýlili! *Musíš*, jinak nemůžeš pokročit jako vědec, byla by to překážka na tvé cestě, autorita, které nemůžeš odporovat. Ne každá změna je vylepšením, ale každé vylepšení je změnou, nemůžeš udělat nic *lepšího*, dokud to neuděláš odlišně, *musíš si dovolit být lepší než druzí lidé*. Dokonce i lepší než tvůj otec, Draco. Musíš být schopný ukázat na něco, co tvůj otec udělal a říct, že se mýlil,

protože není *dokonalý*, a pokud to nedokážeš říct, nemůžeš si vést lépe.“

Každou noc měsíc předtím, než odešel do Bradavic, ho Otec před spaním varoval, že tam budou lidé s takovým cílem.

„Snažíš se mě postavit proti mému otci.“

„Snažím se odtrhnout jednu tvou *část*,“ řekl Harry.

„Snažím se opravit některé věci, ve kterých se tvůj otec zmýlil. Snažím se ti umožnit, abys byl *lepší*. Ale nesnažím se... zničit tvého *patrona!*“ Harryho hlas změkkl. „Něco takového bych zničit nechtěl. Kdo ví, pro záchranu zmijozelské koleje by mohlo být potřeba i *to...*“

K Dracovi ta slova začínala pronikat, v tom to bylo, navzdory všemu se k němu začínala dostávat, s Harrym jste museli být opravdu opatrní, protože jeho argumenty zněly přesvědčivě, *i když se mýlil*. „A to, co nepřiznáváš je, že ti Brumbál řekl, že můžeš pomstít smrt svých rodičů tím, že lordu Malfoyovi vezmeš jeho syna –“

„*Ne. Ne. To je úplně špatně.*“ Harry se zhluboka nadechl.

„Kdo je Brumbál, nebo Pán zla, nebo Smrtijedi, nebo jak zemřeli mí rodiče, jsem se dozvěděl až tři dny předtím, než jsem přišel do Bradavic. Dozvěděl jsem se to toho dne, kdy jsme se poprvé potkali v obchodě s hábity. A Brumbál ani nemá *rád* mudlovskou vědu, nebo mi to aspoň řekl, dostal

jsem šanci ho jednou vyzkoušet. Myšlenka, že bych se mohl Smrtijedům pomstít, mě až do teď *nikdy* nenapadla. Když jsem tě potkal v tom obchodě, nevěděl jsem, kdo Malfoyovi jsou, a zamlouval ses mi.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Přál bych si, abych ti mohl věřit,“ řekl Draco. Hlas se mu trásl. „Kdybych jen mohl *vědět*, že mluvíš pravdu, všechno by bylo o tolik jednodušší –“

A pak to Draca náhle napadlo.

Způsob, jak zjistit, jestli Harry Potter skutečně myslí vážně všechno, co říká, o touze pomoci zmijozelské koleji, o tom, že je mu líto, že Dracova matka zemřela.

Bylo by to nelegální a *nebezpečné*, protože by to musel udělat bez otcovy pomoci, nemohl věřit ani Harrymu Potterovi, že mu *pomůže*, ale...

„Dobrá,“ řekl Draco. „Vymyslel jsem, jak to ověřit.“

„Jak?“

„Dám ti kapku veritaséra,“ řekl Draco. „Jen jednu kapku, takže nebudeš moct lhát, ale nebude to stačit, aby tě to *donutilo* na cokoli odpovědět. Nevím, kde to seženu, ale *ujistím se*, že je to bezpečné –“

„Um,“ řekl Harry. Na jeho tváři byl bezmocný pohled.

„Draco, um–“

„Neříkej to,“ řekl Draco. Jeho hlas byl pevný a klidný. „Pokud řekneš ne, pak mám svůj výsledek experimentu rovnou před sebou.“

„Draco, já jsem nitroobránce –“

„OH, TO JE TAKOVÁ LEŽ –“

„Byl jsem trénován panem Besterem. Profesor Quirrell to zařídil. Podívej, Draco, vezmu si kapku veritaséra, pokud ho dokážeš sehnat, jen tě varuju, že jsem nitroobránce. Ne dokonalý nitroobránce, ale pan Bester řekl, že už zvládám naprosté blokování, a pravděpodobně bych dokázal přemoci efekt veritaséra.“

„Jsi v prvním ročníku! To je prostě šílené!“

„Znáš nitrozpytce, kterému můžeš věřit? S radostí to předvedu – podívej, Draco, je mi to líto, ale přece jsem ti to řekl, to se nepočítá? Mohl jsem tě to prostě nechat udělat, víš.“

„PROČ? Proč musíš být vždycky takovýhle, Harry? Proč musíš všechno zkazit, dokonce i když je to NEMOŽNÉ? A přestaň se usmívat, to není legrační!“

„Omlouvám se, omlouvám se, vím, že to není legrační, já –“

Chvíli trvalo, než se Draco ovládl.

Ale Harry měl pravdu. *Mohl* Draca nechat mu veritasérum prostě podat. *Pokud* opravdu je

nitroobránce... Draco netušil, koho by mohl požádat, aby zkusil nitrozpytectví, ale mohl se alespoň zeptat profesora Quirrella, zda je to pravda... Mohl věřit *profesoru Quirrellovi*? Možná jen řekne cokoli, o co ho Harry požádá.

Pak si Draco vzpomněl na tu druhou věc, na kterou mu Harry řekl, aby se zeptal profesora Quirrella, a vymyslel jiný test.

„Ty to víš,“ řekl Draco. „Víš, co mě to bude stát, když budu souhlasit, že zmijozelskou kolej otrávila nenávist k mudlorozeným, že smrt Lily Potterové byla smutná. A je to *součástí tvého plánu*, neříkej mi, že není.“

Harry neřekl nic, což od něj bylo moudré.

„Je tu něco, co od tebe chci na oplátku,“ řekl Draco. „A ještě předtím bych chtěl vyzkoušet jeden experimentální test –“

Draco otevřel dveře, ke kterým je portréty navedly, a tentokrát to byly ty správné. Před sebou měli nevelkou plochu kamenné podlahy pod noční oblohou. Ne střechu, jako byla ta, ze které Harryho shodil, ale malinkou a poctivou terasu vysoko nad zemí. S důkladným zábradlím, s propracovanými kamennými ornamenty, které byly beze stopy zapuštěny do kamenné podlahy... Draca stále ohromovalo, kdykoli na to pomyslel, kolik *umění* bylo

vneseno do stvoření Bradavic. Musel existovat nějaký způsob, jak to udělat vše najednou, nikdo nemohl vymyslet tolik takových věcí kus po kusu, hrad se měnil a každý nový kus byl takový. Bylo to tak daleko za možnostmi magie v těchto dnech úpadku, že by tomu nikdo neuvěřil, pokud by v Bradavicích samých nebyl vidět důkaz.

Zimní obloha byla bezmračná a chladná; v posledních lednových dnech se stmívalo dlouho před studentskou večeří.

Hvězdy na čisté obloze jasně zářily.

Harry řekl, že být pod hvězdami mu pomůže.

Draco se hůlkou dotkl hrudi, prsty pohnul v nacvičených pohybech a řekl: „*Thermos*.“ Rozlilo se jím teplo, od srdce dál; vítr mu stále foukal na tvář, ale už mu nebylo chladno.

„*Thermos*,“ řekl Harryho hlas za ním.

Společně došli k zábradlí, aby se podívali na zem hluboko pod sebou. Draco se snažil určit, zda jsou na jedné z věží, které bylo možné vidět zvenčí, a zjistil, že si právě teď nedokáže tak docela vybavit, jak Bradavice zvenku vypadají. Ale zem pod nimi byla ta samá; viděl Zapovězený les jako nejasnou linku a měsíční světlo odrážející se z bradavického jezera.

„Víš,“ řekl potichu Harry vedle něj, z místa, kde se jeho ruce vedle Dracových opíraly o zábradlí, „jedna z věcí, ve kterých se mudlové vážně spletli, je že v noci nevypínají světla. Dokonce ani na jednu hodinu v měsíci, na patnáct minut v roce. Fotony se rozpráší v atmosféře a zakryjí všechny kromě těch nejjasnějších hvězd, a noční obloha vůbec nevypadá jak má, ne, dokud neodejdeš daleko od jakýchkoli měst. Jakmile jsi se jednou podíval na oblohu nad Bradavicemi, je těžké představit si život v mudlovském městě, kde hvězdy nebudeš moci vidět. Jakmile jsi jednou viděl noční nebe nad Bradavicemi, rozhodně se ti nebude chtít strávit celý svůj život v mudlovských městech.“

Draco pohlédl na Harryho a zjistil, že Harry natahuje krk, aby pohlédl k místu, kde se Mléčná dráha rozprostírala temnotou.

„Samozřejmě,“ pokračoval Harry stále tím tichým hlasem, „ani ze *Země* nemůžeš hvězdy vidět pořádně, v cestě pořád stojí vzduch. Musíš se dívat odjinud, pokud chceš skutečně vidět hořící a zářící hvězdy v jejich pravé podobě. Přál sis někdy, aby ses mohl jednoduše vyšvihnout na noční nebe a jít se podívat, co je k vidění okolo jiných sluncí než je to naše? Kdyby moc tvé magie

neměla žádného omezení, nebyla by to jedna z věcí, které bys udělal, pokud bys mohl udělat cokoli?“

Nastalo ticho, a pak si Draco uvědomil, že se od něj očekává odpověď. „To mě nikdy nenapadlo,“ řekl Draco. Bez jakéhokoli vědomého rozhodnutí zněl jeho hlas stejně tiše jako Harryho. „Vážně si myslíš, že to jednou někdo dokáže?“

„Nemyslím si, že to bude tak lehké,“ řekl Harry. „Ale vím, že nechci strávit celý svůj život na Zemi.“

Bylo by to směšné, kdyby Draco nevěděl, že někteří mudlové ji už opravdu opustili a to dokonce bez použití magie.

„Abych prošel tvým testem,“ řekl Harry, „budu muset říct, co ta myšlenka znamená pro *mě*. Celá ta myšlenka, ne ta kratší verze, kterou jsem se ti pokusil vysvětlit předtím. Ale měl bys být schopen poznat, že je to idea, jen obecnější. Takže *má* verze oné myšlenky, Draco, je ta, že až půjdeme ke hvězdám, možná tam najdeme jiné lidi. A pokud ano, rozhodně nebudou vypadat jako my. Možná to budou věci vyrostlé z krystalů, nebo velké pulzující kapky... nebo by mohli být stvořeni magií, když se teď nad tím tak zamýšlím. Takže jak se vši touhle odlišností rozpoznáme *osobu*? Ne podle tvaru, ne podle toho, kolik rukou nebo nohou má. Ne podle substance, ze které je

vytvořena, ať už je to maso nebo krystal nebo něco, co si ani nedokážu představit. Musel bys v nich poznat osoby podle jejich *myslí*. Ale ani ty se nebudou podobat těm našim. Ale všechno co žije a myslí a ví o sobě nechce zemřít, je to smutné, Draco, je smutné, když osoba musí zemřít přestože nechce. V porovnání s tím, co můžeme potkat tam venku, se k sobě všechny lidské bytosti, co kdy žily, mají jako sourozenci, stěží jdou od sebe rozeznat. Ti druzí, když nás potkají, o nás nebudou přemýšlet jako o Angličanech nebo Francouzích, nebudou schopni ten rozdíl rozpoznat, uvidí jednoduše lidskou bytost. Lidi, kteří milují a nenávidí a smějí se a pláčou; a *pro ně*, pro ty, co jsou tam venku, si budeme všichni podobní jako hrášky v jednom lusku. Zato *oni* budou odlišní. *Opravdu* odlišní. Ale to nezastaví nás a nezastaví to je, pokud se budeme chtít přátelit.“

Harry zvedl hůlku a Draco se otočil a odvrátil pohled, jak slíbil; podíval se na kamennou podlahu a kamennou stěnu, do které byly zasazeny dveře. Draco slíbil, že se nebude dívat a nikomu nepoví, co Harry řekl, nebo vůbec cokoli z toho, co se tu dnes večer stane, i když nevěděl, proč to má být tajemství.

„Mám sen,“ řekl Harryho hlas, „že jednoho dne budou všechny rozumné bytosti posuzovány podle uspořádání

mysli, a ne podle své barvy nebo tvaru nebo podle toho, z čeho jsou tvořeni, nebo podle toho, kdo byli jejich rodiče. Protože pokud jednoho dne budeme schopni vycházet s těmi křišťálovými věcmi, nebylo by hloupé, kdybychom nevycházeli s mudlorozenými, kteří jsou jako my, jsou nám podobní jako hrášky v lusku? Ty křišťálové věci by ani nebyly schopny říct, v čem je mezi námi rozdíl. Copak je vůbec možné si představit, že tu nenávist, která tráví zmijozelskou kolej, bychom si mohli chtít vzít sebou ke hvězdám? Každý život je drahocenný, všechno, co myslí a ví o sobě, nechce zemřít. Život Lily Potterové byl drahocenný a život Narcissy Malfoyové byl drahocenný, i když pro ně už je teď příliš pozdě, a je smutné, že zemřely. Ale jsou tu jiné životy, stále naživu a hodné boje. Tvůj život a můj život a život Hermiony Grangerové, všechny životy na Zemi a všechny životy mimo ni, k obraně a ochraně, *EXPECTO PATRONUM!*“

A nastalo světlo.

Všechno se v něm zbarvilo do stříbrna, kamenná podlaha, kamenná stěna, zábradlí, tak oslnivé byť jen v odrazu, že byli stěží vidět, zdálo se, že září i vzduch, a světlo se stávalo jasnější a jasnější a jasnější –

Když světlo zhaslo, bylo to jako šok, a Dracova ruka se automaticky natáhla do hábitu, aby vytáhla kapesník, a

teprve tehdy si uvědomil, že mu tekly slzy.

„Tady je tvůj výsledek experimentu,“ řekl Harryho hlas tiše. „Tu myšlenku jsem opravdu myslel vážně.“

Draco se pomalu otočil k Harrymu, který sklonil hůlku.

„To, to musí být trik, že?“ řekl Draco. Moc podobných šoků už nevydrží. „Tvůj patronus – nemůže být *doopravdy* tak jasný –“ A přesto to bylo patronovo světlo, jakmile jste věděli na co hledíte, už jste si ho nemohli s ničím splést.

„To byla *pravá* podoba patronova kouzla,“ řekl Harry. „Něco, co ti dovolí do patrona vložit všechnu svou sílu, bez zábran svého nitra. A ještě než se zeptáš, nenaučil jsem se to od Brumbála. On to tajemství nezná, a pokud by znal, nedokázal by seslat tuto pravou formu. Tu hádanku jsem rozluštil sám. A věděl jsem hned, jak jsem to pochopil, že o tomto kouzlu se nesmí mluvit. Pro tebe jsem tvůj test podstoupil, ale nesmíš o tom mluvit, Draco.“

Draco už nevěděl, nevěděl, kde leží pravá síla, rád věcí. Dvojité vidění, dvojité vidění. Chtěl Harryho ideály nazvat slabostí, mrzimorskou pošetilostí, lží toho druhu, jaké vládci vyprávějí k utišení populace, a že by Harry byl tak hloupý, že by jim sám uvěřil, pošetilost vzatá vážně a vyzvednutá do šílených výšek, namířená na hvězdy samotné –

Něco krásného a skrytého, záhadného a jasného –

„Budu někdy,“ zašeptal Draco, „také schopný seslat takového patrona?“

„Pokud budeš stále pátrat po pravdě,“ řekl Harry, „a pokud neodmítneš tyto vřelé myšlenky, když je najdeš, pak jsem si jistý, že ano. Myslím, že se člověk může dopracovat k čemukoli, pokud se bude snažit dostatečně dlouho, i ke hvězdám.“

Draco si kapesníkem znovu otřel oči.

„Měli bychom jít zpátky dovnitř,“ řekl Draco nevyrovnaným hlasem, „někdo by to mohl vidět, všechno to světlo –“

Harry přikývl, došel ke dveřím a prošel jimi; a Draco naposledy vzhlédl na noční nebe, než se pustil za ním.

Kdo *byl* Chlapec-který-přežil, že už byl nitroobráncem, dokázal seslat pravou formu patronova kouzla a provést všechny ty další podivné věci? Co byl zač Harryho patronus a proč musel zůstat nespátřen?

Draco se na žádnou z těch otázek nezeptal, protože by mu Harry mohl *odpovědět*, a Draco by už dnes prostě nevydržel žádná překvapení. Prostě *nevydržel*. Jeden další šok, a hlava mu prostě odletí z ramen a bude se kutálet, kutálet, kutálet dolů bradavickými chodbami.

Místo aby šli zpátky do učebny, zapadli na Dracovu žádost do malého výklenku; byl příliš nervózní než aby to dál odkládal.

Draco vztyčil tisící bariéru a pak v tiché otázce pohlédl na Harryho.

„Přemýšlel jsem o tom,“ řekl Harry. „A udělám to, ale mám pět podmínek –“

„Pět?“

„Ano, pět. Podívej, Draco, přísaha jako je tahle si úplně říká o to, aby se nějak příšerně pokazila, víš, že by se to pokazilo, kdyby tohle byla hra –“

„No, to není!“ řekl Draco. „Brumbál zabil mou matku. Je zlý. To je jedna z těch věcí, o kterých říkáš, že *nemusí* být komplikované.“

„Draco,“ řekl Harry opatrně, „všechno, co vím, je to, že *ty* říkáš, že *Lucius* řekl, že *Brumbál* řekl, že zabil Narcissu. Abych tomu mohl naprosto věřit, musel bych věřit tobě *a* Luciusovi *a* Brumbálovi. Takže, jak jsem řekl, mám podmínky. První z nich je, že mě *ty sám* můžeš té přísahy kdykoli zprostit, kdyby ti to už nepřipadalo jako dobrý nápad. Z tvé strany to musí být svobodné a záměrné rozhodnutí, samozřejmě, ne slovní trik nebo něco takového.“

„Dobrá,“ řekl Draco. To znělo dostatečně bezpečně.

„Podmínka číslo dvě: přísaha bude znít, že pojmu za svého nepřítele toho, kdo skutečně zabil Narcissu, jak rozhodnu podle svých upřímně nejlepších schopností jako racionalista. Ať už to bude Brumbál nebo někdo jiný. A máš mé slovo, že využiju svého racionalistického maxima, aby ten úsudek byl čestný, to je jednoduchá skutečnost. Souhlasíš?“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Draco. To opravdu ne, celý smysl byl v tom ujistit se, že Harry nikdy nebude následovat Brumbála. Přesto, pokud Harry *bude* čestný, brzo se toho dovtípí; pokud ne, pak už porušil své slovo... „Ale souhlasím.“

„Podmínkou číslo tři je, že Narcissa musela být *upálena zaživa*. Pokud se ukáže, že tahle část příběhu je přehnaná, jen aby to znělo o něco hůř, pak se sám rozhodnu, zda se přísahy budu držet dál. Dobří lidé občas musí zabíjet. Ale nikdy druhé nemučí k smrti. Takže protože Narcissa byla *upálena zaživa*, vím, že ať to udělal kdokoli, byl zlý.“

Draco jen stěží zachovával klid.

„Podmínkou číslo čtyři je, že pokud si sama Narcissa nějak zašpinila ruce a, řekněme, sesílala na něčí dítě *Cruciatus* dokud nezešílelo, a ona osoba Narcissu upálila z pomsty, pak dohoda opět padá. Protože pak by stále bylo špatné, že ji upálili, i tak ji prostě měli zabít bez bolesti;

ale nebylo to *zlé* tím samým způsobem, jako by byla jen Luciusovou láskou, která sama nikdy nic neudělala, jak jsi řekl. Podmínkou číslo pět je, že pokud ten, kdo zabil Narcissu, k tomu byl nějak ošálen někým jiným, pak je mým nepřítelem ten, kdo jej ošálil, ne ona zmanipulovaná osoba.“

„Tohle všechno *vážně* zní, jako kdyby ses z toho plánoval vyvléknout –“

„Draco, neprohlásím dobrého člověka za svého nepřítele, ať už kvůli tobě nebo komukoli jinému. Musím vážně věřit, že nejsou v právu. Ale přemýšlel jsem nad tím, a zdá se mi, že pokud Narcissa sama neudělala nic zlého, jen se zamilovala do Luciuse a rozhodla se stát jeho ženou, pak kdokoli ji upálil zaživa v její vlastní ložnici nebude dobrý člověk. A já přísahám, že přijmu za svého nepřítele kohokoli, kdo to udělal, ať už je to Brumbál nebo kdokoli jiný, pokud mě toho slibu záměrně nezprostíš. *Tohle* se snad nepokazí způsobem, jakým se to stává v příbězích.“

„Netěší mě to,“ řekl Draco. „Ale dobrá. Ty přísaháš, že přijmeš za svého nepřítele kohokoli, kdo zavraždil mou matku, a já –“

Harry s trpělivým výrazem na tváři čekal, zatímco se Draco znovu snažil zprovoznit svůj hlas.

„Já ti pomohu spravit ten problém s nenávisť k mudlorozeným ve zmijozelské koleji,“ dořekl Draco šeptem. „A řeknu, že bylo smutné, že Lily Potterová zemřela.“

„Staniž se,“ řekl Harry.

A tím to bylo hotovo.

Draco věděl, že ta trhlina se právě o něco prohloubila. Ne, ne jen o trochu, o *hodně*. Měl pocit, že odplouvá pryč, že je ztracen, dál a dál od břehu, dál a dál od domova...

„Omluv mě,“ řekl Draco. Otočil se od Harryho a pokusil se uklidnit, musel tou zkouškou projít a nechtěl selhat jen proto, že bude nervózní nebo zahanbený.

Draco zvedl hůlku do úvodní pozice k patronovu kouzlu.

Vzpomněl si na pád z koštěte, na tu bolest, ten strach, představil si, že to pochází od vysoké postavy v plášti, která vypadá jako mrtvola ponechaná ve vodě.

A pak Draco zavřel oči, aby si lépe vybavil otce držícího jeho malé, chladné ruce ve svých teplých a silných.

Neboj se, můj synu, jsem tu...

Hůlka švihla směrem nahoru v širokém mávnutí, aby strach odehnala, a Draco byl překvapen tou silou; a v tu chvíli si vzpomněl, že *otec* nebyl pryč, nikdy nebude pryč, vždy bude tu a silný v jeho vlastní osobě, bez ohledu na to,

co se Dracovi stane, a jeho hlas vykřikl: „*Expecto Patronum!*“

Draco otevřel oči.

Zářící had mu oplácel pohled, stejně jasný jako předtím.

Slyšel, jak za ním *Harry* vydechl, jako by úlevou.

Draco hleděl na to bílé světlo. Zdálo se, že přece jen nakonec není úplně ztracen.

„To mi připomíná,“ řekl *Harry* po chvíli. „Mohli bychom otestovat mou hypotézu ohledně posílání zpráv pomocí patronů?“

„Překvapí mě to nějak?“ řekl Draco. „Dnes už žádná další překvapení nechci.“

Harry tvrdil, že ten nápad vůbec není zas tak zvláštní, a že nechápe, jak by to mohlo Draca jakýmkoli způsobem šokovat, což samo o sobě Draca nějak znervóznilo ještě víc; chápal ale, jak důležité je moci posílat zprávy v krizových situacích.

Ten trik – nebo tak alespoň zněla *Harryho* hypotéza – spočíval v touze šířit dobré zprávy, v touze, aby se jejich adresát dozvěděl pravdu obsaženou v té šťastné vzpomínce, kterou jste pro seslání patrona použili. Jen místo toho, abyste to adresátovi řekli slovy, patronus

samotný byl tou zprávou. Díky vaší touze, aby se to dozvěděli, je pak patron nalezne.

„Řekni Harrymu,“ řekl Draco průzračnému hadovi, navzdory tomu, že Harry stál pár kroků od něj na druhé straně místnosti, „aby, um, si dával pozor na zelenou opici,“ což byla věta ze hry, kterou Draco jednou viděl.

A pak, zrovna jako na nádraží King's Cross, Draco chtěl, aby Harry věděl, že otci na něm vždy záleželo; jen to tentokrát neřekl slovy, ale chtěl to říct tou šťastnou vzpomínkou samotnou.

Jasný had se přeplazil přes místnost, vypadal jako by se plazil spíše skrze vzduch, než po kameni samotném; po překonání té krátké vzdálenosti se dostal k Harrymu –

– a řekl mu, zvláštním hlasem, který Draco rozpoznal jako svůj, jak zní druhým lidem, „dávej si pozor na zelenou opici.“

„Hsssss ssss sshsshsss,“ řekl Harry.

Had se přes podlahu připlazil zpátky k Dracovi.

„Harry říká, že zpráva je přijata a zaznamenána,“ řekl zářivý modrý korálovec Dracovým hlasem.

„Huh,“ řekl Harry. „Mluvit s patrony je divné.“

...

...

...

...

„Proč se na mě tak koukáš?“ řekl Zmijozelův dědic.

Později:

Harry třesl oči na Draca.

„Myslíš jen *kouzelné* hady, správně?“

„N-ne,“ řekl Draco. Vypadal poměrně bledě a stále koktal, ale alespoň přestal vydávat ty nesrozumitelné zvuky. „Jsi hadí jazyk, dokážeš mluvit hadím jazykem, kterým mluví všichni hadi. Dokážeš rozumět jakémukoli hadovi, když promluví, a oni dokáží rozumět tobě, když na ně mluvíš... Harry *nemůžeš* věřit tomu, že jsi byl zařazen do Havraspáru! *Jsi Zmijozelův dědic!*“

...

...

...

...

...

„HADI JSOU ROZUMNÉ BYTOSTI?“

48. Utilitární priority – Výživa

Byla sobota, první ráno v únoru, a podél havraspárského stolu nesl chlapec talíř vrchovatě naložený zeleninou a nervózně ve svém výběru pátral po sebemenší stopě masa.

Mohla to být přehnaná reakce. Když se přenesl přes svůj šok, probudil se Harryho zdravý rozum a přednesl hypotézu, že „hadí jazyk“ je pravděpodobně jen lingvistické uživatelské rozhraní na ovládání hadů...

...hadi přece nemohli doopravdy mít inteligenci lidské úrovně, toho už by si touto dobou někdo všiml. Zvířata s nejmenší mozkovou kapacitou, o kterých Harry kdy slyšel, že ovládají něco připomínajícího jazyk, byli afričtí šedí papoušci trénovaní Irenou Pepperbergovou. A to byl nestrukturovaný protojazyk u zvířecího druhu který hrál komplikované hry nevěry a potřeboval si umět modelovat chování jiných papoušků. Nicméně podle toho, co si dokázal vybavit Draco, když hadi mluvili na ‚hadí jazyky‘, těm to znělo jako normální lidský jazyk – tedy s plně rozvinutou rekurzivní syntaktickou gramatikou. Než si takový jazyk vyvinuli hominidi, vyžadovalo to čas, obrovské mozky a silné sociálně selektivní tlaky. Harry nikdy neslyšel, že by hadi žili v nějaké pospolitosti. A jak by mohli všichni používat tu stejnou verzi své údajného

řeči – „hadího jazyka“ – když jich na světě žily tisíce a tisíce různých druhů?

Samozřejmě, to všechno se rozumělo jen zdravým rozumem, ve který už Harry začínal zcela ztrácet víru.

Ale byl si jistý, že hadí syčení někdy slyšel v televizi – přece jen, *odněkud* ten zvuk znal – a *tehdy* mu to neznělo jako jazyk, což bylo vlastně docela uklidňující...

...alespoň z počátku. Problém byl v tom, že Draco taky tvrdil, že lidé, ovládající hadí jazyk, mohou hady posílat na složité mise. A pokud to byla pravda, pak hadí jazykové museli hady *učinit trvale inteligentní* tím, že s nimi mluvili. V nejhorším případě by to hady udělalo i sebeuvědomělými, jako se to Harrymu nechtěně podařilo s Moudrým kloboukem.

A když Harry přišel s touhle hypotézou, Draco prohlásil, že si vzpomněl na historku – Harry se pomodlil ke Cthulhu, aby zrovna tenhle příběh byla jen pohádka, zněl tak, ale přece jen *existoval* – jak Salazar Zmijozel jednou poslal statečnou mladou zmiji, aby *shromáždila informace od jiných hadů*.

Pokud by jakýkoli had, se kterým promluvil hadí jazyk, mohl *jiné* hady učinit sebeuvědomělými tím, že by na ně promluvil, pak...

Pak...

Harry vlastně ani nevěděl, proč se jeho mysl zasekla na „pak...pak...“, když věděl víc než dobře, jak funguje exponenciální růst, šlo jen o to, že mu ta čirá morální hrůza paralyzovala mozek.

A co kdyby někdo vynalezl podobné kouzlo na mluvení s krávy?

Co když existují drůbeží jazykové?

Nebo když už jsme u toho...

Harry náhlým uvědoměním ztuhl právě když se vidlička plná mrkve blížila k jeho ústům.

To ne, to nemůže být pravda, žádný kouzelník by nebyl tak hloupý...

A Harry věděl, s příšerně malátným pocitem věděl, že samozřejmě, že *byli* tak hloupí. Salazar Zmijozel pravděpodobně morální implikace hadí inteligence nezvážil ani na jedinou vteřinu, stejně jako by Salazara nikdy nenapadlo, že *mudlorození* jsou dostatečně inteligentní, aby si zasloužili lidská práva. Většina lidí prostě morální problémy neviděla, dokud je na ně někdo neupozornil...

„Harry?“ řekl Terry, který seděl vedle něj, a zněl jako někdo, kdo se bojí, že té otázky bude litovat. „Proč tak zíráš na svou vidličku?“

„Začínám si myslet, že by magie měla být ilegální,“ řekl Harry. „Jen tak mimochodem, neslyšel jsi někdy nějaké zmínky o kouzelnících, kteří by dokázali mluvit s rostlinami?“

Terry o ničem takovém neslyšel.

Ani žádných z havraspárských sedmáků, kterých se Harry zeptal.

Harry se teď vrátil ke svému místu, ale ještě se znovu neposadil, jen se zachmuřeným výrazem hleděl na svůj talíř zeleniny. Dostával stále větší hlad, a později toho dne měl navštívit Maryino sídlo kvůli jednomu z jejich neuvěřitelně chutných jídel... Harry zjistil, že má silnou chuť jednoduše s tím praštit a vrátit se ke všerejšímu jídelnímu návykům.

Něco jíst musíš, řekl jeho vnitřní Zmijozel. A stejně ta pravděpodobnost, že někdo vkýchl sebeuvědomění do drůbeže, není o tolik vyšší než do rostlin, takže když už jíš možná sebeuvědomělé jídlo, proč nejíst ty výtečné smažené plátky z tlustobřicha?

Nejsem si jistý, jestli to je platná utilitární logika –

Ach, ty chceš utilitární logiku? Dobrá, jedna utilitární logika už se nese: Dokonce i v tom nepravděpodobném případě, že nějaký idiot zvládl přenést rozum do kuřat, jen

díky tvému výzkumu máme šanci to zjistit a něco s tím udělat. Pokud svou práci budeš moci dokončit jen o něco rychleji díky tomu, že si nebudeš hrát se svými stravovacími návyky, pak, a ať už to zní jakkoli rozporuplně, to nejlepší, co můžeš udělat, abys zachránil co největší množství možná uvažujícího kdo ví čeho, je neplýtvat svým časem na divoké dohady o tom, co může být inteligentní a co ne. Navíc, domácí skřítkové už to jídlo stejně připravili, bez ohledu na to, jestli si ho nandáš na talíř nebo ne.

Harry to na chvíli zvažil. Byla to poměrně svůdná linie uvažování –

Skvěle! řekl Zmijozel. *Jsem rád, že jsme se shodli na tom, že to nejmorálnější, co můžeš udělat, je obětovat životy uvažujících bytostí pro své vlastní pohodlí, abys ukojil své příšerné choutky, pro to zvrácené potěšení trhat je na cáry svými vlastními zuby –*

Cože? pomyslel si Harry pobouřeně. *Na čí straně stojíš?*

Hlas jeho vnitřního Zmijozela byl vážný. *I ty jednoho dne přijmeš doktrínu... že účel sladí prostředky.* To bylo doprovázeno duševním pochechtáváním.

Od chvíle, kdy se Harry začal bát, že by rostliny mohly být uvažující, dělalo jeho nehavraspárským částem problém brát jeho morální obezřetnost vážně. Mrzimir ječel *Kanibalismus!* pokaždé, když Harry pomyslel na

jakékoli jídlo, a Nebelvír mu poskytoval obrázek, jak jídlo ječí, zatímco ho jí, i když se jednalo dejme tomu o sendvič

–

Kanibalismus!

AíííííÉÉÉ NEJEZ MĚ –

Ignoruj to ječení, sněz to! Je v pořádku slevit na své etice ve prospěch vyšších cílů, všichni ostatní si myslí, že jíst sendviče je v pohodě, takže ani nemůžeš použít svou obvyklou racionalizaci o malé pravděpodobnosti velkých problémů, pokud tě chytanou –

Harry si v duchu povzdechl a pomyslel si, *Pokud by vám nevadilo, kdyby nás snědla obrovská monstra, která neprovedla dostatek výzkumu na to, aby věděla, že máme rozum.*

Mně by to nevadilo, řekl Zmijozel. Vadilo by to tu někomu? (vnitřní zavrtění hlavami) Skvěle, můžeme se teď vrátit ke smaženým plátkům tlustobřicha?

Ne, dokud hlouběji neprozkoumám, co je uvažující a co není. A teď zmlkňte. Harry se pevně otočil od svého talíře plného ach-tak-lákavé zeleniny a zamířil ke knihovně –

Prostě sněz studenty, řekl Mrzimor. U těch není pochyb, jestli mají rozum nebo ne.

Víš, že to chceš, řekl Nebelvír. Vsadil bych se, že ti nejmladší jsou nejchutnější.

Harry začínal přemýšlet nad tím, jestli mozkomor nějak nepoškodil jeho imaginární osobnosti.

„*Vážně,*“ řekla Hermiona. Zrak mladé dívky přejížděl příčky knih o bylinkářství v bradavické knihovně a její hlas zněl trochu kysele. Harry jí zanechal zprávu, jestli by po snídani, kterou Harry přeskočil, nepřišla do knihovny; ale když jí Harry sdělil dnešní téma, nevypadala příliš ohromeně. „Víš, co je tvůj problém, Harry? Nemáš žádný smysl pro priority. Dostaneš nápad a hned se za ním vrhneš.“

„Mám *skvělý* smysl pro priority,“ řekl Harry. Natáhl ruku, popadl *Mazanou zeleninu* od Caseyho McNamary a začal listovat prvními stránkami, aby našel obsah. „A proto chci zjistit, jestli rostliny dokáží mluvit, ještě *předtím*, než sním svou denní dávku mrkve.“

„Nemyslíš si, že tu možná jsou *důležitější* věci, kterými bychom se my dva měli zabývat?“

Zníš zrovna jako Draco, pomyslel si Harry, ale samozřejmě to neřekl nahlas. Nahlas řekl, „Co by mohlo být *důležitější* než zjištění, že rostliny uvažují?“

Vedle něj nastalo napěchované ticho, takže Harryho oči přeběhly k obsahu knihy. Skutečně tu byla kapitola o jazyku rostlin, díky čemuž Harryho srdce povyskočilo; a

pak začal rychle otáčet stránkami při hledání příslušného čísla stránky.

„Jsou dny,“ řekla Hermiona Grangerová, „kdy vážně nemám nejmenší ponětí, co se to v té tvé hlavě děje.“

„Je to otázka násobení, dobře? Na světě existuje hodně rostlin, pokud *nejsou* uvažující, tak nejsou důležité, ale pokud *jsou* rostliny rozumné, pak mají víc morální váhy než všechny lidské bytosti dohromady. Lidský mozek si něco takového samozřejmě nedokáže představit na intuitivní úrovni, ale to proto, že lidský mozek nedokáže násobit. Jako když se třech oddělených skupin kanadských domácností zeptáš, kolik by zaplatily, aby zachránily dva tisíce, dvacet tisíc, nebo dvě stě tisíc ptáků umírajících v naftových nádržích, ty tři skupiny popořadě řeknou, že jsou ochotny zaplatit sedmdesát osm, osmdesát osm a osmdesát dolarů. Jinými slovy, stejně. Říká se tomu rámcová citlivost. Tvůj mozek si představí jednoho ptáka zápasícího v naftové nádrži a ten obrázek vytvoří určitou míru emocí, která určí, kolik jsi ochotná zaplatit. Ale nikdo si nedokáže představit ani dva tisíce něčeho, takže *kvantita* je rovnou vyhozená z okna. Teď zkus tu předpojatost *opravit* s ohledem na *stovky bilionů* uvažujících listů trávy, a uvědomíš si, že to by mohlo mít tisíckrát větší důležitější než je ta, kterou jsme přisuzovali

celé lidské rase... ach, díky Azathothovi, píše se tu, že existuje jen pár magických rostlin, které dokážou mluvit, a ty mluví nahlas normálním lidským jazykem, a nic o tom, že by existovalo kouzlo, které bys mohla použít k mluvení s *jakoukoli* rostlinou –“

„Včera u snídaně za mnou přišel Ron,“ řekla Hermiona. Její hlas zněl tiše, trochu smutně a možná trochu vyděšeně. „Řekl, že ho příšerně šokovalo, když mě viděl tě políbit. Že to, co jsi řekl, když jsi byl pod vlivem mozkomora, mi mělo ukázat, kolik zla v sobě skrýváš. A že pokud se mám stát stoupenkyní temného kouzelníka, není si jistý, jestli ještě chce být v mé armádě.“

Harryho ruce přestaly otáčet stránky. Zdálo se, že Harryho mozek, navzdory veškerým jeho abstraktním znalostem, je stále ještě neschopným ocenit rámeček na skutečně emocionální úrovni, protože právě nuceně obrátil svou pozornost od bilionů možná-rozumných listů trávy, které zrovna v této chvíli mohly trpět nebo i umírat, k životu jediné lidské bytosti, která mu byla bližší a dražší.

„Ron je spratek gigantických rozměrů,“ řekl Harry. „Ani v novinách to neotisknou, protože to žádná novinka není. Takže, potom co jsi ho vyhodila, kolik končetin jsi mu zlomila?“

„Pokusila jsem se mu říct, že to tak není,“ řekla Hermiona tím samým tichým hlasem. „Pokusila jsem se mu říct, že *ty* takový nejsi, a mezi námi to tak není, ale zdálo se, že to jen posílilo... dojem, se kterým přišel.“

„No, ano,“ řekl Harry. Překvapilo ho, že na kapitána Weasleyho není rozzlobený víc, ale zdálo se, že jeho starost o Hermionu to prozatím přebíjela. „Čím víc se budeš snažit se před takovými lidmi ospravedlnit, tím víc dáváš najevo, že mají *právo* tě zpochybňovat. Ukazuje to, že si myslíš, že mohou být tvými inkvizitory, a jakmile někomu nad sebou dáš takovou moc, bude jen tlačit čím dál tím víc.“ To bylo jedna z lekcí Draca Malfoye, o kterých si Harry myslel, že je vážně docela chytrá: lidé, kteří se pokusili se bránit, byli vyslýcháni kvůli každé maličkosti; kdežto pokud jste hned na začátku dali najevo, že jste celebrita a stojíte nad společenskými zvyklostmi, lidské mozky se nebudou obtěžovat zaznamenávat většinu prohřešků. „Proto, když přišel Ron *za mnou*, když jsem seděl u havraspárského stolu, a řekl mi, abych se od tebe držel dál, jsem ukázal dlaní výšku od podlahy a řekl: ‚Vidíš, jak vysoko držím ruku? Tvoje inteligence musí být alespoň takhle vysoká, abys se mnou mohl mluvit.‘ Pak mě obvinil z toho, že tě, cituji: stahuju do temnoty, konec citace, takže jsem sešpulil rty a udělal *šššluuuurp*, a když

potom jeho pusa stále vydávala ty mluvící zvuky, zakouzčil jsem tišící kouzlo. Nemyslím si, že se mě ještě někdy pokusí poučovat.“

„Chápu, proč jsi to udělal,“ řekla Hermiona stísněně. „Já jsem mu taky *chtěla* říct, ať jde pryč, ale vážně si přeju, abys to neudělal, protože mi to všechno jen ztěžuje, Harry!“

Harry znovu vzhlédl od *Mazané zeleniny*, tímhle tempem nic nepřečte; a spatřil, že Hermiona stále čte svou knihu, nevzhlédla k němu. Když ji pozoroval, její ruce otočily další stránku.

„Myslím, že na to jdeš špatně, když se vůbec pokoušíš bránit,“ řekl Harry. „Vážně si to myslím. Jsi sama sebou. Přátelíš se s kým chceš. Řekni každému, kdo to bude zpochybňovat, ať si to strčí někam.“

Hermiona jen zavrtěla hlavou a otočila další stránku.

„Možnost číslo dvě,“ řekl Harry. „Jdi za Fredem a Georgem a řekni jim, ať si se svým zbloudilým bratrem trochu promluví, ti dva jsou vážně dobří –“

„Nejde jen o Rona,“ Hermiona téměř zašeptala.

„Spousta lidí to říká, Harry. Dokonce i Mandy se na mě dívá znepokojeně, když si myslí, že se nedívám. Není to divné? Já se bojím, že profesor Quirrell stahuje *tebe* do

temnoty, a teď mě lidé varují zrovna tak, jako se já snažím varovat tebe.“

„No, *jo*,“ řekl Harry. „Neujišťuje tě to trochu, pokud jde o mě a profesora Quirrella?“

„Jedním slovem,“ řekla Hermiona, „ne.“

Nastalo ticho dost dlouhé na to, aby Hermiona otočila další stranu, a když pak promluvila, už to bylo šeptem. „A, a Padma všem říká, že protože nedokážu seslat p–patrona, znamená to, že jen p–předstírám, že jsem m–milá...“

„Padma sama to ani *nezkusila!*“ řekl Harry rozhořčeně. „Kdybys *byla* temná kouzelnice, která se jen přetvařuje, nezkoušela bys to přede všemi, to si myslí, že jsi *hloupá?*“

Hermiona se trochu usmála a párkrát zamrkala.

„Hej, já se tu musím strachovat, abych se *doopravdy* nestal zlým. U tebe je tou nejhorší možností, že si lidé budou myslet, že jsi horší, než ve skutečnosti jsi. Zabije tě to? Chci říct, je to vážně *tak* špatné?“

Dívka přikývla, tvář měla svráštěnou.

„Podívej, Hermiono... pokud se příliš strachuješ o to, co si o tobě druzí myslí, pokud jsi nešťastná, když si tě druzí nepředstavují přesně tak, jak si sama představuješ sebe, pak už jsi se sama odsoudila být vždycky nešťastná. Nikdo

o nás nikdy nepřemýšlí tak, jak o sobě přemýšlíme my sami.“

„Nevím, jak bych ti to mohla vysvětlit,“ řekla Hermiona mírným, smutným hlasem. „Nejsem si jistá, jestli to je něco, co vůbec dokážeš pochopit, Harry. Jediné, co mě napadá, je: jak by ses cítil ty, kdybych si *já* myslela, že jsi zlý?“

„Um...“ Harry si to představil. „Jo, tak *to* by bolelo. Hodně. Ale ty jsi dobrý člověk, který o takových věcech přemýšlí inteligentně, *zasloužila* sis nade mnou tu moc, kdyby sis to myslela, něco by to znamenalo. Nenapadá mě mimo tebe žádný další student, na jehož názoru by mi tolik záleželo –“

„Ty tak dokážeš žít,“ zašeptala Hermiona. „Já ne.“

Dívka v tichosti přečetla další tři stránky a Harry se vrátil ke své knížce a snažil se znovu získat soustředění, když Hermiona konečně tiše řekla, „Jsi si jistý, že nesmím vědět, jak seslat patronovo kouzlo?“

„Já...“ Harry polkl náhlý žmolek v krku. Náhle si představil sám sebe, jak *neví*, proč patrona nedokáže seslat, není to schopný ukázat Dracovi, jen mu někdo řekl, že pro to existuje důvod a nic víc. „Hermiono, tvůj patronus by zářil tím samým světlem, ale nebyl by *normální*, nevypadal by tak, jak si lidé myslí, že by

patronus vypadat měl, kdokoli by ho spatřil, by věděl, že se tu děje něco divného. I kdybych ti to tajemství řekl, nikomu bys ho nemohla ukázat, ledaže bys je přiměla otočit se stranou, aby viděli jen to světlo, a... a nejdůležitější na tajemstvích je zjištění, že vůbec nějaké tajemství existuje, můžeš to ukázat jen jednomu nebo dvěma přátelům, pokud je zapřísiáhneš k mlčenlivosti...“ Harryho hlas se bezmocně vytratil.

„Vzala bych to.“ Její hlas byl stále tichý.

Bylo velmi těžké jednoduše to tajemství nevyhrknout hned tady v knihovně.

„Neměl bych, opravdu bych neměl, je to *nebezpečné*, Hermiono, může to nadělat spoustu škody, pokud se to tajemství dostane ven! Neslyšela jsi nikdy rčení ,tři mohou udržet tajemství, když jsou dva mrtví‘? Že říct to jen svým nejbližším přátelům je to samé jako říct to všem, protože nevěříš jen jim, věříš všem, kterým věří oni? Je to příliš důležité, je to příliš velké riziko, není to rozhodnutí, které můžu učinit jen kvůli nápravě něčí pověsti ve škole!“

„Dobře,“ řekla Hermiona. Zavřela knihu a položila ji zpátky na poličku. „Právě teď se nemůžu soustředit, Harry, je mi líto.“

„Pokud je tu *cokoli* jiného, co bych mohl udělat –“

„Bud' ke všem milejší.“

Dívka se neohlédla, když obcházela navršené štosy, což mohlo být dobře, protože chlapec ztuhl na místě.

A, po chvíli, znovu začal otáčet listy.

49. Předešlé informace – Hadí řeč

U malé pěšiny, na kraji ne-Zapovězeného lesa, vedle lesní cesty, která pokračuje jedním směrem zpět k bradavickým bránám a druhým směrem mizí v dáli, stojí chlapec.

Nedaleko něj čeká kočár. Chlapec stojí slušný kus od něj a jeho oči se jen zřídka zatoulají jiným směrem.

V dálce se po cestě přibližuje postava: muž oblečený do profesorského hábitu. Šourá se pomalu, ramena má hluboce pokleslá, jeho formální boty při chůzi víří malé obláčky prachu.

O půl minuty později po něm chlapec znovu rychle střelí pohledem, než se vrátí ke svému pozorování; a tentokrát jeho pohled ukazuje, že se mužova ramena narovnala, jeho tvář nabrala pozorný výraz a jeho boty teď na zem dosedají lehce, takže prach už za sebou nezvedají.

„Dobrý den, profesore Quirrelle,“ řekl Harry, aniž by spustil oči z kočáru.

„Zdravím,“ řekl klidný hlas profesora Quirrella. „Zdá se, že si udržujete jistou vzdálenost, pane Pottere.

Předpokládám, že jste si na našem dopravním prostředku všiml něčeho lichého?“

„Lichého?“ zopakoval Harry. „Ale ne, nemůžu říct, že bych viděl něco lichého. Zdá se, že je tu všeho sudý počet.

Čtyři sedadla, čtyři kola, dva obrovští kostliví okřídlení koně...“

Kůží potažená lebka se k němu otočila a zablýskla pevnými, bílými zuby v jako jeskyně černé tlamě, jako by chtěla naznačit, že ani ona si na něj zrovna nepotrpí.

Druhá černou kůží potažená kostra koně pohodila hlavou jako by ržála, ale žádný zvuk se neozval.

„To jsou testrálové, ti náš kočár táhli vždy,“ řekl profesor Quirrell, který zněl naprosto klidně, zatímco vystoupal na přední lavici a posadil se co nejdále doprava, jak jen bylo možné. „Jsou viditelní jen pro ty, kteří viděli smrt a pochopili ji, užitečná obrana proti většině zvířecích predátorů. Hmm. Předpokládám tedy, že když jste přišel před mozkomora, ukázalo se, že vaší nejhorší vzpomínkou je noc vašeho setkání s Tím-jenž-nesmí-být-jmenován?“

Harry pochmurně přikývl. Byl to správný odhad, i když ze špatných důvodů. *Ti, kteří spatřili Smrt...*

„Vybavilo se vám tím něco zajímavého?“

„Ano,“ řekl Harry, „vybavilo.“ A víc neřekl, protože ještě nebyl připraven vznášet obvinění.

Učitel obrany se usmál svým suchým způsobem a netrpělivě mu pokynul.

Harry překonal onu vzdálenost a s mrkáním vylezl do kočáru. Od konfrontace s mozkomorem pocit zkázy

výrazně zesílil, i když předtím pomalu slábl. Zdálo se, že největší vzdálenost, kterou mu kočár od profesora Quirrella dovoľoval, už ani zdaleka nestačí.

Pak se kostliví koně dali do běhu a kočár sebou trhl vpřed na cestě k vnějším hranicím Bradavic. Když se to stalo, profesor Quirrell vklouzl zpátky do svého zombie módu a pocit zkázy se stáhl, i když se stále vznášel na hranicích Harryho vnímání a nešlo jej ignorovat...

Les ubíhal kolem, jak kočár uháněl vpřed, stromy je mījely rychlostí, která se zdála téměř zanedbatelná v porovnání s košťaty nebo i auty. Harry si pomyslel, že na tak pomalém cestování je něco zvláštne uvolňujícího. Rozhodně to uvolnilo učitele obrany, kterému poklesla hlava a z otevřené pusy mu na hábit tekla pramínek slin.

Harry se stále ještě nerozhodl, co si má dát k obědu.

Jeho výzkum v knihovně neodhalil žádnou známku toho, že by kouzelníci dokázali mluvit s nemagickými rostlinami. Nebo s jinými nemagickými zvířaty kromě hadů, i když *Kouzlo a řeč* od Paula Breedlovea obsahovalo pravděpodobně mýtický příběh o zaříkávačce zvané Paní létavých veverek.

To, co Harry *chtěl*, bylo zeptat se profesora Quirrella. Problém byl v tom, že profesor Quirrell byl *příliš chytrý*. Soudě podle toho, co řekl Draco, celá ta záležitost s

dědicem Zmijozelu byla výbušninou značné síly, a Harry si nebyl jistý, jestli chce, aby o tom věděl někdo další. A v okamžiku, kdy by se zeptal na hadí jazyk, profesor Quirrell by na něj upřel ty své bleděmodré oči a řekl: „Chápu, pane Pottere, takže jste pana Malfoye naučil patronovo kouzlo a náhodou promluvil s jeho hadem.“

Nezáleželo by na tom, že by v tom neměl být dostatek důkazů k lokalizování skutečného vysvětlení jako hypotézy, ani nemluvě o překonání nákladu jeho priorní nepravděpodobnosti. Ale profesor obrany by to *stejně* nějak vydedukoval. Harry měl občas podezření, že profesor Quirrell má mnohem víc informací, než kolik na sobě dává znát, jeho vývody byly jednoduše příliš dobré. Někdy se mu jeho úžasné dedukce povedly dokonce i když jeho *důvody* pro ně byly nesprávné. Problém byl, že Harry nechápal, jak profesor Quirrell může mít extra důkazy o polovině věcí, které uhodl. Jen by chtěl, aby se mu jednou povedla nějaká úžasná dedukce z něčeho, co řekl profesor Quirrell, která by *jeho* naprosto vyvedla z míry.

„Já si dám čočkovou polévku se sójovou omáčkou,“ řekl profesor Quirrell servírce. „A pro pana Pottera, talíř Tenormanského domácího chilli.“

Harry zaváhal v náhlém zděšení. Prozatím se uchýlil k vegetariánským jídlům, ale ve svém odhodlání zapomněl, že to profesor Quirrell tu objednává – a že by bylo neohrabané protestovat teď –

Servírka se jim uklonila a otočila se k odchodu –

„Ehm, promiňte, je v tom nějaké maso z hadů nebo létavých veverek?“

Servírka ani nemrkla, jen se otočila zpátky k Harrymu a zavrtěla hlavou, znovu se jim zdvořile uklonila a pokračovala v cestě ke dveřím.

(Harryho další části se mu pošklebovaly. Nebelvír učinil sarkastický komentář o tom, jak trocha sociálního nepohodlí stačila, aby se uchýlil ke *kanibalismu!* (zakřičeno Mrzimorem), a Zmijozel poznamenal, jak je hezké, že je Harryho etika flexibilní, když přijde na důležité věci, jako udržování dobrého vztahu s profesorem Quirrellem.)

Poté, co za sebou servírka zavřela dveře, profesor Quirrell mávl rukou, aby zarazil páčku u dveří, pronesl obvyklá čtyři kouzla k zajištění soukromí, a řekl: „Zajímavá otázka, pane Pottere. Zajímalo by mne, proč jste ji položil?“

Harry na tváři nenechal nic znát. „Vyhledával jsem si pár věcí o patronově kouzlu,“ řekl. „Podle *Kouzla Patronus:*

Kdo ho dokázal, kdo ne ho Godric seslat nedokázal a Salazar ano. Překvapilo mě to, tak jsem si vyhledal onu referenci ve *Čtyřech životech moci*. A pak jsem zjistil, že Salazar Zmijozel údajně dokázal mluvit s hady.“ (Časová posloupnost se nerovnalala kauzálnosti, nebylo Harryho chybou, pokud to profesorovi Quirrellovi ušlo.) „Další výzkum ukázal, že existuje stará historka o jakési kněžce přírody, která dokázala mluvit s létavými veverkami. Byl jsem trochu znepokojený vyhlídkou, že bych mohl sníst něco, co dokáže mluvit.“

A Harry se klidně napil vody –

– zrovna když profesor Quirrell řekl, „Pane Pottere, nemýlím se v odhadu, že jste rovněž hadí jazyk?“

Když Harry dokašlal, položil sklenici s vodou zpátky na stůl, upřel pohled na profesorovu bradu spíše než do jeho očí, a řekl, „Takže jste schopný proniknout nitrozpytem i přes mé nitroobrané bariéry.“

Profesor Quirrell se široce usmál. „Vezmu to jako kompliment, pane Pottere, ale ne.“

„Já už to prostě neberu,“ řekl Harry. „Neexistuje žádný způsob, jakým byste z těch vodítek mohl dojít k tomu závěru.“

„Samozřejmě že ne,“ řekl profesor Quirrell vyrovnaně. „Chtěl jsem vám tu otázku dnes položit v každém případě,

a jednoduše jsem si vybral vhodný moment. Měl jsem podezření už od prosince, popravdě –“

„Od *prosince*?“ řekl Harry. „Já to zjistil *včera!*“

„Ah, takže jste si neuvědomil, že vzkaz Moudrého klobouku byl v hadí řeči?“

Učitel obrany si to i napodruhé načasoval přesně, zrovna když Harry polykal doušek vody, aby propláchl hrdlo po prvním zakuckání.

Harrymu to *nedošlo*, až teď. Samozřejmě, že to bylo očividné ve chvíli, kdy to profesor Quirrell řekl. Ano, profesorka McGonagallová mu dokonce *řekla*, aby nemluvil s hady, kdyby ho někdo mohl vidět, ale on si myslel, že tím myslí, aby ho nikdo neviděl, jak mluví k sochám nebo architektonickým prvkům, které vypadají jako hadi. Oboustranná iluze transparentnosti, myslel si, že jí rozuměl, ona si myslela, že jí rozuměl – ale *jak* pro všechno *na světě* –

„Takže,“ řekl Harry, „jste na mě použil nitrozpyt při mé první třídě obrany, abyste zjistil, co se stalo při zařazování –“

„To bych to nezjistil v prosinci.“ Profesor Quirrell se s úsměvem zaklonil. „Tohle není hádanka, kterou můžete rozluštit sám, pane Pottere, takže vám odhalím odpověď. V průběhu zimních prázdnin jsem byl upozorněn na

skutečnost, že pan ředitel vyplnil žádost, aby uzavřená soudní komise přezkoumala případ jistého pana Rubeuse Hagrida, kterého znáte jako bradavického klíčníka a šafáře, a který byl v roce 1943 obviněn z vraždy Abigail Myrtlové.“

„Ach, samozřejmě,“ řekl Harry, „a díky tomu je naprosto očividné, že jsem hadí jazyk. Profesore, při zatracených zmijozelských zmijích –“

„*Dalším podezřelým z oné vraždy bylo Zmijozelovo monstrum, legendární obyvatel Zmijozelovy Tajemné komnaty. Což je důvod, proč mě na to jisté zdroje upozornily, a proč to upoutalo mou pozornost natolik, že jsem utratil značné množství peněz na úplatky, abych se dozvěděl podrobnosti onoho případu. Věci se mají tak, pane Pottere, že pan Hagrid je nevinný. Směšně očividně nevinný. Je tím nejočividněji nejnevinnějším člověkem, který kdy byl odsouzen legálním systémem kouzelnické Británie, od doby, co bylo zmámení Nevilla Chamberlaina svedeno na Amandu Knoxovou. Ředitel Dippet pobídl studenta pod svou kontrolou, aby pana Hagrida obvinil, protože potřeboval někoho, koho za smrt slečny Myrtlové obvinít, a náš úžasný soudní systém to shledal natolik pravděpodobným, aby potvrdil vyloučení pana Hagrida a zlomení jeho hůlky. Náš současný pan ředitel potřebuje*

pouze najít nějaký nový důkaz, dostatečně významný, aby se případ znovu otevřel; a bude-li vyvíjet tlak Brumbál namísto Dippeta, výsledek je snadné předpovědět. Lucius Malfoy nemá žádný zvláštní důvod, proč se bát očištění pana Hagrida; tudíž Lucius Malfoy bude klást odpor jen do té míry, do jaké to může dělat beze ztrát, aby k výdajům donutil Brumbála, a Brumbál je jasně odhodlán ten případ projednat tak jako tak.“

Profesor Quirrell si usrkl vody. „Ale to jsem odbočil. Novým důkazem, který pan ředitel slíbil poskytnout, je předvedení předtím nezaznamenaného kouzla na Moudrém klobouku, u kterého pan ředitel tvrdí, že osobně určil, že reaguje jen na ty Zmijozely, kteří jsou zároveň hadími jazyky. Pan ředitel dále tvrdí, že to nahrává dohadu, že Tajemná komnata skutečně byla otevřena roku 1943, přibližně v té době, kdy Ten-Jenž-Nesmí-Být-Jmenován, známý hadí jazyk, navštěvoval Bradavice. Je to sice zpochybnitelná logika, ale soudní komise může rozhodnout, že to posouvá případ do té míry, aby to vinu pana Hagrida zpochybnilo, pokud něco takového vůbec dokážou říct s vážnou tváří. A tak jsme dospěli k oné klíčové otázce: jak pan ředitel objevil toto skryté kouzlo na Moudrém klobouku?“

Profesor Quirrell se teď lehce usmíval. „Předpokládejme teď, že v letošním přírůstku studentů byl hadí jazyk, potenciální Zmijozelův dědic. Musíte přiznat, pane Pottere, že vyčníváte jako pravděpodobný, kdykoliv se jedná o mimořádné lidi. A pokud bychom se dále měli zeptat, komu z nových Zmijozelů ředitel přečetl myšlenky, týkající se jejich zařazování, pak se nedivte, že vyčníváte ještě více.“ Úsměv zmizel. „Takže vidíte, pane Pottere, že jsem to nebyl *já*, kdo napadl vaši mysl, i když po vás nebudu chtít, abyste se omluvil. Není vaší chybou, že jste uvěřil Brumbálovým protestům o respektování vašeho duševního soukromí.“

„Máte mou upřímnou omluvu,“ řekl Harry, tvář bez výrazu. Ta strnulá kontrola ho sama o sobě udávala, stejně jako pot na jeho čele, ale nemyslel si, že by z toho profesor Quirrell něco usoudil. Profesor Quirrell si bude jen myslet, že je nervózní z toho, že byl odhalen jako Zmijozelův dědic, namísto toho, že je nervózní, že by si profesor Quirrell mohl uvědomit, že úmyslně vyzradil Zmijozelovo tajemství... což už se mu nezdálo jako tak chytrý tah.

„Takže, pane Pottere. Pokročil jste nějak při hledání Tajemné komnaty?“

Ne, pomyslel si Harry. Ale abyste udrželi hodnověrnost popření, museli jste se občas vyhýbat i otázkám, u kterých

jste neměli, co skrývat... „Se vší úctou, profesore Quirrelle, kdybych nějaký pokrok učinil, není mi tak *docela* jasné, proč bych vám o tom měl říkat.“

Profesor Quirrell znovu usrkl ze své sklenice. „Dobrá tedy, pane Pottere, řeknu vám, co vím, a co se domnívám. Za prvé, věřím, že Tajemná komnata je skutečná, stejně jako Zmijozelovo monstrum. Smrt slečny Myrtlové byla odhalena až mnoho hodin po jejím skonu, přestože ochrany měly ředitele informovat ihned. Tudíž byla vražda spáchána buď ředitelem Dippetem, což je nepravděpodobné, nebo bytostí, kterou Zmijozel vpletl do svých ochran na vyšší úrovni, než jakou disponoval ředitel. Za druhé, mám podezření, že navzdory oblíbené legendě není účelem Zmijozelova monstra zbavit Bradavice mudlorozených. Pokud Zmijozelovo monstrum není dostatečně mocné, aby bylo schopné porazit i bradavického ředitele a všechny profesory, nemůže zvítězit silou. Několik utajených vražd by mělo za následek zavření školy, jako se tomu téměř stalo roku 1943, nebo umístění nových ochran. Takže proč Zmijozelovo monstrum, pane Pottere? Jakému pravému účelu slouží?“

„Ah...“ Harry sklonil pohled ke své skleničce, snažil se přemýšlet. „Aby zabilo kohokoli, kdo se dostane do té

komnaty a nemá tam co dělat –“

„Monstrum natolik silné, aby porazilo tým kouzelníků, který se dostal za nejlepší ochrany, kterými Zmijozel mohl svou komnatu vybavit? Nepravděpodobné.“

Harry se teď cítil trochu pod tlakem. „No, říká se tomu Tajemná komnata, takže možná to monstrum má tajemství, nebo je tajemstvím?“ Když už byli u toho, co mělo být tak tajemného na Tajemné komnatě? Harry to téma ještě pořádně neprobádal, zčásti proto, že získal dojem, že nikdo nic neví –

Profesor Quirrell se usmíval. „Proč to tajemství jednoduše nezapsat?“

„Ahhh...“ řekl Harry. „Protože pokud to monstrum mluví hadí řečí, zajistí se tak, že jen Zmijozelův pravý dědic to tajemství uslyší?“

„Je dostatečně snadné nastavit ochrany v Tajemné komnatě, aby promluvily hadí řečí. Proč si dávat práci se stvořením monstra? Nemůže být snadné stvořit něco, co žije celá staletí. No tak, pane Pottere, mělo by to být očividné; jaká tajemství mohou být sdělena jen jednou živou bytostí druhé, ale nikdy ne zapsána?“

V tu chvíli to Harry pochopil, a srdce se mu návaem adrenalinu prudce rozbušilo, dech se mu zrychlil. „Oh.“

Salazar Zmijozel byl opravdu velmi mazaný. Dost mazaný na to, aby našel cestu, jak obejít Merlinův interdikt.

Mocná magie nemohla být šířena skrze knihy nebo duchy, ale pokud byste dokázali stvořit dlouhověké a dostatečně rozumné stvoření s dostatečně dobrou pamětí –

„Připadá mi velmi pravděpodobné,“ řekl profesor Quirrell, „že Ten-jenž-nesmí-být-jmenován začal nabírat svou moc s tajemstvími získanými od Zmijozelova monstra. Ony Zmijozelovy ztracené vědomosti jsou zdrojem neobyčejně mocné magie Vy-víte-koho. Odtud pramení můj zájem o Tajemnou komnatu a případ pana Hagrida.“

„*Chápu*,“ řekl Harry. A pokud by *on sám* mohl najít Zmijozelovu Tajemnou komnatu... pak by všechny ztracené vědomosti, které lord Voldemort získal, patřily i *jemu*.

Ano. *Přesně* takhle ten příběh měl pokračovat.

Přidejte k tomu Harryho mimořádnou inteligenci, trochu původního magického výzkumu a pár mudlovských raket, a výsledný boj bude naprosto jednostranný, což přesně Harry chtěl.

Harry se teď usmíval, a šlo o velmi zlý úsměv. *Nová priorita: Najít v Bradavicích všechno, co alespoň vzdáleně připomíná hada, a zkusit na to mluvit. Začít se vším, co už zkoušel, jen tentokrát použít hadí řeč namísto angličtiny – přimět Draca, aby ho pustil do Zmijozelských místností –*

„Netěšte se příliš, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. Jeho tvář teď byla bez výrazu. „Musíte přemýšlet dál. Jaká byla poslední slova Pána zla ke Zmijozelskému monstru?“

„Cože?“ řekl Harry. „Jak by to kdo z nás mohl vědět?“

„Představte si tu scénu, pane Pottere. Nechte vaši představivost doplnit detaily. Zmijozelovo monstrum – pravděpodobně nějaký velký had, aby s ním byl schopen mluvit jen hadí jazyk – sdělilo všechny své vědomosti Tomu-jenž-nesmí-být-jmenován. Předá mu Salazarovo konečné požehnání a varuje ho, že Tajemná komnata musí zůstat uzavřená, dokud se neobjeví další Salazarův potomek dostatečně mazaný, aby ji otevřel. A ten, který se stane temným pánem, přikývne a řekne mu –“

„Avada Kedavra,“ řekl Harry, náhle mu byl špatně od žaludku.

„Dvanácté pravidlo,“ řekl profesor Quirrell tiše. „Nikdy nenechávejte zdroj své síly tam, kde ho může někdo jiný najít.“

Harryho pohled klesl na ubrus, který se zbarvil do truchlivého vzoru černých květin a stínů. Nějak mu to připadalo... příliš smutné, než aby si to chtěl představit, Zmijozelův velký had chtěl jen lordu Voldemortovi pomoci, a lord Voldemort jednoduše... bylo na tom něco nesnesitelně žalostného, jaký druh člověka by něco takového udělal bytosti, která mu nenabídla nic než přátelství... „Myslíte si, že Pán zla by –“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell prostě. „Ten-jenž-nesmí-být-jmenován za sebou nechal značné množství mrtvol, pane Pottere; pochybuji, že by si tuto odpustil. Pokud tam byly nějaké artefakty, které mohly být přesunuty, Pán zla by je s sebou rovněž vzal. V Tajemné komnatě stále může být něco, co stojí za vidění, a tím, že to najdete, se prokážete pravým Zmijozelovým dědicem. Ale nedělejte si příliš velké naděje. Mám podezření, že všechno, co najdete, budou pozůstatky Zmijozelova monstra v tichosti spočívajícího ve svém hrobě.“

Chvíli seděli v tichosti.

„Mohu se mýlit,“ řekl profesor Quirrell. „Nakonec, je to jen odhad. Ale přál jsem si vás varovat, pane Pottere, abyste nebyl příliš vážně zklamán.“

Harry krátce přikývl.

„Jeden by až mohl litovat vašeho dětského vítězství,“ řekl profesor Quirrell. Jeho úsměv se pokrřivil. „Pokud by Vy-víte-kdo žil, mohl byste ho přesvědčit, aby vás část těch znalostí, které měly být vaším dědictvím, naučil, od jednoho Zmijozelova dědice k druhému.“ Onen úsměv se pokrřivil ještě víc, jako by se vysmíval té očividné nepravděpodobnosti, dokonce i s ohledem na premisu.

Osobní poznámka, pomyslel si Harry s lehkým chladem a stopou vzteku, *nezapomenout extrahovat své dědictví z mysli Pána zla, tím či oním způsobem.*

Nastalo další ticho. Profesor Quirrell hleděl na Harryho, jako by očekával, že se ho na něco zeptá.

„No,“ řekl Harry, „když už u toho jsme, mohl bych se zeptat, jak si myslíte, že celá tahle záležitost s hadím jazykem vlastně –“

Ozvalo se zaťukání na dveře. Profesor Quirrell varovně pozvedl prst, pak dveře mávnutím otevřel. Vstoupila servírka a nesla obrovský ták s jejich jídly jako by nic nevážil (což pravděpodobně také byl ten případ). Profesorovi Quirrellovi dala mísu zelené polévky a sklenici jeho obvyklého Chianti; před Harryho postavila talíř s proužky masa namočenými v hustě působící omáčce, plus sklenici jeho obvyklé melasové limonády. Potom se

uklonila – zvládla, aby to vypadalo jako upřímný respekt namísto zběžného rozloučení – a odešla.

Když byla pryč, profesor Quirrell znovu pozvedl prst na znamení ticha, a vytáhl hůlku.

Potom provedl jistou sérii inkantací, kterou Harry poznal a která ho donutila, aby se prudce nadechl. Byla to série a pořadí, které používal pan Bester, plná řada dvaceti sedmi kouzel, které bylo třeba seslat, než jste se začali bavit o něčem skutečně velmi důležitém.

Pokud se rozhovor o Tajemné komnatě *nepočítal* jako důležitý –

Když profesor Quirrell skončil – seslal *třicet* kouzel, tři z nich Harry předtím neslyšel – učitel obrany řekl, „Teď na nějakou chvíli nebudeme rušeni. Dokážete udržet tajemství, pane Pottere?“

Harry přikývl.

„Vážné tajemství, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. Jeho oči byly soustředěné, jeho tvář vážná. „Takové, které by mne potenciálně mohlo poslat do Azkabanu. Zamyslete se, než odpovíte.“

Na chvílku Harry netušil, proč by ta otázka měla být těžká, když uvážil svou rostoucí sbírku tajemství. Pak –

Pokud by tohle tajemství profesora Quirrella mohlo poslat do Azkabanu, znamená to, že udělal něco nelegálního...

Harryho mozek provedl pár kalkulací. Ať už to bylo jakékoli tajemství, profesor Quirrell si nemyslel, že se jeho nelegální skutek nejal projeví v Harryho názoru na něj. Tím, že to tajemství *neuslyší*, nemůže nic získat. A pokud by odhalilo, že s profesorem Quirrellem je něco špatně, pak by Harrymu rozhodně prospělo o tom vědět, i pokud by slíbil, že to nikomu neřekne.

„Nikdy jsem neměl příliš úcty k autoritám,“ řekl Harry. „Legální a vládní autority v to počítaje. Zachovám vaše tajemství.“

Harry se nenamáhal ptát se, jestli ono odhalení stojí za nebezpečí, které by představovalo pro profesora Quirrella. Učitel obrany nebyl hloupý.

„Pak musím vyzkoušet, zda skutečně jste Zmijozelovým potomkem,“ řekl profesor Quirrell a zvedl se ze židle. Harry, pobídnut spíše reflexem a instinktem než obezřetností, se rovněž postavil.

Rozmazaná skvrna, posun, náhlý pohyb.

Harry v polovině přerušil vyděšený úskok zpět, musel zamávat rukama, aby neupadl, krev mu zaplavil náhlý příval adrenalinu.

Na druhém konci místnosti se svíjel metr vysoký had, jasně zelený s komplikovanými bílými a modrými vzory. Harry toho o hadech nevěděl dost na to, aby ho rozpoznal,

ale věděl, že ‚jasně zabarvený‘ obvykle znamená ‚jedovatý‘.

Onen neustálý pocit zkázy kupodivu zeslábl, když se bradavický učitel obrany proměnil v jedovatého hada.

Harry ztěžka polkl a řekl, „Zdravím – ah, hssss, ne, aha, *zdravím*.“

„*Takže*,“ zasyčel had. „*Ty mluvíš, já sslyšším. Já mluvím, ty sslyššíš?*“

„*Ano, sslyšším*,“ zasyčel Harry. „*Jsi zvěromág?*“

„*Očividně*,“ zasyčel had. „*Třicet ssedm pravidel, číslo třicet čtyři: sstaň sse zvěromágem. Vššichni rozumní lidé to dělají, pokud mohou. Tudíž je to velmi vzácné*.“ Hadovy oči byly rovné plochy usazené v temných důlcích s ostrými černými zorničkami na tmavě šedých polích. „*Tohle je nejbezpečnější způssob, jak mluvit. Chápešš? Nikdo jiný nám nerozumí*.“

„*Ani pokud jssou hadími zvěromágy?*“

„*Ne, pokud ssi to Zmijozelův dědic nepřeje*.“ Had vydal sérii krátkým zasyknutí, které Harryho mozek přeložil jako sarkastický smích. „*Zmijozel není hloupý. Hadí zvěromág není to ssamé jako hadí jazyk. To by byla velká chyba v plánu*.“

No, to rozhodně nahrávalo tomu, že mluvení s hady je osobní magie, ne, že jsou hadi rozumné bytosti s jazykem,

který je možné se naučit –

„*Nejssem regisťrován,*“ zasyčel had. Temné hlubiny jeho očí zíraly na Harryho. „*Zvěromág mussí být regisťrován. Tresť je dvouleté vězení. Udržíšš mé tajemsťví, chlapče?*“

„*Ano,*“ zasyčel Harry. „*Nikdy bych neporuššil sľlib.*“

Zdalo se, že had ztuhl, jako by v šoku, a pak se opět začal vlnit. „*Přijdeme ssem za sľedm dnů. Přinesss pláššť se kterým projdešš neviděn, přinesss otáčecí hodiny kterými projdešš časem –*“

„*Ty to víšš?*“ zasyčel Harry v šoku. „*Jak –*“

Znovu ona série krátkých zasyknutí, která se překládala jako sarkastický smích. „*Do mé první třídy jssi přišel, ačkoliv jssi zároveň byl v jiných, ssrazil jssi nepřítelē koláčem, dvě koule paměťi –*“

„*Zapomeň na to,*“ zasyčel Harry. „*Hloupá otázka, zapomněľ jssem, že jssi chytrý.*“

„*Na to je hloupé zapomenout,*“ řekl had, ale to zasyčení neznělo uraženě.

„*Otáčecí hodiny jsou omezené,*“ řekl Harry. „*Nemohu je použít před devátou hodinou.*“

Had škubl hlavou, hadí přikývnutí. „*Mnoho omezení. Zamčeny jen na tvé použití, nemohou být ukradeny. Nemohou přeněsť jiné lidi. Ale had ve vácťku, myslím, půjde. Myslím, že je možné udržet otáčecí hodiny nehybné uvnitř*“

sschránky, bez narušení ochran, zatímco ty kolem otočíš sschránku. Otesstujeme za ssedm dní. Dále o tom nebudeme mluvit. Nikomu neřekneš nic. Neprojevíš žádné známky očekávání, žádné. Rozumíšš?“

Harry přikývl.

„Odpověz nahlasss.“

„Ano.“

„Udělášš, jak jssem řekl?“

„Ano. Ale,“ Harry vydal roztřesené zasípání, které jeho mysl do hadího jazyka přeložila jako váhavé ‚Ahhh‘, „Nesslibuji, že to udělám, ať je to cokoli, neřekl jssi –“

Had se zachvěl, což Harryho mysl přeložila jako přísný pohled. „Ssamozřejmě, že ne. Podrobnossti probereme na dalším ssetkání.“

Rozmazaná skvrna a zvrácený pohyb, a profesor Quirrell opět stál na místě. Na chvíli se zdálo, že se učitel obrany kolébá, stejně jako se kolébal had, a jeho oči byly chladné a ploché; pak se jeho ramena narovнала a opět byl člověkem.

Aura zkázy se vrátila.

Profesorova židle se přisunula zpět a on se posadil. „Není důvod, proč by se tohle mělo vyhodit,“ řekl profesor Quirrell, když zvedl lžící, „i když momentálně bych dal

přednost živé myši. Chápejte, jeden nikdy nedokáže naprosto oddělit mysl od těla, které nosí...“

Harry se pomalu posadil a začal jíst.

„Takže Salazarův rod přece jen neskončil s Vy-víte-kým,“ řekl profesor Quirrell po chvíli. „Zdá se, že mezi naším skvělým studentstvem se už začaly šířit zprávy, že jste Temný; zajímalo by mne, co by si mysleli, kdyby to věděli.“

„Nebo kdyby věděli, že jsem zničil mozkomora,“ řekl Harry a pokrčil rameny. „Myslím, že všechen ten poprask utichne, až příště udělám něco zajímavého. Hermiona ale má problémy, zajímalo by mě, jestli byste pro ni neměl nějakou radu.“

Učitel obrany v tichosti polkl několik lžic polévky, a když znovu promluvil, jeho hlas byl podivně jednotvárný. „Opravdu vám na té dívce záleží.“

„Ano,“ řekl Harry tiše.

„Předpokládám, že to proto vás dokázala vyvést z Mozkomorova vlivu?“

„Více méně,“ řekl Harry. To prohlášení bylo jistým způsobem pravdivé, jen ne přesné; nebylo to tak, že by jeho vysáté já něco cítilo; bylo zmatené.

„Když jsem já byl mladý, žádné podobné přátele jsem neměl.“ Stále ten samý, emocí prostý hlas. „Zajímalo by mne, co by se z vás stalo, kdybyste byl sám?“

Harry se otrásl, než se stačil zarazit.

„Musíte jí být velmi vděčný.“

Harry jen přikývl. Ne tak docela přesné, ale pravdivé.

„Tady je tedy něco, co bych ve vašem věku udělal, kdybych měl pro koho –“

50. Sebestřednost – Padmin duch

Padma Patilová dojedla večeři o něco později, kolem půl osmé, a teď rychle šla z Velké síně do havraspárských prostor a studoven. Drbání byla zábava a ničení reputace Grangerové ještě větší, ale mohlo vás to odvést od studia. Odložila sepsání šestipalcové eseje o *lomillialorovém* dřevu, kterou musela odevzdat zítra ráno na bylinkářství, a kterou musela dokončit dnes večer.

Ten šepot se ozval zrovna když procházela dlouhou, zakroucenou a úzkou kamennou chodbou, a zněl jako by přicházel rovnou zpoza jejích zad.

„*Padmo Patilová...*“

Rychlostí blesku se otočila, hůlka už jí z kapsy hábitu vletěla do ruky; pokud si Harry Potter myslel, že zrovna k ní se může připlížit a takhle snadno ji vystrašit –

Nikdo tam nebyl.

Padma se okamžitě otočila a pohlédla opačným směrem, jestli to nebylo kouzlo *Ventriloquism* –

Ani tam nikdo nebyl.

Ale to šepotavé povzdechnutí se ozvalo znovu, tiché a nebezpečné, s lehce syčivým podtónem.

„*Padmo Patilová, zmijozelská dívko...*“

„Harry Pottere, zmijozelský chlapče,“ řekla nahlas.

S Potterem a jeho Legií Chaosu bojovala už tucetkrát, věděla, že tohle je dílo Harryho Pottera...

...dokonce i přesto, že *Ventriloquism* mohlo působit jen na dohled, a v klikatící se chodbě mohla dohlédnout jen na nejbližší zákruty vpřed i vzad, a nikdo tam nebyl...

...na tom nezáleželo. Zнала svého nepřítele.

Zaslechla šepotavé uchechtnutí, nyní zpoza ní. Otočila se, namířila hůlkou směrem k šepotu a zakřičela „*Luminos!*“

Záblesk červeného světla narazil do zdi, která se na okamžik rudě zaleskla.

Nečekala, že to doopravdy zabere. Harry Potter nemohl být neviditelný, ne doopravdy neviditelný, to byla magie, kterou nedokázala ani většina *dospělých*, a ona nikdy nevěřila devíti desetinám z toho, co se o něm povídalo.

Ten šepotavý hlas se znovu zasmál, tentokrát zase z druhé strany.

„Harry Potter stojí nad propastí,“ zašeptal ten hlas, teď se ozýval velmi blízko jejího ucha, „ztrácí rovnováhu, ale ty, Zmijozelko, už padáš...“

„U mého jména klobouk, Zmijozel‘ neohlásil, Pottere!“ ustoupila ke stěně, aby si nemusela hlídat záda, a zvedla hůlku do útočné pozice.

Znovu ten tichý smích. „Harry Potter je právě teď v havraspárské společenské místnosti, pomáhá Kevinu Entwhistlovi a Michealu Cornerovi zapamatovat si recepty do lektvarů. Ale na tom nezáleží. Jsem tu, abych tě varoval, Padmo Patilová, a pokud se rozhodneš si toho nevšímat, je to tvoje věc.“

„Fajn,“ řekla chladně. „Jen do toho, varuj mě, Pottere, nebojím se tě.“

„Zmijozel kdysi býval úctyhodnou kolejí,“ řekl šepot, který teď zněl smutněji. „Zmijozel kdysi býval kolejí, kterou by sis zvolila s pýchou, Padmo Patilová. Ale něco se zvrtilo, něco se pokazilo; víš, co se se zmijozelskou kolejí stalo, Padmo Patilová?“

„Ne, a ani mě to nezajímá!“

„Mělo by tě to zajímat,“ řekl šepot, který teď jako by zněl těsně za její hlavou, kterou měla téměř přitisknutou ke zdi. „Protože stále jsi dívkou, které Moudrý klobouk tu možnost nabídl. Myslíš si, že jen díky tomu, že sis zvolila Havraspár, nejsi Pansy Parkinsonová, a nikdy se jí nestaneš, bez ohledu na to, jak se budeš chovat?“

Navzdory všemu se jí teď od páteře začalo šířit šimrání strachu a přebíhalo jí po kůži. Také slyšela ty historky o tom, že Harry Potter je potajmu nitrozpytcem. Ale přesto dál stála velmi vzpřímeně a do svého hlasu vložila tolik

kousavosti, kolik jen dokázala: „Zmijozelové se kvůli moci obrátili k temnotě, zrovna jako ty, Pottere. A to *já* neudělám. Nikdy.“

„Ale rozšiřovat zlomyslné pomluvy o nevinné dívce klidně budeš,“ zašeptal ten hlas, „a to i přesto, že ti to nepomůže v dosažení ničeho z toho, co chceš, a bez uvážení skutečnosti, že má mocné spojence, kterých by se to mohlo dotknout. To není hrdý Zmijozel ze starých časů, Padmo Patilová, to není Zmijozelova pýcha, to je prohnilý Zmijozel, Padma Parkinsonová, ne Padma Malfoyová...“

Začínala být vystrašenější než kdy předtím v životě byla, a začínalo jí docházet, že by to klidně *doopravdy* mohl být duch. Nikdy neslyšela o tom, že by se duchové mohli podobným způsobem skrývat, ale možná to jen obvykle nedělali – nemluvě o tom, že většinou duchové nebyli takhle *děsiví*, konec konců, byli to jen mrtví lidé – „Ale *kdo* jsi? Krvavý baron?“

„Když byl Harry Potter urážen a bit,“ zašeptal hlas, „přikázal svým spojencům, aby se zdrželi pomsty; pamatuješ si to, Padmo Patilová? Protože Harry Potter stojí na scestí, ale ještě není ztracen; bojuje, ví, že je v nebezpečí. Ale Hermiona Grangerová své spojence o nic takového nepožádala. Harry Potter teď má na tebe vztek,

Padmo Patilová, větší než by měl jen kvůli svým zájmům... a i *on* má své spojence.“

Projelo jí zamrazení, věděla, že to bylo vidět, a nesnášela se za to.

„Oh, žádný důvod k obavám,“ vydechl hlas. „Neublížím ti. Chápej, Padmo Patilová, Hermiona Grangerová skutečně je nevinná. *Ona* nestojí na rozcestí, ona nepadá. Nepožádala své spojence, aby ti neublížovali, protože taková myšlenka ji ani nenapadla. Harry Potter ví velmi dobře, že pokud by ti ublížil nebo pokud by způsobil, že bys přišla k úhoně ve jménu Hermiony Grangerové, ta už by s ním znovu nepromluvila, dokud by Slunce nevyhořelo a poslední hvězda na noční obloze nezhasla.“ Hlas teď byl velmi smutný. „Ona je skutečně dobrý člověk, někdo, kým si já mohu tak leda přát se stát...“

„Grangerová ani nedokáže seslat patrona!“ řekla Padma. „Pokud by opravdu byla tak správnácká, jak předstírá –“

„Dokážeš *ty* seslat patrona, Padmo Patilová? Ani ses neodvážila to zkusit, jak ses bála výsledku.“

„To není *pravda!* Prostě jsem jen neměla čas!“

Šepot pokračoval. „Ale Hermiona Grangerová se o to pokusila, otevřeně a před svými přáteli, a když její magie selhala, byla překvapená a zklamaná. Protože k patronovu zaklínadlu se vážou tajemství, která kdy znalo sotva pár

lidí, a v současnosti je možná nezná nikdo kromě mě.“ Tiché, šepotavé uchechtnutí. „Řekněme jen, že se nejedná o žádnou poskvrnu na povaze, která by světlu v ní bránila se projevit. Hermiona Grangerová nedokáže seslat patronovo zaklínadlo ze stejného samého důvodu, z jakého to nikdy nedokázal ani Godric Nebelvír, který přitom vztyčil tyto síně.“

Chodba se *skutečně* ochladila, tím si teď byla jistá, jako by někdo použil ochlazovací zaklínadlo.

„A Harry Potter není jediným spojencem Hermiony Grangerové.“ V šepotu teď zazněl suchý, pobavený podtón, který jí náhle a děsivě připomněl profesora Quirrella.

„Domnívám se, že Filius Kratiknot a Minerva McGonagallová ji rovněž chovají v oblibě. Napadlo tě, že pokud by se ti dva dozvěděli, co Hermioně Grangerové způsobuješ, mohli by tebe mít v oblibě méně? Možná by nezasáhli přímo, ale mohli by být méně nakloněni ti udílet školní body, méně se snažit přihrávat tvým směrem příležitosti –“

„Potter na mě *žaloval*?“

Přízračný smích, suché ha-ha-ha. „Myslíš, že ti dva jsou hloupí, hluší a slepí?“ Smutněji, „Myslíš, že Hermiona Grangerová jim není drahá, že si nevšimnou, že se trápí?“

Stejně jako kdysi mohli mít rádi tebe, svou bystrou Padmu Patilovou, ale ty to zahazuješ...”

Padmě vyschlo hrdlo. Na tohle nepomyslela, ani v nejmenším.

„Zajímalo by mě, kolika lidem nakonec sejde na tobě, Padmo Patilová, na téhle cestě, kterou se ubíráš. Stojí to za to? Jen aby ses ještě víc vzdálila od své sestry? Být stínem Parvatina světla? Tvým nejhlubším strachem vždy bylo, že se budete doplňovat, že se *opět* budete doplňovat, ale stojí za to zranit nevinnou dívku, jenom aby ses od ní ještě víc odlišila? Musíš být to *zlé* dvojče, Padmo Patilová, nemůžeš si najít jiný cíl?“

Srdce jí prudce bušilo v hrudi. O tomhle nikdy, nikdy s *nikým* nemluvila –

„Vždycky mě zajímalo, proč studenti trápí jeden druhého,“ povzdechl si hlas. „Jak si děti komplikují život, jak vlastníma rukama mění své školy na vězení. Proč si lidé dělají život tak nepříjemný? Můžu ti dát část odpovědi, Padmo Patilová. Je to proto, že se nezastavují a nezamýšlí se, než někomu ublíží, pokud si nepředstaví, že i jim by mohlo být ublíženo, že i oni by mohli trpět díky svým činům. Ale trpět budeš, Padmo Patilová, ach ano, budeš trpět, pokud ze své cesty nesejdeš. Budeš trpět stejnou bolestí osamělosti, stejnou bolestí strachu a

nedůvěry, jakou teď přenášíš na Hermionu Grangerovou. Jen ve tvém případě bude zasloužená.“

Hůlka se jí třásla v ruce.

„Nezvolila sis stranu tím, že jsi se rozhodla jít do Havraspáru, děvče. Svou stranu si volíš tím, jak žiješ svůj život, tím, jak se chováš k jiným lidem a k sobě. Budeš na jiné životy vrhat světlo nebo temnotu? V tom je volba mezi dobrem a zlem, ne v tom, co zahlásí Moudrý klobouk. A to, co je na tom tak těžké, Padmo Patilová, není jen zvolit dobro, těžké na tom je dokázat rozlišit, co je co, a přiznat si, když ses vydala špatnou cestou.“

Nastalo ticho. Nějakou dobu pokračovalo, a Padma si uvědomila, že byla propuštěna.

Téměř upustila svoji hůlku, když se ji snažila strčit zpátky do kapsy. Málem upadla, když ukročila od zdi a otočila se k odchodu –

„Já sám jsem mezi světlem a temnotou nevolil vždycky správně,“ řekl ten šepot, jasně a nahlas přímo do jejího ucha. „Nepovažuj tuto mou moudrost za finální verdikt, děvče, neboj se ji zpochybnit, protože i když jsem se snažil, občas jsem selhal, ach ano, selhal jsem. Ale ty ubližuješ někomu skutečně nevinnému, a přitom tím ani nedosáhneš žádných svých ambicí, ani to není součást nějakého promyšleného plánu. Šíříš bolest jen pro

potěšení, které ti to přináší. Nerozpoznal jsem vždy správně světlo a temnotu, ale *toto* je beze všech pochyb zlo. Ubližuješ nevinné dívce a unikáš následkům jen proto, že je příliš laskavá, než aby svým spojencům dovolila podniknout proti tobě kroky. Nemůžu tě kvůli tomu zranit, tak jen věz, že tomu nebudu přihlížet. Jsi nehodná Zmijozelu; běž si dělat svůj domácí úkol, Havraspárko!“

Poslední slova zněla jako hlasité zasyčení, téměř jako hadí, a Padma utekla, proběhla chodbami, jako by ji hnali smrtipláští, běžela bez ohledu na pravidla o běhání po chodbách, nezastavila se ani když minula několik studentů, kteří na ni překvapeně hleděli, srdce jí zběsile bušilo jak běžela celou cestu až k havraspárským místnostem, kde se jí dveře zeptaly „Proč slunce svítí ve dne a ne v noci?“ a teprve na třetí pokus ze sebe zvládla dostat srozumitelnou odpověď, dveře se otevřely a ona spatřila –

– pár chlapců a dívek, některé mladé, některé starší, všechny s očima vytřeštěnými na ni, a v jednom koutě pětihranného stolu Harryho Pottera, Michaela Cornera a Kevina Entwhistla, jak vzhledli od svých učebnic.

„U Merlina!“ vykřikla Penelopa Clearwaterová a zvedla se z pohovky. „Co se ti stalo, Padmo?“

„Sly– slyšela jsem – ducha –“ začala koktat.

„Nebyl to náhodou Krvavý baron?“ zeptala se Clearwaterová. Vytáhla hůlku a o vteřinu později držela šálek, který se po následném *Aguamenti* naplnil vodou.

„Tady, napij se, posaď se –“

Padma už byla v polovině cesty k pětihrannému stolu. Pohlédla na Harryho Pottera, který na ni rovněž upíral pohled, klidný a vážný a trochu smutný.

„Ty za to můžeš!“ řekla Padma. „Jak – jak se opovažuješ!“

V havraspárské společenské místnosti náhle nastalo ticho.

Harry na ni jen hleděl.

A řekl, „Mohl bych ti s něčím pomoci?“

„Nepopírej to,“ řekla Padma a hlas se ji třásl, „poslal jsi na mě ducha, *řekl* –“

„Myslím to vážně,“ řekl Harry. „Mohl bych ti s něčím pomoci? Donést ti nějaké jídlo, nebo limonádu, nebo ti pomoci s domácím úkolem, nebo něco takového?“

Všichni na ně zírali.

„Proč?“ řekla Padma. Nenapadalo jí, co jiného říct, nerozuměla tomu.

„Protože někteří z nás stojí nad propastí,“ řekl Harry. „A rozdíl je v tom, co děláme pro ostatní. Prosím Padmo, dovolíš mi ti s něčím pomoci?“

Vytřeštila na něj oči, a v ten moment pochopila, že on taky dostal své varování, stejné jako ona.

„No...“ řekla. „Musím napsat šest palců o *lomilialorském* –“

„Jen si doběhnu do ložnice pro věci na bylinkářství,“ řekl Harry. Zvedl se od pětihranného stolu a podíval se na Entwhistla a Cornera. „Pardon, uvidíme se později.“

Nic neřekli, jen na něj, stejně jako všichni ostatní v místnosti, zírali, když začal stoupat do schodů.

A jen co došel na schody, dodal, „A nikdo ji nebude obtěžovat otázkami, pokud o tom sama nebude chtít mluvit, pochopili *všichni*?“

„Pochopili,“ řekla většina prváků a několik starších studentů. Pár jich znělo docela vystrašeně.

A mluvila s Harrym Potterem i o dalších věcech vedle lomillialorového dřeva – dokonce i o svém strachu z toho, že se s Parvati opět shodnou, o čemž nikdy předtím s nikým nemluvila, ale co Harryho přízračný spojenec už věděl. A Harry se natáhl do svého váčku, vytáhl pár zvláštních knih a s podmínkou naprosté mlčenlivosti jí je půjčil se slovy, že pokud těm knihám dokáže porozumět, změní to způsob jejího myšlení natolik, že už nikdy nebude taková jako Parvati...

V devět hodin, když Harry Potter řekl, že musí jít, byl esej hotový jen z poloviny.

A když se Harry cestou ven zarazil a pohlédl na ni a řekl, že *on* si myslí, že je Zmijozelu hodná, cítila se dobře celou minutu, než jí došlo, co právě bylo řečeno a kdo to řekl.

Když Padma toho rána sešla dolů k snídani, spatřila, že si ji Mandy všimla, a něco zašeptala dívce, která seděla u havraspárského stolu vedle ní.

Spatřila, že ta dívka vstala z lavice a vydala se k ní.

Minulou noc byla Padma ráda, že ta dívka spala v jiné ložnici; ale když se nad tím zamyslela, takhle to bylo horší, teď to musí udělat *přede všemi*.

Ale přestože se potila, věděla, že to udělat musí.

Dívka se přiblížila –

„Omlouvám se.“

„Cože?“ řekla Padma. To byla *její* věta.

„Omlouvám se,“ zopakovala Hermiona Grangerová.

Mluvila nahlas, aby ji všichni slyšeli. „Nechtěla... nechtěla jsem po Harrym, aby to udělal, a byla jsem na něj naštvaná, když jsem to zjistila, a donutila jsem ho přísahat, že to už nikdy *nikomu* znovu neudělá, a týden s ním nebudu mluvit... Je mi to vážně, *vážně* líto, slečno Patilová.“

Hermiona Grangerová působila ztuhle, její tvář byla ztuhlá, bylo na ni vidět, že se potí.

„Umm,“ řekla Padma. Její vlastní myšlenky teď byly docela roztráštěné...

Padma střelila pohledem k havraspárskému stolu, kde je jeden chlapec s rukama pevně sevřenými v klíně sledoval bedlivým pohledem.

Dříve:

„Řekla jsem ti, abys byl *milejší!*“ zaječela Hermiona.

Harry se začínal potit. Nikdy ještě nezažil, aby na něj Hermiona ječela, a v prázdné učebně se to rozléhalo dost hlasitě.

„Ale – ale já jsem *byl* milý!“ protestoval Harry.

„Prakticky jsem ji *napravil*, Padma se ubírala špatnou cestou, a já jsem ji od ní odvrátil! Celý její život teď pravděpodobně bude šťastnější! Krom toho, měla bys slyšet původní verzi toho, co profesor Quirrell navrhl, abych udělal –“ v kteréžto chvíli si Harry uvědomil, co říká, a o vteřinu později, než by bylo moudré, zavřel pusou.

Hermiona se chytila za své kaštanové vlasy, gesto, které u ní Harry ještě neviděl. „Co *on* ti řekl, abys udělal? *Zabil* ji?“

Učitel obrany navrhl, aby Harry zkusil identifikovat všechny vlivné studenty uvnitř i vně svého ročníku, a pokusil se získat kontrolu nad celou bradavickou drbací mašinérií. Poznamenal také, že to je ze všech stran podnětná a zábavná výzva pro každého pravého Zmijozela navštěvujícího Bradavice.

„Nic *takového*,“ řekl Harry rychle, „jen všeobecně poznamenal, že bych se měl pokusit získat vliv nad lidmi, kteří drby šíří, a já jsem se rozhodl, že *milejší* by bylo, prostě Padmu informovat přímo o smyslu toho, co dělá, a o možných následcích jejích činů, namísto abych jí vyhrožoval nebo něco *takového* –“

„*Tomuhle ty říkáš nikomu nevyhrožovat?*“ Hermioniny ruce teď tahaly za její vlastní vlasy.

„Um...“ řekl Harry. „Hádám, že se mohla cítit *trochu* ohroženě, ale Hermiono, lidé dělají to, co si myslí, že jim může projít, nezajímá je, jak to může ranit druhé, pokud to nezraní je, pokud si Padma bude myslet, že to, že o tobě bude šířit lži, nebude mít žádné následky, pak *samozřejmě*, že s tím prostě bude pokračovat –“

„A ty si myslíš, že to, co jsi udělal ty, žádné následky mít nebude?“

Harrymu se náhle udělalo nevolno od žaludku.

Hermiona měla ten nejrozzlobenější výraz, jaký na ní kdy viděl. „Co si myslíš, že si o tobě ostatní studenti budou myslet teď, Harry? Nebo o *mně*? Pokud se Harrymu nebude líbit, jak mluvíte o Hermioně, prostě na vás pošle duchy, to chceš, aby si mysleli?“

Harry otevřel pusu a žádná slova z ní nevyšly, tohle... tohle ho vlastně nenapadlo...

Hermiona se natáhla, aby sebrala knížky ze stolu, kam s nimi předtím praštila. „Týden s tebou nemluvím, a všem řeknu, že s tebou týden nemluvím, a řeknu jim *proč*, a *možná* to odčiní něco z toho, co jsi zrovna udělal. A po tom týdnu – po tom týdnu se nejspíš rozhodnu, co udělat –“

„*Hermiono!*“ Harryho hlas se zvedl k zoufalému výkřiku. „*Snažil jsem se pomoci!*“

Dívka se otočila u otevřených dveří a pohlédla na něj.

„Harry,“ řekla, a hlas se jí trochu třásl vztekem, „profesor Quirrell tě stahuje do temnoty, opravdu to dělá, myslím to vážně, Harry.“

„Tohle... to nebyl on, tohle nebylo to, co řekl, abych udělal, to jsem byl *já* –“

Hermionin hlas teď klesl téměř až k šepotu. „Jednou s ním půjdeš na oběd, a zpátky se vrátí tvá temná stránka, nebo se *možná* zpátky nevrátíš vůbec.“

„Slibuju ti,“ řekl Harry, „že se z oběda *vrátím*.“

Nepřemýšlel, než to řekl.

A Hermiona se prostě otočila a práskla za sebou dveřmi.

Dobry způsob, jak pokoušet zákony dramatické ironie, blbče, poznamenal Harryho vnitřní kritik. Teď v sobotu zemřeš, a tvoje poslední slova budou ,Je mi to líto, Hermiono', a ona bude navždycky litovat toho, že poslední věc, kterou udělala, bylo prásknutí dveřmi –

Ále, zmlkni.

Když se Padma u snídane posadila k Hermioně a řekla dostatečně nahlas, aby to slyšeli i ostatní, že jí ten duch řekl věci, které pro ni byly velmi důležité, a Harry Potter jednal správně, některé lidi to uklidnilo, a některé to vyděsilo ještě víc.

A v důsledku studenti o Hermioně říkali méně ošklivých věcí, alespoň prváci a alespoň na veřejnosti, kde by se to mohlo donést Harrymu Potterovi.

Když se profesor Kratiknot Harryho zeptal, jestli je zodpovědný za to, co se stalo Padmě, a Harry řekl, že ano, profesor Kratiknot mu řekl, že má dva dny školního trestu. I přesto, že to byl jen duch a Padmě se nic nestalo, něco takového není u havraspárského studenta přípustné chování. Harry přikývl a řekl, že chápe, proč to profesor musí udělat, a že nebude protestovat; ale s ohledem na to,

že to změnilo Padminy názory, opravdu si profesor Kratiknot myslí, neoficiálně, že udělal něco špatného? A profesor Kratiknot se zarazil, zdálo se, že se nad tím skutečně zamyslel, a pak Harrymu vážným pisklavým hlasem řekl, že se musí naučit, jak se studenty komunikovat normálním způsobem.

A Harry si pomyslel, že to je rada, kterou by mu profesor Quirrell nikdy nedal.

Napadlo ho, že kdyby to udělal způsobem profesora Quirrella, normálním *zmijozelským* způsobem, pomocí techniky cukru a biče by Padmu a ostatní šířitele drbů přivedl pod svou jasnou kontrolu, pak by o tom Padma nepromluvila a Hermiona by to nikdy nezjistila...

...v kterémžto případě by Padma nebyla napravená, pravděpodobně by zůstala na špatné cestě a sama by tím nakonec trpěla. Ne snad, že by snad Harry Padmě vrácený v čase, neviditelný a za použití kouzla *Ventriloquism*, jakkoli lhal.

Stále si nebyl jistý, zda udělal tu správnou věc – nebo správnou věc vůbec – a Hermiona se neuvolila s ním znovu mluvit, i když s Padmou mluvila dost. Studování o samotě Harryho bolelo víc než očekával; jako by jeho mozek už začínal zapomínat své dlouho zdokonalované umění být sám.

Zdalo se, že dny do sobotního oběda s profesorem Quirrellem ubývají velmi, velmi pomalu.

51. Stanfordský vězeňský experiment, část 1. – Mise

Sobota.

Harry měl problém v pátek večer usnout, což čekal, že by se mohlo stát, a tak se rozhodl podniknout chytré předběžné opatření: koupit si uspávací lektvar; aby zamezil tomu, že by to vypadalo jako známka nervozity, rozhodl se koupit si ho od Freda a George o několik měsíců dřív. (*Bud' připraven, to je mladého skauta heslo...*)

Tudíž byl Harry plně odpočatý a jeho váček obsahoval skoro všechno, co by myslitelně mohl potřebovat. Popravdě dokonce narazil na obsahový limit váčku; a s myšlenkou na to, že bude muset přenést velkého hada a kdo ví co dalšího, odstranil několik větších předmětů, například autobaterii. Touto dobou už předmět velikosti autobaterie dokázal přeměnit do čtyř minut, takže až taková ztráta to nebyla.

Harry si *nechal* nouzové světlice a autogenovou svářečku a tlakovou láhev s palivem, protože věci ke spálení by přeměnit nemohl.

(*Bud' připraven, vždy a každým dnem...*)

Maryino sídlo.

Když servírka přijala jejich objednávku a s úklonou opustila místnost, profesor Quirrell zakouznil čtyři kouzla,

a pak spolu diskutovali o nedůležitých věcech, o profesorově spletité teorii, že kletba Pána zla, uvalená na pozici učitele obrany, vedla k úpadku duelového umění, a jak se to promítlo na společenských zvycích v kouzelnické Británii. Harry poslouchal a přikyvoval a říkal inteligentní věci, a mezitím se snažil kontrolovat bušení svého srdce.

Pak se servírka vrátila s jejich jídlem a tentokrát, minutu potom, co odešla, profesor Quirrell mávl ke dveřím, které se zavřely a zamkly, a začal odříkávat dvacet tři bezpečnostních zaklínadel; jedno ze sekvence pana Bestera tentokrát chybělo, což Harryho trochu zmátlo.

Profesor Quirrell dokončil svá kouzla –

– postavil se ze židle –

– proměnil se do zeleného hada s modrými a bílými pruhy –

– a zasyčel, „*Hladový, chlapče? Rychle ssněz svou porci, budeme potřebovat jak sílu, tak čas.*“

Harrymu se trochu rozšířily oči, ale zasyčel, „*Dobře jsem se nassnídal,*“ a pak do sebe rychle začal ládovat porci nudlí.

Had ho chvílku pozoroval svýma plochýma očima, a pak zasyčel, „*Nepřeji ssi vyssvětlovat tady. Raději bych nejprve byl jinde. Potřebujeme odejít nezpozorováni, bez známek toho, že jssme opusstili mísstnosst.*“

„Aby nás nikdo nemohl vysledovat,“ zasyčel Harry.

„Ano. Věříš mi natolik, chlapče? Zamysli sse, než odpovíš. Budu na tebe mít důležitou žádost, vyžaduje důvěru; pokud přessto řekneš ne, řekni tak teď.“

Harry sklonil pohled od hadových plochých očí na své omáčkou pokryté nudle, a snědl další sousto, a pak další, a u toho přemýšlel.

Učitel obrany... byl rozporuplnou postavou, řečeno mírně; Harry si myslel, že některé jeho cíle odhalil, ale ostatní mu zůstávaly skryty.

Ale profesor Quirrell srazil dvě stě dívek, aby zarazil ty, které k sobě přitahovaly Harryho. Profesor Quirrell vydedukoval, že jej mozkomor vysává skrze jeho hůlku. Profesor Quirrell Harrymu zachránil život dvakrát v rozmezí čtrnácti dnů.

Což jen mohlo znamenat, že si jej učitel obrany šetří *na později*, že má postranní motivy. Ano, Harry si byl *jistý*, že profesor má postranní motivy. Nedělal to jen z rozmaru. Ale profesor Quirrell také dohlédl na to, aby se Harry naučil nitroobranu, aby se naučil, jak prohrávat... pokud ho chtěl nějak využít, potřeboval ho k tomu silného, ne slabého. Být využit přáteli znamenalo, že budou chtít, abyste díky tomu byli silnější, ne slabší.

A pokud okolo profesora občas byla chladná atmosféra, v jeho hlase kousavost nebo v jeho pohledu prázdnota, byl Harry jediný, komu to profesor Quirrell dovolil spatřit.

Harry nevěděl, jak přesně popsat ten pocit spřízněnosti, který cítil k učiteli obrany, mohl jen říci, že profesor byl jediným jasně myslícím člověkem, kterého v kouzelnickém světě potkal. Všichni ostatní se dříve nebo později dají do hraní famfrpálu, přestanou ukládat své stroje času do ochranných pouzder, nebo si začnou myslet, že smrt je jejich nejlepší kamarád. Nezáleželo na tom, jak dobré byly jejich úmysly. Dříve či později, obvykle dříve, předvedli, že něco hluboko uvnitř jejich mozku je zmatené. Všichni kromě profesora Quirrella. Bylo to pouto, které přesahovalo všechny dluhy, dokonce i osobní oblibu, oni dva stáli v kouzelnickém světě osamocení. A pokud se učitel obrany občas zdál trochu děsivý nebo trochu temný, no, podobné věci lidé říkali i o Harrym.

„*Věřím ti,*“ zasyčel Harry.

A had začal vysvětlovat první krok plánu.

Harry spolkl poslední lžičku nudlí. Profesor Quirrell vedle něj, opět v lidské formě, poklidně jedl svou polévku, jako by se nedělo nic zvláštního.

Pak Harry polkl, v tu samou chvíli vstal ze židle a už v ten okamžik cítil, jak se mu zrychlilo srdce. Jejich bezpečnostní opatření byla doslova ta nejdůkladnější možná...

„Jste připraven to otestovat, pane Pottere?“ řekl profesor Quirrell klidně.

Nebyl to test, ale něco takového profesor Quirrell nehodlal říct, ne nahlas a v lidské řeči, dokonce ani v nanejvýš zabezpečené místnosti, kterou on sám ještě pokrýl dalšími kouzly.

„Jo,“ řekl Harry, tak ledabyle, jak jen dokázal.

První krok.

Harry svému váčku řekl „plášť“, vytáhl neviditelný plášť, potom váček odepnul ze svého opasku a hodil ho na druhý konec stolu.

Profesor Quirrell se rovněž zvedl z místa, vytáhl hůlku, sklonil se, dotkl se hůlkou váčku a zamumlal tiché zaklínadlo. Ta nová kouzla se postarají o to, aby profesor Quirrell v hadí podobě mohl sám vklouznout a opět vyklouznout z váčku, a slyšet všechno, co se děje kolem, zatímco bude uvnitř.

Druhý krok.

Když se profesor Quirrell narovnal od váčku, namířil hůlku stranou, což náhodou bylo Harryho směrem, a Harry

pocítil krátký znepokojivý pocit na hrudi poblíž místa, kde ležel jeho obraceč času, jako by něco děsivého prošlo velmi blízko kolem něj, aniž by se ho dotklo.

Třetí krok.

Učitel obrany se znovu proměnil v hada a pocit zkázy znovu ustoupil. Had se připlazil k váčku a vklouzl do něj, otvor váčku se otevřel, aby přijmul zelený tvar, a pak se za ocasem opět zavřel, pocit zkázy se opět zmenšil.

Čtvrtý krok.

Harry vytáhl hůlku a dával si bedlivý pozor, aby se přitom příliš nepohnul, aby se sklo obraceče času nepohnulo z pozice, do které jej profesor Quirrell uvnitř schránky ukotvil. „*Wingardium Leviosa*,“ zamumlal Harry a váček se k němu vznesl.

Pomalou, velmi pomalou, jak ho navedl profesor Quirrell, se váček začal vznášet k Harrymu, který napjatě sledoval, jestli se nezačne otevírat, v kterémžto případě by použil vznášecí zaklínadlo, aby ho od sebe odrazil tak rychle, jak jen to šlo.

Když se váček k Harrymu přiblížil na pět metrů, pocit zkázy se vrátil.

Když Harry váček znovu připevnil ke svému opasku, pocit zkázy byl větší než kdy jindy, ale nebyl zdrcující; stále to bylo snesitelné.

I přesto, že profesor Quirrell ve své zvěromágské podobě ležel v rozlehlém prostoru váčku, který byl připevněn přímo k Harryho boku.

Pátý krok.

Harry uklidil hůlku. Druhou rukou stále držel neviditelný plášť, který teď přetáhl přes sebe.

Šestý krok.

A tak teprve teď v místnosti, která byla chráněná proti veškerému možnému sledování a kterou profesor Quirrell osobně kouzly pojistil ještě více, a teprve potom, co si oblékl neviditelný plášť, se natáhl pod tričko a jednou jedinkrát otočil vnější schránkou obraceče času.

Vnitřní sklo obraceče času zůstalo upevněné a nehybné, okolí se pohnulo kolem něj –

Jídlo zmizelo ze stolů, židle se zarazily zpátky na místo, dveře se otevřely.

Maryina místnost byla opuštěná, přesně jak měla být, protože profesor Quirrell Maryino sídlo dříve kontaktoval pod falešným jménem, aby se zeptal, zda místnost v tuhle dobu bude dostupná – ne, aby ji rezervoval, protože později zrušené rezervace by si někdo mohl všimnout, jen aby se zeptal.

Sedmý krok.

Stále pod pláštěm neviditelnosti Harry opustil místnost. Propletl se dlážděnými chodbami Maryina sídla k dobře zásobenému baru, který vítal nové návštěvníky, a kde teď obsluhoval majitel Jake. Ráno před obědem bylo v baru jen pár lidí, a Harry musel nespátrěn počkat několik minut u dveří, kde poslouchal šum hovorů a bublání alkoholu, než se dveře otevřely, aby vpustily obrovského bodrého Ira, a Harry tiše vyklouzl.

Osmý krok.

Harry chvíli kráčet dál. Pěkný kus od Maryina sídla z Příčné ulice odbočil do menší uličky, na jejímž konci byl potměňlý obchod s okny začarovanými, aby nepropouštěla světlo.

Devátý krok.

„Mečoun, meloun, přítel,“ pronesl Harry směrem k zámku heslo, a ten se s cvaknutím otevřel.

V obchodě byla rovněž tma, světlo z otevřených dveří krátce osvítilo velkou, prázdnou místnost. Podle profesora Quirrella obchod s nábytkem, který tu donedávna byl, před několika měsíci zbankrotoval a byl zabaven, ale ještě ne znovu prodán. Zdi byly natřené obyčejnou bílou barvou, dřevěná podlaha byla poškrábaná a nenaleštěná, do černé zdi byly zasazeny jediné zavřené dveře; tohle

kdysi byla předváděcí místnost, ale teď nepředváděla zhola nic.

Dveře se za Harrym zavřely a znovu nastala naprostá a dokonalá temnota.

Desátý krok.

Harry vytáhl hůlku a řekl „*Lumos*,“, čímž místnost osvětlil bílou září. Odepnul váček ze svého opasku (pocit zkázy trochu zesílil, když se ho dotkl prsty) a opatrně ho hodil na druhý konec místnosti (pocit zkázy se téměř úplně vytratil). Potom si začal sundávat plášť neviditelnosti a přitom zasyčel, „*Hotovo*.“

Jedenáctý krok.

Z váčku vykoulkla zelená hlava, krátce na to následovaná metr dlouhým zeleným hadím tělem. A o chvíli později se had proměnil v profesora Quirrella.

Dvanáctý krok.

Harry v tichosti čekal, zatímco učitel obrany odrecitoval třicet zaklínadel.

„Dobrá,“ řekl profesor Quirrell klidně, když skončil. „Pokud nás někdo stále sleduje, tak jsme zatraceni tak jako tak, takže budu mluvit jasně a v lidské podobě. Obávám se, že hadí jazyk mi tak docela nevyhovuje, neboť nejsem ani Zmijozelovým potomkem, ani pravým hadem.“

Harry přikývl.

„Takže, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. Jeho pohled byl soustředěný, modré oči potemnělé a ponořené ve stínu díky bílému světlu z Harryho hůlky. „Jsme o samotě a nikým nepozorováni a já vám musím položit důležitou otázku.“

„Jen do toho,“ řekl Harry a jeho srdce začalo bít rychleji.

„Jaký je váš názor na vládu kouzelnické Británie?“

To nebylo tak docela to, co Harry očekával, ale zas tak mimo to nebylo, takže řekl, „Z toho mála, co vím, bych řekl, že jak ministerstvo, tak Starostolec jsou hloupé, zkorumpované a zlé.“

„Správně,“ řekl profesor Quirrell. „Chápete, proč se vás ptám?“

Harry se zhluboka nadechl a podíval se profesorovi přímo do očí. Konečně mu došlo, že trik, jak učinit úžasnou dedukci z chatrných důkazů, spočívá v tom, že znáte odpověď dopředu, a tuhle odpověď plně uhádl už před týdnem. Potřebovala jen drobnou úpravu...

„Chystáte se mě pozvat do tajné organizace plně zajímavých lidí, jako jste vy sám,“ řekl Harry, „a jedním z jejích cílů je reformovat nebo svrhnout vládu kouzelnické Británie, a ano, můžete se mnou počítat.“

Nastalo kratší ticho.

„Obávám se, že sem jsem tenhle rozhovor tak docela směřovat nechtěl,“ řekl profesor Quirrell. Koutky úst mu lehce škubaly. „Jen jsem vás chtěl požádat o pomoc při něčem mimořádně vlastizrádném a ilegálním.“

Sakra, pomyslel si Harry. Na druhou stranu, profesor Quirrell to *nepopřel*... „Pokračujte.“

„Ještě než to udělám,“ řekl profesor Quirrell, z hlasu mu teď zmizela veškerá lehkovážnost, „*ste* podobným návrhům otevřen, pane Pottere? Znovu opakuji, že pokud je pravděpodobné, že řeknete ne, musíte tak učinit hned. Pokud vás vpřed pohání jen zvědavost, potlačte ji.“

„Vlastizrádné a ilegální mi nevadí,“ řekl Harry. „Risk mi vadí a zisk mu musí být úměrný, ale nedokážu si představit, že byste vy bral riziko na lehkou váhu.“

Profesor Quirrell přikývl. „Přesně tak. Ale je to strašlivé zneužití našeho přátelství, stejně jako důvěry, která je kladena v mou profesorskou pozici v Bradavicích –“

„Tuhle část můžete přeskočit,“ řekl Harry.

Profesorovy rty sebou znovu zacukaly a pak se srovnaly. „Pak ji přeskočím. Pane Pottere, vy se občas bavíte tím, že lžete pomocí pravdy, hraje si se slovy, abyste jejich smysl skryl všem na očích. Něco takového i já shledávám zábavným. Ale pokud vám i jen řeknu, co doufám, že dnes uděláme, pane Pottere, budete o tom *lhát*. Budete o tom

lhát hned, bez zaváhání, bez hry se slovy nebo náznaků, komukoli, kdo se vás na to zeptá, ať už to bude nepřítel nebo nejbližší přítel. Budete lhát Malfoyovi, Grangerové a McGonagallové. Budete mluvit, vždy a bez zaváhání, *přesně* tím způsobem jako byste mluvil, kdybyste nic nevěděl, bez jakéhokoli ohledu na svou čest. Tak to musí být.“

Na to nastalo na chvíli ticho.

Po tu dobu byla cena částí Harryho duše zvažována.

„Aniž byste mi to zatím řekl...“ řekl Harry. „Můžete mi prozradit, jestli ta potřeba je naléhavá?“

„Je tu někdo, kdo nanejvýš naléhavě potřebuje vaši pomoc,“ řekl profesor Quirrell jednoduše, „a není tu nikdo jiný, kdo by mohl pomoci, než vy.“

Nastalo další ticho, ale ne dlouhé.

„Dobrá,“ řekl Harry tiše. „Řekněte mi o té misi.“

Zdálo se, že tmavý hábit učitele obrany se rozmazal proti stínům na zdi, seslané jeho siluetou, která narážela na světlo z Harryho hůlky. „Obyčejný patronus, pane Pottere, zažene strach sesílaný mozkomorem. Ale mozkomoři vidí i přes něj, vědí, že tam jste. Váš patronus však takový není. Oslepuje je, ba víc než to. To, co jsem viděl pod tím pláštěm, se ani nedívalo vaším směrem,

když jste to zabil; jako kdyby to při umírání na vaší existenci zapomnělo.“

Harry přikývl. To nebylo překvapivé, ne když jste se mozkomorovi postavili na rovině jeho pravé existence, pod antropomorfismem. Smrt mohla být posledním nepřítelem, ale nebyla rozumným nepřítelem. Když lidstvo vyhlazovalo černé neštovice, černé neštovice se nebránily.

„Pane Pottere, centrální pobočka Gringottů je chráněna všemi složitými i jednoduchými kouzly, která skřeti znají. I tak byly jejich trezory úspěšně vyloupeny; protože co magie udělá, to může také zrušit. A přesto nikdo nikdy neutekl z Azkabanu. Nikdo. Ke každému kouzlu existuje protikouzlo, u každé ochrany existuje způsob, jak se jí vyhnout. Jak je tedy možné, že z Azkabanu nebyl nikdo nikdy zachráněn?“

„Protože Azkaban má něco nepřemožitelného,“ řekl Harry. „Něco tak strašného, že to nikdo nedokáže porazit.“

To bylo klíčem k jejich dokonalému zabezpečení, muselo to být ono, nic lidského. To Smrt střežila Azkaban.

„Mozkomorům se nelíbí, když jim někdo bere potravu,“ řekl profesor Quirrell. V jeho hlase se teď ozval chlad.

„Vědí, když to někdo zkouší. V tom místě je více než stovka mozkomorů, kteří mluví i se strážemi. Je to prosté, pane

Pottere. Pokud jste mocným kouzelníkem, není příliš těžké se do Azkabanu dostat a není ani těžké ho opustit. Dokud s sebou nezkusíte vzít něco, co patří mozkomorům.“

„Ale mozkomoři nejsou nepřemožitelní,“ řekl Harry. V ten okamžik by dokázal patronovo kouzlo seslat jen tou myšlenkou. „Nikdy nevěřte, že jsou.“

Profesorův hlas byl velmi tichý. „Pamatujete si, jaké to bylo, když jste přišel před mozkomora poprvé, když jste selhal?“

„Pamatuji.“

A s náhlou nevolností od žaludku Harry věděl, jak to bude pokračovat; mělo mu to dojít dřív.

„V Azkabanu je nevinný člověk,“ řekl profesor Quirrell. Harry přikývl, v krku ho páliło, ale nebrečel.

„Osoba, o které mluvím, nebyla pod kletbou Imperius,“ řekl učitel obrany, černá silueta oproti většímu stínu. „Existují spolehlivější způsoby, jak zlomit cizí vůli, než je Imperius, pokud máte čas na mučení a nitrozpyt a rituály, o kterých nebudu mluvit. Nemohu vám říci, jak to vím, nemohu vám to ani naznačit, budete mi muset věřit. V Azkabanu je jedna osoba, která se nikdy nerozhodla sloužit Pánu zla, která roky o samotě trpěla v tom

nejstrašnějším chladu a temnotě, jaké si dokážete představit, a nezasloužila si z nich jedinou minutu.“

Harrymu to došlo v jednom přívalu intuice, jeho ústa téměř předběhla jeho myšlenky.

Nebyl tu žádný náznak, žádné varování, všichni jsme si mysleli –

„Osoba z rodu Blacků,“ řekl Harry.

Nastalo ticho. Ticho, během kterého na něj bledě modré oči vytřeštěně hleděly.

„No,“ řekl profesor Quirrell po chvíli. „Tolik k tomu, že vám to jméno neprozradím, dokud tu misi nepřijmete. Zeptal bych se vás, zda mi čtete myšlenky, ale něco takového je jednoduše nemožné.“

Harry nic neřekl. Bylo to dost jednoduché, pokud jste věřili v proces moderní demokracie. Pak byl prvním kandidátem na nevinného ten, komu se nikdy nedostalo soudu –

„Rozhodně jste na mě udělal dojem, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. Jeho tvář byla vážná. „Ale toto je vážná záležitost, a pokud existuje možnost, jak by ostatní mohli provést stejnou dedukci, musím o tom vědět. Takže mi povězte, pane Pottere, jak jste při Merlinovi, při Atlantidě a při prázdnotě mezi hvězdami, uhodl, že mluvím o Bellatrix?“

52. Stanfordský vězeňský experiment, část 2. – Azkaban

Uvnitř tmavého a opuštěného obchodu už Harrymu žilami proudil adrenalin a srdce mu v hrudi divoce bušilo. Profesor Quirrell dokončil své vysvětlování a Harry v jedné ruce svíral maličký dřevěný proutek, který bude sloužit jako přenášedlo. Konečně to tu bylo, onen den, kdy se Harry ujme své role. Jeho první skutečné dobrodružství: proniknout do pevnosti, vzdorovat zlé vládě, zachránit dívku v nebezpečí. Měl by být vystrašenější, váhavější, ale místo toho jen cítil, že je dávno načase, pokud ne rovnou pozdě, aby se začal posouvat k jednomu z těch lidí, o kterých četl ve svých knihách; aby začal cestu k tomu, čím vždycky měl být: hrdinou. Udělat první krok na cestě, která vedla ke Kimballovi Kinnisonovi, kapitánu Picardovi a Lionu z Thundera, a rozhodně *ne* ke Raistlinu Majereovi. Harryho mozek se ze sledování ranních animáků dozvěděl, že když člověk vyrostе, má získat úžasné schopnosti a zachránit vesmír; to vždycky viděl, že dospělí dělají, a přijmul to jako svůj vzorový model dospívání. A Harry se nemohl dočkat, až dospěje.

A pokud vzor onoho příběhu vyžadoval, aby hrdina ztratil část své nevinnosti jako výsledek svého prvního dobrodružství, pak, alespoň teď, ve své stále ještě nevinné

chvíli, mu připadalo, že je načase, aby onu bolest podstoupil. Jako by měl setřást šaty, které jsou mu už příliš malé; nebo konečně postoupit do další části hry poté, co byl jedenáct let zaseknutý ve druhé úrovni třetího světa Super Mario Brothers.

Harry četl dost knih na to, aby cítil podezření, že takhle nadšeně se později cítit nebude, takže si to náramně užíval dokud mohl.

Ozvalo se ‚pop‘, jak něco blízko Harryho zmizelo, a pak už nebyl žádný čas na hrdinské dumání.

Harryho ruka zlomila dřevěný proutek.

Přenášedlo se aktivovalo, hák škubl za Harryho břicho. Připadalo mu, že tentokrát jde o mnohem větší tah než při menších transportech mezi bradavickými pozemky a Příčnou ulicí –

– přenášedlo ho upustilo do odeznívajícího mohutného zahřmění. Ledový déšť ho začal švihat do tváře, voda se mu dostala na brýle, v okamžiku ho oslepila a proměnila celý svět ve šmouhu hned v okamžiku, kdy začal padat dolů k vlnám bouřícího se oceánu daleko pod sebou.

Dorazil vysoko, vysoko, vysoko nad širé Severní moře.

Šok z běsnící bouře skoro způsobil, že Harry upustil koště, které mu profesor Quirrell dal, což by rozhodně nebyl dobrý nápad. Harrymu zabralo skoro celou vteřinu,

než se vzpamatoval, a jedním ladným pohybem koště znovu obrátil nahoru.

„Jsem tu,“ řekl nepovědomý hlas z prázdného místa ve vzduchu vedle něj; hluboký a vážný hlas vytáhlého, vousatého, nezdravě vypadajícího muže, ve kterého se profesor Quirrell proměnil, než na sebe a na své koště seslal zastírací kouzlo.

„Jsem zde,“ řekl Harry zpod svého neviditelného pláště. On sám mnoholicný lektvar nepoužil. Nošení cizího těla překáželo vaší magii, a Harry mohl potřebovat každičkový kousek, který v sobě měl; tudíž si plán žádal, aby Harry namísto přeměnění po celou dobu zůstal neviditelný.

(Nikdo z nich nevyslovil jméno toho druhého. Jména se v žádné fázi ilegální mise jednoduše nepoužívají, dokonce i když se neviditelně vznášíte nad anonymním pláckem vody v Severním moři. Něco takového se prostě nedělá. Je to hloupé.)

Zatímco jednou rukou pevně svíral koště, a vítr a déšť skučel kolem něj, Harry se stejně pevným sevřením zvedl hůlku a použil *Reppelento* na své brýle.

Potom se, s čistými skly, rozhlédl kolem.

Byl obklopený větrem a deštěm. Teplota mohla být nanejvýš kolem pěti stupňů celsia. Zahřívací kouzlo na sebe seslal už předtím, protože se chystal ven v únoru, ale

proti šlehajícím studeným kapkám to nijak nepomáhalo. Ještě horší než sníh, déšť promáčel každý dostupný povrch. Plášť neviditelnosti vás v neviditelného proměnil celého, ale celé vaše tělo nepokrýval, to znamenalo, že před deštěm vás nechránil. Harryho tvář byla vystavená plné síle padající vody, která mu stékala po krku a vpíjela se mu do trička; pro rukávy hábitu, nohavice kalhot a boty platilo to samé. Voda využívala každého dostupného kousku látky jako způsobu, jak se k němu proplížit.

„Tudy,“ řekl přeměněný hlas, a před Harryho koštětem se objevila jiskra zeleného světla a odletěla směrem, který Harrymu připadal stejný jako všechny ostatní.

Sledoval tu malou zelenou jiskru skrz oslepující déšť. Čas od času ji ztratil, v tu chvíli zavolal, a o pár vteřin později se před ním objevila znovu.

Když se naučil, jak jiskru nejlépe sledovat, zrychlila, a Harry pobídl své koště k větší rychlosti, aby jí stačil. Déšť do něj začal bušit prudčeji – tak nějak si Harry představoval, že by na jeho kůži byla cítit plná dávka z brokovnice. Ale jeho brýle zůstávaly čisté a chránily mu oči.

Už pár minut na to při plné rychlosti, jaké bylo koště schopné, Harry v dešti zahlédl náznak obrovského stínu, tyčícího se do dálky nad vodami.

Pocítil vzdálenou ozvěnu prázdnoty, vyzařující z místa, kde čekala Smrt. Prázdnota narážela na Harryho mysl a zase se od ní vzdalovala, jako vlny tříštící se o kámen. Tentokrát Harry svého nepřítele znal a jeho vůle byla ocelová a plná světla.

„Už cítím mozkomory,“ řekl chraplavý hlas přeměněného Quirrella. „Nečekal jsem, že to bude tak brzy.“

„Myslete na hvězdy,“ řekl Harry přes vzdálené zahřmění. „Nepřipusťte si žádný hněv, nic negativního, jen myslete na hvězdy, na to, jaké to je zapomenout na sebe, a netělesně padat prostorem. Držte tu myšlenku jako nitrobranou bariéru přes celou svou mysl. Pro mozkomory není snadné se přes to dostat.“

Na chvílku nastalo ticho, potom se ozvalo, „Zajímavé.“

Zelená jiskra se zvedla a Harry trochu nadzvedl své kostě, aby ji sledoval i přesto, že je vedla do husté mlhy, mraku vznášejícího se nízko nad vlnami.

Brzy se vznášeli nad a lehce šikmo od obrovské třístěnné kovové budovy, která se tyčila hluboko pod nimi. Ocelový trojúhelník byl dutý, ne plný, budova byla tvořená třemi tlustými, pevnými zdmi a žádným středem. Profesor Quirrell řekl, že bystrozoři ve službě, chránění svými patrony, bydleli na nejvyšší úrovni jižní strany budovy.

Oficiální vstup do Azkabanu byl na střeše jihozápadního rohu, ale ten se samozřejmě použít nechystali. Místo toho měli použít chodbu, která ležela přímo pod severním rohem. Profesor Quirrell měl jít dolů jako první a prorazit díru ve zdi a ochranách, přesně u severního konce. Za sebou pak měl zanechat iluzi, která místo přikryje.

Vězni byli drženi v bočních částech budovy, v úrovních odpovídajících jejich zločinům. A na dně, v hlubinách a v pravém středu Azkabanu leželo hnízdo více než sta mozkomorů. Čas od času byly dolů shozeny náklady hlíny, aby dno zůstávalo na stejné úrovni, protože hmota přímo vystavená mozkomorům měla tendenci měnit se v bahno a nicotu...

„Počkejte jednu minutu,“ řekl drsný hlas, „pak mě rychle následujte. Vstupujte opatrně.“

„Chápu,“ řekl Harry pomalu.

Jiskra zmizela a Harry začal počítat, *jeden tisíc, dva tisíce, tři tisíce...*

...šedesát tisíc, a Harry se rozletěl dolů až kolem něj zasvištěl vítr. Dolů k rozlehlé kovové stavbě, dolů, kde cítil, že na něj čekají stíny Smrti, vysávající světlo a vyzařující prázdnotu, jak se kovová stavba přibližovala a přibližovala. Rozlehlá šedá hmota byla prostá, bez jakékoli obměny, vyjma jediné krabicovité struktury v

jihozápadním rohu. Severní roh byl holý, díra vytvořená profesorem Quirrellem nezaznamenanatelná.

Harry se přiblížil k severnímu konci a prudce zabrzdil. Dal si větší bezpečnostní odstup, než s jakým by se obtěžoval při výuce létání, i když ne zase o tolik. Jakmile zastavil, znovu začal pomalu klesat k tomu, co vypadalo jako pevná střecha na samém konci severního rohu.

Sestoupit v neviditelnosti iluzorní střechem byl podivný zážitek, a hned po něm se Harry ocitl v kovové chodbě osvětlené slabým oranžovým světlem – které, jak si Harry uvědomil po překvapeném pohledu, pocházelo od staromódní, kryté plynové lampy...

...protože magie v přítomnosti mozkomorů selhává a po čase se vytrácí.

Harry slezl ze svého koštěte.

Tlak prázdnoty byl teď horší, ale rozděloval se a proploval kolem Harryho, aniž by se ho dotýkal. Rány světa byly vzdálené, ale bylo jich hodně a Harry by jejich směrem mohl ukázat i když je neviděl.

„*Ssešli ssvého patrona,*“ zasyčel had z podlahy, ve slabém oranžovém světle vypadal více šedě než zeleně.

I skrze hadí řeč byl slyšet napjatý podtón. Harryho to překvapilo; profesor Quirrell mu řekl, že zvěromágové ve své zvěromágské podobě jsou vůči mozkomorům mnohem

odolnější. (Harry předpokládal, že je to z toho samého důvodu, z jakého byli patroni zvířata.) Pokud měl profesor Quirrell problémy jako had, jaké by to pro něj muselo být, kdyby byl ve své lidské podobě, která by mu dovolovala použít magii...?

Harryho hůlka už se zvedala.

I když to byla jen jedna osoba, jen jediná osoba, kterou může zachránit před temnotou, i když zatím ještě nebyl tak mocný, aby dokázal teleportovat všechny azkabanské vězně do bezpečí a vypálit to trojúhelníkové peklo do základů...

I tak to byl začátek, byl to krok ke všemu, co Harry zamýšlel ve svém životě dokázat. Žádné další čekání, žádné další doufání, žádné další pouhé sliby, všechno to začne tady. Tady a *ted*.

Harryho hůlka sebou švihla dolů směrem k mozkomorům, kteří čekali hluboko pod ním.

„*Expecto Patronum!*“

Zjevila se zářící lidská postava. Nebyla jasná jako slunce, jak ji spatřil předtím... pravděpodobně proto, že si nemohl pomoci, ale musel myslet na všechny ty *další* vězně ve svých celách, na ty, které sem zachránit *nepřišel*.

Ale možná to tak bylo lepší. Bude muset svého patrona udržet nějakou chvíli, a tak by mohlo být lepší, kdyby

nebyl tak jasný.

Kvůli té myšlence patronus ještě pohasl, a pak znovu, jak se Harry snažil vložit do něj o něco méně své síly, dokud lidská postava konečně nezářila jen o něco méně než nejjasnější zvířecí patronus, a Harry cítil, že víc už jej utlumit nedokáže, aniž by riskoval, že jej úplně ztratí.

„*Je sstabilní,*“ zasyčel Harry a začal strkat své kostě do váčku. Hůlku stále držel v ruce a mírný, udržitelný proud magie nahrazoval lehké úbytky jeho patrona.

Had se přeměnil ve vytáhlého, nezdravě vypadajícího muže, který v jedné ruce držel hůlku profesora Quirrella a v druhé ruce kostě. Muž zavrával, když se objevil, a na chvíli se opřel o zeď.

„Velmi dobře, i když možná trošku pomalu,“ zamumlal chraplavý hlas. Byla v něm profesorova suchost, i když se nehodila k hlasu, ani k vážnému výrazu na vousaté tváři. „Teď už je vůbec necítím.“

O chvílku později kostě zamířilo do mužova hábitu a zmizelo. Potom muž zvedl hůlku a poklepal si s ní na hlavu, načež znovu zmizel se zvukem, jako by se rozbilo vajíčko.

Ve vzduchu rozkvetla slabá zelená jiskra a Harry, stále zahalený do neviditelného pláště, ji sledoval.

Pokud byste celou scénu pozorovali zvenčí, viděli byste jen, jak vzduchem pluje drobná zelená jiskra, a za ní kráčí oslnivě stříbrná lidská postava.

Šli dolů a dolů a dolů, míjeli jednu plynovou lampu za druhou a občasné kovové dveře. Klesali do Azkabanu ve zdánlivě naprostém tichu. Profesor Quirrell vykouzli nějaký druh bariéry, díky které mohl slyšet, co se děje kolem, ale od něj žádné zvuky vycházet nemohly, a stejně tak žádné zvuky nemohly prozradit Harryho.

Harry nedokázal tak docela přestat uvažovat, proč všechno to ticho, nebo zabránit svému mozku, aby mu poskytl odpověď. Odpověď, kterou už znal na nějaké bezeslovné úrovni očekávání, a která se ho zoufale snažila přimět, aby na to nemyslel.

Někde za těmi obrovskými kovovými dveřmi ječeli lidé. Stříbrná lidská postava se zamihotala, zesílila a znovu pohasla, kdykoli na to Harry pomyslel.

Bylo mu řečeno, aby na sebe seslal bublinové kouzlo. Aby nic necítil.

Všechno nadšení a heroismus už z něj opadlo, přesně jak věděl, že se to stane. Nezabralo to dlouho ani podle jeho standardů, proces se sám dokončil poprvé, když prošli kolem prvních z těch kovových dveří. Všechny dveře

byly uzamčeny obrovským zámkem, zámkem z jednoduchého nemagického kovu, který by nezastavil ani bradavického prváka – pokud by ovšem stále měl svou hůlku a svou magii, což vězni neměli. Profesor Quirrell řekl, že ty kovové dveře nejsou dveřmi od jednotlivých cel, ale že se každé z nich otevírají do chodby, která pak teprve obsahuje několik cel. Jistým způsobem to trochu pomáhalo, nemusel si myslet, že každé dveře přímo odpovídají jednomu vězni, který čeká přímo za nimi. Místo toho jich tam bylo víc než jen jeden, což pomáhalo snížit emocionální dopad; zrovna jako v té studii ukazující, že lidé přispívali více, když jim bylo řečeno, že jejich peníze jsou nutné, aby zachránili život jednoho dítěte, než když jim řekli, že ta samá částka je nutná, aby jich zachránili osm...

Pro Harryho bylo pořád těžší a těžší na to nemyslet, a pokaždé, když to udělal, jas jeho patrona zakolísal.

Došli k místu u konce trojúhelníkové budovy, kde se chodba zatáčela doleva. Znovu scházeli po kovových schodech, další schodiště; další cesta dolů.

Pouhá vražda nestačila k tomu, aby vás dostala do jedné z nejspodnějších cel. Vždycky existovalo horší místo, kam jste se mohli dostat, ještě horší trest, kterého jste se mohli bát. Bez ohledu na to, jak hluboko jste klesli, vládě

kouzelnické Británie stále ještě zbývala nějaká hrozba pro případ, že byste udělali něco ještě horšího.

Ale Bellatrix Blacková byla Smrtijedkou, která vzbuzovala víc strachu než kdokoli jiný s výjimkou samotného lorda Voldemorta. Krásná a smrtící čarodějnice, naprosto oddaná svému pánovi; byla, pokud je taková věc vůbec možná, ještě horší a sadističtější než Vy-víte-kdo, jako by se svého pána snažila překonat...

...alespoň tak ji svět znal, to si o ní myslel.

Ale předtím, jak profesor Quirrell řekl Harrymu, předtím, než se objevila v roli nejhoršího služebníka Pána zla, to byla tichá zmijozelská dívka, která většinu času trávila sama a nikomu neubližovala. Později o ní byly vymyšleny historiky, vzpomínky na ni se postupně změnily (Harry moc dobře znal výzkum, který se tomuto jevu věnoval). Ale v době, kdy navštěvovala školu, byla tato nejtalentovanější čarodějnice v Bradavicích známá jako jemná dívka (jak profesor Quirrell řekl). Pár jejích přátel bylo překvapeno, když se připojila ke Smrtijedům, a ještě více je překvapilo, že za tím smutným, tesklivým úsměvem skrývala tolik temnoty.

Tím Bellatrix kdysi byla, nejslibnější čarodějnici své generace, předtím než ji Pán zla uchvátil a zlomil, zničil ji

a přetvořil, uvázal ji k sobě na hlubší úrovni a s pomocí temnější magie, než by to dokázalo kouzlo *Imperius*.

Deset let Bellatrix sloužila Pánu zla, zabíjela, koho jí řekl, aby zabila, mučila, koho jí řekl, aby mučila.

A potom byl Pán zla konečně poražen.

Ale noční můra Bellatrix pokračovala.

Někde uvnitř Bellatrix mohlo být něco, co stále ještě ječelo, co ječelo po celou tu dobu, a to by psychiatrický léčitel mohl vzkřísit; nebo také ne, to profesor Quirrell nemohl vědět. Ale tak jako tak, mohli...

...mohli ji alespoň dostat z Azkabanu.

Bellatrix Blacková byla umístěná do nejnižší úrovně Azkabanu.

Harrymu činilo potíže nepředstavovat si, co uvidí, až dorazí k její cele. Bellatrix na začátku nesměla mít skoro žádný strach ze smrti, pokud byla stále ještě naživu.

Sestoupili po dalším schodišti, které je vedlo blíže ke Smrti a Bellatrix, zvuk jejich neviditelných bot byl jedinou věcí, kterou Harry mohl slyšet. Slabé oranžové světlo plynových světel, drobná zelená jiskra plující vzduchem, a zářící postava, jejíž stříbrné světlo se čas od času zamihotalo.

Po spoustě dalšího klesání došli k chodbě, která nekončila schody, a k posledním kovovým dveřím, u kterých se zelená jiskra zastavila.

Harryho srdce se trochu zklidnilo, když už sestoupili do hloubek Azkabanu, aniž by se cokoli stalo. Ale teď mu opět začalo v hrudi bušit. Byli na samém dně a stíny Smrti byly téměř na dosah ruky.

Ozvalo se tiché kovové cvaknutí, jak profesor Quirrell otevřel cestu.

Harry se zhluboka nadechl a vzpomněl si na všechno, co mu profesor Quirrell řekl. Nejtěžší na tom nebude jen zahrát předstíranou osobnost dost dobře na to, aby obelstil samotnou Bellatrix Blackovou, to opravdu záludné bude, ale udržet při tom zároveň i svého patrona...

Zelená jiskra zmizela a o chvílku později se na místě náhle viditelně objevil metr vysoký had.

Kovové dveře se pohnuly s pomalým skřípavým zvukem, jak do nich Harry zatlačil neviditelnou rukou. Otevřel je jen na kousek a nahlédl dovnitř.

Spatřil rovnou chodbu, na jejímž konci byla místo zdi masivní skála. Nebylo zde žádné světlo vyjma toho, které pocházelo od Harryho patrona. To bylo dostatečně silné, aby spatřil vnější mříže osmi cel umístěných do chodby,

ale nedokázal spatřit, co je uvnitř; a co bylo podstatnější, neviděl nikoho v samotné chodbě.

„*Nic nevidím,*“ zasyčel Harry.

Had vyrazil dopředu a rychle se přeplazil po podlaze.

O chvíli později –

„*Je o sssamotě,*“ zasyčel had.

Zůstaň, pomyslel si Harry směrem ke svému patronovi, který zaujal pozici u jedné strany dveří, jako by je hlídal; a pak Harry pootevřel dveře o něco víc a vešel dovnitř.

První cela, do které Harry pohlédl, obsahovala mumifikované tělo s šedivou, skrvnitou kůží, vysušené maso pod sebou místy ukazovalo kosti, žádné oči –

Harry zavřel oči. Pořád to mohl zvládnout, pořád byl neviditelný, tím, že zavře oči, sám sebe nezradí.

Už předtím věděl, přečetl si to na šesté stránce své učebnice přeměňování, že v Azkabanu lidé zůstávají, dokud jejich rozsudek neuplyne. Pokud jste zemřeli předtím, nechali si vás tam, dokud nepropustili vaši mrtvolu. Pokud vaším rozsudkem bylo doživotí, jednoduše tělo nechali v cele, dokud celu nepotřebovali, a v tu chvíli pak vaše tělo hodili do mozkomoří jámy. Stále to ale byl šok, ta mrtvola byla *osobou*, která tu byla *zanechána* –

Světlo v místnosti zakmitalo.

Soustřed' se, pomyslel si Harry ke svému nitru.

Profesorovi Quirrellovi by neprospělo, kdyby patron kvůli mým smutným myšlenkám pohasl. Takhle blízko mozkomorům by profesor obrany mohl jednoduše zemřít na místě. *Soustřed' se Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi, soustřed' se!*

S tou myšlenkou Harry opět otevřel oči, nemohl plýtvat časem.

Druhá cela obsahovala jen kostlivec.

A za mřížemi třetí cely spatřil Bellatrix Blackovou.

Něco drahocenného a nenahraditelného uvnitř Harryho zesláblo jako seschlá tráva.

Stále bylo poznat, že ta žena není kostlivec, že její hlava není lebkou, protože povrch kůže byl stále odlišný od povrchu kosti, bez ohledu na to, jak bledou se ta kůže během osamocené čekání ve tmě stala. Buď ji příliš nekrmili, nebo to, co snědla, z ni stíny Smrti opět vysály; její oči byly zapadlé hluboko v důlcích, její seschlé rty vypadaly, že těsně obepínají její zuby. Černé šaty, které nosila ve vězení, ztratily barvu, jako by mozkomoři vysáli i tu. Ty šaty kdysi měly být odvážné, ale teď jen volně visely na kostře a odhalovaly seschlou kůži.

Jsem tu, abych ji zachránil, jsem tu, abych ji zachránil, myslel si Harry zoufale znovu a znovu, jako by se soustředil na nitroobranu, pobízel svého patrona, aby nevyhasl, aby zůstal a *chránil Bellatrix před mozkomory* –

Ve svém srdci, ve svém jádru si Harry udržel všechn ten soucit a pochopení, své odhodlání zachránit ji před temnotou; stříbrná záře přicházející od otevřených dveří zesílila i když na to jen pomyslel.

A v další části sebe, jako by jen nechával část mysli starat se o rutinní zvyk, aniž by mu příliš věnoval pozornost...

Na Harryho neviditelný obličej pod kápí sestoupil chladný výraz.

„Zdravím, má drahá Bello,“ řekl chladný šepot. „Chyběl jsem ti?“

53. Stanfordský vězeňský experiment, část 3. – Služebník lorda Voldermorta

Ženská kostra otevřela oči a otupělé, zapadlé zřítelnice pohlédly na nic.

„Blázen,“ zamumlala Bellatrix nakřáplým hlasem, „Zdá se, že malá Bella začíná bláznit...“

Profesor Quirrell Harryho instruoval, klidně a precizně, jak má jednat v Bellatrixině přítomnosti; jak vytvořit přetvářku, kterou ve své mysli udrží.

Bylo pro vás užitečné, nebo možná jen zábavné, donutit Bellatrix, aby se do vás zamilovala, abyste ji připoutal do svých služeb.

Ta láska vydrží i přes Azkaban, řekl profesor Quirrell, protože pro Bellatrix to není šťastná vzpomínka.

Miluje vás naprosto, dokonale, celou svou bytostí. Vy její lásku neoplácíte, ale považujete ji za užitečnou. Ona to ví.

Je nejnebezpečnější zbraní, kterou máte. Oslovujete ji drahá Bello.

Harry tu vzpomínku vytáhl z noci, kdy Pán zla zabil jeho rodiče: to chladné pobavení, pohrdlivý smích, ten vysoko posazený hlas plný smrtící nenávisti. Nebylo pro něj ani obtížné uhodnout, co by Pán zla řekl.

„Doufám, že jsi se nezbláznila, Bello, drahá,“ řekl ten ledový šepot. „Blázní nejsou užiteční.“

Bellatrixiny oči zamrkaly, snažily se soustředit na prázdný vzduch.

„Můj...pane... čekala jsem na vás, ale vy jste nepřišel... Hledala jsem vás, ale nemohla jsem vás najít... vy jste neživu...“ Všechna slova z ní vyšla v tichém mumlání, ale jestli v nich byla nějaká emoce, to Harry nedokázal rozeznat.

„*Ukaž jí sssvou tvář,*“ zasyčel had u Harryho nohou.

Harry shrnul kápi svého neviditelného pláště.

Ona jeho část, kterou pověřil kontrolou nad výrazem své tváře, na Bellu hleděla bez nejmenší stopy soucitu, jen s ledovým, chladným zájmem. (Zatímco ve svém nitru si Harry myslel, *Zachráním tě, zachráním tě bez ohledu na cokoli...*)

„Ta jizva...“ zamumlala Bellatrix. „To dítě...“

„To si stále všichni myslí,“ řekl Harryho hlas a nepatrně se uchechtl. „Hledala jsi mě na špatném místě, Bello, drahá.“

(Harry se zeptal, proč profesor Quirrell nemůže být tím, kdo bude hrát Pána zla, a profesor Quirrell poukázal na to, že neexistuje žádný věrohodný důvod, proč by *on* měl být posedlý stínem Toho-jenž-nesmí-být-jmenován.)

Bellatrixiny oči zůstávaly pevně upřené na Harryho. Nic neříkala.

„Řekni něco v hadím jazyce,“ zasyčel had.

Harry otočil tvář k hadovi, aby bylo jasné, že mluví na něj, a zasyčel, „*Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset.*“

Na chvílku nastalo ticho.

„Ti, kdo se nebojí temnoty...“ zamumlala Bellatrix.

Had zasyčel, „*Jí budou pohlčeni.*“

„Jí budou pohlčeni,“ zašeptal ledový hlas. Harrymu se dvakrát nechtělo přemýšlet nad tím, kde profesor Quirrell sehnal to heslo. Jeho mozek, který se nad tím stejně zamyslel, navrhl, že to pravděpodobné zahrnovalo Smrtijeda, tiché a izolované místo, a trochu surového nitrozpytu.

„Vaše hůlka,“ zamumlala Bellatrix, „Vzala jsem ji z domu Potterů a ukryla jsem ji, můj pane... pod náhrobní kámen, napravo od hrobu vašeho otce... zabijete mě teď, pokud to je všechno, co jste si ode mne přál... Myslím, že jsem vždycky chtěla, abyste byl tím, kdo mě zabije... ale teď si na to nevzpomínám, musela to být šťastná myšlenka...“

Harryho srdce sebou bolestně škublo, bylo to nesnesitelné a – a nemohl brečet, nemohl nechat svého

patrona zmizet –

Harryho tvář ukázala záblesk podráždění a jeho hlas byl ostrý, když řekl, „Dost pošetilostí. Půjdeš se mnou, Bello, drahá, pokud neupřednostňuješ společnost mozkomorů.“

Bellatrixina tvář se zkroutila v krátkém zmatku, ale ochablé končetiny se nepohnuly.

„*Budeš ji muset odtamtud vznést,*“ zasyčel Harry k hadovi. „*Už nedokáže ani pomyslet na útěk.*“

„*Ano,*“ zasyčel had, „*ale nepodceňuj ji, byla nejvražednější z válečníků.*“ Zelená hlava se sklonila ve varování. „*Bylo by moudré ssse mě bát, chlapče, i kdybych byl vyhladovělý a z devíti desetin mrtvý; měj ssse před ní na pozoru, nedovol jedinou chybu ve ssvé přetvářce.*“

Zelený had lehce vyklouzl ze dveří.

A krátce na to zpátky do místnosti vstoupil muž s nažloutlou pletí, vystrašeným výrazem na vousaté tváři a s hůlkou v ruce, a nepříjemně se ošíval.

„Můj pane?“ řekl služebník nejistě.

„Udělej, jak ti bylo přikázáno,“ zašeptal Pán zla svým ledovým hlasem, který zněl ještě hůře, když vycházel z dětského těla. „A nedopusť, aby tvůj patronus zeslábl. Pamatuj, pokud se nevrátím, nebude tu pro tebe žádná odměna, a bude trvat dlouho, než tvé rodině bude dovoleno zemřít.“

Potom, co pronesl ta příšerná slova, si Pán zla přes hlavu přetáhl neviditelný plášť, a zmizel.

Krčící se služebník otevřel dveře do Bellatrixiny cely a z hábitu vytáhl malou jehlu, kterou tu lidskou kostru píchl. Jediná kapka rudé krve se brzy na to vsákla do malé panenky na podlaze, a služebník začal něco šeptem odříkávat.

Brzy na to na podlaze bez pohybu ležela další živá kostra. Potom se zdálo, že služebník chvíli váhá, dokud prázdný vzduch nezasyčel netrpělivý příkaz. Služebník namířil hůlkou na Bellatrix, vyřkl slovo, a žijící kostra na posteli náhle byla nahá, a kostlivec ležící na podlaze byl oblečen do jejích vybledlých šatů.

Vystrašený muž utrhł malý kousek látky z šatů pokrývajících iluzi mrtvoly; a ze svého vlastního hábitu vytáhl prázdný skleněný flakón se stopami zlaté tekutiny, které se držely v jeho středu. Flakón byl ukryt do rohu a přikryt oním kouskem sukně, vybledlá látka téměř splývala se šedivou kovovou zdí.

Další mávnutí služebnickovy hůlky pozvedlo lidského kostlivce z postele do vzduchu, a v téměř tom samém pohybu ji obléklo do nového černého hábitu. Do ruky jí byla vložena obyčejně vypadající láhev s čokoládovým mlékem, a ledový šepot Bellatrix přikázal, aby láhev

uchopila a začala pít její obsah, což také udělala. Její tvář přitom vypadala stále jen zmateně.

Potom služebník učinil Bellatrix neviditelnou, sebe hned na to, a odešli. Dveře se za nimi zavřely a cvaknutí ohlásilo, že se zamkly. Chodba se znovu ponořila do temnoty, stále stejná, vyjma malého flakónku skrytého v rohu jedné cely a čerstvé mrtvoly, ležící na podlaze.

Dříve, v opuštěném obchodě, řekl profesor Quirrell Harrymu, že spáchají dokonalý zločin.

Harry bezmyšlenkovitě začal opakovat ono standardní rčení, že neexistuje nic takového, jako dokonalý zločin, dokud se nad tím skutečně na zlomek vteřiny nezamyslel, nevzpomněl si na moudřejší rčení, a zavřel pusou uprostřed věty.

Co si myslíš, že víš, a jak si myslíš, že to víš?

Pokud jste spáchali dokonalý zločin, nikdo na to nikdy nepřišel – tak jak mohl někdo vědět, že žádné dokonalé zločiny neexistují?

A jakmile jste se na to podívali tímto způsobem, došlo vám, že dokonalé zločiny se pravděpodobně dějí *v jednom kuse*, a koroner je zapíše jako smrt z přirozených důvodů, nebo noviny napíší, že ten obchod nikdy nebyl příliš výdělečný a teď konečně zbankrotoval...

Až příštího rána najdou Bellatrix Blackovou mrtvou v její cele uvnitř Azkabanské věznice, ze které (jak všichni věděli) nikdo nikdy neutekl, nikdo se nebude obtěžovat dělat pitvu. Nikdo se nad tím dvakrát nezamyslí. Prostě chodbu zamknou a odejdou a den na to se o tom Denní věštec zmíní ve sloupku mezi nekrology...

...to byl onen dokonalý zločin, který profesor Quirrell naplánoval.

A nebyl to profesor Quirrell, kdo ho pokazil.

54. Stanfordský vězeňský experiment, část 4. – Bachař

Slabá zelená jiskra pohybem vpřed určovala tempo, za ní následovala oslňující stříbrná postava, všechny ostatní bytosti byly neviditelné. Prošli pěti úseky chodby, pětkrát zatočili doprava a vyšli po pěti schodištích; a když Bellatrix dopila druhou láhev čokoládového mléka, dostala k jídlu tabulky čokolády.

Po třetí tabulce čokolády se z jejího hrdla začaly ozývat podivné zvuky.

Harrymu chvílku trvalo, než to pochopil a než ten zvuk zpracoval, neznělo to jako nic, co kdy dřív slyšel; ten rytmus byl přerušovaný, téměř nerozpoznatelný, a trvalo mu dlouho, než si uvědomil, že Bellatrix pláče.

Bellatrix Blacková plakala, nejhrůzostrašnější zbraň Pána zla plakala; byla neviditelná, ale dalo se to slyšet, ubohé tiché zvuky, které se i teď snažila potlačit.

„Je to skutečné?“ řekla Bellatrix. Do hlasu se jí vrátila intonace, která se na konci věty zvedla, aby vytvořila otázku; její hlas už nebyl jen mrtvý šepot. „Je to skutečné?“

Ano, pomyslela si Harryho část, simulující Pána zla, *ted' se utiš* –

Nemohl ta slova vyslovit, prostě nemohl.

„Věděla jsem, že – že se pro mě vrátíte – jednou,“ Bellatrixin hlas se třásl a lámal se, jak lapala po dechu v tichých vzlycích, „Věděla jsem – že jste naživu – že pro mne – přijdete – můj pane...“ zhluboka se nadechla, prudce popadla dech, „a že i pak – až přijdete – mě stále nikdy nebudete milovat – nikdy – nikdy mou lásku nebudete oplácet – to proto mi – mou lásku nemohli vzít – i když si nepamatuji – nepamatuji si tolik jiných věcí – i když nevím, co jsem zapoměla – ale pamatuju si, jak moc vás miluji, pane –“

Harryho srdcem projel nůž, nikdy neslyšel nic tak hrozného, chtěl Pána zla vypátrat a zabít ho jen kvůli tomuhle...

„Máte – máte pro mě stále – využití, můj pane?“

„Ne,“ zasyčel Harryho hlas, aniž by se nad tím musel zamyslet, zdálo se, že funguje automaticky. „Vstoupil jsem do Azkabanu jen z rozmaru. Samozřejmě, že pro tebe mám využití! Neklad' hloupé otázky.“

„Ale – jsem slabá,“ řekl Bellatrixin hlas a uniklo jí plné vzlyknutí, které v azkabanských chodbách vyznělo trochu moc hlasitě. „Nemůžu pro vás zabíjet, můj pane, je mi to líto, všechno to vysáli, vysáli mě celou, jsem příliš slabá k boji, k čemu vám teď budu –“

Harryho mozek se zběsile pokoušel najít nějaký způsob, jak ji uklidnit, a to ze rtů Pána zla, který by nikdy nepromluvil jediné laskavé slovo.

„Ošklivá,“ řekla Bellatrix. Její hlas zněl, jako by to slovo bylo posledním hřebíkem v její rakvi, posledním bodem zoufalství. „Jsem ošklivá, to také vysáli, už, už nejsem hezká, nebudete mě moci ani použít jako odměnu pro své služebníky – ani Lestrangleovi už mi nebudou chtít ublížit –“

Oslnivá postava se zastavila.

To proto, že Harry se zastavil rovněž.

Pán zla... Ta Harryho část, která byla jemná a zranitelná, ječela v nevěřicné hrůze, snažila se tu realitu odvrhnout, odmítnout to pochopení i přesto, že ve stejnou dobu jeho chladnější a tvrdší část vzor doplnila: *Poslouchala ho i v tomto, stejně jako ho poslouchala ve všem ostatním.*

Zelená jiskra naléhavě poskakovala, těkala dopředu.

Stříbrný humanoid zůstal na místě.

Bellatrix se rozvzlykala ještě víc.

„Nejsem, ne– nemůžu už být užitečná...“

Obrovské ruce svíraly Harryho hrud', ždímalý jej jako látku, snažily se rozdrtit jeho srdce.

„Prosím,“ zašeptala Bellatrix, „zabijte mě...“ Zdálo se, že jakmile to řekla, její hlas se uklidnil. „Prosím, pane, zabijte

mě, nemám žádný důvod, proč žít, když už vám nejsem užitečná... chci jen, aby to přestalo... prosím, ubližte mi ještě jednou, můj pane, ubližte mi, dokud... vás nepřestanu milovat...“

Byla to ta nejsmutnější věc, co Harry kdy slyšel.

Jasný, stříbrný tvar Harryho Patrona zakmítal –

Zachvěl se –

Rozzářil se –

V Harrym se začal zvedat vztek, vztek proti Pánu zla, který tohle udělal, vztek proti mozkomorům, proti Azkabanu, proti světu, který něco takového dovolil, zdálo se, že to všechno proudí přímo skrze jeho ruku do hůlky, aniž by to něco mohlo zastavit, zkoušel si přát, aby to přestalo, a nic se nestalo.

„Můj pane!“ zašeptal přeměněný hlas profesora Quirrella. „Moje kouzlo se vymyká kontrole! Pomozte mi, můj pane!“

Jasnější Patronus, jasnější a jasnější, narůstal rychleji než toho dne, kdy Harry zničil mozkomora.

„Můj pane!“ řekl muž zděšeným šeptem. „Pomozte mi! Všichni to ucítí, můj pane!“

Všichni to ucítí, pomyslel si Harry. Jeho obrazotvornost to ztvárnila jasně, vězni v celách, kteří ustrnuli, když chlad a temnota opadly, nahrazeny léčivým světlem.

Každý vystavený povrch teď v odrazu zářil jako bílé slunce, siluety Bellatrixiny kostry a nezdravě vypadajícího muže byly v záři jasně viditelné, zastírací kouzlo se té nepozemské jasnosti nemohlo vyrovnat; jen neviditelný plášť, jedna z Relikvií smrti, ji dokázal ustát.

„Můj pane! *Musíte to zastavit!*“

Ale Harry už neměl vůli to zastavit, nechtěl, aby to přestalo. Dokázal cítit, jak je více oněch azkabanských jisker života zaštitěno jeho Patronem, *který se rozpínal, jako by roztahoval křídla slunečních paprsků, vzduch měnil do dokonalého stříbra, a Harry věděl, co musí udělat.*

„*Prosím, můj pane!*“

Ta slova zůstala nevyslyšena.

Mozkomoři ve svých jámách byli daleko, ale Harry věděl, že mohou být zničeni i z této vzdálenosti, pokud světlo bude zářit dostatečně jasně, věděl, že Smrt sama by mu nemohla čelit, pokud by se přestal držet zpátky, pokud by uvolnil všechny brány ve svém nitru a ponořil všechna čerpadla svého kouzla do nejhlubších částí svého ducha, do celé své mysli a do celé své vůle a vzdal se naprosto všeho ve prospěch kouzla –

Uvnitř Slunce se jediný lehce tmavší stín posunul vpřed a prosebně natáhl ruku.

ŠPATNĚ

NESMÍŠ

Náhly pocit zkázy se srazil s Harryho ocelovým odhodláním, děs a nejistota proti jasnému cíli, nic jiného než to se k němu nemohlo dostat. Silueta postoupila o další krok a o další, pocit zkázy se zvyšoval až k bodu hrozící příšerné katastrofy; a jako po kýblu studené vody to Harrymu došlo, pochopil následky toho, co dělal, ono nebezpečí a past.

Pokud byste to sledovali zvenčí, mohli jste vidět, jak se vnitřek Slunce rozjasňuje a pohasíná...

Rozjasňuje a pohasíná...

...a konečně bledne, bledne, bledne do obyčejného měsíčního světla, které v kontrastu vypadá jako smolná temnota.

Uprostřed té temnoty měsíčního světla stál s prosebně nataženou rukou muž a na podlaze ležela kostra ženy se zmateným výrazem ve tváři.

A Harry, stále neviditelný, klesl na kolena. Větší nebezpečí pominulo, teď se jen snažil nezhroutit se, udržet to kouzlo alespoň na nízké úrovni. Něco vyčerpал a doufal, že i neztratil – měl vědět, měl si pamatovat, že to, co pohánělo Patronovo zaklínadlo, nebyla pouhá magie –

„Děkuji vám, můj pane,“ zašeptal nezdravě vypadající muž.

„Hlupáku,“ řekl drsný hlas chlapce, který předstíral, že je Pánem zla. „Nevaroval jsem tě, že to kouzlo nám může být osudné, pokud nedokážeš kontrolovat své emoce?“

Profesorovy oči se samozřejmě nerozšířily.

„Ano, můj pane, rozumím,“ řekl služebník Pána zla selhávajícím hlasem, a otočil se k Bellatrix –

Ta už se pomalu, jako stará, stará mudlovská žena, zvedala z podlahy. „Jak zvláštní,“ zašeptala Bellatrix, „byl jste málem zabit Patronovým kouzlem...“ Uniklo jí zachichotání, které znělo jako by vyhánělo prach z průdušnice. „Možná bych vás mohla potrestat, kdyby vás můj pán zmrazil na místě, a já měla nože... možná, bych přece jen mohla být užitečná? Ach, cítím se teď o něco lépe, jak zvláštní...“

„Utiš se, drahá Bello,“ řekl Harry mrazivým hlasem, „dokud ti nedám povolení mluvit.“

Nenásledovala žádná odpověď, což znamenalo poslušnost.

Služebník lidského kostlivce povznesl do vzduchu a opět ho učinil neviditelným, což bylo krátce na to následováno jeho vlastním zmizením za zvuku puklého vejce.

Pokračovali v cestě azkabanskými chodbami.

A Harry věděl, že jak procházeli kolem, vězni se pohnuli ve svých celách, když je strach na jeden drahocenný

okamžik opustil, možná i pocítili dotek léčivého světla, které je minulo, a pak znovu poklesli, když se chlad s temnotou vrátily.

Harry dělal, co mohl, aby o tom nepřemýšlel.

Jinak by jeho Patronus začal nabývat na síle, dokud by nespálil všechny mozkomory v Azkabanu, rozzářil by se tak jasně, že by je zničil a i z dálky.

Jinak by jeho Patronus začal nabývat na síle, dokud by nespálil všechny mozkomory v Azkabanu, a Harryho život by si vzal za své palivo.

V bystrozorských prostorách v horním patře Azkabanu právě jedna bystrozorská trojice vospávala v kasárnách, jedna trojice odpočívala ve společenské místnosti, a další trojice měla službu a držela hlídku v řídicí místnosti. Řídicí místnost byla jednoduchá ale prostorná, vzadu byly tři židle, ve kterých seděli tři bystrozoři, hůlky v rukách, aby mohli udržovat své tři Patrony, jejichž jasně bílé tvary přecházely před otevřeným oknem a chránily je tak před strachem mozkomorů.

Ona trojice se obvykle držela vzadu, hrála poker a z okna se nedívala. Mohli jste z něho vidět kousek oblohy, jistě, a hodinu nebo dvě každý den bylo možné zahlédnout

i slunce, ale to okno také shlíželo dolů, do hlavní jámy pekelné.

Jen pro případ, že by mozkomor chtěl vyletět nahoru a něco vám říci.

Bystrozor Li by v žádném případě ke zdejší službě nesvolil, trojitý plat vem ďas, kdyby nemusel podporovat rodinu. (Jeho skutečné jméno bylo Xiaoguang a všichni mu místo toho říkali Mike; své děti pojmenoval Su a Kao, což by jim snad mělo posloužit lépe.) Jeho jedinou útěchou, vedle těch peněz, bylo, že jeho kolegové byli skvělí v dračím pokeru. Za tu dobu by už bylo skoro nemožné, aby skvělí *nebyli*.

Jednalo se o jejich 5366. hru a Li měl pravděpodobně nejlepší ruku za posledních sto her. Byla únorová sobota a hráli ve třech, což znamenalo, že mohl posunout barvu u jakékoli jednou proražené karty kromě dvojky, trojky a sedmičky; a to mu stačilo, aby mohl vybudovat dvojité páry s jednorožci, draky a sedmičkami...

Z protější strany stolu Gerard McCusker s vytřeštěnými očima vzhlédl od karet na stolku k oknu.

Liova žaludku se s překvapující rychlostí zmocnil nanicovatý pocit.

Pokud by jeho srdcová sedmička byla trefena mozkomořím modifikátorem a proměnila se v šestku,

zůstal by mu párek dvojek, a to by McCusker mohl přebít – „Miku,“ řekl McCusker, „co je s tvým Patronem?“

Li otočil hlavu a podíval se.

Jeho jemně stříbrný jezevec se odvrátil od svého hlídání jámy a zíral dolů na něco, co mohl vidět jen on.

O chvílku později ho Bahryho měsíční kachna a McCuskerův jasný mravenečník následovali, zírající stejným směrem.

Všichni si vyměnili pohledy a pak si povzdechli.

„Já jim to řeknu,“ řekl Bahry. Protokol požadoval posláním tří bystrozorů, kteří neměli službu, ale nespali, pokud šlo o vyšetření čehokoli nezvyklého. „Možná uvolním jednoho z nich a vezmu si C spirálu, pokud to vám dvěma nevadí.“

Li si vyměnil pohled s McCuskerem a oba přikývli. Prolomit se do Azkabanu nebylo příliš těžké, pokud jste byli dostatečně bohatí, abyste si mohli najmout mocného kouzelníka, a vaše úmysly byly dostatečně čisté, abyste dokázali sehnat někoho, kdo dokáže seslat Patronovo zaklínadlo. Lidé s přáteli v Azkabanu to tak mohli udělat, vloupat se dovnitř, aby někomu mohli poskytnou půl dne s Patronem, šanci pro trochu skutečných snů místo nočních můr. Nechat jim zásobu čokolády, kterou mohli ukrýt ve své cele, aby se zvýšila šance, že svůj rozsudek přežijí. A

pokud jde o bystrozory ve službě... no, pokud vás chytili, pravděpodobně jste je mohli přesvědčit, aby to přehlédli, výměnou za správný úplatek.

Pro Lia onen správný úplatek většinou býval někde mezi dvěma svrčky a jedním srpcem. Nesnášel tohle místo.

Ale jednoruký Bahry měl ženu a ta žena měla účty za léčitele, a pokud jste si mohli dovolit najmout někoho, kdo se dokázal vloupat do Azkabanu, mohli jste si dovolit dostatečně namastit Bahryho zbývající dlaň, pokud to měl být on, kdo vás chytí.

V mlčenlivé dohodě, aniž by někdo z nich něco prozradil tím, že by byl první, kdo to navrhne, nejprve dohráli svou partii pokeru. Li vyhrál, vzhledem k tomu, že žádný mozkomor se ve skutečnosti neukázal. A tou dobou už Patroni přestali třestit oči a vrátili se ke své obvyklé hlídce, takže pravděpodobně o nic nešlo, ale protokol je protokol.

Potom, co Li shrábl bank, jim Bahry všem formálně pokynul a vstal od stolu. Dlouhé bílé vlasy staršího muže se otřely o jeho vybraný červený hábit a hábit se otřel o kovovou podlahu řídicí místnosti, když Bahry prošel dveřmi, které vedly k bystrozorům, ještě před chvilkou mimo službu.

Li byl zařazen do Mrzimoru a ohledně podobných věcí se občas cítil trochu nejistě. Ale Bahry jim ukázal všechny ty fotky, a museli jste ho nechat, ať pro svou ubohou nemocnou ženu dělá, co může, obzvlášť když už mu chybělo jen pár měsíců do důchodu.

Slabá zelená jiskra prolétávala kovovými chodbami a onen stříbrný humanoid, teď už trochu pohaslý, ji následoval. Občas ta jasná figura vzplála, třeba když procházeli kolem jedněch z těch obrovských kovových dveří, ale vždy znovu pohasla.

Pouhé oči nedokázaly spatřit ty další neviditelné: jedenáctiletého Chlapce-který-přežil, žijícího kostlivce, kterým byla Bellatrix Blacková, a přeměněného bradavického učitele obrany, jak spolu putují Azkabanem. Pokud to byl začátek vtipu, pak Harry neznal jeho pointu.

Vyšli další čtyři schodiště, než hrubý hlas profesora obrany řekl, jednoduše a bez důrazu: „Přichází bystrozor.“

Harrymu zabralo příliš dlouho, možná celou vteřinu, než to pochopil, než se mu dávka adrenalinu napumpovala do krve a než si vzpomněl, o čem s ním profesor Quirrell už mluvil, a co mu řekl, že má v tomto případě dělat; a pak se otočil na patě a utekl zpátky po cestě, kterou přišli.

Harry dosáhl schodiště a rychle si lehl na třetí schod odshora. Cítil jeho chladný kov i přes plášť a hábit. Zvednutí hlavy a nakouknutí přes okraj schodů ukázalo, že profesora Quirrella tak nespátrí, což znamenalo, že byl mimo dosah jakékoli zbloudilé kletby.

Jeho zářící Patronus jej následoval a lehl si na schod rovnou pod ním; protože ani on nesměl být spatřen.

Ozval se slabý zvuk větru nebo zasvištění, a potom zvuk, jak Bellatrixino neviditelné tělo přistálo na schodu ještě o jeden krok níže, neměla tu žádný úkol, kromě –

„Nehýbej se,“ řekl chladný, vysoko položený šepot, „zůstaň tiše.“

Následovala nehybnost a ticho.

Harry přitiskl svou hůlku ke straně kovového schodu nad sebou. Pokud by byl někdo jiný, musel by z kapsy vyndat svrček... nebo utrhnout kousek látky ze svého hábitu... nebo si ukousnout kousek nehtu... nebo najít kamenné smítko dostatečně velké, aby ho byl schopný spatřit a dostatečně hmotné, aby zůstalo na tom samém místě a v té samé poloze, zatímco by se ho dotkl hůlkou. Ale s jeho úžasnou schopností částečného přeměňování tohle nebylo nutné; mohl přeskočit tento krok, a použít jakýkoli materiál po ruce.

O třicet vteřin později byl Harry hrdým vlastníkem zakřiveného zrcadla a...

„*Wingardium Leviosa*,“ zašeptal Harry tak tiše, jak jen dokázal.

...zrcadlo se vzneslo nad schody a ve svém zkřiveném povrchu odráželo skoro celou chodbu, kde čekal neviditelný profesor Quirrell.

Harry uslyšel vzdálený zvuk kroků.

A spatřil tvar (v zrcadle trochu špatně rozeznatelný) osoby v červeném hábitu, který scházela po schodech do zdánlivě prázdné chodby; doprovázel ji malý zvířecí Patronus, jehož Harry nedokázal identifikovat.

Bystrozor byl chráněný jakýmsi modrým mihotáním, bylo těžké vidět detaily, ale i podle toho, co Harry dokázal rozeznat, bystrozor už měl štítý seslané a posílené.

Zatraceně, pomyslel si Harry. Podle profesora obrany umění duelu v podstatě spočívalo v tom, snažit se vztyčit obrany, které zablokují cokoli, co na vás někdo mohl seslat, zatímco jste se snažili útočit takovým způsobem, aby bylo pravděpodobné, že se dostane za momentální sadu obran. A zdaleka nejjednodušší způsob, jak vyhrát jakýkoli skutečný boj – jak profesor Quirrell stále znovu opakoval – byl zasáhnout nepřítele, ještě než nějaký štít stačil vykouzlit, ze zadu nebo z dostatečně blízké

vzdálenosti, aby nestačil uhnout nebo včas seslat protikletbu.

I když profesor Quirrell by stále ještě mohl být schopný střílet zezadu, pokud –

Ale bystrozor se zastavil potom, co do chodby udělal tři kroky.

„Hezký zastření,“ řekl tvrdý mužský hlas, který Harry nepoznával. „Teď se ukažte, nebo budete mít skutečný problém.“

Na to se z nicoty vynořila podoba nezdravě vypadajícího vousatého muže.

„A ty s tím Patronem,“ řekl ten tvrdý hlas. „Taky se ukaž. *Hned.*“

„To by nebylo chytrý,“ řekl chraptivý hlas nažloutlého muže. Už to nebyl vyděšený hlas služebníka Pána zla; náhle se z něho stalo profesionální zastrašování schopného zločince. „Nechceš vědět, kdo je za mnou. Věř mi, že nechceš. Pět set galeonů, hned, na ruku, pokud se otočíš a odejdeš. Velký trable pro tvou kariéru, pokud ne.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Podívej, ať už jsi kdokoli,“ řekl ten tvrdý hlas. „Zdá se, že nechápeš, jak to tu chodí. Je mi jedno, jestli za tebou je Lucius Malfoy, nebo zatracenej Albus Brumbál. Všichni se

ukážete, já si vás obhlídnu, a *pak* si promluvíme o tom, kolik vás to bude stát –“

„Dva tisíce galeonů, poslední nabídka,“ řekl ten chraptivý hlas, s varovným podtónem. „To je desetkrát víc než normálně, a víc než si vyděláš za rok. A věř mi, pokud uvidíš něco, co jsi neměl, budeš litovat, že jsi nevzal –“

„Zmlkni!“ řekl tvrdý hlas. „Máš přesně pět vteřin, abys tu hůlku upustil, než pošlu k zemi tebe. Pět, čtyři –“

Co to děláte, profesore Quirrelle? pomyslel si Harry zběsile. Zaútočte jako první! Alespoň sešlete štít!

„– tři, dva, jedna! *Mdloby!*“

Bahry vytřeštil oči a po páteři mu přeběhl mráz.

Mužova hůlka se pohnula tak rychle, že to vypadalo, jako by se přemístila, a Bahryho omračovač momentálně líně jiskřil na jejím konci, nezablokovaný, nezlikvidovaný protikouzlem, neodražený, jen chycený jako moucha v medu.

„Moje nabídka klesla zpátky na pět set galeonů,“ řekl muž chladnějším, formálnějším hlasem. Suše se usmál, a ten úsměv na vousaté tváři vypadal nepatřičně. „A budete muset přijmout paměťové zaklínadlo.“

Bahry, který mezitím už svůj štít vyladil tak, aby jeho vlastní omračovač neprošel zpět, naklonil hůlku do

obranné polohy a svou vyztuženou umělou ruku dal do pozice, kde by mohl zablokovat cokoli blokovatelného, a už přemýšlel o bezslovných kouzlech, kterými by do svého štítu přidal více vrstev –

Ten muž se na něj nedíval. Místo toho zvědavě štouchal do Bahryho omračovače, který stále kolísal na konci jeho hůlky; tahal z něj červené jiskry a prsty je odcvrnkával, pomalu kletbu rozebíral jako dětský rébus.

Sám žádné štíty nevztyčil.

„Povězte mi,“ řekl muž nezaujatým tónem, který tak docela nesešel k jeho hrubému vzhledu – Bahry by si tipl mnoholičný lektvar, kdyby si myslel, že by někdo mohl dokázat takhle delikátní magii v těle někoho jiného – „co jste dělal za poslední války? Dostal jste se do akce, nebo jste se od problémů držel stranou?“

„Akce,“ řekl Bahry. Jeho hlas si držel železný klid bystrozora s téměř staletím aktivní služby, sedm měsíců před povinným důchodem, Pošuk Moody by to nedokázal říci tvrději.

„Bojoval jste s nějakými Smrtijedy?“

Teď se pochmurný úsměv objevil na Bahryho vlastní tváři. „Se dvěma najednou.“ Se dvěma bojovníky-assassiny, osobně vycvičenými jejich Pánem zla. Dva Smrtijedi najednou proti jemu samotnému. Byl to nejtěžší

boj Bahryho života, ale předvedl, co umí, a nakonec vyvázl jen se ztrátou levé ruky.

„Zabil jste je?“ Muž zněl netečně zaujatě a pokračoval v odmotávání ohňových nitek z podstatně zmenšené sluneční střely, která byla stále zajatá na konci jeho hůlky; jeho prsty teď svíjely malé kousky Bahryho vlastní magie, než je znovu cvrnknutím odstranily.

Bahry se pod hábitem začal potit. Jeho kovová ruka vyrazila kupředu a z jeho opasku odtrhla zrcadlo – „Bahry Mikeovi, potřebuji posilu!“

Nic, ticho.

„Bahry Mikeovi!“

Zrcadlo mu v ruce leželo prázdné a bez života. Bahry jej pomalu vrátil na opasek.

„Je to už nějaký čas, co jsem naposledy bojoval se schopnějším soupeřem,“ řekl muž, stále aniž by zvedl oči k Bahrymu. „Snažte se mě příliš nezklamat. Můžete zaútočit, až budete připravený. Nebo můžete odejít s pěti sty galeony.“

Nastalo dlouhé ticho.

Pak vzduch zaskučel jako kov trhající sklo, když Bahry švihl hůlkou dolů.

Harry to stěží viděl, stěží mohl cokoli rozeznat mezi světly a záblesky. Křivka jeho zrcadla byla perfektní (v Legii Chaosu tuhle taktiku nacvičovali) ale scéna byla příliš malá a Harry měl pocit, že by ji nebyl schopný pochopit, ani kdyby ji sledoval ze vzdálenosti jednoho metru, všechno se to dělo příliš rychle, červené záblesky se odrážely od modrých štítů, zelené pruhy světél se srážely navzájem, stínovité tvary se objevovaly a mizely, nedokázal ani rozeznat, kdo seslal co, až na to, že ten bystrozor křičel jednu inkantaci za druhou a zběsile uhýbal, zatímco profesor Quirrell ve své přeměněné podobě stál na jednom místě a švihal hůlkou, převážně beze slov, jen čas od času pronesl slova v neidentifikovatelných jazycích, která zrcadlo zbarvila do bíla a ukázala chybějící polovinu bystrozora štítu, když ho přiměla se zapotácet.

Harry už spatřil soutěžní duely mezi nejsilnějšími sedmáky, ale tohle bylo na o tolik vyšší úrovni, že Harryho mysl ochromilo pomyšlení na to, jak dlouhá cesta mu ještě zbývá. Mezi sedmáky nebyl jediný, kdo by proti bystrozorovi vydržel půl minuty, všechny tři armády dohromady by nemusely ani škrábnout učitele obrany...

Bystrozor klesl na zem, kolenem a rukou se podpíral, zatímco druhou rukou zběsile zagestikuloval a jeho ústa

zakřičela zoufalá slova, pár inkantací, ve kterých Harry rozpoznal štítová kouzla; zatímco houfec stínů bystrozora obtácel jako vír břitev.

A Harry spatřil, jak přeměněný profesor Quirrell okázale namířil hůlkou na místo, kam bystrozor klesl, a kde bojoval v posledních chvílích své bitvy.

„Vzdejte se,“ řekl skřípavý hlas.

Bystrozor ze sebe vypravil cosi nereprodukovatelného.

„V tom případě,“ řekl hlas, „*Avada* –“

Zdálo se, že čas se pohybuje velice pomalu, jako by tu byl prostor slyšet jednotlivé slabiky, *Ke* a *Da* a *Vra*, čas sledovat, jak se bystrozor zoufale vrhá stranou; dokonce i pomyslet si, že i když se to všechno děje tak pomalu, nějak tu přesto není čas něco udělat, není čas otevřít pusu a zakřičet *NE*, není čas se pohnout, možná dokonce ani není čas přemýšlet.

Byl čas jen na jedno zoufalé přání, aby ten nevinný muž nezemřel –

A před bystrozorem se objevila zářící stříbrná postava.

Objevila se tam jen zlomek vteřiny předtím, než zelené světlo dopadlo.

Bahry v zoufalství uhýbal stranou, nevěděl, zda to stihne –

Jeho oči se soustředily na soupeře a na blížící se smrt, takže Bahry jen krátce spatřil obrys zářivé postavy, Patrona zářivějšího než cokoli, co kdy viděl, spatřil ho sotva na tak dlouho, aby byl schopný rozeznat jeho nemožný tvar, než se zelené světlo srazilo se stříbrným a obě zmizela, *obě světla zmizela, smrtící kletba byla zablokována*; a potom Bahrymu málem pukly bubínky když spatřil, že jeho soupeř ječí, ječí, ječí, chytá se za hlavu a ječí, začíná padat, zatímco Bahry už v pádu byl –

Bahry dopadl na zem ze svého zběsilého výpadu, a vykloubené levé rameno a rozbité žebro zaječely protestem. Bahry ignoroval bolest, podařilo se mu vyškrábat se zpátky na kolena a namířit hůlkou, aby omráčil svého soupeře, nechápal, co se děje, ale věděl, že tohle je jeho jediná šance.

„*Mdloby!*“

Červený záblesk vyrazil k mužovu padajícímu tělu a uprostřed cesty byl roztržen na cucky a vypařil se – ale ne díky nějakému štítu. Bahry to *viděl*, to mihotání ve vzduchu, které obklopovalo jeho padlého a křičícího soupeře.

Cítil to jako mrtvolný tlak na své kůži, magii, která se hromadila a hromadila a hromadila až k nějakému příšernému bodu zlomu. Jeho instinkty na něj řvaly, ať

uteče, než se ta exploze dostaví, tohle nebyla žádná magická formule, žádné prokletí, tohle byla zdivočelá magie, ale než se Bahry vyškrábal na nohy –

Muž od sebe odhodil hůlku (odhodil svou hůlku!) a o vteřinu později se jeho tělo rozostřilo a zmizelo.

Na zemi bez hnutí ležel zelený had, nehýbal se už předtím, než ho bez odporu zasáhlo Bahryho omračovadlo, vypálené čistě reflexivně.

Když se to příšerné víření a tlak začaly vytrácet, když divoká magie pomalu utichala, Bahryho omámená mysl si všimla, že jekot pokračuje. Jen teď zněl jinak, jako jekot mladého chlapce, a přicházel od schodů vedoucích dolů do nižšího patra.

Druhý křik rovněž odezněl, a až na Bahryho zběsilé lapání po dechu nastalo ticho.

Jeho myšlenky byly zpomalené, zmatené, roztěkané. Jeho soupeř byl *šíleně* mocný, to nebyl duel, to bylo jako kdyby bystrozorský nováček bojoval proti madame Tarmě. Smrtijedi, se kterými bojoval, nebyli ani z desetiny takhle dobří, Pošuk Moody nebyl takhle dobrý... a kdo, co a jak při Merlinových koulích dokázalo zablokovat *smrtící kletbu*?

Bahry zvládl sebrat energii a přitisknout si hůlku na žebro, zamumlat léčivé kouzlo, a znovu ji přitisknout proti

ramenu. Bylo to mnohem náročnější, než by mělo, vzalo si to z něj příliš, jeho magie byla jen jediný dech vzdálená od naprostého vyčerpání; nezbylo mu nic na drobnější zranění a modřiny, ani nic, čím by mohl posílit cary zbylé ze štítů. Sotva zvládl nenechat vyhasnout svého Patrona.

Bahry dýchal zhluboka, ztěžka zklidnil dech, jak jen mohl, než promluvil.

„Vy tam,“ řekl Bahry. „Ať jste kdokoli. Vylezte.“

Reakcí bylo ticho, a Bahryho napadlo, že ať už to je kdokoli, může být v bezvědomí. Nerozuměl tomu, co se stalo, ale slyšel ten křik...

No, existoval jeden způsob, jak to zjistit.

„Vylezte,“ řekl Bahry, tvrdším hlasem, „nebo začnu používat kouzla, která zasáhnou celé okolí.“ I kdyby to zkusil, pravděpodobně by žádné nezvládl.

„Počkejte,“ řekl chlapecký hlas – hlas *mladého* chlapce, vysoký, slabý a kolísavý, jako by zadržoval slzy, nebo bojoval s vyčerpáním. Zdálo se, že hlas teď přichází z bližšího místa. „Prosím, počkejte. Už jdu –“

„Odhod' tu neviditelnost,“ zavrčel Bahry. Byl příliš unavený, než aby se obtěžoval s anti-zastíracími kouzly.

O chvílku později se chlapecká tvář vynořila z neviditelného pláště, a Bahry spatřil ty černé vlasy, zelené oči a onu výraznou červenou jizvu ve tvaru blesku.

Pokud by měl o dvacet let zkušeností méně, možná by zamrkal. Místo toho ze sebe jen vypravil něco, co by pravděpodobně neměl říkat před Chlapcem-který-přežil.

„On, on,“ řekl chlapcův selhávající hlas, jeho mladá tvář vypadala vyděšeně a vyčerpaně a po tváři mu stále stékaly slzy, „on mě unesl, donutil mě seslat mého Patrona... řekl, že mě zabije, pokud to neudělám... ale nemohl jsem ho nechat vás zabít...“

Bahryho mozek byl stále omámený, ale vše pomalu začínalo zapadat na své místo.

Harry Potter byl jediným kouzelníkem, který kdy přežil smrtící kletbu. Bahry před ní mohl dokázat uhnout, rozhodně se o to snažil, ale pokud by ta záležitost přišla před Starostolec, rozhodli by, že je zavázán za život osobě ze vznešeného rodu.

„Chápu,“ zavrčel Bahry mnohem jemněji. Zamířil ke chlapci. „Synku, je mi líto, čím sis prošel, ale budu potřebovat, abys zahodil ten plášť a svou hůlku.“

Zbytek Harryho Pottera se vynořil z neviditelnosti, ukázal tak potem pokrytý modře lemovaný bradavický hábit. Jeho pravá ruka svírala jedenáctipalcovou cesmínovou hůlku tak pevně, až mu bělaly klouby.

„Tvoji hůlku,“ zopakoval Bahry.

„Promiňte,“ zašeptal jedenáctiletý chlapec, „tady,“ a natáhl hůlku směrem k Bahrymu.

Bahry se stěží zarazil, aby na traumatizovaného chlapce, který mu právě zachránil život, nevyjel. Místo toho svůj impuls přešel povzdechem a jen natáhl ruku, aby si hůlku vzal. „Podívej se synku, vážně bys ji neměl mířit na –“

Konec hůlky se pod Bahryho rukou lehce pohnul, když chlapec zašeptal: „*Somnium.*“

Harry zíral na bystrozorovo zhroucené tělo, necítil žádný triumf, jen dechberoucí zoufalství.

(Dokonce i přesto, že ještě nemuselo být příliš pozdě.)

Harry se otočil, aby se podíval na nehybně ležícího hada.

„Učiteli?“ zasyčel Harry. „Příteli? Prossím, jssi naživu?“ V Harryho srdci se usídlil příšerný strach; v té chvíli úplně zapomněl na to, že právě spatřil profesora Quirrella, jak se snaží zabít dozorčího.

Harry namířil hůlkou na hada, a jeho rty začaly formovat slovo *Innervate*, než se jeho mozek probral a zaječel na něj.

Neodvažoval se použít magii na profesora Quirrella.

Harry to cítil, tu pálivou, ničivou bolest ve své hlavě, jako by se jeho mozek měl rozpadnout vedví. Cítil, jak se jeho a profesorova magie srazily a navzájem doplnily v naplnění zkázy. To byla ta záhadná příšerná věc, co by se stala, kdyby se Harry a profesor Quirrell k sobě někdy dostali příliš blízko, nebo kdyby se *jejich kouzla někdy dotkla*, jejich magie by se vymkla kontrole –

Harry zíral na hada, nedokázal poznat, jestli dýchá.
(Poslední vteřiny ubíhaly.)

Otočil se, aby pohlédl na bystrozora, který spatřil
Chlapce-který-přežil, který o něm věděl.

Plný rozsah katastrofy dopadl do Harryho vědomí jako tisícitunové závaží, dokázal bystrozora omráčit, ale teď už nemohl udělat vůbec nic, neexistoval žádný způsob, jakým to napravit, mise selhala, všechno selhalo, *on* selhal.

Šokovaný, zděšený, zoufalý, *nenapadlo ho to*, nedošlo mu to očividné, nevzpomněl si, odkud ty pocity beznaděje přicházejí, neuvědomil si, že stále potřebuje znovu seslat Patrona.

(A pak už bylo příliš pozdě.)

Bystrozor Li a bystrozor McCusker přemístili židle kolem stolu, aby to mohli spatřit oba najednou – nemaskovanou, mrtvolně hubenou hrůzu, která přiletěla,

aby se mohla vznášet venku před oknem; už z toho pohledu je začínala bolet hlava.

Oba slyšeli ten hlas, zněl jako by dlouho mrtvé tělo promluvilo, a jeho slova už sama dávno zestárla a zemřela.

Mozkomorova řeč drásala jejich uši, když pronesla, „Bellatrix Blacková není ve své cele.“

Nastal zlomek vteřiny zděšeného ticha, a pak se Li vymrštil ze své židle a zamířil ke komunikátoru, aby zavolal posily z ministerstva, v tu samou chvíli, kdy McCusker popadl své zrcátko a zběsile se snažil zavolat tři bystrozory, kteří vyrazili na patrolu.

55. Stanfordský vězeňský experiment, část 5. – Pomoc

V kouzly poznamenané, zničené chodbě, osvětlené tlumeným plynovým světlem, se chlapec pomalu plížil vpřed, jednu ruku napřaženou k nehybnému hadovi, tělu svého učitele.

Harry byl pouhý metr od hadího těla, když to poprvé ucítil, šimrání na mezi vnímatelnosti.

Mimořádně slabý pocit zkázy...

Takže profesor Quirrell *byl* naživu.

Ta myšlenka nevyvolala žádný pocit radosti, jen prázdné zoufalství.

Harryho stejně za chvíli dopadnou, a bez ohledu na to, jak se to bude pokoušet vysvětlit, to nebude vypadat dobře. Nikdo mu už nikdy nebude věřit, všichni si budou myslet, že je dalším Pánem zla, nepomohou mu, až nadejde jeho čas na boj s lordem Voldemortem, Hermiona jej opustí, pravděpodobně i Brumbál se poohlédne po novém hrdinovi...

...možná ho prostě pošlou domů za rodiči.

Selhal.

Harry se podíval na zhroucené tělo dozorčího, kterého omráčil, na zasychající krev z drobných ranek a říznutí, na popálená místa na spletitě vyšívaném rudém hábitu.

Byl hloupý. Neměl ho omračovat, měl prostě zůstat u své původní historky, že ho profesor Quirrell unesl...

Ještě nemusí být příliš pozdě, zašeptal hlas uvnitř něj. Stále svůj omyl můžeš napravit. Ten bystrozor tě viděl, pamatuje si, že jsi ho omráčil... ale kdyby byl mrtvý, kdyby profesor Quirrell byl mrtvý, kdyby Bellatrix byla mrtvá, pak by tvé historce neměl kdo protiřéčit.

Harryho ruka se pomalu začala zvedat, namířila hůlkou na dozorčího a –

Harryho ruka se zarazila.

Měl vzdálený pocit, že se chová nějak jinak než normálně. Jako kdyby na něco zapomněl, na něco důležitého, ale nedokázal si vzpomenout, co přesně to je.

Ach. Ano. Byl někým, kdo věří v hodnotu lidského života.

Tu myšlenku doprovázel pocit zmatku, nedokázal si tak docela vzpomenout, proč považoval životy ostatních lidí za cenné...

Dobrá, řekla logická část jeho mozku, proč se tvůj názor změnil?

Protože je v Azkabanu...

A zapomněl seslat Patronovo zaklínadlo...

Ale udělat cokoli mu najednou připadalo jako přílišná námaha, jako by samotné pomyšlení na činnost bylo příliš

těžkým závažím; znovu seslat Patronovo zaklínadlo mu ale stále přišlo jako dobrý nápad, stále se mozkomorů bál. A ačkoli si nedokázal vzpomenout, jaké je to být šťastný, věděl, že takhle to nevypadá.

Harryho ruka zvedla hůlku do úrovně očí, jeho prsty se připravily do začáteční pozice.

A pak se Harry zarazil.

Nedokázal si... tak docela vzpomenout... co to použil za šťastnou myšlenku.

To bylo zvláštní, bylo to něco velmi důležitého, něco, co by si vážně měl být schopný zapamatovat... něco souvisejícího se smrtí? Ale ta nebyla šťastná...

Jeho tělo se třásl, Azkaban mu předtím nepřípadal tak chladný, ale teď mu přišlo, že se každou chvílí ochlazuje víc a víc. Už pro něj bylo příliš pozdě, ponořil se příliš hluboko, teď už nikdy nebude schopen seslat Patrona –

To možná promlouvá jen mozkomoří vliv namísto přesného vyhodnocení, poznamenala jeho logická část, zvyky, které byly zakódovány do čistého reflexu, a které aktivovat nestálo žádnou energii. Mysli na mozkomory jako na kognitivní předpojatost a snaž se je přemoci stejně, jako bys přemohl kteroukoli z nich. Tvé pocity beznaděje nemusí znamenat, že situace je skutečně beznadějná. Mohou jen indikovat přítomnost mozkomorů. Všechny negativní emoce a

pesimistické odhady musí být prohlášeny za podezřelé, mylné, dokud nebude prokázána jejich pravdivost.

(Pokud byste chlapce pozorovali, jak přemýšlí, všimli byste si v jeho tváři pod jeho brýlemi a jizvou ve tvaru blesku vzdáleného, zmateného, zamračeného výrazu. Jeho ruka ustrnula v počáteční pozici Patronova zaklínadla a nehýbala se.)

Přítomnost mozkomorů má vliv na tu tvoji část, která rozhoduje o štěstí. Pokud si nedokážeš vybavit své šťastné myšlenky pomocí mnemotechnické asociace na klíč ke štěstí, možná se k té vzpomínce dostaneš nějakým jiným způsobem. Kdy jsi naposledy o Patronově zaklínadle s někým mluvil?

Na to si Harry také nedokázal vzpomenout.

Přehnala se přes něj vlna zoufalství, která byla jeho logickou částí odmítnuta jako nedůvěryhodná, vnější, ne-Harryovská. Tupá váha jej stále tlačila dolů, ale jeho mysl přemýšlela dál, přemýšlení tolik námahy nezabere...

Kdy jsi naposledy s někým mluvil o mozkomorech?

Profesor Quirrell řekl, že už je schopný cítit jejich přítomnost, a Harry mu řekl... řekl mu...

...aby před sebou držel vzpomínku na hvězdy, na netělesné padání prostorem, jako nitroobrannou bariéru před celou svou myslí.

Jeho druhá třída obrany v roce, v pátek, když mu profesor Quirrell ukázal hvězdy, a potom znovu na Vánoce.

Nedalo mu příliš práce si na ně vzpomenout, na žhnoucí bílé body proti dokonalé černotě.

Vzpomněl si na obrovskou zamlženou brázdou Mléčné dráhy.

Vzpomněl si na ten klid.

Zdálo se, že část chladu na prstech jeho končetin se stáhla.

Byla tu slova, která pronesl nahlas onoho prvního dne, kdy seslal Patronovo zaklínadlo, jeho mysl si pamatovala zvuky a řeč, dokonce i když mu ty pocity připadaly vzdálené...

...Myslel jsem na své naprosté odmítnutí smrti jakožto přírodního řádu.

Pravého Patrona sešlete pomocí myšlenek o hodnotě lidského života.

...Ale jsou tu jiné životy, stále trvající, pro které se musí bojovat. Tvůj život a můj život, a život Hermiony Grangerové, a život všech na Zemi, a všechny životy za ní, které musí být bráněny a chráněny.

Potom ta myšlenka na zabití všech... to nebylo jeho pravé já, to byl vliv mozkomorů...

Zoufalství bylo mozkomořím vlivem.

Kde je život, tam je naděje. Ten bystrozor je stále naživu. Profesor Quirrell je stále naživu. Bellatrix Blacková je stále naživu. Já jsem stále naživu. Nikdo ještě doopravdy nezemřel...

Harry si teď dokázal představit Zemi, uprostřed všech hvězd, modro-bílou kouli.

...a já je nenechám!

„Expecto Patronum!“

Slova z něj vyšla trochu zaraženě, a když se lidský tvar opět objevil, zprvu byl pohaslý, měsíční světlo namísto slunečního, bílý, ne stříbrný.

Ale pomalu zesílil, jak zotavující se Harry dýchal v pravidelném rytmu. Pustil světlo zpátky do temnoty své mysli. Vzpomněl si na všechny věci, které zapomněl a znovu jimi posílil své Patronovo zaklínadlo.

Ale i když už bylo světlo plně stříbrné, osvětlovalo chodbu jasněji než plynové lampy, a plně zahánělo chlad, Harryho končetiny se stále třásly. Tohle bylo nebezpečně blízko.

Zhluboka se nadechl. Dobrá. Bylo načase zvážit situaci teď, když už jeho myšlenky nebyly uměle ovlivňovány mozkomory.

Harry zvážil situaci.

...která popravdě stále vypadala dost beznadějně.

Nebylo to ono drtivé zoufalství jako předtím, ale Harry se stále cítil mírně řečeno roztřesený. Neodvažoval se obrátit se na svou temnou stránku, a byla to jeho temná strana, která měla schopnost problému podobného měřítka přijmout s klidem. Byla to jeho temná stránka, která se pohrdlivě smála nad pouhou představou, že by to měli vzdát jen proto, že ztratili profesora Quirrella a byli opuštěni v hloubkách Azkabanu a byli spatřeni dozorčím. Obyčejný Harry něco takového s klidem přijmout nedokázal.

Ale nedalo se dělat nic jiného, než pokračovat dál. Neexistovalo nic zbytečnějšího, než se vzdát předtím, než jste doopravdy prohráli.

Harry se rozhlédl.

Tlumená světla ukazovala chodbu z šedého kovu, jejíž stěny, podlaha i strop byly pořezány, odřeny a roztaveny, a jasně tak ukazovaly komukoli, kdo by se obtěžoval podívat, že se tu odehrála bitva.

Profesor Quirrell by to snadno dokázal opravit, kdyby...

V tu chvíli do Harryho plnou silou udeřil pocit zrady.

Proč... proč musel... proč...

Protože je zlý, řekli Nebelvír s Mrzimorem, tiše a smutně.

My ti to říkali.

Ne! pomyslel si Harry zoufale. To nedává žádný smysl, chystali jsme se spáchat dokonalý zločin, tomu bystrozorovi mohla být vymazána paměť, ta chodba mohla být opravena, ještě nebylo příliš pozdě, ale bylo by příliš pozdě KDYBY zemřel!

Ale profesor Quirrell nikdy nechtěl spáchat dokonalý zločin, řekl pochmurný hlas jeho Zmijozela. Chtěl, aby si toho zločinu všimli. Chtěl, aby všichni věděli o vraždě bystrozora a o tom, že Bellatrix Blacková uprchla z Azkabanu. Připravil by si nějaký důkaz, něco, co by dokazovalo tvoji účast, něco, co by proti tobě mohl použít při vydírání; a ty bys k němu byl připoutaný navždy.

S tím Harryho Patron málem vyhasl.

Ne... pomyslel si Harry.

Ano, pomyslely si jeho zbylé tři části smutně.

Ne. Stále to nedává žádný smysl. Profesor Quirrell musel vědět, že se proti němu obrátím ve chvíli, kdy ho spatřím zabít bystrozora. Že bych mohl rovnou jít a přiznat se Brumbálovi v naději, že budu moci dokázat pravdivou skutečnost, že jsem byl obelstěn. A... pokud jde o vydírání, vážně je jeho zabití bystrozora proti mé vůli o tolik lepší než unesení Bellatrix z Azkabanu s mou dobrovolnou pomocí? Bylo by mnohem chytřejší ponechat si důkazy mého zapojení, pokud jde o onen první zločin, ale stále předstírat, že je mým

spojencem tak dlouho, jak jen může, nechat si materiál pro vydírání jen pro případ, že bude nutný...

Racionalizace, řekl Zmijozel. Takže proč to profesor Quirrell udělal?

A Harry si s náznakem zoufalství – věděl, už když ho to napadlo, že je částečně motivován touhou odmítnout realitu, a k tomu by tahle technika používána být neměla – pomyslel: *všímám si, že jsem zmatený.*

Nastalo vnitřní ticho. Žádná z jeho částí k tomu neměla co dodat.

A Harry pokračoval v odhadu lehce zoufale vypadající situace.

Měl by znovu zvážit pravděpodobnost, že je Bellatrix zlá?

...ne kvůli žádnému důvodu, který by souvisel s misí. Bylo dané, že Bellatrix je momentálně zlá. Pokud jde o to, zda je nevinnou ženou, která k tomu byla dovedena mučením, nitrozpytem a odpornými rituály, nebo se tak rozhodla ze své vlastní svobodné vůle, to na současnou situaci nemělo žádný vliv. Důležitým faktem bylo, že dokud si Bellatrix bude myslet, že Harry je Pánem zla, bude ho poslouchat.

Čili to by jeden zajištěný zdroj. Ale Bellatrix je vyhladovělá a z devíti desetin mrtvá...

„Ach, cítím se teď o něco lépe, jak zvláštní...“

To Bellatrix řekla svým zdrceným hlasem potom, co se záření Harryho Patrona vymklo kontrole.

Harryho napadlo, a nedokázal tak docela říct, *proč* ho to napadlo, možná si jen něco namlouval, ale... zdálo se, že to, co z vás mozkomoři vysáli před delší dobou, bylo navždy ztracené. Ale to, co vám mozkomoři vzali nedávno, to by pravý Patron mohl dokázat vrátit. Tak trochu jako rozdíl mezi vyprázdněným hrnkem a hrnkem, který je nepoužívaný a rozpadá se. Bellatrix by tedy mohlo být vráceno to, co ztratila během posledního týdne či tak. Ne nějaké šťastné vzpomínky, ty musely být vysáty už před lety. Ale ono množství síly a magie, které ztratila minulý týden, to by mohla získat zpátky. Jako kdyby týden odpočívala, týden, během kterého její magie mohla posílit...

Harry se podíval na hadí formu profesora Quirrella.

...možná dokonce dost, aby zvládla Innervate.

Pokud probuzení profesora Quirrella teď skutečně bylo chytrým krokem.

Nato Harry opět pocítil něco z onoho zoufalství. Nemohl věřit profesoru Quirrellovi, nemohl věřit, že by bylo chytré ho vzkřísit, ne po tom, co se právě stalo.

Jen v klidu, pomyslel si Harry sám k sobě a pohlédl na zhroucené tělo bystrozora.

Bellatrix by *také* mohla zvládnout paměťové zaklínadlo.

No, to by mohl být první krok. Tak docela nezaručoval, že se všichni bezpečně dostanou z Azkabanu – bystrozoři budou vědět, že se stalo něco divného, Bellatrixino tělo jim může přijít zvláštní a mohou provést pitvu. Ale byl to první krok.

...a bylo by zas až tak těžké se dostat z Azkabanu?

Nahoru se mohli dostat docela rychle, dřív, než by se ten bystrozor měl hlásit zpátky, dřív, než by někdo někoho pohřešoval, a pak by jednoduše mohli proletět otvorem, který profesor Quirrell vytvořil, a dostat se dostatečně daleko, aby mohli aktivovat přenášedlo, které u sebe Harry měl. (Jak profesor Quirrell tak Harry měli přenášedla, a obě byla dostatečně silná, aby přenesla dvě osoby, plus mínus hada. Stejně jako při jejich dvojité zakamuflovaném odchodu z Maryiny místnosti, i teď profesor Quirrell počítal s takovou bezpečnostní rezervou, že udělal dojem i na Harryho.)

Bellatrix by mohla nést profesora Quirrella v jeho hadí podobě, které se Harry neodvažoval ani dotknout, ani ji levitovat.

Harry se otočil a rychle došel k místu, kde Bellatrix čekala na schodech. Cítil, že se mu trochu zvedla nálada. Začínalo to vypadat jako dobrý plán, nemohli si dovolit promarnit ani chvilku.

Co udělat s profesorem Quirrellem – nebo s Bellatrix, když už jsme u toho – když už je přenášedlo vezme na místo, kde mají Bellatrix předat psychiatrické léčitelce... no, to Harry mezitím domyslí. Pravděpodobně tu léčitelku bude muset obalamutit, aby něco udělala – a že to bude sakra velké balamucení, Harry si ani nebyl jistý, zda se mu do toho chce – ale on a Bellatrix se musí dát do pohybu hned *ted'*.

Hlavní problém, jak to tak viděl, když si celý plán přehrával ve své představivosti, nastane, až se dostanou na střechu. V té fázi se měl profesor Quirrell v neviditelnosti proplížit kolem a seslat matoucí zaklínadlo na monitory, jejichž úkolem bylo všímat si návštěvníků ve vzdušném prostoru Azkabanu. Matoucí kouzlo by mělo způsobit, že budou po několik minut opakovat smyčku obrazu scénérie. Profesor Quirrell řekl, že nedokáže seslat zastírací kouzlo na Harryho Patrona; a kdyby Patrona *zrušili*, mozkomoři by si všimli, že jim schází Bellatrix a uvědomili by bystrozory...

Harryho nit myšlenek se přetrhla.

Byly chvíle, kdy to „Ale sakra“ tak docela nevystihovalo.

Navzdory adrenalinu byly Liovy ruce pevné, když odemykal mříže rozplývavé skříně, která Azkaban pojila s dobře hlídanou místností uvnitř Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů. . (Rozplývavá skříň byla samozřejmě jednosměrná. Ochrany povolovaly několik rychlých způsobů, jak se dostat do Azkabanu, všechny z nich silně zabezpečené, a žádnou rychlou cestu ven.)

Li ustoupil, namířil hůlkou na skříň, pronesl slova: „*Harmonia Nectere Passus*“, a o vteřinu později –

Dveře skříně se s prásknutím otevřely a do místnosti napochodovala objemnější čarodějka se širokou čelistí a šedými, krátce zastřiženými vlasy. Neměla na sobě žádné odznaky hodnosti, nenosila šperky ani ozdoby, obyčejný bystrozorský hábit jí stačil: ředitelka Amélie Bonesová, vedoucí Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů, o které se proslýchalo, že je jedinou osobou v OUKZ, která dokáže Pošuka Moodyho porazit ve férovém boji (ne snad, že by kdokoli z nich byl ten typ, co bojuje fér). Li slyšel zvěsti, že Amélie se dokáže přemístit za hranice OUKZ, a přesně tohle bylo důvodem, proč se podobné zvěsti šířily – pohotovost ohlásil ani ne před padesáti vteřinami.

„Do vzduchu, hned!“ vyštěkla Amélie přes rameno na trojici bystrozorek, které ji následovaly se služebními košťaty, všechny tam musely být namačkány, zatímco čekaly, až Li aktivuje skříň. „Chci tu ve vzduchu více hlídek! A nezapomeňte mít aktivovaná anti-zastírací kouzla!“ Pak se její hlava otočila k němu. „Hlášení, bystrozore Li! Už víme, jak se dostali dovnitř?“

Další trojice bystrozorů s košťaty se zmaterializovala v rozplývavé skříni a vypochoďovala ven, zatímco Li začal mluvit.

Byli následováni další trojicí zásahových kouzelníků v plné bojové výbavě.

A další trojicí zásahových kouzelníků.

A další trojicí s košťaty.

Když se k ní Harry dostal, vychrtlé tělo Bellatrix Blackové nehybně leželo, oči zavřené, a když se Harry chladným šeptem zeptal, jestli je vzhůru, nedostalo se mu odpovědi.

Krátký záblesk paniky byl potlačen myšlenkou, že profesor Quirrell ji pravděpodobně zbavil vědomí, aby neslyšela, jak se z choulícího se služebníka Pána zla náhle stal otrlý kriminálník a hned nato mistr v bojové magii.

Což bylo dobře, protože tak neslyšela, jak Harryho hlas řekl *„Expecto Patronum.“*

Harry si opět natáhl kápi pláště, namířil hůlkou na Bellatrix, a zašeptal tak jemně, jak jen dokázal:

„Innervate.“

Soudě podle toho, jak sebou Bellatrixino tělo škublo, to očividně dostatečně jemně nezvládl.

Zapadlé temné oči se otevřely.

„Drahá Bello,“ řekl Harry svým chladným, vysoko položeným hlasem. „Obávám se, že jsme narazili na menší problém. Zotavila jsi se už natolik, abys zvládla trochu magie?“

Pauza, potom Bellatrixina bledá hlava přikývla.

„Velmi dobře,“ řekl Harry suše. „Nebudu po tobě chtít, abys šla bez pomoci, Bello, drahá, ale obávám se, že musíš jít.“ Namířil na ni hůlkou. *„Wingardium Leviosa.“*

Harry přizpůsobit proud magie na úroveň, kterou by chvíli dokázal udržet. I přesto pravděpodobně nadnášel dvě třetiny její současné váhy. Byla... hubená.

Pomalou, jako by to bylo poprvé za celá léta, se Bellatrix Blacková zvedla na nohy.

Amélie vpochodovala do řídicí místnosti, bystrozor Li a jeho stříbrný jezevec ji následovali. V momentě, kdy

uslyšela o poplachu, otočila svým obračecem času, a pak strávila napjatou hodinu přípravou svých jednotek k nasazení. Není možné *obracet čas* uvnitř Azkabanu samotného, azkabanská budoucnost nemůže mít vliv na jeho minulost, takže nemohla dorazit dřív, než OUKZ obdrželo poplach, ale měla by dorazit včas...

Její oči ihned zamířily k mrtvole, která se bez kápě a s velmi mrtvolným vzhledem vznášela za dohlížecím průzorem.

„Kde je Bellatrix Blacková?“ zeptala se Amélie, aniž by před bytostí strachu nějaký strach projevila.

Dokonce i její krev na chvíli zmrzla, když mrtvola pohnula rty, aby zachrchlala: „*Nevíme.*“

Harry, nyní opět plně neviditelný, sledoval, jak se Bellatrix pomalu sklonila, vzala hůlku profesora Quirrella (které se Harry neodvažoval dotknout), a stejně pomalu se zase narovnal.

Potom namířila hůlkou na hada a hlasem, který byl precizní, i když to stále byl pouhý šepot, pronesla: „*Innervate.*“

Had se nepohnul.

„Mám se pokusit znovu, můj pane?“ zašeptala.

„Ne,“ řekl Harry. Spolkl ten nanicovatý pocit. Když mu došlo, že touhle dobou mozkomoři už upozornili bystrozory, řekl si ‚k čertu s tím‘ a rozhodl se pokusit o vzkříšení profesora Quirrella. Jeho vysoký, chladný hlas nevzrušeně pokračoval, „Myslíš, že by si byla schopná seslat paměťové zaklínadlo, drahá Bello?“

Bellatrix se zarazila, potom váhavě řekla: „Myslím, že ano, můj pane.“

„Odstraň vzpomínku na poslední půlhodinu tohoto bystrozora,“ přikázal Harry. Trochu popřemýšlel nad tím, zda pro to nebude potřebovat ospravedlnění, co by řekl, kdyby se ho Bellatrix zeptala, proč ho prostě nezabijí. V tom případě by Harry vysvětlil, že předstírají, že jsou jinou mocenskou skupinou, a řekl by jí, aby sklapla –

Ale Bellatrix jednoduše namířila hůlkou na bystrozora, chvíli tiše stála, a konečně zašeptala: „*Zapomeň.*“

Zapotácela se na nohou, ale neupadla.

„Velmi dobře, má drahá Bello,“ řekl Harry a zlehka se uchechtl. „A teď tě požádám, abys zvedla toho hada.“

Žena opět nic neřekla, nepožadovala žádné vysvětlení, nezeptala se, proč to neudělá on, nebo očividně neviditelný sesílatel Patrona. Jak odklopýtala k místu, kde dlouhý had ležel, pomalu se předklonila, zvedla ho a přehodila si ho přes rameno.

(Maličká, nepatrná část Harryho si pomyslela, že je velmi *uvolňující* mít poskoka, který plní rozkazy bez protestů, a dokonce ji napadlo, že by si rozhodně dokázala zvyknout na to mít poskoka jako je Bellatrix, než byla umlčena smrtelně uraženým zbytkem.

„Následuj,“ přikázal chlapec svému poskokovi a vykročil.

V řídicí místnosti začínalo být poněkud přelidněno, téměř už se v ní nedalo dýchat, i když kolem Amélie stále zůstával prostor – pokud potřeba dýchat znamenala, že byste se měli natlačit na ředitelku Bonesovou, pak bylo lepší tuto potřebu potlačit.

Amélie pohlédla k místu, kde si Ora hrála s McCuskerovým zrcadlem. „Specialistko Weinbachová,“ vylekala štěknutím mladou čarodějku, „už máme nějakou odpověď od Jednorukého zrcadla?“

„Žádnou,“ řekla Ora nervózně, „to je... chci říct, může být zaseknuté, ne mrtvé, opatrně zaseknuté tak, aby se neaktivovaly poplachy, ale to spojení je tak prázdné, že klidně může být rozbité...“

Amélie nezměnila výraz, i když ta její část, která už po Jednorukém truchlila, o něco zesmutněla a o dost víc se rozzlobila. Sedm měsíců, jen sedm měsíců mu zbývalo do

odchodu po plném století služby. Pamatovala si ho jako mladého, nadšeného bystrozora, bylo to tak dávno, a po celou svou kariéru sloužil OUKZ s naprostou oddaností, alespoň pokud šlo o věci, které se skutečně počítaly...

Za tohle někdo *shoří*.

Mozkomor se stále vznášel za oknem a sesílal svůj zbytečný stín hrůzy na jejich operaci; všechno, na co se to stvoření zmohlo, bylo chrčít o tom, že neví, nebo vůbec neodpovědět, když se ho ptali na otázky jako ‚Jak Bellatrix Blacková uprchla?‘ a ‚Proč ji nedokážete najít?‘ a ‚Jak se ukrývá?‘ Amélie se začínala obávat, že ti zločinci už uprchli, když-

„Našli jsme otvor ve střeše nad spirálou C!“ zařval někdo od dveří. „Stále je otevřený, zneškodnění ochran je stále aktivní!“

Améliiny rty se stáhly v úsměvu, který připomínal vlka u kořisti.

Bellatrix Blacková stále byla v Azkabanu.

A v Azkabanu také navždy zůstane.

Bez ohledu na mozkomora došla k oknu a podívala se na oblohu nad sebou, aby na vlastní oči zkontrolovala hlídkující košťata. Ze svého místa nemohla spatřit celou oblohu, ale viděla, jak deset košťat proletělo kolem v hlídkovém uspořádání, a už to stačilo, aby byli schopni

dopadnout kohokoli; i když i tak měla v plánu poslat do vzduchu všechna košťata. Byli vybaveni těmi nejrychlejšími košťaty na trhu, Nimbusy 2000, její bystrozory žádné neúspěšné honičky nečekaly.

Amélie se otočila od okna a zamračila se. Místnost začínala být směšně přeplněná a dvě třetiny z těch lidí tu *nemusely* být, jen *chtěly* být u centra dění. Pokud existovala jedna věc, kterou Amélie nehodlala tolerovat, byli to lidé, kteří dělali to, co chtěli, místo toho, co bylo potřeba.

„Tak dobrá, vy všichni!“ zařvala na ně. „Přestaňte se tu flákat a začněte zajišťovat vrchní patro každé spirály! Přesně tak,“ řekla v reakci na jejich překvapené pohledy, „všichni, kdo tu jste! Mohli by se probourat skrze podlahu nebo strop mezi nimi, pokud vám to ještě nedošlo! Budeme sestupovat jedno patro po druhém, dokud je nechytíme! Já si vezmu spirálu C, Brousek, vy si vezte B...“ Nato se zarazila, došlo jí, že Pošuk Moody minulý rok odešel do důchodu, koho by mohla... „Pastorek, vy si vezmete spirálu A, vezte si s sebou nejsilnější zbylé bojovníky! Zkontrolujte každý úsek cel, co minete, podívejte se pod příkrývky, v každé chodbě udělejte plnou sérii detekčních kouzel! Nikdo z vás neopustí Azkaban, dokud je nechytíme, nikdo! A...“ Ostatní se na Amélii překvapeně podívali, když se jí vytratil hlas.

Ti zločinci našli nějaký způsob, jak zabránit mozkomorům najít Bellatrix Blackovou.

To by mělo být *nemožné*.

Z toho pomyšlení jí tuhla krev. Bylo to jako...

Amélie se zhluboka nadechla a znovu promluvila, pevným velitelským hlasem. „A až je chytíte, ujistěte se, že jsou to vážně oni, a ne naši vlastní lidé, kteří byli donuceni vzít si mnoholicný lektvar. Když se někdo bude chovat podivně, zkontrolujte, jestli není pod Impériem. Nepouštějte jeden druhého z dohledu. Nepředpokládejte, že bystrozorská uniforma automaticky značí přítele, dokud nerozpoznáte jeho tvář.“ Otočila se ke komunikační specialistce. „Řekněte to košťatům. Pokud se někdo z nich bez důvodu oddělí, polovina z nich ho odchytí, zatímco zbytek bude pokračovat v hlídkování. A změňte všechny signály, u kterých to jde, je možné, že nám ukradli kódy.“ Pak se otočila zpátky ke zbytku místnosti. „Žádný bystrozor není mimo podezření, až na ty, kterým nezbyvá žádná rodina, která by mohla být ohrožena.“

Spatřila chladné pohledy, které se objevily na starších tvářích, spatřila, jak sebou někteří z mladších bystrozorů cukli, a věděla, že pochopili.

Ale pro jistotu to přeci jen řekla nahlas.

„Dnes bojujeme ve staré Kouzelnické válce. To, že Vyvíte-kdo je mrtvý, neznamená, že Smrtijedi zapomněli všechny jeho triky. A teď jděte!“

Harry v tichosti kráčet plynovými lampami osvětlenou šedou chodbou, neviditelný vedle Bellatrix a stříbrné postavy, která je následovala, a snažil se vymyslet lepší plán.

Nejprve si uvědomil, že bystrozoři o nich už pravděpodobně vědí, a co víc, profesor Quirrell se neprobouzí...

V tom bodě se jeho myšlenky na chvíli zastavily.

A pak v tom stavu zůstaly, dokonce, i když s Bellatrix zamířil dolů, aby získal tolik času, kolik jen mohl – domyslel si, že bystrozoři začnou odshora a budou sestupovat patro za patrem. Mohli si dovolit pohybovat se pomalu a bezpečně, věděli, že jim jejich kořist nemá jak uniknout.

Harry nedokázal nic vymyslet.

Dokud se sám sebe nezeptal, *dobrá, pokud by tohle byla jen hra, co by udělal generál Chaosu?*

A na to odpověď následovala okamžitě.

A pak si Harry pomyslel, *ale pokud je to takhle jednoduché, proč se z Azkabanu dosud nikdo nedostal?*

A potom si uvědomil onen možný problém: *Dobrá, co by generál Chaosu udělal s tím?*

Načež generál Chaosu přišel s drobnou úpravou svého původního plánu.

Byla to...

Byla to ta nejšíleněji *nebelvírská* věc, kterou Harry kdy...

Takže teď se snažil vymyslet *lepší* plán, a příliš se mu to nedařilo.

Štouravý štoura, řekl Nebelvír. Kdo si to ještě před minutou stěžoval, že nemá žádný plán? Měl bys být rád, že jsme vůbec s něčím přišli, pane Ted'-jsme-zatraceni.

„Můj pane,“ zašeptala Bellatrix nejistě, když zamířila dolů po dalších schodech, „jdu zpátky do své cely, můj pane?“

Harryho mozek byl zaneprázdněn, takže mu trvalo tak dlouho, než ta slova zpracoval, a pak další chvíli, než byl schopen zpracovat hrůzu, kterou vzbudily. Bellatrix zatím mluvila dál.

„Raději bych... prosím, můj pane, mnohem raději bych zemřela,“ řekl její hlas. A pak, tišším hlasem, šepotem, který byl stěží slyšet, „ale půjdu zpátky, pokud to po mě budete chtít, můj pane...“

„Nejdeme zpátky do tvé cely,“ zasyčel Harryho hlas automaticky. Nic z toho, co cítil, nemělo dovoleno ukázat

se mu na tváři.

Um... řekl Mrzimir. Vážně sis právě teď pomyslel, ,Měla bys pracovat pro mě, já bych tě ocenil?‘

Kámen by byl pohnut takovou loajalitou, pomyslel si Harry. Dokonce i když mi ji projevuje jen omylem, nedokážu si pomoci a ne-

Je to loajální vražednice a mučitelka Pána zla, a údajným důvodem, proč je tak loajální je skutečnost, že nevinná dívka byla zničena a použita jako surový materiál k jejímu vytvoření, řekl Mrzimir. Nebo jsi snad zapomněl?

Pokud mi někdo projevuje takové množství oddanosti, byť i omylem, jedna moje část si nedokáže pomoci, musí něco cítit. Pán zla musel být... slovo zlý to tak docela nepokrývá, musel být prázdný... aby její loajalitu neocenil, ať už je umělá či ne.

Lepší části Harryho k tomu neměly moc co říct.

A v tu chvíli to Harry uslyšel.

Bylo to slabé, ale lépe slyšitelné s každým krokem vpřed.

Ženský hlas, vzdálený a nerozeznatelný.

Jeho uši se automaticky nastražily, aby rozeznaly slova.

„...prosím ne...“

„...nechtěla jsem...“

„...neumírej...“

Jeho mozek věděl, koho slyší, a téměř v ten samý okamžik mu došlo i co slyší.

Protože profesor Quirrell už umělé ticho neudržel, a Azkaban ve skutečnosti tichý nebyl.

Slabý ženský hlas opakoval:

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

S každým Harryho krokem se hlas zesiloval, teď už v těch slovech slyšel emoce – ten děs, lítost, zoufalství...

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

...její nejhorší vzpomínka se přehrávala znovu a znovu...

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

...vražda, která ji poslala do Azkabanu...

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

...kde byla mozkomory odsouzena pozorovat toho, koho zabila, umírat a umírat a umírat v nekonečně se opakující smyčce. Soudě podle množství života, který v jejím hlase zbýval, musela se do Azkabanu dostat teprve nedávno.

Harryho napadlo, že profesor Quirrell kolem těchto dveří prošel, slyšel tyto zvuky, a nedal na sobě vůbec nic znát; Harry by to označil za jasný důkaz zla, kdyby jeho vlastní rty v přítomnosti Bellatrix nemlčely a jeho dýchání

nebylo pravidelné, zatímco něco uvnitř něj ječelo a ječelo a ječelo.

S každým krokem, který Harry ušel, byl jeho Patron jasnější, stále pod kontrolou, ale jasnější.

Rozzářil se ještě víc, když Bellatrix při sestupu po schodech klopýtla a Harry ji nabídl levou ruku, kterou vytáhl zpod pláště, zatímco vzdoroval pocitu zkázy, pramenícímu z toho, že je tak blízko u hada zavěšeného kolem jejího krku. Na její tváři se objevilo překvapení, ale ruku přijala a neřekla nic.

Harrymu pomohlo, že je schopen pomoci Bellatrix, ale nestačilo to.

Ne když uprostřed chodby jejich poschodí spatřil obrovské kovové dveře.

Ne když přišli blíže, a žena se utišila, protože teď byl blízko ní Patron a ona už svou nejhorší vzpomínku neprožívala.

Dobře, řekl hlas uvnitř něj. To je první krok.

Harryho kroky jej nezastavitelně vedly k oněm kovovým dveřím.

A...

Teď otevři ty dveře-

...Harry šel dál...

Co si to myslíš, že děláš? Vrať se a dostaň ji odsud!

...šel dál...

Zachraň ji! Co to děláš? Ublížíš jí, MUSÍŠ JI ZACHRÁNIT!

Přenášedlo, které u sebe Harry měl, mohlo přenést jen dva lidi, jenom dva, plus mínus hada. Kdyby měli i přenášedlo profesora Quirrella... ale *neměli*, profesor Quirrell ho u sebe měl ve své lidské podobě, neexistoval způsob, jak se k němu teď dostat... Harry dnes mohl zachránit jen jednu osobu, a v nejnižším patře Azkabanu byla jen jedna osoba, která ho potřebovala nejvíce...

„NEODCHÁZEJTE!“ zakřičel hlas za kovovými dveřmi.

„Ne, ne, ne, neodcházejte, neberte mi to, ne, ne, ne –“

Světlo v chodbě zesílilo.

„Prosím,“ zavzlykal ženin hlas, „prosím, už si nevzpomínám na jména svých dětí –“

„Posaď se, Bello,“ řekl Harryho hlas, nějak se mu podařilo udržet i chladný šepot. „Musím se o tohle postarat.“ Vznášecí kouzlo se zrušilo a přestalo působit zároveň s tím, jak se Bella poslušně posadila, její vyhublá silueta tmavá proti projasňujícímu se vzduchu.

Zemřu, pomyslel si Harry.

Vzduch byl stále jasnější.

Přeci jen, nebylo *jisté*, že zemře.

Byla tu jen jistá pravděpodobnost smrti, a nestály určité věci za tu pravděpodobnost?

Vzduch se stále projasňoval a kolem něj se začínala tvořit vyšší forma jeho Patrona, zářící lidský tvar už se v hořícím vzduchu nedal rozeznat, jak jej Harry krmil svým životem.

Pokud zničím mozkomory, pak, dokonce i když to přežiju, budou vědět, že jsem to byl já... Ztratím své stoupence, ztratím válku...

Jo? řekl ten vnitřní hlas, co na něj naléhal. Potom, co zničíš všechny mozkomory v Azkabanu? Popravdě, myslím, že podobné věci mají tendenci dotyčného usvědčit jako Pána dobra, takže ji ZACHRAŇ, ZACHRAŇ JI, MUSÍŠ JI ZACHRÁNIT-

Lidský tvar už se nedal odděleně rozeznat.

Chodbu nešlo spatřit.

Harryho vlastní tělo bylo pod pláštěm neviditelné.

Bylo jen netělesným bodem uvnitř nekonečně se rozpínajícího stříbrného světla.

Harry cítil, jak ho život opouští, posiluje kouzlo, a jak daleko od něj stíny Smrti začínají vadnout.

Je mi souzeno udělat s mým životem víc než tohle... Mám bojovat s Pánem zla, chystal jsem se spojit kouzelnický a mudlovský svět...

Vznešené cíle vypadaly ve srovnáním s jedinou ženou prosící ho o pomoc velmi vzdáleně, velmi abstraktně,

nebylo *jisté*, že někdy opravdu udělá něco důležitějšího, kdežto tohle mohl udělat hned tady a teď.

A s tím, co mohlo být jeho posledním dechem, si Harry pomyslel:

Existují i jiní mozkomoři, pravděpodobně i jiné Azkabany... pokud to vážně chci udělat, měl bych to udělat, až budu blíže hlavní jámy, tak mě to bude stát méně síly, což zvýší pravděpodobnost, že přežiju, abych zničil další mozkomory... dokonce i za předpokladu, že to představuje tu nejlepší volbu, pokud existuje vhodné místo a čas kdy to udělat, NENÍ TO TADY A TEĎ!

Cože? řekla ona jeho část pobouřeně, když pátrala po proti-argumentu, který neexistoval—

Světlo pomalu odumíralo, jak se Harry soustředil na onen jediný neoddiskutovatelný fakt, na onu očividnou pravdu, že nebyli na ideálním místě, že ideální čas *nemohl být teď...*

Světlo pomalu odumřelo.

Část Harryho života se vrátila zpátky do něj.

Část byla vyzářena.

Ale Harrymu zbývalo dost na to, aby se udržel na nohou a aby udržel onen stříbrný lidský tvar jasný; a když zvedl ruku a zašeptal „*Wingardium Leviosa*“, magie z něj poslušně vyletěla a pomohla Bellatrix na nohy. (Protože to

nebyla magie, co vyčerpal; Patronovo zaklínadlo nikdy neživila magie.)

Přísahám, pomyslel si Harry, zatímco dýchal tak pravidelně, jak jen to zvládl, kvůli Bellatrixině přítomnosti, zatímco mu slzy stékaly po neviditelných tvářích, Přísahám na svůj život, na svou magii a na své umění jako racionalista, přísahám při všem, co mám za svaté a při všech svých šťastných vzpomínkách, dávám své slovo, že jednoho dne toto místo zničím, prosím, prosím, ať je mi odpuštěno...

A oni dva pokračovali v chůzi, zatímco hlas vražedkyně křičel a zoufale prosil, aby se vrátili a zachránili ji.

Mělo by tu být více času, prostor pro menší obřad za Harryho obětovanou část, ale Bellatrix byla vedle něj, a tak Harry musel bez přestávky, beze slova a s vyrovnaným dechem pokračovat dál.

Takže šel dál, a kus sebe nechal za sebou. Věděl, že v tomto místě a čase zůstane navěky. Dokonce i potom, co se jednoho dne vrátí v doprovodu jiných sesílatelů pravých Patronů a všechny zdejší mozkomory zničí. Dokonce i kdyby roztavili onu trojúhelníkovou budovu a vypálili ostrov na do takové hloubky, aby ho moře pohltilo a nezanechalo žádnou stopu toho, že místo, jako je tohle,

vůbec kdy existovalo. Dokonce ani pak by svou část nedostal zpátky.

Houf zářivých stvoření přestal zírat směrem dolů, a začal hlídkovat po kovové chodbě jako by se nic nestalo.

„Zrovna jako posledně?“ vyštěkla ředitelka Bonesová ve směru bystrozora Li, a mladší bystrozor odpověděl: „Ano, madam.“

Ředitelka pokračovala dotazem k mozkomorům, zda nyní dokážou svou kořist najít, a nevypadala překvapeně, když se jí o pár vteřin později dostalo odpovědi, že nikoli.

Emmelina Vanceová byla na vážkách, pokud šlo o její loajalitu.

Už nebyla členkou Fénixova řádu, ten byl rozpuštěn s koncem války. A i během ní věděla, všichni věděli, že ředitel Skrk s jejich neoficiálním bojem tiše souhlasí.

Ředitelka Bonesová nebyla Skrk.

Byli na stopě Bellatrix Blackové, bývalé Smrtijedce, které právě byla téměř najisto vysvobozována Smrtijedy. Patroni se chovali zvláště – všichni se zastavili a upřeli pohledy dolů, než se vrátili zpátky ke svým pánům. A mozkomoři nedokázali najít svou kořist.

Zdalo se, že je tohle je mimořádně dobrý čas ke kontaktování Albuse Brumbála.

Měla by *navrhnout* ředitelce Bonesové, aby ho kontaktovali? Ale pokud to ředitelka dosud neudělala...

Emmelina chvíli váhala, pravděpodobně moc dlouho, než se konečně rozhodla. *K čertu s tím*, pomyslela si. *Jsme na stejné straně, musíme držet při sobě, ať už se to ředitelce Bonesové líbí nebo ne.*

Zároveň s tou myšlenkou jí její stříbrný vrabčák přistál na rameni.

„Zdrž se, abys nám pohlídal záda,“ zašeptala Emmelina tiše, takřka aniž by pohnula rty. „Počkej, až se na tebe nikdo nebude dívat, pak leť za Albussem Brumbálem. Pokud nebude sám, počkej, až bude. A řekni mu tohle: Bellatrix Blacková se snaží dostat z Azkabanu a mozkomoři ji nedokáží najít.“

56. SVE, Omezená optimalizace, část 6. – Vzhůru dolů

Tiché, kovové dveře na dalším podlaží našťěstí žádný zvuk nepropouštěly. Buď za nimi nikdo nebyl, nebo trpěl potichu, nebo možná křičel, ale hlas se mu už vytratil, nebo si jen sám pro sebe tiše mumlal v temnotě...

Nejsem si jistý, jestli to dokážu, pomyslel si Harry, a teď z té zoufalé myšlenky ani nemohl vinit mozkomory. Níž to bude lepší, bezpečnější, bude chvílku trvat, než svůj plán uvede do chodu, a bystrozoři už pravděpodobně sestupují. Ale pokud by tiše a s nuceně pravidelným dýcháním musel projít kolem dalších těch kovových dveří, zešílel by; pokud by u každých z nich musel zanechat část sebe samotného, brzy by z něj mnoho nezbývalo –

Z ničeho nic se objevila měsíční kočka a přistála před Harryho Patronem. Harrymu málem uniklo zaječení, které by jeho image před Bellatrix dvakrát nepomohlo.

„Harry!“ řekl hlas profesorky McGonagallové, Harry ji v životě neslyšel znít poplašeněji. „Kde jsi? Jsi v pořádku? Tohle je můj Patron, odpověz mi!“

Harry si se značnou námahou pročistil mysl, přizpůsobil hrdlo, donutil se ke klidu a vzal na sebe jinou osobnost jako by šlo o nitroobrannou bariéru. Zabralo mu to několik vteřin, u kterých sakra doufal, že je profesorka

McGonagallová přičte komunikační prodlevě, stejně jako doufal, že Patroni nehlásí, kde se nacházejí

Nevinný hlas mladého chlapce řekl: „Jsem v Maryině sídle, paní profesorko, v Příčné ulici. Po pravdě si zrovna jdu odskočit. Co se děje?“

Kočka skočila pryč a Bellatrix se začala potichu pochechtávat – její smích zněl uznale a jako by jej dlouho nepoužívala, ale ihned přestala, když na ni Harry zasyčel.

O chvílku později se kočka vrátila a řekla hlasem profesorky McGonagallové: „Přijdu pro tebe hned teď. *Nikam* nechod', pokud nejsi poblíž profesora obrany, nevracej se k němu; nikomu nic neříkej, budu tam tak rychle, jak jen to bude možné!“

Zářící kočka se vrhla vpřed, rozostříla se a zmizela.

Harry se podíval na hodinky a zapamatoval si čas, aby se po tom, až se odsud všichni dostanou, a profesor Quirrell znovu použije obraceč času, mohl vrátit a být v umývárně v Maryině sídle v ten správný čas...

Víš, řekla část jeho mozku zabývající se řešením problémů, existuje limit, pokud jde o počet omezení, které můžeš navržit na problém, než se jeho řešení stane doslova nemožným, je ti to jasné?

Nemělo by na tom záležet, a také nezáleželo, nesneslo to srovnání s utrpením jediného vězně v Azkabanu, ale

Harry stále nedokázal přestat myslet na to, že pokud jeho plán nedokáže zajistit, aby ho vyzvedli z Maryina sídla, aniž by to vypadalo, že ho někdy opustil, a aby na profesora Quirrella nepadl ani stín podezření z čehokoli, profesorka McGonagallová ho *zabije*.

Zatímco se jejich tým připravoval pojmout další kus území C spirály – sesílali štíty a prozkoumávali okolí a současně s tím rušili staré štíty za svými zády – Amélie si bubnovala prsty o stehno a přemýšlela, zda by neměli konzultovat nezpochybnitelného experta. Kdyby jen nebyl tak –

V tom zaslechla povědomé prásknutí ohně a věděla, co uvidí, ještě než se otočila.

Třetina jejích bystrozorů se otočila a zamířila hůlkami na starého kouzelníka v půlměsíčkových brýlích a s dlouhým stříbrným vousem, který se s jasně rudě-zlatým fénixem na rameni objevil mezi nimi.

„Nic nesesílejte!“ S mnoholicným lektvarem bylo jednoduché napodobit tvář, ale nafingovat fénixovo přemístování už by šlo podstatně obtížněji – ochrany s ním počítaly jako s jednou z rychlých cest do Azkabanu, i když z Azkabanu žádné rychlé cesty neexistovaly.

Stará čarodějka a starý kouzelník na sebe dlouhou dobu hleděli.

(Amélie se jen tak mimoděk zamyslela nad tím, který z jejích bystrozorů mu dal vědět. Měla s sebou několik bývalých členů Fénixova řádu; zkoušela si vzpomenout, stále jen tak mimoděk, jestli neviděla, že by Emmelinin vrabčák nebo Andyho kočka zmizeli ze stáda zářivých bytostí, ale věděla, že je to marné. Možná to ani nebyl nikdo z jejích lidí, ten starý štoural často věděl věci, které žádným způsobem zjistit nemohl.)

Albus Brumbál ve zdvořilém gestu kývl hlavou směrem k Amélii. „Doufám, že tu nejsem nevitán,“ řekl kouzelník klidně. „Jsme všichni na stejné straně, že ano?“

„Přijde na to,“ řekla Amélie tvrdě. „Přišel jste pomoci chytit zločince, nebo je ochránit od následků jejich činů?“ *Jsi tu, abys zabránil tomu, aby vražedkyně mého bratra dostala dobře zasloužený Polibek, starý štourale?* Z toho, co Amélie slyšela, Brumbál ke konci války trochu zmoudřel, hlavně díky vlivu Pošuka Moodyho, ale jakmile bylo nalezeno Voldemortovo tělo, znovu začal projevovat to pošetilého milosrdenství.

Tucty malých bílých a stříbrných bodů, odrazy třpytivých zvířat, se zajiskřily na kouzelníkových pŕlměsíčkových brýlích, když řekl. „Bellatrix Blackovou na

svobodě bych viděl ještě s větší nelibostí než ty," řekl starý kouzelník. „Nesmí toto vězení opustit živá, Amélie.“

Ještě než Amélie stačila znovu promluvit, i jen aby vyjádřila svou překvapenou vděčnost, starý kouzelník mávl svou dlouhou černou hůlkou, a na místě se objevil zářící fénix, pravděpodobně jasnější než všichni jejich Patroni dohromady. Tohle bylo poprvé, co někoho viděla, že by tohle kouzlo seslal beze slov. „Přikaz všem svým bystrozorům, ať na deset vteřin zruší své Patrony," řekl kouzelník. „Co temnota nedokáže najít, světlo by mohlo.“

Amélie vyštěkla rozkaz na komunikační expertku, ať uvědomí všechny bystrozory přes jejich zrcadla, přikáže jim, aby se podrobili Brumbálově vůli.

To chvílku zabralo, chvílku, kterou naplnilo příšerné ticho; nikdo z bystrozorů se neodvážil promluvit, zatímco Amélie přemýšlela. *Nesmí toto vězení opustit živá...* Albus Brumbál by se jen tak bez důvodu neproměnil v Bartimia Skrka. Pokud by jí zamýšlel říct proč, už by to udělal; tohle rozhodně nebylo dobré znamení.

Ale i tak, bylo hezké vědět, že tu stojí na stejné straně.

„Teď," ozval se sbor ze zrcadel, a všichni Patroni, kromě zářícího stříbrného fénixe, pohasli.

„Je zde stále ještě další Patron?“ zeptal se starý kouzel toho zářícího stvoření.

Fénix sklonil hlavu v přikývnutí.

„Dokážeš ho najít?“

Stříbrná hlava znovu přikývla.

„Budeš si ho pamatovat, kdyby odešel a opět se vrátil?“

Poslední přikývnutí.

„Hotovo,“ řekl Brumbál.

„Konec,“ řekla všechna zrcadla o vteřinu později a Amélie pozvedla hůlku, aby znovu seslala svého vlastního Patrona. (I když ji to teď, už s predátorským úsměvem na tváři, stálo větší dávku soustředění, aby myslela na to, jak ji Susan poprvé políbila na tvář, namísto aby přemýšlela o osudu, který čeká Bellatrix Blackovou. I na ten Polibek myslela s radostí, ale nebyla to zrovna ta správná emoce pro Patronovo zaklínadlo.)

Nedostali se ani ke konci chodby, když Harryho Patron zdvořile, jako by byl ve třídě, zvedl ruku.

Harry se rychle zamyslel. Otázka zněla, jak – ne, to bylo také očividné.

„Zdá se,“ řekl Harry chladně pobaveným hlasem, „že někdo instruoval tohoto Patrona, aby svou zprávu vyřídil

jen mně.“ Uchechl se. „Dobrá tedy. Odpusť, drahá Bello. *Quietus*.“

Stříbrný humanoid ihned promluvil Harryho vlastním hlasem: „Je tu další Patronus, který pátrá po tomto Patronovi.“

„Cože?“ řekl Harry. A pak, aniž by se zarazil, aby se zamyslel nad tím, co se děje: „Dokážeš ho zablokovat? Zabránit mu, aby nás našel?“

Stříbrný humanoid zavrtěl hlavou.

Amélie a ostatní bystrozoři sotva stihli znovu seslat své Patrony, když –

Zářící stříbrný fénix odletěl, skutečný červeno-zlatý fénix jej následoval, a starý kouzelník klidně vyrazil za nimi, svou dlouhou hůlku stále při ruce.

Štíty kolem jejich území se kolem statného kouzelníka rozestoupily jako voda, a s lehkým zavlněním se za ním zase uzavřely.

„*Albusi!*“ zakřičela Amélie. „Co si to myslíte, že děláte?“ Ale už to sama věděla.

„Nesledujte mě,“ řekl starý kouzelník vážně. „Dokážu ochránit sebe, nedokážu ochránit ostatní.“

Z kletby, kterou za ním Amélie zařvala, sebou trhli i někteří z jejích vlastních bystrozorů.

Tohle není fér, není to fér, není to fér! Existuje limit, pokud jde o počet omezení, které můžeš navržit na problém, než se jeho řešení stane vážně nemožným!

Harry zablokoval tyhle neužitečné myšlenky, ignoroval únavu, kterou pociťoval, a donutil svůj mozek, aby zkonfrontoval nové požadavky. Musel přemýšlet rychle, použít ten adrenalin, aby sledoval logické vazby svižně a bez váhání namísto aby ho vyplýtvál na zoufalství.

Aby mise uspěla:

- 1) musí zrušit svého Patrona.
- 2) Bellatrix musí zůstat schovaná před mozkomory, když bude Patron zrušen.
- 3) on sám musí nějak odolat mozkomořimu vysávání, když bude Patron zrušen.

...

Pokud tohle vyřeším, řekl Harryho mozek, požaduju cukrátko, a pokud ten problém zkomplikuješ ještě víc, myslím tím jedinou nepatrnou komplikaci navíc, lezu z tvé lebky ven a mířím na Tahiti.

Harry a jeho mozek zvážili problém.

Azkaban zůstal nepokořen po staletí, spoléhal na to, že uprchnout mozkomořimu zraku je nemožné. Takže pokud by Harry měl objevit nějaký jiný způsob, jak

Bellatrix skrýt před mozkomory, zakládal by se buď na jeho vědeckých znalostech, nebo na jeho znalosti, že mozkomoři jsou Smrt.

Harryho mozek navrhl, že očividným řešením, jak zabránit mozkomorům, aby spatřili Bellatrix, by bylo přerušit její existenci, tj. zabít ji.

Harry pogrataloval svému mozku k originálnímu myšlení, a řekl mu, aby pokračoval v pátrání.

Zabij ji a pak ji znovu vzkřiš, zněl další návrh. Frigideirem Bellatrix zchlad' na teplotu, kdy její mozková aktivita ustane, potom ji zase rozehřej s použitím Thermos, jako u lidí, kteří spadli do ledové vody, ale po půlhodině byli úspěšně oživeni bez jakéhokoli poškození mozku.

Harry to zvážil. Bellatrix by ve svém vysíleném stavu nemusela přežít. A nemuselo by to mozkomorům zabránit, aby ji viděli. A měl by problémy odtáhnout nevědomou Bellatrix daleko. A nedokázal si vybavit, jakou přesnou tělesnou teplotu ten výzkum uváděl jako ještě ne smrtelnou, ale schopnou dočasně zastavit mozkovou aktivitu.

Byl to další dobrý originální nápad, ale Harry řekl svému mozku, ať přemýšlí dál o...

...způsobech, jak se schovat Smrti...

Harry se zamračil. Tohle už někdy někde slyšel.

Jednou z nutných podmínek, aby se z člověka stal mocný kouzelník, je excelentní paměť, řekl profesor Quirrell. Klíčem k hádance často bývá něco, co jste před dvaceti lety četl na starém svitku, nebo jeden konkrétní prsten, který jste spatřil na prstě člověka, kterého jste potkal jen jednou...

Harry se soustředil, jak jen dokázal, ale nedokázal si vzpomenout, měl to na jazyku, ale nedokázal si vzpomenout; řekl tedy svému podvědomí, aby se snažilo se k tomu dopracovat, a znovu soustředil svou pozornost na druhou část problému.

Jak se můžu ochránit před mozkomorou bez Patrona?

Ředitel byl mozkomorovi vystaven opakovaně, mnohokrát během jednoho dne, ze vzdálenosti několika kroků, a přesto jen vypadal unaveně, když pak bylo po všem. Jak to ředitel dokázal? Mohl by to Harry zvládnout také?

Možná to je jen záležitost genetické loterie, v kterémžto případě je v háji. Ale za předpokladu, že ten problém je řešitelný...

Pak očividná odpověď zní, že se Brumbál nebojí smrti.

Brumbál se *vážně* nebál smrti. Brumbál upřímně, skutečně věřil tomu, že smrt je jen další velké dobrodružství. Věřil tomu ve svém nitru, nešlo jen o příhodná slova, kterými by potlačoval kognitivní

disonanci, nešlo jen o předstírání moudrosti. Brumbál se rozhodl, že smrt představuje přirozený a normativní řád, a ať už v něm zbýval jakýkoli nepatrný zbytkový strach, mozkomor potřeboval dlouhou dobu a opakované vystavování, aby jej dokázal touto drobnou prasklinou vysát.

Tahle cesta byla Harrymu uzavřená.

A pak Harryho napadlo pomyslet na opačnou stranu mince, položit si očividnou inverzní otázku:

Proč jsem zranitelnější, než je obvyklé? Ostatní studenti neupadli, když čelili mozkomorovi.

Harry zamýšlel zničit Smrt, odstranit ji, pokud bude moci. Zamýšlel žít navždy, pokud bude moci; doufal v to, myšlenka na Smrt mu nepřinášela žádný pocit zoufalství nebo nevyhnutelnosti. Nebyl slepě připoután ke svému vlastnímu životu; popravdě mu dalo námahu, aby jej všechen nevyčerpal z potřeby ochránit ostatní před smrtí. Proč nad ním stíny Smrti měly takovou moc? Neměl sám sebe za vystrašeného.

Nebyl to on sám, kdo celou tu dobu jen něco racionalizoval? Nebál se smrti natolik, že to pokrývalo jeho vlastní myšlenky, podobně, jak nařkl Brumbála, že se to děje jemu?

Harry to zvažil, přičemž sám sobě bránil, aby neucuknul. Bylo mu to nepříjemné, ale...

Ale...

Ale nepříjemné myšlenky nebyly vždy *správné*, a tahle tak zrovna nezněla. Jako by v sobě měla zrnko pravdy, ale to nebylo tam, *kam* ho hypotéza kladla –

A pak to Harrymu došlo.

Oh.

Už tomu rozumím.

Ten, kdo se bojí smrti je...

Harry se zeptal své temné stránky, co si myslí o smrti.

A Harryho Patron sebou zakmital, pohasl, okamžitě téměř zmizel z toho zoufalého, vzlykavého, ječícího teroru, nevýslovného děsu, který by udělal cokoli jen aby nemusel zemřít, obětoval by cokoli, jen aby nemusel zemřít, který ani nedokázal myslet nebo fungovat v přítomnosti té absolutní hrůzy, který se nedokázal podívat do propasti neexistence o nic víc, než by dokázal zírat do Slunce, strachem zaslepená věc, která si jen přála najít temný kout a schovat se a už o tom nemuset přemýšlet –

Stříbrná postava potemněla pod úroveň měsíčního světla, zakmitala sebou jako pohasínající svíce –

Je to v pořádku, pomyslel si Harry, je to v pořádku.

Představil si sám sebe, jak svou temnou stránku chová jako vystrašené dítě.

Je správné a případné být vyděšený, protože smrt je příšerná. Nemusíš svou hrůzu skrývat, nemusíš se za ni stydět, můžeš ji vystavovat otevřeně, jako odznak cti.

Bylo zvláštní cítit, jak se rozpadá na dvě části, v jednu trať myšlenek poskytující útěchu a v trať sledující reakci své temné stránky, vyjadřující nepochopení nad cizostí běžných Harryho myšlenek; ze všech věcí, které si jeho temná stránka spojovala se svým vlastním strachem ze smrti, byly přijetí a chvála a pomoc jediné věci, které by nikdy nečekala ani si nepředstavovala, že by někdy mohla najít...

Nemusíš bojovat sám, řekl Harry nehlasně své temné stránce. Můj zbytek tě v tomhle podpoří. Nenechám sám sebe zemřít, stejně jako nedovolím, aby se to stalo mým přátelům. Tobě, Hermioně, mámě nebo tátovi, Nevillovi nebo Dracovi nebo komukoli, mou vůlí je chránit... Představil si křídla slunečního světla, jako Patronova křídla je rozprostřel, aby poskytl ochranu tomu vystrašenému dítěti.

Patron se znovu rozjasnil a svět kolem Harryho se točil, nebo se točila jeho vlastní mysl?

Vezmi mě za ruku, řekl Harry a představil si to, pojd' se mnou a zvládneme to společně...

Harryho mysl zavrávala, jako by jeho mozek učinil krok doleva nebo vesmír udělal krok doprava.

A v jasně osvětlené azkabanské chodbě, kde tlumená světla byla zastíněna stálým a stabilním světlem lidsky tvarovaného Patrona, stál – nepatrně se třesoucí – neviditelný chlapec se zvláštním, mírným úsměvem na tváři.

Věděl, ať už k tomu vědomí přišel jakkoli, že právě udělal něco významného, mnohem důležitějšího, než bylo pouhé posílení vlastní odolnosti vůči mozkomorům.

A nejen to, *vzpomněl si na to*. Myslet na Smrt jako na antropomorfní postavu kupodivu pomohlo. Takže teď si Harry pamatoval, o čem že to kolovalo, že dokáže skrýt před zrakem Smrti samotné...

Kouzelníkovy nohy, které si to rázovaly azkabanskou chodbou, se prudce zastavily, neboť jasně stříbrné zvíře, které jej vedlo, se zarazilo uprostřed letu a rozrušeně zamávalo křídly. Zářivě bílý fénix natáhl krk, rozhlédl se vpřed a vzad jako by byl zmatený; potom se se otočil zpátky ke svému pánovi a omluvně zavrtěl hlavou.

Starý kouzelník se beze slova otočil a vydal se zpět odkud přišel.

Harry stál rovně a vzpřímeně, cítil, jak se strach přelévá přes něj a kolem něj. Jedna jeho nepatrná část mohla být trochu narušena vlnami nicoty, které neustále narážely na jeho nehybnou skálu, ale z jeho končetin nemizelo teplo a jeho magie jej neupouštěla. Za nějaký čas by jej ty vlny mohly nahlodat a pohltit, proklouzly by dovnitř skrze onu jeho malou část, která se stále ještě krčila před Smrtí namísto aby svůj strach použila k tomu, aby se vyburcovala k bitvě. Ale tomu pocitu zkázy by to zabralo slušný čas, protože stíny Smrti byly daleko a nezajímal se o něj. Ta chyba, puklina, narušená část uvnitř něj byla opravena, a v jeho mysli jasně zářily hvězdy, vzdálené a nebojácné a zářivé uprostřed chladu a temnoty.

Kdyby se na něj někdo díval, zdálo by se mu, že se ten chlapec samotný uprostřed chabě osvětlené kovové chodby zvláště usmívá.

Protože Bellatrix Blacková a had zavěšený kolem jejích ramen byly skryti neviditelným pláštěm, jednou ze tří relikvií Smrti, o které se proslýchalo, že dokáže svého nositele skrýt před zrakem samotné Smrti. Byla to hádanka, jejíž odpověď byla ztracena, a kterou Harry znovu našel.

Věděl teď, že krytí, které plášť poskytuje, není pouhé zastření průhledností, plášť vás *skryl*, ne jen zneviditelnil,

byli jste stejně nespátřitelní jako testrál pro ty, kdo nespátřili smrt. A Harry rovněž věděl, že to byla testrálí krev, kterou byl vyveden symbol relikvií smrti uvnitř pláště, která tak k plášti vázala tu část moci Smrti, a umožňovala plášti konfrontovat mozkomory na jejich vlastní rovině a blokovat je. Připadalo mu to jako hádání, ale jako hádání najisto, to vědomí k němu přišlo v okamžiku, kdy tu hádanku rozluštil.

Bellatrix byla pod pláštěm stále průhledná, ale pro Harryho nebyla skrytá, věděl, že tam je, byla pro něj stejně viditelná jako testrál. Protože Harry svůj plášť jen půjčil, ne daroval; pochopil a ovládl relikvií smrti, která bylo děděna v rodu Potterů.

Harry pohlédl přímo na neviditelnou ženu a zeptal se: „Cítíš mozkomoří vliv, Bello?“

„Ne,“ řekla žena jemným, zamýšleným hlasem, a pak dodala: „ale můj pane... vy...“

„Pokud řekneš něco hloupého, rozčílíš mě,“ řekl Harry chladně. „Nebo si snad myslíš, že bych se pro tebe obětoval?“

„Ne, můj pane,“ odpověděla služebnice Pána zla. Zněla zmateně a možná trochu obdivně.

„Následuj mě,“ ozval se Harryho ledový šepot.

A pokračovali v cestě dolů, zatímco Pán zla se natáhl do svého váčku, vytáhl sušenku a snědl ji. Kdyby se Bellatrix zeptala, řekl by jí, že to je kvůli té čokoládě, ale nezeptala se.

Starý kouzelník vpochodoval do roje bystrozorů, stříbrný a zlatorudý fénix ho teď následovali.

„Vy –“ začala Amélie řvát.

„Zrušili svého Patrona,“ řekl Brumbál. Kouzelník nezvedl hlas, ale jeho klidná slova nějak přehlušila její.
„Už je nedokážu najít.“

Amélie zaskřípala zuby, prozatímně zadržela množství šíravých poznámek a otočila se ke komunikátorce.
„Řekněte strážní místnosti, aby se znovu zeptali mozkomorů, jestli dokáží vycítit Bellatrix Blackovou.“

Komunikační expertka chvílku mluvila do zrcadla a o pár vteřin později překvapeně vzhlédla. „Ne –“
Amélie v duchu zanadávala.

„– ale v nižších patrech dokáží vycítit někoho jiného, kdo není vězněm.“

„Fajn!“ vyštěkla Amélie. „Řekněte mozkomorům, že tucet z nich má dovoleno vkročit do Azkabanu a zadržet ho nebo ji a kohokoli v jejich společnosti! A pokud spatří Bellatrix Blackovou, ať ji okamžitě políbí!“

Amélie se otočila a zapřela pohled do Brumbála, jen ať se zkusí hádat, ale starý kouzelník na ni jen trochu smutně hleděl a nepromluvil.

Bystrozor McCusker mrtvému tělu, které se vznášelo před oknem, předal ředitelčiny rozkazy.

Tělo ho obdařilo mrtvolným úsměvem, ze kterého se pod ním málem podlomily nohy, a odplulo směrem dolů.

Krátce na to se tucet mozkomorů zvedlo ze svého místa ve středové jámě Azkabanu a zamířilo ven, směrem ke zdem obrovské kovové struktury, která se nad nimi tyčila.

Nejtemnější ze všech stvoření vpluly do základů Azkabanu a započaly svůj pochod hrůzy.

57. SVE, Omezené vnímání, část 7. – Odstrašení

Harry *doufal*, že právě dosáhl spojení se svou tajuplnou temnou stránkou, které mu umožní čerpat všechny její výhody a žádné z jejich nevýhod, přivolat si onu křišťálovou jasnost a nepokořitelnou vůli na požádání, aniž by se musel rozzlobit nebo zmrazit své city.

Znovu přecenil, kolik pokroku učinil. *Něco se stalo*, ale jeho tajuplná temná stránka zůstávala, stále od něj byla oddělená, a jeho běžné já stále bylo dominantní. A navzdory oné léčebné kúře proti strachu ze smrti, kterou své temné stránce poskytl, se stále neodvažoval obrátit se k ní, zatímco byl v Azkabanu nechráněn. Znamenalo by to příliš pokoušet osud.

Což bylo nešťastné, protože trocha přesunutí zodpovědnosti by mu právě teď *sakra přišla vhod*.

A co hůře, nemohl se sesunout po stěně, nemohl se rozbrečet, nemohl si ani povzdechnout. Jeho drahá Bella jej sledovala a nic z toho by její Pán zla neudělal.

„Můj pane –“ řekla Bellatrix. Její hlas byl napjatý.
„Mozkomoři – přicházejí – cítím je, můj pane –“
„Děkuji, Bello,“ řekl suše. „To už vím.“

Harry nepociťoval prázdnotu světa stejným způsobem, jako když na sobě měl Relikvii Smrti, ale cítil, jak se tah

prázdná zesiluje. Nejprve to mylně považoval za důsledek sestupování, dokud spolu s Bellatrix sestupovat nepřestali, zatímco onen tah dál zesiloval. Pak ochabl, jak se mozkomoři, pohybující se po spirále, zase vzdálili, pak zesílil, jak vyšli po dalších schodech... Mozkomoři teď byli uvnitř Azkabanu a šli si pro něj. Samozřejmě, že šli. Harry teď vůči nim mohl být odolný, ale nebyl *skrytý*.

Nový požadavek, řekl Harry svému mozku. Najdi způsob, jak porazit mozkomory, který nezahrnuje Patronovo zaklínadlo. Alternativně najdi jiný způsob vyjma neviditelného pláště, jak se skrýt před mozkomory –

Končím, řekl jeho mozek. Najdi si jiný kus výpočetní substance k řešení tvých směšně náročných problémů.

Myslím to vážně, pomyslel si Harry.

To já taky, řekl jeho mozek. Přivolej svého Patrona a počkej, dokud tě bystrozoři nenajdou. Bud' rozumný. Tohle je konec.

Vzdej se...

Pohlující temnota zesílila, když si to pomyslel; a Harry si uvědomil, co se děje a intenzivněji se soustředil na hvězdy, obrátil svou mysl od zoufalství –

No, podotkla jeho logická stránka, pokud si nemůžeš dovolit žádné negativní myšlenky, protože to tvou mysl otevře

mozkomorům, to je taky kognitivní předpojatost, jak bys pak mohl poznat, kdy je skutečně načase se vzdát?

Ze dola se ozval naříkavý křik, smíchaná slova jako „ne“ a „pryč.“ Vězni to věděli, dokázali to vycítit.

Mozkomoři přicházeli.

„Můj pane, neměl – neměl byste riskovat kvůli mně – vemte si svůj plášť zpátky –“

„Bud' zticha, hlupačko,“ zasyčel vzteklý hlas. „Až se tě rozhodnu obětovat, řeknu ti to.“

Má pravdu, řekl Zmijozel. Neměl bys kvůli ní riskovat, její život v žádném případě není tak cenný jako tvůj.

Na okamžik Harry zvážil obětování Bellatrix, aby se zachránil –

A v tom okamžiku se zdálo, že trocha z onoho tlumeného, oranžového plynového světla zmizela z chodby a přes špičky Harryho prstů přeběhl závan mrazu. A náhle věděl, že ponechat Bellatrix napospas Stínům Smrti by jej opět učinilo zranitelným. Už v momentě toho rozhodnutí by mohl ztratit schopnost sesílat Patrona, protože by se vzdal myšlenky, která ho předtím zachránila.

Napadlo ho, že i tak by si potom mohl od Bellatrix vzít plášť, i kdyby už nebyl schopný sesílat Patronovo zaklínadlo; a pak od té možnosti musel odtáhnout své myšlenky, soustředit se pevně na své rozhodnutí to

neudělat, nebo by se mohl na místě zhroutit. Protože víry prázdnoty, které kolem něj kroužily, teď byly smrtelně silné; křik teď přicházel seshora, křik zdola ustal.

Tohle je směšné, řekla jeho logická stránka. Racionální činitelé by neměli snášet takhle cenzurovaný myšlenkový proces, všechny teoremy předpokládají, že to, jak přemýšlíš, realitu nijak neovlivňuje – vyjma tvých akcí – proto máš možnost vybrat si optimální algoritmus, aniž by ses bál, jak se tvoje myšlenky budou ovlivňovat s mozkomory.

...

Tohle je vážně hloupý nápad, řekl Nebelvír. Dokonce i já si myslím, že to je hloupý nápad, a já jsem tvá nebelvírská stránka. Vážně mi chceš tvrdit, že –

„Máme polohu!“ zakřičela Ora a triumfálně zvedla své magické zrcadlo. „Mozkomoři vně vnitřní stěny ukázali na sedmé podlaží, spirálu C, tam jsou!“

Bystrozoři se na ni s očekáváním zahleděli.

„Ne,“ řekla Amélie vyrovnaně. „Tam je *jeden* z nich. Mozkomoři stále nedokážou najít Bellatrix Blackovou. Nevrhne se všichni dolů, abychom ji v tom zmatku nechali uniknout, a nerozdělíme své síly, aby nás mohli zaskočit. Když budeme postupovat opatrně, nemůžeme

prohrát. Řekněte Brouskovi a Pastorkovi, ať stále pokračují dolů, patro po patru –“

Starý kouzelník už si to mašíroval vpřed. Amélie se tentokrát ani neobtěžovala počastovat ho nadávkami, když se jejich pečlivě zkonstruované štíty rozestoupily jako voda a za ním se opět zavřely.

Harry čekal u začátku schodiště, hned vedle schodů vedoucích dolů. Bellatrix a had byli za ním, schováni pod Relikvií Smrti, kterou Harry ovládal; věděl, ačkoli to neviděl, že vychrtlá čarodějka sedí na schodech, opřená dozadu, protože Harry zrušil své Vznášecí zaklínadlo, aby uvolnil svou magii a mysl.

Harryho oči byly soustředěné na daleký konec chodby, vedle schodů sestupujících dolů. Teď nikoli jen v jeho mysli, ale i ve skutečnosti, světla na chodbě pohasla, teplota klesla. Strach bouřil nad ním a kolem něj jako moře bičované hurikánem a z pohlcující temnoty se stal svištící tah jako k blízké černé díře.

Na schodech u dalekého konce se objevily prázdnoty, nicoty, rány ve světě, hladce se vznášely umírajícím vzduchem.

A Harry očekával, že se zarazí.

S veškerou silou vůle a vším soustředěním, které dokázal sebrat, *očekával, že se zastaví.*

Předvídal jejich zastavení.

Věřil, že se zastaví.

...tak si to alespoň myslel...

Harry zarazil tu nebezpečnou zbloudilou myšlenku a *očekával, že se mozkomoři zarazí.* Sami o sobě neměli žádný rozum, byli jen ranami světa, svou formu a strukturu si půjčovali z cizího očekávání. Lidé s nimi byli schopní jednat, nabízet jim oběti výměnou za spolupráci, jen díky tomu, že *očekávali, že mozkomoři s nimi budou vyjednávat.* Takže pokud Harry věřil dostatečně silně tomu, že se ony prázdnoty otočí a odejdou, otočí se a odejdou.

Ale rány světa se stále blížily, vířící strach jako by nabíral pevnou podstatu, prázdnota trhala hmotu stejně jako mysl, substanci stejně jako duši – dalo se pozorovat, jak kov matní, když kolem něj prázdno procházelo.

Zpoza něj se od Bellatrix ozval tichý zvuk, ale žena nic neřekla, protože byla instruovaná, aby zůstala zticha.

Nemysli na ně jako na bytosti, myslí na ně jako na psychocitlivé objekty, které můžeš kontrolovat, budeš-li kontrolovat sebe –

Problém byl v tom, že sebe *nedokázal* kontrolovat tak snadno, nedokázal se přinutit uvěřit, že modrá je zelená,

jen silou vůle. Nedokázal potlačit myšlenky na to, jak neracionální je nutit se něčemu uvěřit. Jak *nemožné* je obelstít sám sebe, abyste v něco věřili, když *víte*, že se právě sama sebe obelstít snažíte. Veškerý trénink proti sebeklamu, který Harry sám sobě předepsal, se teď odmítal vypnout, bez ohledu na to, *jak škodlivý pro tento výjimečný, unikátní případ byl* –

Stíny Smrti dorazily do poloviny chodby a Harry zvedl ruku, prsty roztažené, a pevným hlasem sebevědomě přikázal: „Zastavte se.“

Stíny Smrti se zastavily.

Za Harrym Bellatrix přidušeně zalapala po dechu, jako by z ní vyrvali vzduch.

Harry na ni zagestikuloval, ten symbol si připravili v předstihu. Znamenal: *zopakuj všechno, co uslyšíš, že mozkomoři řeknou*.

„Říkají,“ řekla Bellatrix třesoucím se hlasem, „říkají: Bellatrix Blacková nám byla slíbena. Řekni nám, kde se skrývá, a budeš ušetřen.“

„Bellatrix?“ řekl Harry a snažil se znít pobaveně. „Před chvílí utekla.“

O chvíličku později Harrymu došlo, že měl říct, že Bellatrix je mezi bystrozory v nejvyšším patře, to by způsobilo více zmatku –

Ne, byla chyba myslet si, že mozkomory jde obelstít, byli to jen věci, kontrolovány jen *očekáváním* –

„Říkají,“ řekla Bellatrix nakřáplým hlasem, „že vědí, že lžete.“

Prázdnoty se opět začaly blížit.

Jejím očekáváním věří víc než mým; nevědomky je kontroluje –

„Neodporuj,“ řekl Harry a namířil hůlkou za sebe.

„Miluji, miluji vás, sbohem, můj pane –“

„*Somnium.*“

Kupodivu, slyšet ta příšerná slova, pochopit Bellatrixin omyl, mu jistým způsobem pomohlo; připomnělo mu to, proč bojuje.

„Zastavte se,“ řekl Harry znovu. Bellatrix spala; teď jen jeho vlastní vůle, nebo spíše jeho vlastní očekávání měla kontrolovat ty vyhlazovací sféry –

Ale pluly stále dál a Harry si nedokázal pomoci, musel přemýšlet nad tím, zda ona předchozí zkušenost nepoškodila jeho sebevědomí, což by znamenalo, že je *nebude* schopný zastavit, a když si povšiml, že nad tím přemýšlí, začal o tom pochybovat ještě víc – potřeboval čas na přípravu, vážně by si měl nejprve zkusit kontrolovat jednoho mozkomora v kleci –

Mezi Harrym a Stíny Smrti zbývala jen čtvrtina chodby, proudění prázdnoty bylo tak silné, že dokázal cítit erozi ve svých prasklinách.

A Harryho napadlo, že se možná mýlí, že mozkomoři možná *mají* svá vlastní přání a schopnost plánovat. Nebo jsou možná kontrolováni tím, jak si *všichni ostatní* myslí, že fungují, nejen ti, co jim stojí nejbližší. A v každém případě –

Harry pozvedl svou hůlku do úvodní pozice k Patronovu zaklínadlu a promluvil.

„Jeden z vás odešel do Bradavic a nevrátil se. Už neexistuje; ta Smrt je mrtvá.“

Mozkomoři se zarazili, tucet ran světa stálo bez pohnutí, zatímco prázdnota kolem nich skučela jako smrtící vítr do nicoty.

„Otočte se a jděte a nikomu o tom neříkejte, malé stíny, nebo zničím i vás.“

Harryho prsty sjely do začáteční pozice Patronova zaklínadla a připravily se ho seslat; v jeho mysli zatím Země svítila mezi hvězdami, denní strana jasná a modrá odraženým slunečním světlem, noční strana se třpytila světlem lidských měst. Harry neblafoval, jeho myšlenky se nezabývaly žádnou lstí. Stíny Smrti se buď přiblíží a budou zničeny, nebo odejdou, byl připraven na obě eventuality...

A prázdnoty se stáhly zpět stejně hladce, jako přišly, vítr nicoty ustával s každým metrem, co se vzdálily, pluly zpět dolů po schodech a odešly.

Jestli skutečně měly svou vlastní pseudointeligenci, nebo zda se Harrymu konečně podařilo *očekávat*, že odejdou... to nevěděl.

Ale byly pryč.

Harry si dopřál chvilku, aby se posadil na schody vedle nevědomé Bellatrix, a zhroutil se podobným způsobem. Na chvilku zavřel oči, jen na chvilku, rozhodně neplánoval v Azkabanu usnout, ale ten okamžik potřeboval. Doufal, že bystrozoři budou i nadále sestupovat po schodech pomalu, takže pětiminutový odpočinek neuškodí. Dával si pozor, aby jeho myšlenky zůstávaly pozitivní a veselé, *páni, můžu si tu na chvilku odpočinout a dočerpát síly a pak se budu cítit lépe*, místo, řekněme, *páni, asi se zhroutím emocionálním a psychickým vyčerpáním*, protože mozkomoři se ještě o tolik nestáhli.

A jen tak mimochodem, řekl Harry svému mozku, *máš padáka*.

„Našel jsem ho!“ zvolal hlas starého kouzelníka.

Koho? Pomyslela si Amélie, když se obracela, aby spatřila, jak Brumbál přichází a v rukách nese –

– ten pohled, ta osoba, kterou by nikdy neočekávala, že uvidí –

– muž v potrhaném rudém hábitu, očouzený, jako by vybojoval menší válku, krev zasychající na mnoha ranách. Jeho oči byly otevřené a žvýkal tabulku čokolády, kterou držel ve své jediné citlivé ruce.

Jednoruký Bahry byl *naživu*.

Ozvaly se výkřiky radosti, bystrozoři sklonili hůlky, někteří už se řítili vpřed.

„*Zůstaňte na stráž!*“ zařvala Amélie. „Oba je zkontrolujte na mnoholicný lektvar – Bahryho zkontrolujte na malé zvěromágy a pasti –“

„*Innervate. Wingardium Leviosa.*“

Následovalo ticho. Harry cítil, i když to nemohl vidět, že se neviditelná žena zvedá na nohy a otáčí hlavu, aby se rozhlédla kolem. „Jsem... *naživu*...?“

Harry pocítil prudké pokušení říct ne, jen aby viděl, jak by na to zareagovala. Místo toho zasyčel: „Nepokládej hloupé otázky.“

„Co se stalo?“ zašeptala Bellatrix.

Pán zla ze sebe vydal divoký, vysoko posazený smích a řekl, „Vyděsil jsem ty mozkomory, má drahá Bello.“

Nastalo ticho. Harry si přál, aby mohl vidět Bellatrixinu tvář; řekl něco špatně?

Po chvíli, chvějícím se hlasem: „Mohlo by být možné, můj pane, že ve vaší nové podobě vám na mně začalo záležet –“

„Ne,“ řekl Harry chladně, odvrátil se od ní (i když na ni stále mířil hůlkou) a dal se do kroku. „A dávej si pozor, ať mě znovu neurazíš, nebo tě tu nechám, ať už jsi užitečná nebo ne. Teď následuj, nebo budeš ponechána napospas; mám dost práce.“

Harry vyrazil vpřed, neposlouchal nádechy a výdechy ozývající se za ním; věděl, že ho Bellatrix sleduje.

... protože poslední věcí, kterou ta žena potřebovala, naprosto poslední věcí, kterou by si měla myslet předtím, než se ji psychiatrická léčitelka pokusí odprogramovat, bylo, že by Pán zla její lásku mohl někdy opětovat.

Starý kouzelník si přemítavě hladil svůj stříbrný plnovous, pohled upřený na místo, kam dva silní bystrozoři právě nesli bystrozora Bahryho.

„Rozumíš tomu, Amélie?“

„Ne,“ řekla jednoduše. Měla podezření na nějakou past, kterou zatím nebyli schopni postřehnout, proto taky bude

bystrozor Bahry držen stranou od hlavní skupiny a střežen.

„Možná,“ řekl starý kouzelník po nějakém čase, „že ten z nich, kdo dokáže seslat Patronovo zaklínadlo, není jen pouhým rukojmím. Třeba jej do toho někdo vlákal? Ať už z jakéhokoli důvodu, nechali tvého bystrozora naživu; až je najdeme, neměli bychom být první, kdo se uchýlí k smrtícím kletbám –“

„Chápu,“ řekla stará čarodějka tónem náhlého prozření. „*Tohle* byl jejich plán. Je nic nestojí mu vymazat paměť a nechat ho naživu, a tak *nás* donutit váhat –“ Amélie rozhodně přikývla a svým lidem řekla: „Pokračujte jako předtím.“

Starý kouzelník si povzdechl. „Nějaké novinky od mozkomorů?“

„Pokud vám je řeknu,“ vyštěkla Amélie, „vrhnete se zase pryč?“

„Nic tě to nestojí, Amélie,“ řekl starý kouzelník tiše, „a může to ušetřit boj jednomu z tvých lidí.“

Nestojí mě to nic, kromě šance na pomstu –

Ale to se s tím druhým nemohlo srovnávat, ten rozčilující starý kouzelník měl nakonec často pravdu, z části kvůli tomu byl také tak rozčilující.

„Mozkomoři přestali odpovídat na otázky ohledně té druhé osoby, kterou spatřili,“ řekla mu Amélie. „A neřeknou ani proč, ani kde to bylo.“

Brumbál se obrátil k oslňujícímu fénixovi na svém rameni, jehož záře osvětlovala celou chodbu, a v odpověď obdržel tiché zavrtění hlavou. „Také je nedokážu lokalizovat,“ řekl Brumbál. Pak pokrčil rameny. „Hádám, že asi prostě projdu celou spirálu odshora dolů a uvidím, co se namane.“

Amélie by mu přikázala, aby to nedělal, kdyby si myslela, že by tím cokoli zmohla.

„Albusi,“ řekla Amélie, když se starý kouzelník otočil k odchodu, „i vás mohou zaskočit.“

„Nesmysl, má drahá,“ řekl starý kouzelník vesele, když opět vyrazil pryč, a mávl patnáctipalcovou hůlkou z neidentifikovatelného dřeva, jako by ji chtěl napomenout. „Já jsem neporazitelný.“

Nastalo ticho.

(„Tohle přece nemohl říct –“ zašeptala služebně nejmladší bystrozorka, stále upravená mladá dáma jménem Noelle Curryová, starší člence její trojice, bystrozorce Brooksové. „Ne snad?“)

(„Jemu to projde,“ zašeptala ji nazpět Isabela, „je to *Brumbál*, ani osud ho už nebere vážně.“)

„A proto,“ řekla Amélie těžce ke svým mladším bystrozorům, „ho nikdy nevoláme, pokud absolutně nemusíme.“

Harry tiše ležel na tvrdé lavici, která v téhle cele sloužila jako postel, přes sebe přehozenou pokrývku, a zůstával tak nehybný, jak jen dokázal, zatímco čekal, až se strach vrátí. Blížil se Patronus, a to dost mocný. Bellatrix byla skrytá Relikvií Smrti, tou žádné základní kouzlo proniknout nedokázalo, ale Harry neměl tušení, jaké další věci mohou bystrozoři používat, aby vypátrali jeho, a neodvažoval se odhalit svou nevědomost tím, že by se zeptal Bellatrix. Takže ležel na tvrdé posteli v cele se zamčenými dveřmi, a s mohutnými kovovými dveřmi zamčenými za nimi, v naprosté temnotě, skryt pod tenkou příkrývkou, a doufal, že ať už po nich pátrá kdokoli, nepodívá se dovnitř, nebo pokud ano, nepodívá se dostatečně pozorně –

Tohle nebylo něco, co by Harry mohl ovlivnit, tahle část jeho osudu byla naprosto v moci Skrytých Nahodilých. Většina jeho mysli se koncentrovala na přeměnu, kterou prováděl.

Poslouchaje v tichosti slyšel, jak se blíží rychlé kroky; zarazily se před jeho dveřmi, a pak –

– pokračovaly dál.

Strach se brzy vrátil.

Harry si nedovolil zaregistrovat svou vlastní úlevu o nic víc, než si dovolil zaregistrovat strach. V mysli držel obraz mudlovského zařízení o něco většího než autobaterie, a pomalu onu formu aplikoval na kostku ledu (kterou vytvořil použitím *Frigideira* na vodu z lahve ze svého váčku). Přeměňovat věci určené ke spálení by se nemělo, ale vzhledem k tomu, že původním materiálem byla voda, a použije bublinkové kouzlo na ochranu přísunu vzduchu, doufal, že z tohohle jemu ani nikomu jinému zle nebude.

Teď už šlo jen o to, zda bude mít dostatek času, než bystrozoři provedou detailní kontrolu tohoto vězeňského bloku, aby mohl dokončit své přeměňování a částečné přeměňování, které měl naplánované po něm –

Když se starý kouzelník vrátil s prázdnýma rukama, i Amélie pocítila náznak obav. Ona a dva další bystrozorské týmy už ušly třetinu cesty dolů po svých spirálách, synchronizovaně, aby v jejich pokrytí nevznikla žádná mezera, kterou by se dalo po prolomení stropu uniknout. Zatím žádné stopy nenašli.

„Mohla bych vás požádat o hlášení?“ řekla Amélie, držíc napětí ze svého hlasu.

„Pro začátek jen prostá procházka odshora dolů,“ řekl starý kouzelník. Jeho tvář byla zamračená a díky tomu ještě vrásčitější než obvykle. „Prozkoumal jsem Bellatrixinu celu, na jejím místě jsem našel mrtvou figurínu. Myslím, že tenhle útěk neměl být zpozorován. V rohu její cely bylo něco ukrytého pod kusem látky; to jsem nechal neporušené, ať to tvoji bystrozoři mohou prozkoumat. Na cestě zpátky jsem otevřel všechny dveře a nahlédl do cel. Nespatriil jsem žádné zastření, jen vězně –“

Byli přerušeni křikem zlatorudého fénixe, všichni její bystrozoři sebou škubli. V tom křiku byl odsudek, naléhavá žádost, která Amélii málem donutila otočit se a z chodby utéct.

„– v poměrně znepokojivých podmínkách,“ řekl Brumbál tiše. Jeho modré oči pod půlměsíčkovými brýlemi na okamžik vypadaly velmi chladně. „Promluví si se mnou někdo z vás o důsledcích jejich činů?“

„Já jsem ne–“ začala Amélie.

„Já vím,“ řekl starý kouzelník. „Omlouvám se, Amélie.“ Povzdechl si. „Jak jsem zjistil, někteří z nejnovějších vězňů stále ještě mají útržky své magie, ale necítil jsem žádnou nestrávenou sílu; nejsilnější z nich měl jen tolik magie, jako dítě v prvním ročníku. Fawkes mnohokrát vykřikl žalem, ale nikdy ve výzvě. Zdá se, že budete muset

pokračovat ve svém pátrání; dokáží se schovat dostatečně dobře na to, aby unikli mému prostému pohledu.“

Když Harry dokončil své první přeměňování, posadil se, odhrnul pokrývku, která jej schovávala, seslal rychlé *Lumos*, podíval se na hodinky a s šokem zjistil, že už uběhla téměř hodina a půl. Kolik z toho času uběhlo od doby, kdy někdo otevřel dveře a pak je zase zavřel – Harry se tím směrem samozřejmě nedíval – to nedokázal odhadnout.

„Můj pane...?“ zašeptal Bellatrixin hlas, jemně a velmi váhavě.

„Už můžeš mluvit,“ řekl Harry. Řekl jí, aby zůstala potichu, zatímco pracuje.

„To byl Brumbál, kdo na nás hleděl.“

Ticho.

„Zajímavé,“ řekl Harry neutrálně. Byl rád, že si toho v tu chvíli nevšiml. To znělo *docela těsně*.

Harry promluvil na svůj váček a začal vytahovat magické zařízení, které připojí k výsledku své hodinové práce. Pak, když ho vytáhl, promluvil znovu, aby vytáhl tubu extra silného průmyslového lepidla; předtím, než ho použil, seslal na sebe a na Bellatrix bublinkové kouzlo a

přiměl Bellatrix, aby to samé seslala na hada, aby jim výpary z lepidla v uzavřené cele neublížily.

Když lepidlo začalo usychat a vázat technologii k magii, Harry předmět položil na postel a posadil se na zem. Dával své magii a vůli chvílku na odpočinutí, než se pokusí o další přeměnění.

„Můj pane...“ řekla Bellatrix váhavě.

„Ano?“ řekl suchý hlas.

„Co je to zařízení, které jste vyrobil?“

Harry se rychle zamyslel. Tohle vypadalo jako dobrá šance zkonzultovat s ní svůj plán, všechno pod rouškou návodných otázek.

„Zvaž, má drahá Bello,“ řekl Harry hladce, „jak obtížné je pro kouzelníka probourat se zdmi Azkabanu?“

Chvilku bylo ticho, pak se ozval Bellatrixin hlas, pomalý a zmatený. „Ani trochu obtížné, můj pane...?“

„Přesně tak,“ řekl suchý, vysoký hlas Bellatrixina mistra. „Předpokládej, že by právě tohle někdo chtěl udělat, a onou dírou proletět na koštěti, vzhůru a pryč. Záchrana vězně z Azkabanu by se pak zdála lehká, ne snad?“

„Ale můj pane...“ řekla Bella. „Bystrozoři by – také mají košťata, můj pane, rychlá –“

Harry poslouchal, bylo to tak, jak si myslel. Pán zla odpověděl, znovu v tónech lehkého sokratického dotazu, a

Bellatrix mu položila další otázku, kterou Harry nečekal, ale Harryho vlastní proti-otázka ukázala, že na tom by nakonec záležet nemělo. A v odpovědi na Bellatrixinu poslední otázku se Pán zla jen usmál a řekl, že je načase, aby se vrátil ke své práci.

Pak se Harry zvedl z podlahy cely, došel k samotnému konci cel a dotkl se hůlkou tvrdého povrchu stěny – stěny Azkabanu, tlustého kovu, který je dělil od přímého kontaktu s mozkomoří jámou.

A Harry začal s částečným přeměňováním.

Doufal, že tohle kouzlo půjde rychleji. Strávil hodiny a hodiny nacvičováním téhle jedinečné magie, takže se z toho pro něj stala rutina, o nic těžší než obyčejné přeměňování. Objekt, o který usiloval, nebude tak objemný, přeměněný tvar mohl být dlouhý, široký a vysoký, ale byl velmi tenký. Půl milimetru, pomyslel si Harry, bude dost, když vezmeme v úvahu tu dokonalou hladkost...

Na dlouhé lavici, která sloužila za vězeňskou postel, a kam Harry odložil přeměněné technologické zařízení a připojený magický předmět, aby lepidlo mohlo uschnout, teď z mudlovského artefaktu zářila malá zlatá písmena. Harry je tam neudělal úmyslně, ale ta slova mu stále

procházela myslí, takže se nějak stala součástí přeměněného předmětu.

Existovalo mnoho různých věcí, které by Harry mohl před použitím tohoto triumfu technologické vynalézavosti říci. Mnoho různých slov, která by byla, tak či tak, náležitá. Nebo alespoň mnoho věcí, které by Harry *mohl* říct, a *řekl* by, kdyby tu Bellatrix nebyla.

Ale existovala jen jedna věc, k jejímuž vyslovení (nebo alespoň *pomyšlení*) měl dost možná právě teď jedinečnou příležitost, lepší už pravděpodobně nedostane. Ten film ještě sám o sobě neviděl, ale viděl ukázkou, a z nějakého důvodu mu ta fráze utkvěla v mysli.

Drobná zlatá písmena na mudlovském zařízení zněla:
Dobrá, vy primitivní tupci! Poslouchejte!

58. SVE, Omezené vnímání, část 8. – Rizika

Uprostřed naprosté temnoty stál chlapec, držel hůlku přitisknutou k pevné kovové zdi Azkabanu, a zkoušel magii, kterou jen tři další lidé na světě považovali za možnou, a nikdo jiný kromě něho ji neovládal.

Samozřejmě, mocný kouzelník by se zdí proboural během několika vteřin, za pomoci jednoho gesta a slova.

Pro průměrného dospělého by to mohla být otázka několika minut, a potom by mohli být dost vyčerpaní.

Ale abyste něco takového dokázali jako bradavický student v prvním ročníku, museli jste být *efektivní*.

Naštěstí – no, ne *naštěstí*, štěstí s tím nemělo nic společného – díky svědomitosti Harry přeměňování trénoval každý den hodinu navíc, do té míry, že teď v téhle třídě předstihl i Hermionu; trénoval částečné přeměňování natolik, že jeho mozek si na skutečný svět zvykl, takže od něj vyžadovalo jen o něco více námahy brát v úvahu jeho kvantovou podobu, zatímco udržoval pevné imaginární rozdělení mezi konceptem formy a konceptem substance.

A *problém* spočívající v tom, že se to stalo tak rutinním, byl...

...že Harry teď dokázal myslet na jiné věci, zatímco to dělal.

Jeho myšlenky se tomu nějak dokázaly vyhýbat, chodily kolem očividného, až do okamžiku, kdy stál před vyhlídkou, *že ho to za pár minut skutečně čeká.*

To, k čemu se chystal...

...bylo nebezpečné.

Opravdu nebezpečné.

Tohle-by-někoho-vážně-mohlo-zabít nebezpečné.

Čelit tuctu mozkomorů bez Patronova zaklínadla bylo *děsivé*, ale jen *děsivé*. Harry by Patrona mohl seslat, *seslal* by ho hned, jakmile by si pomyslel, že se blíží hranici, po které už to nebude schopný dokázat, hned, jakmile by jeho odolnost začala selhávat. A i kdyby to nefungovalo... no, pokud mozkomoři neměli příkázáno, aby políbili všechny, co najdou, selhání by nebylo *smrtelné*.

Tohle bylo jiné.

To přeměněné mudlovské zařízení by mohlo vybuchnout a zabít je.

Vazba mezi magií a technologií by se mohla narušit nespočtem způsobů a zabít je.

Bystrozorům by mohlo přát štěstí.

Bylo to, no...

Opravdu nebezpečné.

Harry sám sebe přistihl, jak se přesvědčuje, že to bude bezpečné.

A ano, celý tenhle plán *mohl* fungovat, ale...

Ale i pokud by pominul fakt, že racionalisté nemají dovoleno sami se sebou smlouvat, Harry si sám se sebou stále nedokázal vyhádat lepší než 80% pravděpodobnost, že to přežije.

Prohraj, řekl Mrzimor.

Prohraj, řekl hlas profesora Quirrella v jeho mysli.

Prohraj, řekla jeho duševní projekce Hermiony a profesorky McGonagallové a profesora Kratiknota a Nevilla Longbottoma a v podstatě každého, koho Harry znal, s výjimkou Freda a George, kteří by po tom skočili ve zlomku vteřiny.

Měl by prostě jít najít Brumbála a vzdát se. To by vážně, vážně měl, v tenhle okamžik by to byl *příčetný* krok.

A kdyby tu byl sám, jen se svým životem v ohrožení, také by to tak určitě udělal.

Ale tím, co málem způsobilo, že ztratil soustředění na částečnou přeměnu, kterou prováděl, tím, co hrozilo, že ho učiní přístupným mozkomorům...

...byl profesor Quirrell, stále v bezvědomí, stále v hadí podobě.

Pokud by se profesor Quirrell dostal do vězení kvůli svému podílu na tomto útěku, zemřel by. Pravděpodobně by nevydržel ani týden. Natolik byl citlivý.

Bylo to takhle prosté.

Pokud tu *prohraje*...

Ztratí profesora Quirrella.

I přesto, že je pravděpodobně zlý, řekla jeho mrzimorská část tiše. I přesto?

Nešlo o rozhodnutí, které Harry učinil vědomě. Prostě to nedokázal. Přicházeli jste o školní body, ne o *lidi*.

Pokud si myslíš, že tvůj život je dostatečně cenný, abys nebyl ochoten riskovat osmdesátiprocentní pravděpodobnost smrti, abys ochránil všechny vězně v Azkabanu, poznamenala jeho zmijozelská stránka, pak v žádném případě nedokážeš zdůvodnit dvacetiprocentní riziko abys zachránil Bellatrix a profesora Quirrella. Matematicky to neseď, nepřipisuješ výsledkům konzistentní užítky.

Jeho logická stránka poznamenala, že Zmijozel právě vyhrál.

Harry ve své mysli stále držel formu, pokračoval v sesílání kouzla. Vždycky může plán zrušit potom, co bude *hotový* s přeměňováním, nechtěl ztratit námahu, kterou už investoval. A pak Harryho napadlo něco jiného, něco díky

čemu bylo náhle velmi těžké s magií pokračovat, velmi těžké udržet si odolnost vůči mozkomorům.

Co když nás to přenášedlo nevezme tam, kam profesor Quirrell říkal?

Jakmile ho to napadlo, bylo to při pohledu zpátky očividné.

Dokonce i kdyby jejich plánovaný útěk dokonale vyšel, dokonce i kdyby to mudlovské zařízení fungovalo a *nevybuchlo a nezareagovalo* špatně na magický předmět, ke kterému bylo připojeno, dokonce i kdyby bystrozoři neměli štěstí, dokonce i kdyby se Harry vzdálil dostatečně daleko od Azkabanu, aby mohl použít přenášedlo...

...na konci toho všeho nemusela čekat psychiatrická léčitelka.

To bylo něčím, v co Harry věřil, když důvěřoval profesorovi Quirrellovi, a zapomněl to přehodnotit, když u něj profesor o důvěru přišel.

Tohle nemůžeš udělat, řekl Mrzimor. *Teď by to byla čirá hloupost.*

Zdálo se, že se místností šíří chlad, ale Harry pokračoval v přeměňování, i když jeho odolnost vůči mozkomorům ochabla.

Nemohu ztratit profesora Quirrella.

Pokusil se zabít dozorce, řekl Mrzimor. V tu chvíli už jsi ho ztratil. Bellatrix pravděpodobně je přesně taková, za jakou ji všichni mají. Prostě si vem svůj plášť zpátky, jdi najít Brumbála a řekni mu, že jsi byl ošálen.

Ne, pomyslel si Harry zoufale, ne aniž bych si promluvil s profesorem Quirrellem, může pro to existovat nějaké vysvětlení, já nevím, možná stál tak daleko od mého Patrona, že se k němu mozkomoři dostali... Nechápu, v žádné hypotéze nedává smysl, proč by to měl udělat... nemůžu prostě...

Harry odvrátil svou mysl od podobných myšlenek dříve, než naprosto zlomily jeho odolnost vůči strachu, protože nedokázal myslet na to, že profesora Quirrella předhodí mozkomorům, zatímco zůstával pevně postavený vůči Smrti, bylo to kognitivně nemožné.

Tvoje myšlení je ovlivněné z vnějšku, poznamenala jeho logická stránka klidně. Pokus se najít způsob, jak to napravit.

Dobře, projděme si alternativy, pomyslel si Harry. Žádné volení, žádné zvažování, rozhodně ne žádné rozhodování... jen se zamyslet nad tím, co kromě svého původního plánu bych mohl udělat.

A Harry pokračoval v řezání díry do zdi. Používal částečné přeměňování na tenkou, válcovitou slupku kovu, dva metry v průměru a půl milimetru tlustou, pokračující

skrže celou zeď. Onu půlmilimetrovou tloušťku kovu přeměňoval v motorový olej. Motorový olej byl tekutinou, a v tu byste nic přeměňovat neměli, protože by se mohl vypařit, ale jak on, tak Bellatrix a had na sobě měli bublinková kouzla. A Harry plánoval na olej seslat Finite hned, jak skončí, a tím své vlastní přeměnění zrušit...

...jakmile se oddělený a tekutý kus kovu oddělí ze zdi a spadne na podlahu jejich cely – naklonil ho tak, aby se ho mohla ujmout gravitace, hned, jak s přeměňováním skončí.

Pokud Harry s Bellatrix neuniknou na koštěti výslednou dírou ve zdi...

Harryho mozek navrhl, že by mohl přeměnit nějaký povrch na zakrytí díry ve zdi, a ponechat tak prostor, kde by se Bellatrix a profesor Quirrell mohli pod pláštěm skrýt, zatímco Harry by se vzdal. Profesor Quirrell by se nakonec probudil a spolu s Bellatrix by se mohli pokusit vymyslet, jak z Azkabanu uprchnout sami.

To byl, za první, pitomý nápad, a za druhé, na podlaze by stejně zbyl obrovský kus kovu, který by vše prozradil.

A pak Harrymu došlo to očividné.

Ať Bellatrix a profesor Quirrell použijí onu útěkovou cestu. Ty zůstaneš tu, a půjdeš se vzdát.

Jen život Bellatrix a profesora Quirrella tu byl v sázce.

Oni tímhle rizikem získají, ne ztratí.

A neexistoval žádný důvod, vůbec žádný rozumný důvod, proč by Harry měl jít s nimi.

Harryho se zmocnil klid, když ho to napadlo, chlad a temnota vznášející se u kraje jeho mysli se stáhly. Ano, tohle bylo ono, to byl ten kreativní, nestandardní nápad, to byla ona skrytá třetí alternativa. Falešnost onoho dilematu byla při pohledu zpět očividná. Pokud by se Harry měl vzdát, *nemusel* se vzdát zároveň s Bellatrix a profesorem Quirrellem. Pokud by Bellatrix a profesor Quirrell měli uprchnout nebezpečným způsobem, Harry *nemusel* jít s nimi.

Harry by dokonce ani nemusel čelit potupě, která by spočívala v přiznání, že byl ošálen, stačilo jen přikázat Bellatrix, aby mu vymazala paměť. Všichni, včetně jeho samého, by prostě předpokládali, že byl unesen. Popravdě, neexistoval tu žádný hodnověrný důvod, proč by Pán zla měl Bellatrix požádat, aby něco takového udělala; ale Harry se mohl jednoduše usmát a říci jí, že to vědět nemůže a to by stačilo...

Její bystrozorský tým už sešel tři čtvrtiny spirály, stejně jako to udělaly zbylé dva týmy na dvou druhých spirálách. Amélie se cítila napjatá už teď, i když vsázela na to, že

zločinci se skrývají v druhém patru odspoda. Jedna její část si přála, aby Brumbál to podlaží zkontroloval důkladněji, druhá byla ráda, že to neudělal.

A pak se ozval vzdálený zvuk, trochu jako tiché ,cink‘ přicházející z velké dálky. Řekněme skoro jako by šlo o velmi hlasitý zvuk z druhého nejspodnějšího patra.

Amélie pohlédla na Brumbála aniž by si to uvědomila, aniž by se stihla zarazit.

Starý kouzelník pokrčil rameny, mírně se na ni usmál a řekl, „Když už o to tedy žádáš, Amélie,“ a znovu odešel.

„*Finite Incantatem*,“ řekl Harry k oleji, který pokrýval obrovský kus kovu na podlaze. Stěží sám sebe slyšel, uši mu stále zvonily z mohutného bouchnutí, jak tvrdý kov sjel ze stěny a spadl. (Možná mohl zakouzlit tisící zaklínadlo, ale ani to by nezabránilo, aby se zvuk šířil kovovou podlahou.) A pak Harry řekl znovu: „*Finite Incantatem*“ k oleji, který pokrýval dvoumetrovou díru ve zdi, rozšiřoval efekt; Harry tu rušil svou vlastní magii, takže kouzlo si nevyžádalo téměř žádnou námahu. Už se teď cítil trochu unaveně, ale tohle bylo poslední kouzlení, které bude potřebovat. Dokonce to ani dělat *nemusel*, ale nechtělo se mu po sobě nechávat přeměněné tekutiny a

nechtěl vyzradit tajemství svého částečného přeměňování.

Dvoumetrová díra vedoucí ke svobodě vypadala velmi... *lákavě*.

To světlo, které z ní svítilo dovnitř... no, nešlo zrovna o sluneční paprsky přímo do tváře, ale i tak to bylo jasnější než cokoli, co mohl nabídnout vnitřek Azkabanu.

Harry *byl* v pokušení prostě to udělat, naskočit na koště s Bellatrix a hadem. Bylo *možné*, že se dostanou v pořádku ven. A pokud by se dostali, a Harry by byl s nimi, pak by se spolu s profesorem Quirrellem mohl vrátit časem a vypadali by naprosto nevinně a všechno by se vrátilo do normálu.

Pokud by Harry zůstal a šel by se vzdát... pak by všichni předpokládali, že Harryho zajali, předpokládali by, že Patronu profesorky McGonagallové lhal pod namířenou hůlkou... dokonce, i kdyby z toho on sám vyvázl lehce, no...

Nebylo pravděpodobné, že by se učitel obrany vrátil do Bradavic.

Profesor Quirrell by dosáhl předpovězeného konce své kariéry už v únoru školního roku.

A ano, profesorka McGonagallová by Harryho zabila, a ano, bylo by to pomalé a bolestivé.

Ale zůstat bylo jediným rozumným, bezpečným, *příčetným* rozhodnutím, a Harry se cítil víc uvolněně než lítostivě.

Otočil se k Bellatrix a otevřel pusu, aby jí dal poslední rozkaz –

A ozvalo se zasyčení, slabý sykot, který zněl pomalu a zmateně a který znamenal,

„Co to... bylo za zvuk?“

Starý kouzelník rychlým krokem kráčel chodbou. Přišel ke kovovým dveřím a otevřel je, z paměti už věděl, že cely uvnitř budou prázdné.

Načež, než se pustil dál, pronesl sedm mocných a pronikavých kouzel; ke kontrole zbývalo tak málo cel, že to nijak náročné nebude.

„Učiteli,“ zasyčel Harry. Bublalo v něm tolik emocí, všechny najednou. Věděl, i když to nemohl spatřit, že zelený had ovinutý kolem Bellatrixiných ramen pomalu otáčí hlavu, aby se rozhlédl. *„Jssi... v pořádku, učitelí?“*

„Učiteli?“ ozvalo se slabé, zmatené zasyčení. *„Kde to jssem?“*

„Ve vězení,“ zasyčel Harry, *„ve vězení sss životajedy, ty a já jssme ssem ššli zachránit ženu. Ty jssi sse pokusil zabít*

ochránce, já zablokoval tvou smrtící kletbu, mezi námi nastalo ruššení... ocitl jsi sse v bezvědomí, já mussel toho ochránce porazit ssám... mé chránící kouzlo bylo zruššeno, životajedi by mohli říct ochráncům, že ta žena uprchla. Je tu někdo sss chránícím kouzlem, pravděpodobně ředitel... takže jssem mussel zruššit ssvé chránící kouzlo, najít jiný způsob, jak sskrýt tebe a tu ženu před životajedy bez chránícího kouzla, naučit sse, jak ochránit ssebe bez chránícího kouzla, odehnat životajedy bez chránícího kouzla, pak vymysslet nový plán útěku pro tebe a ženu, a, konečně, proříznout díru v tlusté kovové zdi vězení, i když jssem jen sstudent prvního ročníku. Nemám čas na vysvětlování, teď musíšš jít. Pokud už sse nikdy znovu nepotkáme, učiteli, pak jssem rád, že jsem tě načass znal, i když jssi pravděpodobně zlý. Je dobře, že mám ššanci říct tolik: Ssbohem.“

A Harry vzal koště a předal ho Bellatrix s prostým, „Nastup.“

Rozhodl se, že si vzpomínky ponechá. Zaprvé, byly důležité. Za druhé, s učitelem obrany to začali plánovat před týdnem, a Harry si nehodlal nechat vymazat celý týden, *nebo* vysvětlovat Bellatrix, co přesně má být vymazáno. Pravděpodobně by dokázal ošálit Veritasérum, a pokud by Brumbál trval na tom, aby shodil své

nitroobranné bariéry pro bližší vyšetření... no, Harry po celou dobu jednal hrdinně.

„*Sstop!*“ řekl had. Jeho hlas teď byl silnější. „*Sstop, sstop, sstop! Co tím myslíš, ssbohem?*“

„*Plán útěku je příliš risskantní,*“ řekl Harry. „*Můj život není v ssázce, jen tvůj a její. Takže zússtávám, půjdu sse vzdát –*“

„*Ne!*“ řekl had. Jeho syčení teď znělo mocně. „*Nessmíšš! Nedovoluju!*“

Bellatrix nasedla na koště; Harry dokázal vycítit (ale ne vidět), že se její hlava obrátila k němu, nic neříkala. Možná čekala na něj, možná jen na jeho rozkazy.

„*Už ti nevěřím,*“ řekl Harry prostě. „*Od chvíle, co jssi sse pokussil zabít toho ochránce.*“

A had zasyčel. „*Nessnažil jsem sse zabít ochránce! Jssi hlupák, chlapče? Zabít ho by nedávalo ssmysl, zlý nebo ne!*“

Zem se přestala otáčet kolem své osy, zarazila se ve svém oběhu kolem Slunce.

Hadí sykot teď byl vzteklejší než cokoli, co Harry kdy slyšel od profesora Quirrella v jeho lidské podobě. „*Zabít ho? Kdybych ho chtěl zabít, byl by mrtvý během vteřin, hlupáku, nebyl pro mě žádným ssoupeřem! Ssnažil jssem sse jej porazit, ovládnout, donutit jej zruššit šštítý v jeho mysli,*

potřeboval jsem ho přecísst, vědět, kdo čeká na jeho odpověď, dozvědět sse detaily pro paměťové kouzlo –

„Ssessleral jssi smrtící kletbu!“

„Věděl jsem, že uhne!“

„To jeho život sstál za tak málo? Co kdyby neuhnul?“

„Odstrčil bych ho ssvou vlasstní magií, hlupáku!“

Opět ta přestávka v zemské rotaci. Tohle Harryho nenapadlo.

„Nessschopný, tupý intrikáři,“ zasyčel had tak vztekle, až se zdálo, že se syčení překrývají a splývají jedno v druhé,

„chytrý imbecile, mazaný idiote, ššaššku netrénovaného Zmijozela, tvá nemíssstná nedůvěra zničila –“

„Tohle není dobrý čas na hádky,“ poznamenal Harry jemně. Vlna úlevy, která se přes něj přehnala, byla zrušena stoupajícím napětím. *„Protože sse na tebe nemůžu pořádně rozčílit, aniž bych sse otevřel životajedům. Musíme sspěchat, někdo mohl sslyššet ten zvuk –“*

„Vyssvětli plán útěku,“ řekl had rozkazovačně. *„Rychle!“*

Harry ho vysvětlil. Hadí jazyk neměl správná slova pro mudlovskou technologii, ale Harry popsal funkce, a zdálo se, že profesor Quirrell mu rozumí.

Ozvalo se několik krátkých zasyčení, hadí ekvivalent pobaveného smíchu a pak, úsečné rozkazy. *„Řekni ženě, at sse dívá stranou, sseššli kouzlo ticha, poššli chránící kouzlo*

před dveře. Přeměním sse, trochu vylepšším tvůj vynález, dám ženě nouzový lektvar, aby náss mohla zašštit, přeměním sse zpátky, než kouzlo zruššíš. Plán tak bude bezpečnější.“

„Mám věřit,“ zasyčel Harry, „že léčitel pro ženu na náss sskutečně čeká?“

„Použij rozum, chlapče! Předpokládej, že jssem zlý. Přesstat tě využívat tady očividně není v mém plánu. Misse je využití příležitosti, vymyššlená po sspatření tvého chránícího kouzla, všše mělo být nepovššimnuto, sskryto po odchodu z jídelního míssta. Ssamozřejmě, že při příletu uvidíš osssobu, předsstírající, že je léčitelka! Pak návrat do jídelního místa, původní plán pokračuje nenaruššen!“

Harry na neviditelného hada vytřeštil oči.

Na jednu stranu, když to takhle slyšel, připadal si docela hloupě.

Na druhou stranu, nebylo to zrovna uklidňující.

„Takže,“ zasyčel Harry, „jaký přessně je tvůj plán pro mě?“

„Říkal jssi, že není čas,“ ozvalo se hadí zasyčení, „ale plán je, abyss vládl zemi, očividně, i tvůj mladý urozený přítel už to touhle dobou pochopil, po návratu sse ho zeptej, pokud chceš. Už o tom více neřeknu, je čas utíkat, ne mluvit.“

Starý kouzelník se natáhl k dalším kovovým dveřím, zpoza nichž se ozývalo neustávající tupé mumláni, „Nejsem tu, nejsem tu, nejsem tu...“ Zlatorudý fénix na jeho rameni už naléhavě křičel, a starý kouzelník už sebou škubl, když tu –

Z chodby se ozval další křik, fénixův, ale nepocházející od pravého fénixe.

Kouzelník otočil hlavu, pohlédl na zářivě stříbrné stvoření na svém rameni; v tu chvíli už pomíjivé a nehmotné pařáty kouzlem tvořenou bytost odrazily do vzduchu.

Falešný fénix letěl dolů chodbou.

Starý kouzelník vyrazil za ním, nohy mu kmitaly jako čipernému šedesátníkovi.

Pravý fénix zakřičel jednou, dvakrát a potřetí, vznášel se před kovovými dveřmi; pak, když už bylo jasné, že jeho pán na volání neodpoví, neochotně vyrazil za ním.

Profesor Quirrell na sebe tentokrát vzal svou pravou podobu – mnoholičný lektvar bez nové dávky působil jen jednu hodinu – a i přestože byl učitel obrany bledý a opíral se o kovové mříže nejbližší cely, jeho magie byla dost silná, aby si beze slova přitáhla jeho hůlku, zatímco Bellatrix si poslušně sundala plášť a vložila ho do Harryho

čekající ruky. Pocit zkázy se opět objevil, i když ne ve své plné síle, jak se učitelé obrany vracely síly a okraje oné mohutné magické moci se srážely s Harryho drobnou, dětskou aurou.

Harry nahlas popsal své mudlovské zařízení, udal přihlížejícímu kouzelníkovi jeho jméno, a pak Finitem proměnil všechnu svou těžkou práci zpátky do kostky ledu. Profesor Quirrell nemohl sesílat kouzla na něco, co Harry proměnil, to by byla interakce mezi jejich magiemi, ať už jakkoli slabá, ale –

O tři vteřiny později profesor Quirrell držel svou vlastní přeměněnou verzi mudlovského zařízení. Jediné slovo a mávnutí rukou, a z kouzelného předmětu zmizely zbytky lepidla; tři další kouzla a magická a technologická část se spojily do jediného předmětu, a na mudlovské zařízení bylo sesláno nerozbitné kouzlo a další, zajišťující hladké fungování.

(Harry se teď pod dozorem dospělého cítil o dost lépe.)

Bellatrixiným směrem byl hozen lektvar; profesor Quirrell a Harry oba přikázali: „Vypij to,“ jako kdyby mluvili jedním hlasem. Vysílená žena ho i tak zvedla ke rtům ihned, bez čekání – bylo evidentní, že onen hadí zvěromág je služebník Pána zla, a to mocný a důvěryhodný.

Harry si přes hlavu přetáhl neviditelný plášť.

Z hůlky učitele obrany vytryskl krátký a mocný proud magie, prohnal se dírou ve zdi a poškodil obrovský kus kovu ve středu místnosti; přesně, jak Harry požadoval – řekl, že metoda, kterou použil, by ho mohla identifikovat.

„Levá rukavice,“ řekl Harry svému váčku, vytáhl ji a nasadil si ji.

Učitel obrany učinil gesto a na Bellatrixiných ramenou se objevily popruhy, a další, menší látkové zařízení na její ruce, a cosi jako pouta na jejích zápěstích; ona mezitím dopila lektvar.

Zdálo se, že přes Bellatrixinu bledou tvář přešla zvláštní, nezdravá barva. Narovнала se, její zapadlé oči se zdály jasnější a mnohem nebezpečnější...

...z uší jí vycházely tenké proudy páry...

(Harry se rozhodl nepozastavovat se nad tím.)

...a Bellatrix Blacková se zasmála, náhlým, šíleným smíchem, který se příliš hlasitě rozlehl malými vězeňskými celami Azkabanu.

(Učitel obrany řekl, že Bellatrix za chvíli upadne do bezvědomí a nějakou chvíli tak zůstane, to byla cena lektvaru, který si vzala, ale nakrátko znovu nabyde možná dvacetinu síly, kterou kdysi vládla.)

Učitel obrany hodil svou hůlku směrem k Bellatrix a o okamžik později se proměnil v zeleného hada.

A za okamžik *potom* se mozkomoří strach vrátil do místnosti.

Bellatrix sebou jen lehce škubla, chytila hůlku, a beze slova pokynula; had vylétl vzhůru a byl umístěn do popruhu na jejích zádech.

Harry řekl „vzhůru!“ směrem ke koštěti.

Bellatrix připevnila hůlku do pouzdra na své ruce.

Harry se vyšvihl na přední místo dvoumístného koštěte.

Bellatrix ho následovala, vzala zařízení podobná poutům, která měla kolem zápěstí a připevnila si ruce k držadlu koštěte, Harry mezitím zastrčil hůlku do váčku.

A všichni tři vyrazily skrze díru ve zdi –

– aby se objevili na volném vzduchu, přesně nad mozkomoří jámou, uprostřed rozsáhlé trojúhelníkové propasti, která tvořila Azkaban. Modrá obloha teď byla jasně viditelná přímo nad nimi a dělila se o své sluneční světlo.

Harry naklonil koště a začal zrychlovat, nahoru a směrem ke středu trojúhelníkového prostoru. Jeho levá ruka, v rukavici, která měla zabránit přímému kontaktu mezi jeho kůží a něčím, co přeměnil profesor Quirrell, popadla kontrolku na mudlovském zařízení.

Vysoko nad nimi se rozezněly vzdálené výkřiky.

Dobrá, vy primitivní tupci!

Bystrozoři na závodních košťatech se objevili na obloze a zamířili rovnou dolů směrem k nim, slabé záblesky světla svištěly dolů, jak byla vypálena první kouzla.

Poslouchejte!

„*Protego Maximus!*“ zařvala Bellatrix mocným, nakráplým hlasem, po kterém následoval skřehotavý smích, když je obklopilo mihotající modré pole.

Vidíte tohle?

Z rozpadající se jámy v centru Azkabanu se do vzduchu vzneslo přes sto mozkomorů, pro někoho vypadali jako zástup mrtvol, létající hřbitov, pro jiné jako seskupení prázdnoty, které při svém letu vzhůru formovalo jednu obrovskou trhlinu ve světě.

Tohle...

Hlas prastarého a mocného kouzelníka zařval příšernou formulí a z díry v azkabanské zdi vyletěla mohutná vlna bílo-zlatého ohně, beztvará jen do chvíle, než jí začaly narůstat křídla.

Je...

A bystrozoři aktivovali proti-proti-gravitační zaklínadlo, které bylo zabudováno do azkabanských

ochran a rušilo veškerá létající kouzla, která nebyla seslána s nedávno změněným heslem.

Tah Harryho koště ustal.

Gravitace, na druhou stranu, pořád fungovala skvěle.

Jejich koště pomalu přestalo stoupat, začalo klesat a klesání se brzy proměnilo v pád.

Moje...

Ale kouzla na koštěti, která jej udržovala v jednom směru a dovolovala řízení, ta kouzla, která udržovala jezdce na koštěti a nějak jej chránila před efekty zrychlování, ta kouzla stále fungovala.

KOŠTĚ!

Harry stiskl zapalování na svém modelu Berserkr PFRC, třída N, poháněný sloučeninou chloristanu amonného, vyrobený General Technics – raketě na pevné palivo, která byla připevněná k jeho dvoumístnému koštěti Nimbus X200.

A nastal rachot.

59. SVE, Zvědavost, část 9. – Vzhůru

Košťata byla vynalezena v době, kterou mudlové označují za temný středověk, a to prý legendární čarodějkou jménem Celestria Relevová, údajnou Merlinovou praprabnučkou.

Celestria Relevová, nebo jakákoli to osoba nebo skupina osob, která tahle očarování skutečně vynalezla, nevěděla o newtonovské mechanice naprosto nic.

Košťata tudíž fungovala podle aristotelské fyziky.

Letěla tam, kam jste je namířili.

Pokud jste se chtěli pohybovat přímo rovně, namířili jste je rovně; nedělali jste si hlavu s udržováním části tahu směrem dolů, abyste vyrušili působení gravitace.

Pokud jste koště otočili, veškerá jeho hybnost se ocitla ve směru, do jakého jste ho dali, koště nepokračovalo stranou kvůli svému minulému směru.

Košťata měla maximální rychlost, ne maximální zrychlení. Ne kvůli odporu vzduchu nebo něčemu takovému, ale protože existovalo maximální aristotelské působení, které kouzla dokázala vytvořit.

Harry si toho nikdy předtím *nevšiml*, navzdory tomu, že byl dostatečně obratný, aby z kurzu létání měl ty nejlepší známky. Košťata fungovala z velké části tak, jak lidská

mysl *instinktivně očekávala*, že *budou fungovat*, že jeho mozek *naprosto přehlédl jejich fyzikální absurditu*. Při své první čtvrtěční výuce létání byl rozptýlen zdánlivě mnohem zajímavějšími úkazy, slovy napsanými na papíru a zářící rudou koulí. Takže jeho mozek ignoroval své pochyby, označil existenci košťat za přijatou a rozhodl se si je užít, aniž by se jedinkrát *zamyslel nad otázkou*, k níž by odpověď byla očividná. Protože je smutnou skutečností, že se *zamyslíme* jen nad nepatrným zlomkem všech věcí, které spatříme...

Tohle je příběh o tom, jak byl Harry James Potter-Evans-Verres málem zabit svým nedostatkem zvědavosti.

Protože rakety *nefungovaly* podle aristotelské fyziky.

Rakety *nefungovaly* tak, jak lidská mysl instinktivně očekávala, že by létající zařízení fungovat měla.

Koště poháněné raketou se tudíž *nepohybovalo* jako magická košťata, na kterých to Harrymu tak šlo.

Nic z toho si ale Harry v onu chvíli nepomyslel.

Zprvce, nejhlasitější zvuk, jaký kdy v životě slyšel, mu nedovoloval slyšet vlastní myšlenky.

A za druhé, zrychlovat směrem nahoru ve čtyřech G znamenalo, že jim zabralo celkem přibližně dvě a půl vteřiny, než vylétli z dolní části Azkabanu k jeho vrcholu.

Dokonce i kdyby se jednalo o dvě *nejdelší* vteřiny v historii času, prostor pro tolik myšlenek by nenabízely.

Čas stačil jen k tomu, aby spatřil, jak k němu letí světla bystrozorských kleteb, lehce naklonil koště, aby se jim vyhnul, uvědomil si, že koště jednoduše pokračuje ve stejném pohybu místo toho, aby letělo směrem, kterým ho zamířil, a k aktivaci dvou němých konceptů:

sakra

a

Newton

načež Harry naklonil koště o dost víc a pak se najednou velice rychle blížili ke zdi, takže ho naklonil opačným směrem a náhle za nimi pádila spousta světel a mozkomoři se k nim hladce přibližovali spolu s nějakým obrovským okřídleným stvořením z bílo-zlatého ohně, takže Harry trhl koštětem zpátky směrem k obloze, ale teď stále směřovali k jiné zdi, takže koště lehce naklonil a blížít se přestali, ale stále byli příliš blízko, takže ho naklonil znovu, a najednou vzdálení bystrozoři na košťatech vůbec nebyli vzdálení a on měl každou chvíli narazit do nějaké ženy, takže koště rychle odtrhl od onoho směru, a v dalším okamžiku si uvědomil, že jeho raketa je mimořádně účinným plamenometem, který během zlomku vteřiny bude namířen přímo na tu bystrozorku,

takže koště otočil stranou, zatímco pokračoval ve stoupání – nedokázal si vzpomenout, jestli tak nemíří na žádné bystrozory, ale alespoň nemířil na *ni*.

Dalšího bystrozora minul zhruba o metr, prohnal se kolem něj na stranou nakloněném plamenometu mířícím vzhůru rychlostí, dle Harryho odhadu, asi 300 kilometrů za hodinu.

Pokud následovaly nějaké výkřiky uškvařených bystrozorů, žádné neslyšel, což ale nebyl žádný důkaz, protože jedinou věcí, kterou Harry momentálně slyšel, byl mimořádně hlasitý zvuk.

O několik klidnějších, *když už ne tišších* vteřin později, už se nezdálo, že by kolem byli nějakí bystrozori nebo mozkomoři nebo obrovská okřídlená ohnivá stvoření, a obrovský a příšerný komplex Azkabanu z této výšky vypadal překvapivě titěrný.

Harry koště namířil ke slunci, slabě viditelnému skrze mraky. V tenhle čas a v zimním měsíci nebylo příliš vysoko na nebi, a koště tím směrem zrychlovalo další dvě vteřiny a rychle nabralo úžasnou rychlost, než se pevné palivo rakety spálilo.

V tu chvíli, když už se Harry opět slyšel myslet, a když už z jejich absurdní rychlosti zbýval jen svištící vzduch a Harryho kouzly podpořené prsty svírající koště už musely

bojovat jen proti klesajícímu tahu z toho, že se pohybovali rychleji než maximální rychlostí, v tu chvíli Harryho teprve napadlo všechno to o newtonovské mechanice a aristotelské fyzice a košťatech a důležitosti zvědavosti a jak už nikdy nic takhle nebelvírského neudělá, alespoň dokud si neosvojí tajemství nesmrtelnosti Pána zla, a proč jen poslouchal profesora Quirina „*ujišťuji tě chlapče, že bych sse o tohle nepokussil, kdybych neočekával ssvé přežití*“ Quirrella místo profesora Michaela „synku, jestli budeš někdy sám něco zkoušet s raketami, a tím myslím *cokoli*, bez dozoru trénovaného odborníka, zemřeš, a maminka bude smutná“ Verrese-Evanse.

„COŽE?“ zaječela Amélie do zrcadla.

Vítr se ztišil na snesitelnou úroveň s tím, jak je odpor vzduchu zpomaloval, takže Harry teď měl ideální příležitost poslouchat bzučivý, zvonivý zvuk, který naplňoval celou jeho lebku.

Profesor Quirrell měl na raketový výfuk zakouzlit tisíci zaklínadlo... ale očividně existoval limit v tom, co takové zaklínadlo mohlo dokázat... když se nad tím tak zamyslel, asi si měl přeměnit také pár špuntů do uší, ne jen věřit

tišícímu zaklínadlu, i když ty by pravděpodobně také nestačily...

No, kouzelnické léčitelství pravděpodobně mělo něco na napravení trvalého poškození sluchu.

Ne, vážně, kouzelnické léčitelství na to pravděpodobně něco mělo. Viděl studenty, co šli za madam Pomfreyovou s mnohem horším zraněním...

Existuje nějaký způsob, jak transplantovat imaginární osobnost do nějaké jiné hlavy? zeptal se Mrzimor. *Já už v té tvé být nechci.*

Harry to zasunul do pozadí své mysli, nejednalo se o nic, s čím by teď něco zmohl. Bylo tu něco, o co by se *měl* starat právě –

Pak se Harry otočil dozadu, poprvé si vzpomněl, že by měl zkontrolovat, zda to Bellatrix nebo profesora Quirrella neodfouklo z koštěte.

Ale zelený had byl stále ve svém popruhu a vysílená žena se stále držela koštěte, její tvář byla stále zalitá tou nezdravou barvou, a její oči byly jasné a nebezpečné. Její ramena se třásla, jako by se hystericky smála, a její rty se pohybovaly, jako by řvaly, ale žádný zvuk z nich nevycházel –

A jo.

Harry si sundal kápi svého pláště a poklepal si na uši, aby jí dal vědět, že nemůže slyšet.

Načež Bellatrix popadla hůlku, namířila ji na Harryho, a zvonění v jeho uších náhle přestalo – mohl ji slyšet.

O chvílku později už toho litoval; nadávky, které křičela na adresu Azkabanu, mozkomorů, bystrozorů, Brumbála, Luciuse, Bartemia Skrka, něčeho s názvem Fénixův rád a na všechny, kdo stáli v cestě jejímu Pánu zla atd., nebyly vhodné pro mladší nebo citlivější posluchače, a její smích mu ničil jeho čerstvě uzdravený sluch.

„Dost, Bello,“ řekl Harry konečně, a její hlas se ihned odmlčel.

Nastalo ticho. Harry si plášť zase přetáhl přes hlavu, jen tak ze zásady; a v tom samém okamžiku si uvědomil, že by mohli mít teleskopy nebo něco takového, že sundávat si kápi byt jen na okamžik bylo neuvěřitelně hloupé, a doufal, že celá mise neztroskotá na téhle jedné chybě...

Na tohle se vážně nehodíme, co? poznamenal Zmijozel.

Hej, opáčil Mrzimor reflexivně, nemůžeš čekat, že se nám něco dokonale povede hned na první pokus, pravděpodobně jen potřebujeme víc praxe ZAPOMENŇ, ŽE JSEM NĚCO ŘEKL.

Harry se zase otočil a spatřil, že Bellatrix se rozhlíží se zmateným, zamyšleným výrazem na tváři. Její hlava se stále otáčela a otáčela.

A konečně Bellatrix řekla, teď tišeji: „Můj pane, kde to jsme?“

Co tím myslíš? chtěl Harry říct, ale Pán zla by nikdy nepřiznal, že něčemu nerozumí, takže Harry suše odpověděl: „Jsme na koštěti.“

Myslí si, že je mrtvá a tohle je nebe?

Bellatrixiny ruce byly stále upevněny ke koštěti, takže mohla zvednout jen jeden prst, když řekla: „Co je *támhleto?*“

Harry sledoval směr, kterým její prst ukazoval a spatřil... no, vlastně nic určitého...

Pak mu to došlo. Když už vystoupali dostatečně vysoko, už to žádné mraky nezahalovaly.

„To je slunce, drahá Bello.“

Vyšlo to z něj pozoruhodně kontrolovaně, Pán zla zněl dokonale klidně a možná lehce netrpělivě, přestože po Harryho tvářích začaly téct slzy.

V nekonečném chladu, v jádru temnoty, by slunce určitě bylo...

Šťastnou vzpomínkou...

Bellatrixina hlava se stále otáčela.

„A ty nadýchané věci?“ řekla.

„Mraky.“

Následovalo ticho, a pak Bellatrix řekla: „Ale co to *je?*“

Harry jí neodpověděl, jeho hlas by v žádném případě nemohl být vyrovnaný, už tak ho stálo dost námahy, aby své nádechy a výdechy při pláči udržel pravidelné.

Po chvílce Bellatrix vydechla, tak tiše, že ji Harry téměř neslyšel, „Hezké...“

Její tvář se pomalu uvolňovala, její bledost se stáhla skoro stejně rychle, jako se ji zmocnila.

Její vychrtlé tělo pokleslo proti koštěti.

Půjčená hůlka se tupě zakývala na pásce připevněné k její ruce.

TO SI ZE MĚ DĚLÁTE –

Načež se Harryho mozek rozpomněl, že účinky Životabudiče mají svou cenu; *Bellatrix bude značný čas sspát*, jak řekl profesor Quirrell.

Ale v tom samém okamžiku jiná část Harryho došla k pevnému závěru – při ohlédnutí na vychrtlou ženu bílou jako křída, která v jasném sluneční světle vypadala mrtvěji, než když ji Harry viděl při životě – že *je mrtvá*, že právě pronesla svá poslední slova, že se profesor Quirrell spletl v dávce –

– nebo Bellatrix úmyslně obětoval, aby ohlídal jejich úprk –

Dýchá?

To Harry neviděl.

A na koštěti neexistoval žádný způsob, jak by se mohl obrátit a zkontrolovat jí pulz.

Harry se podíval dopředu, aby se ujistil, že se nechystá vletět do žádných létajících kamenů. Dál koště vedl směrem ke slunci, neviditelný chlapec a dost možná mrtvá žena letěli dál odpolednem, zatímco Harryho prsty svíraly dřevo tak silně, až byly úplně bílé.

Nemohl se otočit a provést umělé dýchání.

Nemohl použít nic ze své léčitelské soupravy.

Má profesorovi Quirrellovi věřit, že by ji neohrozil?

Zvláštní, jak zvláštní, že i když upřímně věřil tomu, že profesor Quirrell toho bystrozora zabít nezamýšlel (protože by to vážně *bylo* hloupé), profesorova ujišťování už pro něj tak ujišťující nebyla.

Pak Harryho napadlo, že by ještě měl zkontrolovat –

Harry se otočil a zasyčel: „*Učiteli?*“

Had se ve svém popruhu nepohnul, neodpověděl.

...možná, že had, vzhledem k tomu, že nebyl skutečným jezdcem, nebyl chráněn před následky zrychlení. Nebo možná, že i krátké vystavení vlivu mozkomorů na tak malou vzdálenost stačilo k tomu, aby profesora zbavilo vědomí, i přesto, že byl ve své zvěromágské podobě.

Tohle nebylo dobré.

To profesor Quirrell měl Harrymu říct, kdy už bude bezpečné použít přenášedlo.

Harry zbělalými prsty řídil koště a přemýšlel, urputně se zamyslel na krátký, blíže nespécifikovatelný časový úsek, během kterého Bellatrix možná dýchala, možná ne, a během kterého profesor Quirrell sám možná už nějakou tu chvíli nedýchal.

A Harry se rozhodl, že zatímco je možné napravit chybu vzniklou z toho, že vyplývá přenášedlo, které bylo v jeho vlastnictví, nemohl by napravit chyby, které by vznikly, nechal-li by lidský mozek příliš dlouho bez přísunu kyslíku.

Takže Harry popadl další přenášedlo z řady ve svém váčku a zpomalil koště natolik, že se v jasně modrém vzduchu zastavilo (Harry nevěděl, když se tak nad tím zamyslel, jestli schopnost přenášedla přizpůsobit se zemské rotaci rovněž zahrnovala schopnost srovnat rychlost pohybu jako takovou s novým prostředím), položil přenášedlo na koště a....

Harry se zarazil, proutek – stejný jako ten, který zlomil snad před dvěma týdny – stále v ruce. Pociťoval náhlou neochotu; zdálo se, že se jeho mozek naučil, nějakým čistě nervovým procesem učení na základě zkušenosti, že nemá lámat proutky.

Ale to nebylo skutečně logické, takže Harry proutek stejně zlomil.

Zpoza blízkých kovových dveří se ozvala obrovská rána, která způsobila, že Amélie upustila zrcátko, které držela a otočila se s hůlkou v ruce, a pak se dveře naráz otevřely a odhalily tak Albuse Brumbála, který stál před obrovskou kouřící dírou ve zdi vězení.

„Amélie,“ řekl starý kouzelník. Nebyla v něm ani stopa jeho obvyklé lehkovážnosti, oči pod pŕlměsíčkovými brýlemi byly tvrdé jako safíry. „Musím opustit Azkaban a musím to udělat hned teď. Existuje nějaký rychlejší způsob, než odletět na koštěti za hranice ochran?“

„Ne –“

„Pak tedy potřebuju tvoje nejrychlejší koště, ihned!“

Amélie *chtěla* být vedle svého bystrozora, který byl raněn Ďábelským žárem nebo co to bylo.

Ale *potřebovala* zjistit, co Brumbál ví.

„Vy!“ vyštěkla stará kouzelnice na tým kolem ní.

„Pokračujte s procházením chodeb, dokud nebudete v posledním patře, možná ještě všichni neutekli!“ A pak, ke starému kouzelníkovi: „Dvě košťata. Můžete mě o všem informovat, až budeme ve vzduchu.“

Následoval souboj pohledů, ale ne moc dlouhý.

Nechutně drsný hák, podstatně tvrdší než ten, který ho dopravil do Azkabanu, se Harrymu zasekl do břicha – překročená vzdálenost tentokrát byla dostatečně velká na to, aby slyšel onen okamžik ticha a spatřil nespátřitelný prostor mezi prostorem, v puklině mezi jedním a druhým místem.

Slunce, které na ně svítilo jen krátce, bylo rychle zastíněno deštným mrakem, když vyletěli z Azkabanu ve směru větru a rychleji než on.

„Kdo za tím stojí?“ zařvala Amélie ke koštěti, které letělo jednu dálku od ní.

„Jeden ze dvou lidí,“ odpověděl Brumbál. „V tuto chvíli nevím kdo. Pokud je to ten první, máme problém. Pokud je to ten druhý, máme ještě mnohem větší problém.“

Amélie neplýtvala dechem na povzdechy. „Kdy to budete vědět?“

Hlas starého kouzelníka byl zachmuřený a tichý, ale i přesto se jasně nesl vzduchem. „Pokud jde o toho prvního, k završení potřebují tři věci: maso nejvěrnějšího služebníka Pána zla, krev svého největšího nepřítele, a přístup k jistému hrobu. Myslel jsem si, že Harry Potter je v bezpečí, když jejich útok na Azkaban takřka selhal – i když jsem na něj stejně nasadil strážce – ale teď mám

opravdové obavy. Mají přístup k Času, někdo s obračecem času jim posílá zprávy; a já mám takové podezření, že onen pokus unést Harryho Pottera už se odehrál před několika hodinami. Právě proto jsme o něm neslyšeli, jsme v Azkabanu, kde je nemožné čas zkroutit. Chápej, minulost nastane po naší vlastní budoucnosti.“

„A pokud jde o toho druhého?“ zakřičela Amélie. To, co slyšela, už bylo dostatečně znepokojivé, znělo to jako nejtemnější z temných rituálů a za cíl měli samotného mrtvého Pána zla.

Starý kouzelník, jeho tvář teď ještě zachmuřenější, neřekl nic, jen zavrtěl hlavou.

Když se hák přenášedla uvolnil, Slunce teprve nakukovalo přes horizont, vypadalo víc jako při úsvitu než jako při západu. Jejich koště se vznášelo nízko nad menší plochou tmavě oranžových skal a písku, aranžovaného do hrudkovitých kopců, jako kdyby někdo několikrát uhnětl hmotu země a pak ji zapomněl vyválet. Nedaleko se vlny převalovaly na nekonečném vodním obzoru, i když země, nad kterou se koště vznášelo, byla nejméně několik metrů nad mořskou úrovní.

Harry na ty ranní barvy zamrkal, pak mu došlo, že přenášedlo bylo mezinárodní.

„Hej!“ ozval se jasný ženský výkřik za ním a Harry otočil koště, aby se podíval. Žena ve středních letech držela jednu ruku u pusy v gestu volání a hnala se vpřed. Její laskavé rysy, zúžené oči a tmavá pleť označovaly rasu Harrymu neznámou; byla oděná v jasně fialovém hábitu stylu, který Harry nikdy předtím neviděl; a když znovu otevřela rty, promluvila s přízvukem, který si Harry nedokázal zařadit, protože nebyl příliš zcestovalý. „Kde jste byli? Máte dvě hodiny zpoždění! Skoro jsem to s vámi vzdala... slyšíte mě?“

Nastalo krátké ticho. Zdálo se, že Harryho myšlenky se pohybují zvláště, příliš pomalu, všechno mu přišlo vzdálené, jako kdyby mezi ním a světem byla tabule tlustého skla, a další tlustá tabule mezi ním a jeho city, takže se mohl koukat, ale ne dotýkat. Zmocnilo se ho to, když spatřil světla úsvitu a laskavou čarodějkou, a když si pomyslel, že to je vhodný konec dobrodružství.

Pak se čarodějka přihnala k nim a vytáhla hůlku; zamumlané kouzlo a náramky, které vyhublou ženu poutaly ke koštěti, byly odříznuty a Bellatrix se vznesla a byla položena dolů na písčité kámen, její kostlivé ruce a nohy se přitom houpaly jako neživé předměty. „Ach Merline,“ zašeptala čarodějka, „Merline, Merline, Merline...“

Jeví se zúčastněně, pomyslela si abstraktní, vzdálená věc mezi dvěma tabulemi skla. Jedná se o něco, co by řekla skutečná léčitelka, nebo co by řekl někdo, komu bylo řečeno, ať sehraje představení?

A jako by to nebyl Harry, kdo promluvil, ale nějaká jeho jiná část, umístěná za další vrstvou skla. Z jeho rtů vyšel šepot: „Ten zelený had na jejích zádech je zvěromág.“ Ten šepot nebyl tím vysoce položeným ani chladným, byl jen tichý. „Je v bezvědomí.“

Čarodějčina hlava sebou trhla, aby se podívala na místo, ze kterého se ten hlas z čistého vzduchu ozýval a pak znovu shlédla k Bellatrix. „Vy nejste pan Jeffe.“

„To bude ten zvěromág,“ zašeptaly Harryho rty. *Aha*, pomyslel si Harry za sklem, když poslouchal zvuk vycházející ze svých vlastních rtů, *to dává smysl, profesor Quirrell musel použít jiné jméno.*

„Od kdy je *on* zvě– pche, zapomeňte na to.“ Čarodějka na okamžik položila hůlku na hadí nozdry, pak ostře zavrtěla hlavou. „Netrpí ničím, co by den odpočinku nespravil. *Ona...*“

„Mohla byste ho vzbudit teď?“ zašeptaly Harryho rty. *Je to dobrý nápad?* pomyslel si Harry, ale jeho rty si očividně myslely, že ano.

Znovu to ostré zavrtění hlavou. „Pokud ho *Innervate* neprobralo –“ začala čarodějka.

„O žádné jsem se nepokusil,“ zašeptaly Harryho rty.

„Cože? Proč – ach, to je jedno. *Innervate*.“

Chvíli nic, a pak had pomalu vylezl ze svého popruhu. Hadí hlava se pomalu zvedla, rozhlédla se kolem.

Zamlžení a profesor Quirrell stál na nohou a o chvíli později poklesl na kolena.

„Lehni si,“ řekla čarodějka, aniž by vzhlédla od Bellatrix. „To jsi ty Jeremy?“

„Ano,“ řekl učitel obrany poněkud chraptivě, zatímco se opatrně položil na relativně plochou část oranžové písčité skály. Nebyl tak bledý jako Bellatrix, ale v mdlém světle úsvitu se jeho tvář jevila odkrvená. „Zdravím vás, slečno Camblebunkerová.“

„Říkala jsem,“ řekla čarodějka ostrým hlasem a s lehkým úsměvem na tváři, „ať mi tykáš, tohle není Británie a na vaše formality si tu nepotrpíme. *Plus* jsem teď doktorka, ne slečna.“

„Omlouvám se, doktorko Camblebunkerová.“ Tohle bylo provázeno suchým uchechtnutím.

Čarodějčin úsměv se trochu rozšířil, její hlas se stejnou měrou zostřil. „Kdo je tvůj přítel?“

„To nepotřebujete vědět.“ Učitel obrany ležel na zemi, oči zavřené.

„Jak moc se to pokazilo?“

Teď skutečně velmi suše: „To si zítra můžete přečíst v kterýchkoli novinách s mezinárodní rubrikou.“

Čarodějčina hůlka poklepávala sem a tam, dloubala a rýpala do celého Bellatrixina těla. „Scházel jsi mi, Jeremy.“

„Vážně?“ řekl učitel obrany, trochu překvapeně.

„Ani v nejmenším. Kdybych ti nedlužila –“

Učitel obrany se začal smát, pak se jeho smích proměnil v záchvat kašle.

Co si myslíš? řekl Zmijozel Vnitřnímu kritikovi, zatímco Harry poslouchal za skleněnými zdmi. *Divadýlko nebo skutečnost?*

Nedokážu určit, řekl Harryho Vnitřní kritik. *Právě teď nejsem ve své top kritické formě.*

Napadá někoho nějaký způsob, jak získat víc informací? řekl Havraspár.

Znovu ten šepot z prázdného místa nad koštětem: „Jaké jsou šance, že napravíte všechno, co jí provedli?“

„No, tak se na to podíváme: nitrozpyt a neznámé temné rituály, deset let, aby správně zapůsobily, následováno deseti lety vystavení mozkomorům? Napravit *tohle*? To jste se zbláznil, pane Ať-už-jste-kdokoli. Otázka tu zní,

jestli z ní něco zbylo, a u toho bych řekla, že je šance tak třetinová –“ Čarodějka se náhle zarazila. Když promluvila znovu, její hlas byl tišší. „Pokud jste předtím byl jejím přítelem... tak ne, nikdy ji nedostanete zpět. Bude nejlépe, pokud to přijmete hned teď.“

Hlasuju pro představení, řekl Vnitřní kritik. Tohle všechno by v odpovědi na jednu otázku nevyhrkla, pokud by nečekala na příležitost.

Beru, ale za velký důkaz to nepovažuju, řekl Havraspár. Je velmi obtížné nedovolit podezření, aby ovlivnil vnímání, když se člověk snaží zvážit takhle nuancované důkazy.

„Jaký lektvar jsi jí dal?“ řekla čarodějka potom, co otevřela Bellatrixina ústa a nahlédla dovnitř, její hůlka vířila několika různými barvami.

Muž ležící na zemi klidně řekl: „Životabudič.“

„Zbláznil ses?“

Znovu ten kuckavý smích.

„Bude týden spát, přinejlepším,“ řekla čarodějka a nesouhlasně zamlaskala. „Řekla bych, že ti tedy pošlu sovu, až otevře oči, abys sem mohl přijít a vemluvit ji do Neporušitelného slibu. Máš něco, co by jí zabránilo, aby mě zabila na místě, pokud se jí následující měsíc podaří se pohnout?“

Učitel obrany, oči stále zavřené, z hábitu vytáhl kus papíru; o chvíli později se na něm začala objevovat slova, doprovázená maličkými cáry kouře. Když se kouř přestal zvedat, papír připlul k ženě.

S pozvednutým obočím se na papír podívala a kousavě se zasmála. „Tohle by radši mělo fungovat, Jeremy, nebo ve své poslední vůli určím veškeré své jmění k vypsání odměny na tvou hlavu. A když už o tom mluvíme –“

Učitel obrany se znovu natáhl do svého hábitu a hodil čarodějce cinkající váček. Čarodějka ho chytila, potěškala ho a vydala potěšený zvuk.

Pak se postavila a bledá kostnatá žena se vedle ní vznesla ze země. „Jdu zpět,“ řekla čarodějka. „Tady se svou prací začít nemůžu.“

„Počkej,“ řekl učitel obrany a gestem si přivolal hůlku z Bellatrixiny ruky, stejně jako popruhy. Pak jeho ruka namířila hůlkou na Bellatrix a lehce jí točivě pohnula za doprovodu tichého: „*Zapomeň.*“

„*A dost,*“ vyštěkla čarodějka. „Beru ji odsud, než jí někdo ublíží ještě víc –“ Jednou rukou objala vychrtlé tělo Bellatrix Blackové po svém boku a s hlasitým PRÁSK! přemístění obě zmizely.

A v onom písčitém místě nastalo ticho, rušené jen jemným šploucháním vln a lehkým vanutím větru.

Myslím, že představení je u konce, řekl Vnitřní kritik. Dal bych mu dva a půl z pěti hvězdiček. Pravděpodobně to není příliš zkušená herečka.

Zajímalo by mne, jestli by skutečná léčitelka mohla působit falešněji, než herečka, která má jednu zahrát? zadumal se Havraspár.

Připadal si, jako by sledoval televizní seriál, seriál, ve kterém se do postav příliš nevcitujete – tak na něj ona podívaná působila za jeho skleněnými zdi.

Harryho rty se nějak dokázaly pohnout, poslat jeho hlas do stále ještě jitřního vzduchu, a pak ho překvapilo, když uslyšel vlastní otázku. „Kolika různými lidmi vlastně jste?“

Bledý muž na zemi se nezasmál, ale z košty Harryho oči viděly, jak se okraje profesorových rtů pohnuly do náznaku onoho známého sarkastického úsměvu. „Sám se to neobtěžuji počítat. Kolika jste vy?“

Ta odpověď vnitřním Harrym neměla tak otřást, ale přesto se cítil – cítil – nestabilně, jako by jeho vlastního středu trochu ubylo –

Ou.

„Omluvte mě,“ řekl Harryho hlas. Zněl přesně tak vzdáleně a nepřítomně, jak se mizející Harry cítil.

„Myslím, že za pár vteřin omdlím.“

„Použijte čtvrté z přenášedel, které jsem vám dal, to, které jsem označil za naše nouzové útočiště,“ řekl muž ležící na zemi klidně ale rychle. „Tam to bude bezpečnější. A nesundávejte si plášť.“

Harryho volná ruka z vřetelky vytáhla další proutek a zlomila ho.

Následovalo další šubnutí s mezinárodní délkou, a pak byl někde v temnotě.

„*Lumos*,“ řekly Harryho rty, jedna jeho část dávala pozor na bezpečnost celku.

Byl uvnitř něčeho, co vypadalo jako opuštěné mudlovské skladiště.

Harryho nohy slezly z koštěte a položily se na zem. Jeho oči se zavřely a nějaká nepatrná část jeho já světlu poručila zhasnout, ještě než se ho temnota zmocnila.

„Kam půjdete?“ zaječela Amélie. Už byli téměř na hranici ochran.

„Zpět v čase ochránit Harryho Pottera,“ řekl starý kouzelník, a než Amélie vůbec stihla otevřít ústa, aby se zeptala, jestli nechce pomoc, pocítila překročení meze ochran.

Následovalo prásknutí a čaroděj s fénixem zmizeli, nechávající za sebou půjčené koště.

60. SVE, část 10. – Návrat z Azkabanu, část 1., Omluvy

„Probudte se.“

Harryho oči se zprudka otevřely, když se s náhlým zalapáním po dechu probudil; jeho ležící tělo se s trhnutím nastartovalo. Nepamatoval si žádné sny, možná jeho mozek byl příliš unavený než aby snil, přišlo mu jako by sotva zavřel oči a o chvílku později už slyšel ta slova.

„Musíte se probudit,“ řekl hlas Quirina Quirrella. „Dal jsem vám tolik času, kolik jsem jen mohl, ale bude moudré nechat si alespoň jedno otočení obraceče času v rezervě. Brzy se musíme vrátit o čtyři hodiny zpět do Maryina sídla a ve všech směrech budit dojem, že jsme dnes nedělali nic zajímavého. Ještě před tím jsem si s vámi přál mluvit.“

Harry se v temnotě pomalu posadil. Jeho tělo bylo rozbolavělé, a to nejen v místech, kde leželo na tvrdém betonu. V jeho paměti se obrazy převalovaly jeden přes druhý, všechno to, co jeho unavené podvědomí nedokázalo zpracovat do skutečné noční můry.

Tucet příšerných prázdnot vznášejících se kovovou chodbou, kov kolem nich matněl, světlo uhasínalo a teplota klesala, jak se prázdnota snažila vysát ze světa život –

Křídově bílá kůže, natažená přes kost, která zůstávala,
když tuk a svaly zmizely –

Kovové dveře –

Ženský hlas –

Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej –

Už si nevzpomínám na jména svých dětí –

Neodcházejte, neberte mi to, ne, ne, ne –

„Co to bylo za místo?“ zachrčel Harry hlasem, který vyrazil z jeho hrdla jako voda nucená projít příliš tenkou trubicou, v temnotě zněl skoro stejně zničeně jako hlas Bellatrix Blackové. „*Co to bylo za místo? To nebylo vězení, to bylo PEKLO!*“

„Peklo?“ řekl klidný hlas učitele obrany. „Myslíte tu křesťanskou představu o věčném trestu? Předpokládám, že jistá podobnost tu je.“

„Jak –“ Harryho hlas se zadrhával, v hrdle měl uvízlého něco obrovského. „Jak – jak mohli –“ *Lidé* vybudovali to místo, někdo *postavil* Azkaban, postavili ho *schválně*, udělali to *s rozmyslem*, ta žena měla děti, děti, které si nebude pamatovat, nějaký soudce *rozhodl*, že by to měla podstoupit, někdo ji *odtáhl* do té cely a zamkl dveře, zatímco ječela, někdo ji krmil každý den a odcházel, *aniž by ji pustil*–

„*JAK TOHLE MŮŽOU LIDÉ DĚLAT?*“

„Proč by neměli?“ řekl učitel obrany. Nato slabé modré světlo osvětlilo skladiště, odhalilo vysoký, betonový strop, zaprášenou betonovou podlahu a profesora Quirrella, který seděl kus od Harryho, a opíral se zády o nabílenou zeď; ono slabě modré světlo propůjčovalo stěnám ledovcový lesk, prach na podlaze se proměnil v tečky sněhu a z muže samotného byla ledová socha, pohlcená temnotou v místech, která zahaloval černý hábit. „K čemu jim jsou azkabanští vězni?“

Harry se zaskřehotáním otevřel ústa. Žádná slova z nich nevyšla.

Na rtech profesora obrany zacukal mírný úsměv. „Víte, pane Pottere, kdyby se Ten-jenž-nesmí-být-jmenován jednou zmocnil vlády nad kouzelnickou Británií, a postavil by místo, jako je Azkaban, postavil by ho proto, že by chtěl vychutnávat utrpení svých nepřátel. A pokud by místo toho shledal, že mu jejich utrpení připadá odpudivé, no, pak by druhý den přikázal Azkaban strhnout. Pokud jde o ty, kdo Azkaban postavili, a o ty, kdo jej nestrhli přesto, že jinak pronášeli vznešená kázání a představovali si, že oni žádní zločinci *nejsou*... no, pane Pottere, kdybych si měl vybrat, jestli si dám čaj s nimi nebo s Vy-víte-kým, myslím, že společnost Pána zla by mě urážela méně.“

„Nerozumím,“ řekl Harry. Hlas se mu třásl, četl o tom klasickém experimentu ve vězeňské psychologii, obyčejní vysokoškolští studenti se v něm proměnili v sadisty hned, jak jim byla přiřčena role vězeňských strážců; jen až teď si uvědomil, že ten experiment se nezabýval tím správným problémem, tou nejpodstatnější otázkou: nezaměřili se na klíčové lidi, nemělo jít o vězeňské strážce, ale o *všechny ostatní*. „Opravdu nerozumím, profesore Quirrelle, *jak* lidé mohou něco takového dovolit, *proč* to kouzelnická Británie *dělá* –“ Harryho hlas se zastavil.

Profesorovy oči měly v bledě modrém světle stejnou barvu jako vždy, protože barva světla byla barvou duhovek Quirina Quirrella, těch nikdy netajících kousků ledu. „Vítejte, pane Pottere, ve svém prvním setkání s politickou skutečností. Mohou ti zbídačení tvorové v Azkabanu některé frakci něco nabídnout? Kdo by co mohl získat tím, že by jim pomáhal? Politik, který by se otevřeně postavil na jejich stranu, by se tím spojoval se zločinci, s jejich slabostmi, s nevkusnými věcmi, o kterých lidé raději nepřemýšlejí. Zároveň politik může předvést svou moc a krutost voláním po delších trestech; demonstrace síly vyžaduje rozdrčení nějakých obětí. A lidé jásají, protože je v jejich povaze stavět se na stranu vítěze.“ Chladný, pobavený smích. „Chápejte, pane Pottere, lidé tak docela

nevěří tomu, že by do Azkabanu mohli jít oni sami, takže v tom pro sebe nevidí žádnou nevýhodu. Pokud jde o obavu, že to ublíží druhým... předpokládám, že vám kdysi bylo řečeno, že lidi podobné věci zajímají? Byla to lež, pane Pottere, nezajímá je to ani v nejmenším, a pokud byste neprožil dětství v takové izolaci, všiml byste si toho už dávno. Utěšte se tímto: někteří v Azkabanu aktuálně uvěznění sami volili právě toho ministra čar a kouzel, který slíbil, že jejich cely přemístí blíž k mozkomorům. Přiznávám, pane Pottere, že vidím málo naděje pro demokracii jakožto efektivní formu vlády, ale obdivuji poetiku, s jakou způsobuje, že se v ní oběti podílejí na svém zničení.“

Harryho čerstvě sjednocené já znovu hrozilo, že se roztrhne na kusy, ta slova na jeho vědomí dopadala jako rány kladivem, hnala jej zpět, krok za krokem ze svahu, který ukrýval jakousi bezednou propast. Snažil se najít něco, čím by se zachránil, nějakou chytrou odpověď, která by ta slova vyvracela, ale žádná ho nenapadala.

Učitel obrany Harryho pozoroval a jeho oči odrážely spíše zvědavost než nějaký cíl. „Pochopit, jak byl Azkaban vybudován a jak pokračuje ve svém chodu je velmi jednoduché, pane Pottere. Lidé se starají o to, co by oni, osobně, mohli získat nebo ztratit; a dokud nečekají, že by

se jim to mohlo vrátit, jejich krutost a nedbalost nezná mezí. Všichni ostatní kouzelníci v této zemi se nijak neliší od toho, kdo jim chtěl vládnout, Vy-víte-koho; jen jim chybí jeho moc a jeho... upřímnost.“

Chlapec měl ruce sevřené do pěstí tak pevně, že se mu nehty zařezávaly do dlaně. Pokud jeho prsty byly bílé nebo tvář bledá, spatřit se to nedalo, protože bledě modré světlo všechno měnilo v led a stíny. „Jednou jste mi nabídl svou podporu, pokud bude mou ambicí stát se dalším temným pánem. Je tohle ten důvod, profesore?“

Učitel obrany naklonil hlavu s mírným úsměvem na rtech. „Ovládněte všechno, co vás mohu naučit, pane Pottere, a jednou této zemi budete vládnout. Pak budete moci strhnout vězení, které zbudovala demokracie, pokud shledáte, že vás Azkaban stále znepokojuje. Ať se vám to líbí nebo ne, pane Pottere, dnes jste viděl, že vaše vůle je v rozporu s vůlí populace této země, a že, když na věc dojde, neskloníte hlavu a nepřijmete jejich rozhodnutí. Takže pro ně, ať už to oni sami ví nebo ne, a ať už si to vy sám připouštíte nebo ne, jste pro ně další temný pán.“

Ve stále jednobarevném světle jak chlapec, tak učitel obrany působili jako nehybné ledové sochy, duhovky jejich očí byly redukovány na podobné barvy, až v onom světle vyhlížely téměř stejně.

Harry upřel pohled přímo do těch bledých očí. Všechny ty dlouho potlačované otázky, ty, o kterých si řekl, že je odloží až na dubnové idy. To byla lež, jak už teď chápal, sebeklam, nic neříkal, protože se bál, co by se mohl dozvědět. A teď to z jeho rtů všechno začalo proudit, všechno najednou. „Při naší první hodině jste se pokusil přesvědčit mé spolužáky, že jsem zabiják.“

„To jste.“ Pobaveně. „Ale pokud vaše otázka zní, proč jsem jim to řekl, pane Pottere, odpovědí je, že ve dvojznačnosti najdete silného spojence při své cestě k moci. Jeden den dejte znamení Zmijozelům, druhý si protiřečte se znamením k Nebelvírům; zmijozelským tak dovolíte věřit, čemu chtějí, zatímco Nebelvíři přemluví sami sebe, aby vás podporovali rovněž. Dokud panuje nejistota, lidé věří tomu, o čem se domnívají, že slouží jejich prospěchu. A dokud budete působit silně, dokud budete působit vítězně, jejich instinkty jim řeknou, že svůj prospěch najdou s vámi. Vždycky kráčejte stínem a světlo i temnota budou následovat.“

Profesor Quirrell klesl dolů po zdi, o kterou se opíral, a jeho tvář tak byla stržena do stínu, jeho oči se změnily z bledého ledu v temné propasti, stejné, jako měla jeho hadí podoba. „Přeji si, aby Británie pod silným vůdcem zesílila; to je mé přání. Pokud jde o důvody, které k tomu mám,“

profesor Quirrell se nevesele usmál, „myslím, že ty si nechám pro sebe.“

„Ten pocit zkázy, který kolem vás cítím.“ Slova se mu vyslovovala stále obtížněji, jak se točil blíž a blíž kolem něčeho strašného a zapovězeného. „Vždycky jste věděl, co to znamená.“

„Mám několik dohadů,“ řekl profesor Quirrell s nečitelným výrazem. „A zatím ještě nepovím, k čemu všemu jsem se dobral. Ale řeknu vám tolik: je to vaše zkáza, která vzplane, kdykoli se přiblížíme, ne moje.“

Pro jednu se Harryho mozku podařilo označit to za sporné tvrzení a možnou lež, namísto toho, aby věřil všemu, co slyší. „Proč občas působíte jako zombie?“

„Z osobních důvodů,“ řekl profesor Quirrell bez náznaku humoru v hlasu.

„Jaké skryté motivy máte pro záchranu Bellatrix?“
Nastalo krátké ticho, během kterého se Harry z plných sil snažil kontrolovat své dýchání a udržet ho vyrovnané.

Konečně učitel obrany pokrčil rameny jako by o nic nešlo. „Téměř jsem vám to odslabikoval, pane Pottere. Řekl jsem vám vše, co byste potřeboval vědět k vydedukování odpovědi, pokud byste byl dostatečně dospělý, abyste uvážil hned první očividnou otázku. Bellatrix Blacková byla nejsilnějším služebníkem Pána zla,

její loajalita byla nejpevnější; byla tou nejpravděpodobnější osobou, které mohla být svěřena část onoho Zmijozelova ztraceného dědictví, které by mohlo patřit vám.“

Harryho se pomalu začínal zmocňovat vztek a zběsilost, něco strašného mu začínalo vařit krev, během několika okamžiků řekne něco, co by teď vážně neměl říkat, zvláště když byli sami dva v opuštěném skladišti –

„Ale ona byla nevinná,“ řekl učitel obrany. Neusmíval se. „A míra, s jakou jí byla uzmuta veškerá možnost volby, s jakou nikdy neměla šanci trpět následkem *svých vlastních* omylů... mi připadá jako *přemrštěná*, pane Pottere. I když vám nepoví nic užitečného –“ Učitel obrany znovu lehce pokrčil rameny. „Nebudu považovat dnešní den za promrhaný.“

„Jak šlechetné.“ řekl Harry chladně. „Takže pokud jsou všichni kouzelníci uvnitř jako Vy-víte-kdo, pak vy jste výjimka?“

Profesorovy oči byly stále ve stínu temné propasti a jejich pohled nemohl být opětován. „Nazvěte to třeba rozmar, pane Pottere. Občas mě bavilo hrát roli hrdiny. Kdo ví, třeba by Vy-víte-kdo řekl to samé.“

Harry naposledy otevřel pusu –

A zjistil, že to nedokáže vyslovit, nedokázal položit tu poslední otázku, poslední a nejdůležitější otázku, nedokázal ta slova zformulovat. I přestože podobné odmítnutí bylo racionalistovi zakázáno, i když recitoval Tarského litanii nebo Gendlinovu litanii a přísahal, že cokoli, co může být pravdou zničeno by zničeno být mělo, v této jedné chvíli se nedokázal donutit vyslovit svou poslední otázku nahlas. I když věděl, že jeho myšlení je chybné, i když věděl, že by to měl dokázat, nedokázal to říci.

„Teď jsem s otázkami na řadě já.“ Profesor Quirrell se v místě, kde se opíral o ledovou zeď zabarveného betonu, narovnal. „Přemýšlel jsem, pane Pottere, jestli mi nechcete povědět něco o tom, jak jste mě málem zabil a sabotoval naši společnou snahu. Bylo mi dáno na vědomí, že omluva je v podobných případech považována za znamení respektu. Ale vy jste zatím žádnou nenabídl. Mohlo by to být tím, že jste se k tomu ještě nedostal, pane Pottere?“

Jeho tón byl klidný, tichá hrana v něm tak jemná a ostrá, že by vás mohla rozseknout skrz naskrz ještě než jste si uvědomili, že vás vraždí.

A Harry se jen podíval na učitele obrany chladnými očima, které by nikdy před ničím neuhnuly; teď už ani

před smrtí ne. Už nebyl v Azkabanu, už se nebál své části, která strach neznala; a pevný drahokam, který představoval Harryho, se přizpůsoboval a reagoval na tlak, hladce se otáčel z jedné fazety na druhou, ze světla ke tmě, z tepla k chladu.

Kalkulovaný manévr z jeho strany, abych se cítil provinile, abych ustoupil do pozice, kde se musím podřídít?

Nefalšovaná emoce z jeho strany?

„Chápu,“ řekl profesor Quirrell. „Předpokládám, že to odpovídá –“

„Ne,“ řekl chlapec chladným, rozvážným hlasem, „takhle snadno si tenhle rozhovor nenastavíte, pane profesore. Riskoval jsem mnohé, abych vás ochránil a dostal vás bezpečně z Azkabanu, i *poté*, co jsem nabyl přesvědčení, že jste se pokusil zabít dozorce. Zahrnovalo to stát tváří v tvář dvanácti mozkomorům bez ochrany Patrona. Zajímalo by mě, kdybych se omluvil, když jste to požadoval, řekl byste na oplátku ‚děkuji vám‘? Nebo mám pravdu, když si myslím, že vám teď šlo o to si mě podřídít, a ne o můj respekt?“

Chvíli bylo ticho a pak profesorův hlas odpověděl, otevřeně ledový, nebezpečnost už neskrýval. „Zdá se, že se stále nedokážete přimět prohrát, pane Pottere.“

Z Harryho očí bez mrkání zírala temnota a v jejím pohledu byl učitel obrany redukován na smrtelnou bytost. „Oh, a vy teď přemýšlíte, jestli byste neměl předstírat prohru vůči mně, předstírat, že se podvolíte mému hněvu, abyste zachoval své vlastní plány? *Napadla vás vůbec* myšlenka na vykalkulovanou falešnou omluvu? Mě také ne, profesore Quirrelle.“

Učitel obrany se zasmál, zhluboka a neradostně, ten smích byl prázdnější než prostor mezi hvězdami, nebezpečný jako vakuum naplněné nelítostnou radiací.

„Ne, pane Pottere, svou lekci jste se přeci jen nenaučil.“

„V Azkabanu mě mnohokrát napadlo, že prohraju,“ řekl chlapec vyrovnaným hlasem. „Že bych se měl jednoduše vzdát, jít za bystrozory. Tehdy by prohra byla rozumná. Slyšel jsem v mysli váš hlas, jak mi to říkáte, a udělal bych to, kdybych tam byl sám. Ale nedokázal jsem se přinutit vzdát se *vás*.“

Na to na chvíli nastalo ticho, jako by ani učitele obrany tak docela nenapadalo, co na to říci.

„Zajímá mě,“ řekl profesor Quirrell konečně, „za co přesně si myslíte, že bych se měl omluvit? Dal jsem vám specifické instrukce pro případ boje. Měl jste se držet při zemi, neplést se do cesty, nesesílat žádná kouzla. Tyto instrukce jste porušil a zničil tím naši misi.“

„Neučinil jsem žádné rozhodnutí,“ řekl chlapec vyrovnaně, „nebylo v tom žádné rozhodnutí, jen přání, aby ten bystrozor nezemřel, a můj Patronus se objevil. Aby se to přání nikdy nestalo, měl jste mě varovat, že můžete blafovat s použitím smrtící kletby. Takhle jsem předpokládal, že pokud na někoho namíříte hůlkou a řeknete *Avada Kedavra*, je to proto, že chcete, aby dotyčný zemřel. Nemělo by to být prvním pravidlem bezpečnosti u kleteb, které se nepromíjejí?“

„Pravidla jsou pro duely,“ řekl učitel obrany. Část chladu se mu do hlasu vrátila. „A duely jsou sport, ne odvětví bojové magie. Ve skutečném zápase se *musíte* vyhnout kletbě, kterou nemůžete blokovat, to je nezbytná taktika. Myslel jsem, že to budete mít za samozřejmé, ale zdá se, že jsem špatně odhadl váš intelekt.“

„Taky se mi zdá nerozvážené,“ pokračoval chlapec jako by ten druhý nepromluvil, „že jste mi *neřekl*, že pokud na vás sešlu nějaké kouzlo, můžu nás zabít oba. Co kdyby vás potkala nějaká nepříjemnost a já musel seslat *Innervate* nebo vznášecí kouzlo? Tahle nevědomost, kterou jste dovolil z důvodů, které mi unikají, v té katastrofě také hrála svou roli.“

Nastalo další ticho. Učitel obrany se zúžily oči, na jeho tváři byl lehce zmatený výraz, jako by narazil na situaci

mu zcela neznámou; stále nepromluvil ani slovo.

„Takže,“ řekl chlapec. Jeho oči zůstaly upřeny na učitele obrany. „Rozhodně lituju, že jsem vás zranil, profesore. Ale nemyslím si, že situace volá po tom, abych se vám podřídil. Nikdy jsem doopravdy nepochopil princip omluvy, a už vůbec nerozumím, jak by se vztahovala na obdobnou situaci; ale pokud budete mít vyjádření mé lítosti, ale ne podřízenosti, počítá se to jako omluva?“

Znovu ten chladný, chladný smích, temnější než prázdno mezi hvězdami.

„To netuším,“ řekl učitel obrany. „Já jsem rovněž nikdy nepochopil koncept omluvy. Podobný manévr mezi námi by tedy byl marný, zdá se, když oba budeme vědět, že jde o lež. Nemluvme už tedy o tom. Účty mezi námi se časem vyrovnají.“

Na chvíli nastalo ticho.

„Jen tak mimochodem,“ řekl chlapec. „Hermiona Grangerová by Azkaban nikdy nevybudovala, bez ohledu na to, pro koho by měl být určen. A raději by zemřela, než by zranila nevinného. Jen to poznamenávám kvůli tomu, že jste řekl, že všichni kouzelníci jsou uvnitř jako Vy-vítekdo – to je jednoduše nepravda. Uvědomil bych si to dříve, kdybych nebyl,“ chlapec se krátce pochmurně usmál, „vystresovaný.“

Oči učitele obrany byly zpola zavřené, jeho výraz vzdálený. „Lidé uvnitř nejsou vždy jako zvenčí, pane Pottere. Možná si jednoduše přeje, aby o ní ostatní přemýšleli jako o hodné dívce. Nedokáže seslat Patrona –“

„Ha,“ řekl chlapec, jeho úsměv teď působil skutečněji, vřeleji. „Má problémy z přesně těch stejných důvodů, z jakých jsem měl já. Má v sobě dost světla, aby mohla mozkomory *ničit*, tím jsem si jistý. Nebude schopná *přestat* mozkomory ničit i za cenu vlastního života...“ Chlapcův hlas se vytratil, pak pokračoval. „*Já* možná tak dobrý člověk nejsem, ale existují tací a ona je jedním z nich.“

Suše. „Je mladá a předvádět svou laskavost ji mnoho nestojí.“

Nato opět nastalo ticho. Pak chlapec řekl: „Pane profesore, musím se zeptat, když všechno vidíte tak temně a beznadějně, nenapadlo vás někdy pokusit se to nějak *zlepšit*? Třeba, no, v lidských hlavách je něco strašně pokažené a nutí je to myslet si, že je v pořádku mučit zločince, ale to neznamená, že jsou uvnitř skutečně zlí; a možná kdybyste je naučil ty správné věci, ukázal jim, co dělají špatně, mohli by se změnit –“

Na to se profesor Quirrell zasmál, už ne s dřívější prázdnotou. „Ach, pane Pottere, někdy zapomínám, jak jste mladý. Spíše by se vám podařilo změnit barvu nebe.“

Další uchechtnutí, tentokrát chladnější. „A důvod, proč je pro vás tak lehké podobným hlupákům odpouštět a pohlížet na ně v dobrém, pane Pottere, je ten, že jste sám ještě nebyl vážněji raněn. Budete o nich smýšlet méně velkoryse, až vás bláhovost okolních idiotů poprvé bude stát něco drahého. Například jedno sto galeonů z vaší kapsy, raději než agonizující smrt jednoho sta neznámých lidí.“ Učitel obrany se mírně usmíval. Vytáhl z hábitu kapesní hodinky a pohlédl na ně. „Teď už půjdeme, pokud už nám nezbyvají další otázky.“

„Nechcete se zeptat na žádnou z těch nemožných věcí, které jsem dokázal, abych nás dostal z Azkabanu?“

„Ne,“ řekl učitel obrany. „Věřím, že už jsem si většinu z nich domyslel. Pokud jde o zbytek, jen zřídka najdu osobu, kterou nedokážu prohlédnout ihned, ať už jde o přítele či nepřitele. Ty hádanky postupně rozluštím sám.“

Učitel obrany se odrazil, oběma rukama se odstrčil ode zdi a zvedl se na nohy, hladce, i když dost pomalu. Chlapec, méně elegantně, udělal to samé.

A chlapec vyhrkl tu poslední nejstrašnější otázku, kterou předtím nedokázal položit; jako by ji její vyslovení učinilo tu skutečnost reálnou a jako by to už tak nebylo naprosto očividné.

„Proč nejsem jako ostatní děti mého věku?“

Do opuštěné postranní uličky v Příčné ulici, kde v rozích a podél holých cihlových zdí budov, které ji obklopovaly, ležely zbytky odpadků opomenuté odstraňovacími zaklínadly spolu s roztroušenou špínou a dalšími známkami zanedbanosti, se přemístil starý kouzelník se svým fénixem.

Kouzelník už se natahoval do hábitu pro obraceč, když tu, silou zvyku, jeho oči přeskočily na náhodné místo mezi ulicí a zdí, aby si je zapamatoval –

A starý kouzelník překvapeně zamrkal; na tom místě se nacházel útržek pergamenu.

Po tváři Albuse Brumbála přeběhlo zamračení, když udělal krok kupředu, zmuchlaný útržek si vzal a rozprostřel.

Stálo na něm jediné slovo: „NE“ Nic víc.

Kouzelník jej nechal pomalu vypadnout z prstů. Bezmyšlenkovitě se natáhl dolů k chodníku a zvedl nejbližší útržek pergamenu, který vypadal pozoruhodně podobný tomu, který si právě vzal; dotkl se ho hůlkou a o chvíli později na něm bylo napsané to samé slovo „NE“ tím samým písmem – jeho vlastním.

Starý kouzelník měl v plánu vrátit se o tři hodiny do minulosti, do času, kdy Harry Potter dorazil do Příčné

ulice. Už viděl, na svých vlastních instrumentech, jak chlapec opouští Bradavice, a to vzít zpět nešlo (jeden jeho pokus ošálit své vlastní nástroje a získat tak kontrolu nad časem, aniž by změnil to, jak se mu jeví, skončil katastrofou dost velkých rozměrů na to, aby ho to přesvědčilo, že se do podobných lstí už nemá pouštět). Doufal, že chlapce získá při nejbližší příležitosti po jeho příchodu a vezme ho na jiné bezpečné místo, když už ne do Bradavic (protože jeho nástroje neukázaly chlapcův návrat). Ale teď –

„Paradox, pokud ho vyhledám ihned poté, co dorazí do Příčné ulice?“ zamumlal si starý kouzelník sám pro sebe. „Možná svůj plán vloupat se do Azkabanu nezačali uskutečňovat, dokud se neujistili, že sem dorazil.... nebo.... možná...“

Zabarvený beton, tvrdá podlaha a vzdálený strop, dvě postavy čelící jedna druhé. Jedna bytost měla formu plešatícího muže blížícího se čtyřicítce, druhá mysl měla formu jedenáctiletého chlapce s jizvou na čele. Led a stín, bledě modré světlo.

„Nevím,“ řekl muž.

Chlapec se na něj jen podíval. Pak řekl: „Ach, vážně?“

„Opravdu,“ řekl muž. „Nevím, a o svých dohaděch mluvit nebudu. Ale tolik řeknu –“

61. SVE, Tajnosti a otevřenost, část 11. – Návrat z Azkabanu, část 2.

Řítily se zelenými plameny, točili se letaxovou sítí, srdce Minervě bušilo hrůzou, jakou už necítila deset let a tři měsíce, průchody mezi prostorem zakašlaly a vyplivly je ve vstupní hale u Gringottů (nejbezpečnější krb v Příčné ulici, spojení tu bylo nejobtížnější přerušit, byla to nejrychlejší cesta z Bradavic, když pomíneme fénixe). Skřetí asistent se k nim otočil, jeho oči se rozšířily, začal přiměřeně zdvořilou úklonu –

Orientace, Odhodlání, Opatrnost!

A oni dva se ocitli v uličce těsně za Mariiným sídlem, hůlky vytažené a pozdvižené, otočili se zády k sobě a Severus už začal pronášet anti-zastírací kouzlo.

Ulička byla prázdná.

Když se otočila, aby pohlédla na Severuse, jeho hůlka už dopadala na jeho hlavu se zvukem jako by se rozbíjelo vejce a jeho ústa odříkávala zaklínadlo neviditelnosti; vzal na sebe barvu okolí, stala se z něj rozostřená šmouha na pozadí, šmouha, která se pohnula a přizpůsobila se tomu, co bylo za ní, a najednou tu nezbylo nic.

Sklonila hůlku a postoupila kupředu, aby přijala své vlastní zastření –

Zpoza ní se ozval nezaměnitelný zvuk prásknutí ohně.

Otočila se a spatřila Albuse, svou dlouhou hůlku už měla vytaženou a zdviženou v pravé ruce. Jeho oči pod půlměsíčkovými brýlemi byly zachmuřené a Fawkes na jeho rameni rozprostřel svá ohnivě zbarvená křídla v přípravě na let a boj.

„Albusi!“ řekla. „Myslela jsem –“ Právě ho viděla vyrazit do Azkabanu a myslela si, že ani fénixové se odtamtud nedokáží vrátit tak snadno.

Pak jí to došlo.

„Uprchla,“ řekl Albus. „Dorazil k němu váš Patron?“

Srdce se jí rozbušilo ještě silněji, hrůza v jejích žilách ztuhla. „Řekl, že tam je, v umývárně –“

„Doufejme, že mluvil pravdu,“ řekl Albus. Na hlavu jí poklepala hůlka, doprovázel to pocit, jako by z ní odkapávala voda, a o chvílku později všichni čtyři (i Fawkes obdržel kouzlo neviditelnosti, ačkoliv bylo stále možné ve vzduchu občas spatřit cosi jako oheň) doběhli ke vchodu do restaurace. Zastavili se před dveřmi, zatímco Albus něco zašeptal, a o chvílku později jeden ze zákazníků, viditelných oknem, vstal, a s nejistým pohledem na tváři otevřel dveře, jako by vyhlížel přítele; a oni se ocitli uvnitř, přeběhli kolem nic netušících zákazníků (Minerva věděla, že Severus si všímá jejich tváří

a Albus by zaregistroval jakékoli zastření) k cedulce ukazující k umývárně –

Staré dřevěné dveře označené znamením pro toaletu se s bouchnutím otevřely a čtyři neviditelní zachránci vpadli dovnitř.

Malá, ale čistá dřevěná místnost byla prázdná, v dřezu zůstávalo pár kapek vody, ale nebyla tu žádná známka po Harrym, jen list papíru položený na zavřeném víku toalety.

Nemohla dýchat.

List papíru se zvedl do vzduchu, jak si ho Albus vzal, o chvíli později byl popostrčen jejím směrem.

M: Co mi klobouk řekl, abych vám vzkázal?

– H

„Ach,“ řekla Minerva překvapeně nahlas, její mysl si dopřála okamžik, aby tu otázku zpracovala, nejednalo se o něco, co by člověk zapomněl, ale teď fungovala v jiném režimu – „Že jsem drzý výrostek a mám se klidit z jeho pole.“

„Ehm?“ řekl vzduch Albusovým hlasem, jako by i on mohl být šokován.

A pak se zjevila hlava Harryho Pottera, pověšená ve vzduchu vedle toalety, jeho tvář byla chladná a pozorná,

patřila onomu příliš-dospělému Harrymu, kterého občas vídala, jeho oči přejížděly tam a zpět.

„Co se –“ začal chlapec.

Albus, teď spolu s ní a Fawkesem opět viditelný, se okamžitě pohnul vpřed, jeho levá ruka se natáhla a vyškubla vlas z Harryho hlavy (chlapec polekaně vyjekl), Minerva vlas přijala a o chvílku později Albus popadl převážně neviditelného chlapce do rukou a se zábleskem rudo-zlatého ohně zmizeli.

A Harry Potter byl v bezpečí.

Minerva postoupila o pár kroků vpřed, opřela se o zeď, u které předtím stáli Albus s Harrym, a snažila se uklidnit.

Zdá se, že... tomu trochu odvykla během těch deseti let, co byl Fénixův řád rozpuštěn.

Vedle ní se se zamlžením objevil Severus. Jeho pravá ruka už z hábitu vytahovala lahvičku, levou ruku vyzývavě natáhl. Dala mu Harryho vlas, který o chvílku později klesl do baňky s nedokončeným mnoholicným lektvarem, který okamžitě začal jiskřit a bublat, jak získával sílu, která Severusovi umožní sehrát roli návnady.

„To bylo nečekané,“ řekl mistr lektvarů pomalu.

„Zajímalo by mne, proč náš ředitel pana Pottera nevyzvedl dříve, když už se nezdráhal překroutit čas? Nemělo by tu

být nic, co by mu v tom mohlo zabránit... ano, váš Patron už měl pana Pottera najít v bezpečí...“

To ji nenapadlo, a jiná skutečnost jí v mysli právě skočila do popředí. Nebylo to zdaleka tak hrozné jako útěk Bellatrix Blackové z Azkabanu, ale stejně –

„Harry má *plášť neviditelnosti*?“ řekla.

Mistr lektvarů neodpověděl; scvrkával se.

Tik – šlrp, drip-blip, dink-cink-tink—

Stále ji to dráždilo, i když po chvíli to sešlo z mysli; a když a pokud se stane ředitelkou, celou tuhle soustavu jedním kouzlem umlčí. Který ředitel Bradavic, přemítala, byl jako první tak bezohledný, že stvořil a svým následovníkům začal předávat přístroj, který dělal takový hluk?

Seděla v ředitelně u svého vlastního, narychlo přeměněného stolu, a zpracovávala pár z těch několika stovek papírů, které zabraňovaly tomu, aby se Bradavice se skřípěním zastavily; snadno se do toho dokázala ponořit a zabraňovalo jí to myslet na jiné věci. Albus jednou poznamenal, docela suše, že to vypadá, že Bradavice fungují lépe, když je tu nějaká krize, o které by raději nepřemýšlela...

...před deseti lety, tehdy to řekl naposledy.

Ozvalo se zacinkání, které ohlašovalo příchozího návštěvníka.

Minerva pokračovala ve čtení aktuálního pergamenu.

Dveře se prudce otevřely a odhalily Severuse Snapea, který učinil tři kroky vpřed a bez obalu se zeptal: „Novinky od Pošuka?“

Albus už se zvedal ze židle, ona mezitím uklidila pergameny a odkouznila stůl. „Moodyho Patron se mi ohlásil v Azkabanu,“ řekl Albus. „Jeho oko nic nevidělo; a když Vanceovo oko něco nevidí, pak to neexistuje. Vy?“

„Nikdo se mi nesnažil násilím vzít krev,“ řekl Severus. Na okamžik se pochmurně usmál. „Až na učitele obrany.“

„Cože?“ řekla Minerva.

„Viděl ve mně nápodobu, ještě než jsem stačil otevřít ústa, a docela pochopitelně mě na místě napadl a chtěl vědět, kde se nachází pan Potter.“ Další pokřivený úsměv.

„Křik, že jsem Severus Snape, ho z nějakého důvodu neuklidnil. Mám takový dojem, že ten muž by mě za srpec zabil, a ještě by pak vrátil drobné. Musel jsem našeho dobrého profesora Quirrella omráčit, což nebylo jednoduché, a na tu kletbu špatně zareagoval. ‚Harry Potter‘ byl pochopitelně poplašený, vyběhl, oznámil to majiteli a učitele obrany vzali ke Svatému Mungovi –“

„Svatému Mungovi?“

„Kde řekli, že byl přepracován pravděpodobně už celé týdny před tím, než se zhroutil, takové bylo jeho vyčerpání. Váš drahocenný učitel obrany je v pořádku, Minervo, to omráčení mu nakonec pomohlo, protože ho donutilo dopřát si pár volných dní. Potom jsem odmítl nabídku letaxu zpátky do Bradavic a šel jsem se projít Příčnou ulicí; zdá se však, že krev pana Pottera dnes nikdo nechtěl.“

„Náš učitel obrany je v dobrých rukou, tím jsem si jistý,“ řekl Albus. „Naši pozornost si teď žádají větší problémy, Minervo.“

Stálo ji značnou námahu získat svou pozornost nazpět, ale opět se posadila. Severus si pro sebe rovněž vykouzlil židli, všichni tři se přisunuli blíž a začali svou poradou.

Připadala si jako nápodoba pod mnoholicným lektvarem, když tak seděla s těmi dvěma. Válka ani intriky nepatřily mezi její vlohy. Musela se snažit, aby se udržela o krok napřed před Weasleyovic dvojčaty, občas se jí nedařilo ani to. Když se to tak vezme, seděla tu jen proto, že slyšela to proroctví...

„Čelíme tu,“ promluvil ředitel jako první, „velmi alarmující záhadě. Napadají mě jenom dvě osoby, schopné zorganizovat tento útěk.“

Minerva se prudce nadechla. „Je tu šance, že se *nejedná* o Vy-víte-koho?“

„Obávám se, že ano,“ řekl ředitel.

Pohlédla vedle sebe a spatřila, že Severus vypadá stejně zmateně jako ona. *Obává* se toho, že Pán zla se nevrací? Dala by téměř cokoli za to, aby to nebyla pravda.

„Čili,“ řekl Albus těžce. „Naším prvním podezřelým je Voldemort, který znovu povstal a hledá, jak by se vrátil k životu. Prostudoval jsem mnoho knih, které si přeji, abych býval nečetl, hledal jsem všechny možné cesty k jeho návratu a našel jsem pouze tři. Jeho nejjistější cesta zpět k životu je Kámen mudrců, u kterého mě Flamel ujistil, že ani Voldemort by nedokázal stvořit svůj vlastní; touhle cestou by povstal k větší moci a hrůze než kdy dříve. Nemyslel bych si, že Voldemort dokáže odolat lákadlu Kamene, obzvlášť vzhledem k tomu, že tak očividná past představuje výzvu jeho intelektu. Ale jeho druhý způsob je skoro stejně dobrý: maso jeho služebníka dáno dobrovolně; krev jeho nepřítele uzmuta násilím; a kost jeho předka vzatá nevědomě. Voldemort je perfekcionista –“ Albus pohlédl na Severuse, který souhlasně přikývl, „-a usiloval by o tu nejmocnější kombinaci: maso Bellatrix Blackové, krev Harryho Pottera, kost svého otce.

Voldemortova poslední možnost je najít si oběť a delší čas

z ni vysávat život; v kterémžto případě by se vrátil slabší v porovnání se svou předchozí silou. Jeho motiv k osvobození Bellatrix je jasný. A pokud si ji udržuje v rezervě, k použití jen pokud nedokáže získat Kámen, to by vysvětlovalo, proč se dnes Harryho nikdo nepokusil unést.“

Minerva znovu pohlédla na Severuse, spatřila, že poslouchá pozorně, ale bez překvapení.

„Co *není* jasné,“ pokračoval ředitel, „je, jak Voldemort uskutečnil tento útěk. Mrtvá nápodoba byla zanechána na Bellatrixině místě, její útěk měl zůstat nepovšimnut; a i když to se nepodařilo, mozkomoři ji po svém prvním varování nedokázali najít. Azkaban byl neproniknutelný po několik staletí a já si nedokážu představit, jakými prostředky by Voldemort dokázal docílit něčeho takového.“

„To nemusí mnoho vypovídat,“ řekl Severus bez výrazu. „K tomu, aby Pán zla dokázal pro nás nepředstavitelné věci, potřebuje jen lepší představivost.“

Albus pochmurně přikývl. „Bohužel tu teď je další kouzelník, který se vysmívá nemožnému. Kouzelník, který, před ne tak dávnou dobou, vynalezl nové a mocné kouzlo, které by mozkomory dokázalo oslepit vůči Bellatrixinu útěku. I jiné známky ukazují na něj.“

Minervě přeskakovalo srdce, nevěděla jak nebo proč, jen jí s příšerným porozuměním začínalo docházet *kdo-*

„Kdo by to měl být?“ řekl Severus zmateně.

Albus se zaklonil a pronesl ta osudová slova, přesně jak se jich bála: „Harry James Potter-Evans-Verres.“

„*Potter?*“ zeptal se mistr lektvarů, v jeho obvykle sametovém hlase bylo víc šoku, než kolik u něj kdy slyšela. „Pane řediteli, je tohle jeden z vašich žertů? Je v prvním ročníku! Záchvat vzteku a pár dětinských triků s pláštěm neviditelnosti z něj nedělá –“

„Nejedná se o žádný žert,“ řekla Minerva, její hlas byl sotva hlasitější než šepot. „Harry už dělá vlastní objevy v přeměňování, Severusi. I když jsem netušila, že zkoumá i nová kouzla.“

„Harry není žádný obyčejný prvák,“ řekl ředitel vážně. „Byl označen za rovného Pánu zla a má sílu, kterou Pán zla nezná.“

Severus na ni pohlédl a museli byste ho znát velmi dobře, abyste poznali, že ten pohled je prosebný. „Mám to brát vážně?“

Minerva jednoduše přikývla.

„Ví ještě někdo *jiný* o tomto... novém a mocném kouzle?“ zeptal se Severus.

Ředitel na ni omluvně pohlédl –

Nějakým způsobem to věděla, věděla to, ještě než to vyslovil, a zachtělo se jí zaječet z plných plic.

– a řekl: „Quirinus Quirrell.“

„*Proč,*“ řekla hlasem, který by měl být schopný roztavit polovinu vynálezů v kanceláři, „*pan Potter vůbec ŘÍKAL našemu učiteli obrany o svém úžasném novém kouzle pro vloupávání se do vězení –*“

Ředitel si položil unavenou vrásčitou ruku přes stejně vrásčité čelo. „Quirinus tam byl jen náhodou, Minervo. Ani já jsem na tom v té době neviděl nic špatného.“ Ředitel zaváhal. „A Harry řekl, že to kouzlo je příliš nebezpečné na to, aby ho vysvětlil komukoli z nás; a když jsem se jej dnes zeptal, trval na tom, že ho Quirinovi stále nevysvětlil, ani v přítomnosti našeho učitele obrany nespustil své nitroobrané bariéry –“

„Pan Potter zná *nitroobranu*? Dal jste mu neviditelný plášť, je imunní vůči Veritaséru a *přátelí se s Weasleovic dvojčaty*? Albusi, máte vůbec představu, co jste do této školy vpustil?“ Teď už téměř ječela. „Než bude v sedmém ročníku, z Bradavic zbude jen kouřící díra v zemi!“

Albus se zaklonil ve svém vysokém polstrovaném křesle a s úsměvem řekl, „Nezapomeňte na obraceč času.“

Na to zaječela, ale méně nahlas.

Severus pronesl, „Měl bych ho naučit jak připravit mnoholičný lektvar, pane řediteli? Ptám se jen pro úplnost, pro případ, že ještě nejste plně spokojený s rozsahem katastrof, které váš mazánek může způsobit.“

„Možná příští rok,“ řekl Albus. „Mí nejdražší přátelé, stojí před námi otázka, zda Harry Potter unesl Bellatrix Blackovou z Azkabanu, což je na mladistvou nerozvážnost trochu moc i podle mých tolerantních standardů.“

„Promiňte, pane řediteli,“ řekl Severus s jedním z nejsušších úsměvů, jaký ho kdy viděla Albusovi adresovat, „ale můj názor je, že odpověď zní ne. Tohle je práce Pána zla, prostá a jasná.“

„Pak proč,“ řekl Albus a v jeho hlase teď nebyl ani náznak humoru, „když jsem Harryho plánoval vzít zpět ihned po jeho příchodu do Příčné ulice, jsem zjistil, že by to vyústilo v paradox?“

Minerva klesla v židli ještě hlouběji, položila levý loket na tvrdé, nepolstrované opěradlo, položila si hlavu do dlaně a v zoufalství zavřela oči.

Existovalo nepříliš rozšířené úsloví, že jen jeden bystrozor z třiceti je kvalifikován řešit problémy zahrnující obraceče času; a z těch několika lidí, ti, co ještě nejsou šílení, brzy budou.

„Takže máte podezření,“ říkal Severusův hlas, „že Potter z Příčné ulice dorazil do Azkabanu a potom zpátky do Příčné ulice, kde byl vyzvednut námi –“

„Přesně tak,“ řekl Albusův hlas. „I když je rovněž možné, že Voldemort nebo jeho služebníci se ujistili, že Harry dorazil do Příčné ulice, než svůj azkabanský plán spustili. A měli někoho s obračecem času, kdo jim poslal zprávu o úspěchu, a ta spustila ten únos. Bylo to právě takové podezření, co mě donutilo, abych vás a Minervu poslal na vlastní misi, než jsem vyrazil do Azkabanu. Měl jsem za to, že jejich útěk selže, ale pokud by získání Harryho Pottera znamenalo pozorovat skutečnost jejich eventuálního nezdaru, pak bych já sám nemohl jít do Azkabanu potom, co jsem se s ním setkal, neboť azkabanská budoucnost se nemůže dotýkat jeho minulosti. Když jsem v Azkabanu neobdržel žádné hlášení od vás, od Minervy ani od Kratiknota, kterému jsem řekl, aby vás kontaktoval, věděl jsem, že vaše setkání s Harrym Potterem bylo setkáním s azkabanskou budoucností, což znamená, že někdo posílal zprávy časem –“

Pak se Albusův hlas zastavil.

„Ale pane řediteli,“ řekl Severus, „pokud jste vy přišel z Azkabanské budoucnosti a setkal jste se s námi...“

Hlas mistra lektvarů se vytratil.

„Ale Severusi, kdybych od vás či Minervy *obdržel* hlášení, že je Harry v bezpečí, v prvním místě bych se nevracel časem, abych –“

„Pane řediteli, myslím, že na tohle si budeme muset nakreslit diagram.“

„Souhlasím, Severusi.“

Následoval zvuk rozkládaných pergamenů na stole, pak škrábání brků a dalšího dohadování.

Minerva seděla na židli, hlavu v dlaních, oči zavřené.

Jednou slyšela historku o zločinci, který měl obraceč času, svěřený mu Oborem záhad v důsledku mimořádně špatného úsudku o tom, kdo jej potřebuje; byl tu také bystrozor pověřený vystopováním tohoto neznámého zločince, který rovněž obdržel obraceč času; ta historka končila tím, jak oba skončili u Svatého Munga v oddělení pro naprosto nevyléčitelné případy.

Minerva seděla se zavřenýma očima, snažila se neposlouchat, snažila se nemyslet a snažila se nezešítet.

Po chvíli, když se zdálo, že se dohadování zklidňuje, nahlas pronesla: „Obraceč času Pana Pottera je omezen jen na hodiny mezi devátou večerní a půlnocí. Byla jeho schránka narušena, Albusi?“

„To ani má nejpronikavější kouzla nedokázala určit,“ řekl Albus. „Ale ty schránky jsou novinka; a překonat

opatření Nedoknutelných bez zanechání stop... by *nemuselo* být nemožné.“

Otevřela oči a spatřila, jak Severus s ředitelem upřeně zírají na pergamen pokrytý zamotanými čmáranicemi, jejichž pochopení by ji nepochybně stálo přičetnost.

„Došli jste k nějakému *závěru*?“ řekla Minerva. „A prosím neříkejte mi, jak jste k němu došli.“

Severus s ředitel se na sebe podívali, pak se otočili k ní.

„Shodli jsme se na tom,“ řekl ředitel vážně, „že buď v tom Harry prsty měl, nebo ne; že Voldemort buď má přístup k obraceči času, nebo ne; a že bez ohledu na to, co se stalo v Azkabanu, nikdo nemohl navštívit hřbitov v Malém Visánku během té doby, kdy jej Pošuk hlídal v mé vlastní minulosti.“

„Ve zkratce,“ protáhl Severus, „nevíme nic, drahá Minervo, i když je přinejmenším pravděpodobné, že druhý obraceč času v tom nějakým způsobem figuroval. Já sám mám podezření, že Potter byl podplacen, ošálen nebo vydírán, aby předával zprávy napříč časem, možná i pokud jde o samotný vězeňský úprk. Neučiním onen očividný dohad, kdo by mohl být tím, kdo tahá za jeho nitky. Ale navrhl bych, abychom dnes v devět večer otestovali, zda je Potter schopný vrátit se časem plných šest hodin do třetí

odpolední, abychom viděli, zda už nepoužil svůj obraceč času.“

„To se mi zdá moudré v každém případě,“ řekl Brumbál. „Dohlédněte na to, Minervo, a řekněte Harrymu, aby se potom zastavil v ředitelně, až se mu to bude hodit.“

„Ale podezíráte Harryho z přímého podílu na samotném útěku z vězení?“ řekla Minerva.

„Možné, i když nepravděpodobné,“ řekl Severus zároveň s Albusovým, „Ano.“

Minerva si sevřela kořen nosu, zhluboka se nadechla, vydechla. „Albusi, Severusi, jaký možný *důvod* by pan Potter k něčemu takovému měl!“

„Žádný mě nenapadá,“ řekl Albus, „ale vychází nám, že jen Harryho magie, ze všech prostředků, které jsou mi známé, by mohla –“

„Počkejte,“ řekl Severus. Z jeho obličeje zmizel jakýkoli výraz. „Něco mě napadlo, musím zkontrolovat –“ Mistr lektvarů popadl špetku letaxového prášku, rychle přešel ke krbu – Albus spěšně mávl hůlkou, aby ho zapálil – a pak ve vzplanutí zeleného ohně a za slov „kancelář ředitele zmijozelské koleje“ zmizel.

S Albusem se na sebe podívali a pokrčili rameny, pak se Albus vrátil ke zkoumání pergamenu.

Jen o pár minut později se Severus vytočil zpátky z letaxu a oprášil ze sebe stopy sazí.

„Takže,“ řekl mistr lektvarů, znovu s tím bezvýrazným obličejem. „Obávám se, že pan Potter má motiv.“

„Mluvte!“ řekl Albus.

„Našel jsem Lesatha Lestrangle v zmijozelské společenské místnosti, studoval,“ řekl Severus. „Nezdráhal se mi podívat do očí. A zdá se, že panu Lestrangleovi se nelíbila myšlenka na rodiče v Azkabanu, v tom chladu a temnotě, kde z nich mozkomoři vysávají život, kde trpí každou vteřinu každého dne, a panu Potterovi to také těmito slovy pověděl a zapřísáhl ho, ať je dostane ven. Protože, chápejte, pan Lestrangle slyšel, že Chlapec-který-přežil dokáže cokoli.“

Minerva si vyměnila pohled s Abusem.

„Severusi,“ řekla Minerva, „určitě... i Harry... má víc zdravého rozumu, než aby...“

Hlas se jí vytratil.

„Pan Potter si myslí, že je bůh,“ řekl Severus bez výrazu. „A Lesath Lestrangle před ním padl na kolena v srdceryvné modlitbě.“

Minerva na Severuse vytřeštila oči, dělalo se jí špatně od žaludku. Studovala mudlovské náboženství – jednalo se o nejběžnější důvod nutnosti použití paměťových kouzel

na rodiče mudlorozených – a věděla toho dost, aby pochopila, co Severus právě řekl.

„V každém případě,“ řekl mistr lektvarů, „jsem se podíval do mysli pana Lestrangle, abych spatřil, jestli neví něco o útěku jeho matky. Nic neslyšel. Ale v okamžiku, kdy se to dozví, dojde k závěru, že tím, kdo to umožnil, byl pan Potter.“

„Chápu...“ řekl Albus pomalu. „Děkuji vám, Severusi. To je dobrá zpráva.“

„*Dobrá zpráva?*“ vyhrkla Minerva.

Albus na ni pohlédl, jeho tvář teď byla bez výrazu stejně jako Severusova; a ona si v šoku vzpomněla, že Albusův vlastní – „Je to ten nejlepší důvod, jaký si dokážu představit pro odstranění Bellatrix z Azkabanu,“ řekl Albus tiše. „A pokud nejde o Harryho, pak, jak si jistě vzpomenete, se určitě jedná o první kroky Voldemorta. Ale nebudme ukvapení v závěrech, když ještě mnoho nevíme, brzy tomu bude jinak.“

Albus se znovu zvedl od svého stole, přešel ke stále planoucímu krbu, vhodil do něj další špetku letaxu a strčil hlavu do plamenů. „Sbor pro prosazování kouzelnických zákonů,“ řekl. „Ředitelčina kancelář.“

Po chvíli se ozval hlas madam Bonesové, jasný a ostrý. „Co se děje, Albusi? Jsem teď poněkud zaneprázdněná.“

„Amélie,“ řekl Albus. „Prosím tě o sdílení jakýchkoli pokroků, které jsi v této záležitosti učinila.“

Chvíli nic. „A,“ řekl chladný hlas madam Bonesové z žhnoucího ohně, „je tohle obousměrná výměna, Albusi?“

„Mohla by být,“ řekl starý kouzelník klidně.

„Pokud nějaký bystrozor zemře kvůli vašemu tajnůstkářství, starý šťourale, budu vás za to činit v plné míře zodpovědným.“

„Rozumím, Amélie,“ řekl Albus, „ale nepřeji si rozpoutat nemístný poplach a nedůvěru –“

„*Bellatrix Blacková* uprchla z *Azkabanu*! Jaká míra nedůvěry je podle vás tváří v tvář tomu *nemístná*?“

„Možná tě ještě na tahle slova odkážu,“ řekl starý kouzelník do zelených plamenů. „Protože pokud se dozvím, že mé obavy nejsou neopodstatněné, sdělím ti je. Ale teď tě prosím, Amélie, pokud by ses dozvěděla cokoli o této záležitosti, poděl se.“

Další ticho, a pak hlas madam Bonesové řekl: „Mám informaci, kterou jsem se dozvěděla ze čtyř hodin do budoucnosti, Albusi. Chcete ji i tak?“

Albus se odmlčel –

(zvažoval, jak Minerva věděla, možnost, že by se z tohoto okamžiku mohl chtít vrátit do minulosti o víc jak dvě hodiny; protože dále než šest hodin napříč časem jste

informace poslat nemohli, bez ohledu na váš řetěz obracečů času)

– a konečně řekl, „Ano, prosím.“

„Měli jsme štěstí,“ řekl hlas madam Bonesové, „jedna z bystrozorek, kteří viděli ten útěk, je mudlorozená, a řekla nám, že to ohnivo-létající kouzlo, jak jsme to zatím nazývali, možná vůbec nebylo kouzlo, ale mudlovský vynález.“

Zasáhlo ji to jako rána do žaludku a pocit nevolnosti se zdvojnásobil. Kdokoli, kdo kdy viděl bitvu Legie Chaosu, věděl, na koho to ukazuje...

Hlas madam Bonesové pokračoval. „Šli jsme s tím za Arturem Weasleym z oddělení pro mudlovské výtvary – ví o mudlovských vynálezech víc, než jakýkoliv jiný žijící kouzelník – dali jsme mu popis z místa činu od té bystrozorky a on to rozlouskl. Jedná se o mudlovský vynález zvaný rachejtle. Ani ne před šesti lety jedna z jejich rachejtlí vybuchla, v jediném okamžiku zabila stovky mudlů a málem zapálila měsíc. Weasley říkal, že rachejtle fungují na zvláštním druhu vědy zvaným opoziční reakce, takže teď je v plánu vyvinout zakletí, které by bránilo použití vědy tohoto druhu kolem Azkabanu.“

„Děkuji, Amélie,“ řekl Albus vážně. „To je všechno?“

„Podívám se, jestli nemáme něco z šesti hodin z budoucnosti,“ řekl hlas madam Bonesové, „pokud ano, mně by nic říct nemohli, ale zařídila bych, aby to řekli vám. Je tu něco, co byste vy chtěl říci mně, Albusi? Na kterou z těch dvou možností to vypadá?“

„Zatím ne, Amélie,“ řekl Albus, „ale mohl bych pro vás mít novinky velmi brzy.“

Nato se narovnal od ohně, který vybledl do obyčejných žlutých plamenů. Na jeho vrásčité tváři byla vidět každá minuta kouzelníková věku, každá přirozená vteřina, která uplynula od jeho narození a každá vteřina, kterou přidal obraceč času, plus pár desetiletí navíc díky stresu.

„Severusi?“ řekl starý kouzelník. „O co se ve skutečnosti jedná?“

„Raketa,“ řekl mistr lektvarů z dvojí krve, který vyrostl v mudlovské Tkalcovské ulici. „Jeden z nejpůsobivějších mudlovských vynálezů.“

„Jak pravděpodobné je, že podobné umění ovládá *Harry*?“ řekla Minerva.

Severus protáhl, „Ach, chlapci jako pan Potter ví o raketách *všechno*; to, drahá Minervo, je jisté. Musíte si pamatovat, že v mudlovském světě se věci dělají jinak.“ Severus se zamračil. „Ale rakety jsou nebezpečné a drahé...“

„Harry ukradl a ukryl neznámé množství peněz ze svého trezoru u Gringottů, možná tisíce galeonů,“ řekl ředitel a pak, v reakci na jejich pohledy, „To mým plánem nebylo, ale udělal jsem ten omyl, že jsem poslal profesora obrany, aby dohlédl na Harryho, zatímco si vyzvedne pět galeonů na vánoční dárky...“ ředitel pokrčil rameny. „Ano, souhlasím, čistá nerozvážnost z mé strany, ale pojďme dál.“

Minerva několikrát tiše udeřila hlavou o své opěradlo.

„Nicméně, pane řediteli,“ řekl Severus. „Jen proto, že Smrtijedi nikdy nepoužili mudlovské vynálezy během první války, neznamená to, že *on* o nich neví. Rakety dopadaly na Británii jako zbraně na mudlovské straně Grindelwaldovy války. Pokud trávil léta v tom mudlovském sirotčinci, jak jste nám řekl... pak i on slyšel o raketách. A pokud dostával hlášení o panu Potterovi a jeho cvičných bitvách s použitím mudlovských vynálezů, určitě by si osvojil sílu svého nepřítele a ještě by se ji pokusil znásobit. Tímto způsobem prostě myslí; ať už vidí jakoukoli sílu, pokusí se si ji osvojit.“

Starý kouzelník stál zmrazený šokem naprosto bez pohybu, dokonce i vousy z jeho plnovousu ztuhly na místě jako dráty; a Minervu napadla myšlenka, jedna z

nejděsivějších, co kdy měla, a sice že Albuse Brumbála hrůza zbavila pohybu.

„Severusi,“ řekl Albus Brumbál a jeho hlas se málem zlomil, „uvědomujete si, co říkáte? Pokud by Harry Potter s Pánem zla svou válku bojovali mudlovskými zbraněmi, ze světa zůstanou jen plameny!“

„Cože?“ řekla Minerva. Slyšela o pistolích, samozřejmě, ale ty proti zkušené čarodějnici nebyly nijak zvlášť nebezpečné –

Severus promluvil, jako by nebyla v místnosti. „Pak možná, pane řediteli, posílá Harrymu Potterovi varování přesně v tom smyslu: že jakýkoli útok mudlovskými zbraněmi bude oplacen stejně. Přikažte panu Potterovi, aby přestal užívat mudlovskou technologii ve svých bitvách, to mu ukáže, že zpráva byla přijata... a neposkytne mu to žádné další nápady.“ Severus se zamračil. „Když nad tím tak přemýšlím, pan Malfoy – a, samozřejmě, slečna Grangerová – no, teď mě napadá, že všeobecný zákaz by byl moudřejší –“

Starý kouzelník si obě ruce přitiskl na spánky a z jeho rtů vyšel rozechvělý hlas. „Začínám *doufat*, že za tím útokem stojí Harry... ach Merline, chraň nás všechny, co jsem to udělal, co jsem to udělal, co se stane se světem?“

Severus pokrčil rameny. „Z toho, co jsem slyšel, pane řediteli, jsou mudlovské zbraně jen o něco horší než jisté... *skrytější* stránky magie –“

„*Horší?*“ zalapala po dechu Minerva, a pak zavřela pusu jakoby cizí silou.

„Horší než jakékoli nebezpečí, které v těchto upadajících letech zbývá,“ řekl Albus. „Nikoli horší než to, co vymazalo Atlantidu z historie.“

Minerva na něj vytřeštila oči, cítila, jak ji podél páteře vyvstává pot.

Severus pokračoval stále směrem k Albusovi. „Všichni Smrtijedi kromě Bellatrix by ho zradili, všichni stoupenci by se obrátili proti němu, všechny síly světa by se spojily, aby ho zničily, kdyby byl tak zbrklý s nějakou skutečně nebezpečnou mocí. Jedná se tu vážně o něco tolik odlišného?“

Část pohybu, část barvy se navrátily do kouzelníkova obličeje. „Možná ne...“

„A v každém případě,“ řekl Severus s lehce pohrdlivým úsměvem, „mudlovské zbraně není tak lehké obstarat, ne bez tisíců galeonů nebo tisíce tisíců.“

Copak Harry ta zařízení, která používá v bitvách, prostě nepřeměňuje? pomyslela si Minerva, ale než stačila otevřít ústa, aby se zeptala –

Krb vybuchl zelenými plameny a v nich se objevila tvář Pia Břichnáče, asistenta madam Bonesové. „Nejvyšší divotvorce?“ řekl Břichnáč. „Mám pro vás hlášení, předané nám –“ Břichnáčovy oči přejely přes Minervu a Severuse, „během minulých šesti minut.“

„Z šesti hodin do budoucnosti, myslíte,“ řekl Albus. „Tito dva to mají slyšet; předněte nám své hlášení.“

„Víme, jak to udělali,“ řekl Břichnáč. „V cele Bellatrix Blackové byla v jednom rohu skrytá lahvička od lektvaru; testování zbytků tekutiny ukázalo, že šlo o zvěromágský lektvar.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Chápu...“ řekl Albus ztěžka.

„Pardon?“ řekla Minerva. Ona to nechápala.

Břichnáč otočil hlavu k ní. „Zvěromágové, madam McGonagallová, ve své zvěromágské podobě nevzbuzují takový zájem mozkomorů. Všichni vězni jsou testováni před příchodem do Azkabanu; a pokud jsou zvěromágy, jejich zvěromágská forma je zničena. Ale nezávěžili jsme, že pokud by někdo chráněný Patronem vypil ten lektvar a zvládl onu meditaci, mohl by být schopni stát se zvěromágem *potom*, co se do Azkabanu dostal –“

„Jak jsem pochopil,“ řekl Severus, který se teď vrátil ke své obvyklé jízlivosti, „zvěromágská meditace vyžaduje

značný čas.“

„No, pane Snape,“ vyštěkl Břichnáč, „záznamy ukazují, že Bellatrix Blacková byla zvěromágem, než byla poslána do Azkabanu a její forma byla zničena; takže možná její *druhá* meditace nezabrala tolik času jako první!“

„Nepovažoval bych za možné, aby jakýkoli vězeň v Azkabanu něco takového dokázal...“ řekl Albus. „Ale Bellatrix Blacková byla před svým uvězněním tou nejmocnější čarodějnící, pokud by to někdo mohl dokázat, pak by to byla ona. Mohl by být Azkaban proti téhle metodě zabezpečen?“

„Ano,“ řekla sebejistá hlava Pia Břichnáče. „Naše expertka říká, že je takřka nepředstavitelné, že by zvěromágská meditace byla hotova za méně než tři hodiny, bez ohledu na zkušenosti. Všechny návštěvy těch vězňů, kteří je mají povolené, od teď budou omezeny na dvě hodiny, a mozkomoři nás upozorní na jakékoli Patrony, kteří se ve vězeňském prostoru budou zdržovat po delší než tuto dobu.“

Albus se na to zatvářil nešťastně, ale přikývl. „Chápu. Žádné podobné pokusy o útěk už se samozřejmě nevyskytnou, ale nepolevujte ve své ostražitosti. A až budete Amélii říkat tohle všechno, vyřídte ji, že pro ni mám informace.“

Hlava Pia Břichnáče bez dalších slov zmizela.

„Žádné další pokusy...?“ řekla Minerva.

„Protože, drahá Minervo,“ opáčil Severus, který se své jízlivosti tak docela nevzdal, „pokud by Pán zla plánoval osvobodit z Azkabanu nějaké své další služebníky, nezanechal by za sebou lahvičku od lektvaru, aby nám řekl, jak to udělal.“ Severus se zamračil. „Přiznávám... ani já nevím, proč tam tu lahvičku ponechal.“

„Je to nějaká zpráva...“ řekl Albus pomalu. „A nechápu, co znamená, vůbec...“ Zabubnoval prsty o stůl.

Dlouhou minutu či déle starý kouzelník jen zamračeně zíral do prázdna; Severus zatím také seděl v tichosti.

Pak Albus zarmouceně zavrtěl hlavou a řekl, „Severusi, vy tomu rozumíte?“

„Ne,“ řekl mistr lektvarů se sarkastickým úsměvem: „což je pro nás pravděpodobně jedině dobře; ať už jsme z toho měli usoudit cokoli, tahle část jeho plánu selhala.“

„Jste si teď jistý, že je to Vy-víte... že je to Voldemort?“ řekla Minerva. „Nebylo by možné, aby nějaký jiný Smrtijed přišel s tímhle chytrým plánem?“

„A o raketách by také věděli?“ řekl Severus suše. „Nedomnívám se, že by si ostatní Smrtijedi tolik potrpěli na mudlovská studia. Je to on.“

„Ano, to je,“ řekl Albus. „Azkaban byl nedobytný celé věky, jen aby podlehl obyčejnému zvěromágskému lektvaru. Je to příliš mazané a nemožné, což bylo Voldemortovou vizitkou už od časů, kdy byl znám jako Tom Riddle. Každý, kdo by se za něj pokusil vydávat, by musel být mazaný alespoň tak, jako Voldemort sám. A nikdo jiný na světě by omylem nepřecenil můj intelekt a neposlal mi zprávu, které neporozumím vůbec.“

„Pokud vás neodhadl přesně,“ řekl Severus bezvýrazně. „V kterémžto případě je tohle přesně to, co chtěl, abyste si myslel.“

Albus si povzdechl. „Přesně tak. Ale i kdyby mě ošálil dokonale, můžeme se alespoň shodnout na závěru, že to nebyl Harry Potter.“

Měla by to být úleva, ale přesto Minerva cítila, jak jí po páteři přeběhl mráz a začal se šířit jejími žilami, plícemi a kostmi.

Vzpomínala si na podobný rozhovor.

Vzpomínala si na podobný rozhovor z doby před deseti lety, z doby, kdy krev proudila Británií v širokých řekách, kdy kouzelníci a čarodějky, které kdysi učila ve třídách, byli vražděni po stovkách, pamatovala si hořící domy a ječící děti a záblesky zeleného světla –

„Řeknete to madam Bonesové?“ zašeptala.

Albus vstal od stolu a přešel do středu místnosti, rukou se zlehka dotýkal přístrojů, tu zařízení světla, tu zařízení zvuku; jednou rukou si upravil brýle, druhou použil, aby si dlouhý stříbrný plnovous upravil přesně do středu svého hábitu, a pak se starověký kouzelník konečně otočil a postavil se proti nim.

„Řeknu jí to málo, co vím o černé magii zvané viteál, jímž je duše zbavena smrti,“ řekl Albus Brumbál jemným hlasem, který naplnil celou místnost, „a řeknu jí, co může být učiněno s masem služebníka.“

„Řeknu jí, že obnovuji Fénixův řád.“

„Řeknu jí, že Voldemort se vrátil.“

„A že druhá kouzelnická válka začala.“

O několik hodin později...

Starodávné hodiny na zdi kanceláře zástupkyně ředitele měly ciferník se stříbrnými čísly a zlatými ručičkami; tikaly a cukaly sebou během svého pohybu nezvučně, neboť na nich leželo tišící zaklínadlo.

Zlatá hodinová ručička se přiblížila stříbrné číslici devět, zlatá minutová ručička udělala to samé, dvě propojené součásti času se k sobě přibližovaly, až brzy budou na stejném místě, ale nikdy se nesrazí.

Bylo 20:43 a blížil se čas, kdy se Harryho obraceč času otevře, aby mohl být otestován tím jediným způsobem, který žádné možné kouzlo nedokáže ošálit, pokud by nemělo obejít samotné zákony času. Žádné tělo či duše, žádné vědění či substance, nedokáží vměstnat sedm hodin navíc do jediného dne. Na místě napíše zprávu, řekne Harrymu, aby ji vzal o šest hodin zpátky k profesorovi Kratiknotovi ve tři hodiny odpoledne a zeptá se profesora Kratiknota, zda v tu hodinu zprávu obdržel.

A profesor Kratiknot ji řekne, zda ji skutečně obdržel ve tři hodiny.

A Severusovi a Albusovi řekne, aby příště Harrymu věřili *trošičku víc*.

Profesorka McGonagallová seslala svého Patrona a řekla zářivé kočce, „Jdi za panem Potterem a řekni mu toto: Pane Pottere, prosím přijďte do mé kanceláře ihned, jak zprávu uslyšíte, aniž byste cestou cokoliv dělal.“

62. SVE, Finále – Návrat z Azkabanu, část 3.

Minerva hleděla na hodiny, na zlaté ručičky a stříbrná čísla, na jejich trhavý pohyb. Vynalezli je mudlové a než se tak stalo, kouzelníci se neobtěžovali s měřením času. Když byly Bradavice postaveny, jejich vyučování řídily zvony řízené podle přesýpacích hodin. Minerva to věděla, protože to byla jedna z těch věcí, o nichž si krevní puristé přáli, aby to nebyla pravda.

U O.V.C.E. dostala vynikající z mudlovských studií, což jí teď připadalo jako výsměch, když uvážila, jak málo toho věděla. Její mladší já si i tehdy uvědomovalo, že se jedná o frašku, vyučovanou čistokrevnou čarodějkou, údajně proto, že mudlorození nedokážou ocenit, co se ostatní musí učit, a ve skutečnosti proto, že správná rada školy neschvalovala mudly ani v nejmenším. Ale, jak si se smutkem vzpomněla, když jí bylo sedmnáct, na té známce jí tu záleželo nejvíc....

Pokud by Harry Potter s Pánem zla svou válku bojovali mudlovskými zbraněmi, ze světa by nezůstalo nic než oheň!

Nedokázala si to představit a důvodem, proč si to nedokázala představit bylo, že si nedokázala představit Harryho, jak bojuje proti Vy-víte-komu.

Setkala se s Pánem zla čtyřikrát a pokaždé to přežila, jednou s Albusem, který ji ochránil, jednou s Moodym po svém boku. Pamatovala si tu poškozenou, jakoby hadí tvář, náznaky zelených šupin rozeseťé po kůži, žhnoucí rudé oči, hlas, který se smál vysoko položeným syčením a nesliboval nic než krutost a muka: naprosté, dokonalé monstrum.

A Harryho Pottera bylo lehké si představit, ten bystrý výraz na tváři mladého chlapce, který kolísal mezi braním směšných věcí vážně a vážných věcí lehkovážně.

A myšlenka na ty dva, jak stojí hůlku proti hůlce, byla příliš bolestivá, než aby si ji dokázala představit.

Neměli žádné právo, vůbec žádné právo, tohle všechno postavit před jedenáctiletého chlapce. Věděla, jaký osud pro něj dnes ředitel rozhodl, protože jí bylo řečeno, ať se chopí příprav; a kdyby se jednalo o ni samotnou v tomhle věku, vztekala by se a křičela a brečela a týdny by byla k neutišení a...

Není to žádný obyčejný prvák, řekl Albus. Byl označen jako rovný Pánu zla a má sílu, kterou Pán zla nezná.

Příšerný dutý hlas z hrdla Sybilly Trelawneyové, to skutečné a původní proroctví, jí znovu zaburácelo myslí. Měla pocit, že neznamenal to, co si ředitel myslí, že

znamená, ale neexistoval způsob, jakým by ten rozdíl mohla vyjádřit.

A i tak byla stále přesvědčená o tom, že pokud na celé zemi existuje jedenáctileté dítě, které tohle břímě dokáže unést, pak se jedná o to, které se právě teď blíží k jejím dveřím. A pokud by před ním řekla cokoli ve stylu „chudáček Harry“ ... no, nelíbilo by se mu to.

Takže teď budu muset vymyslet nějaký způsob, jak zabít nesmrtelného Temného kouzelníka, řekl Harry toho dne, kdy se to poprvé dozvěděl. *Vážně si přeju, abyste mi tohle byla řekla, než jsme začali nakupovat.*

Byla ředitelkou nebelvírské koleje dostatečně dlouho, a viděla dost svých přátel umírat, aby věděla, že některé lidi před hrdinstvím zachránit nemůžete.

Ozvalo se zaklepání na dveře a profesorka McGonagallová řekla: „Vstupte.“

Když Harry vstoupil, jeho tvář nesla ten samý chladný, pozorný výraz jako v Maryině sídle; a Minervu na okamžik napadlo, jestli tu stejnou masku – to stejné já – nosil celý tento den.

Chlapec se posadil na židli před jejím pracovním stolem a řekl: „Takže teď už je načase, abyste mi pověděli, co se děje?“ Ta slova byla neutrální, ne tak ostrá, jak by odpovídalo jeho výrazu.

Profesorčiny oči se rozšířily překvapením, než je dokázala ovládnout, „Pan ředitel vám nic neřekl, pane Pottere?“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Jen to, že obdržel varování, že bych mohl být v nebezpečí, ale že teď už nejsem.“

Minerva měla problémy pohlédnout mu do očí. Jak mu jen něco takového mohli udělat, jak jen tohle mohli naložit na jedenáctiletého chlapce, tuhle válku, tenhle osud, tohle proroctví... a ani mu přitom nevěřili...

Donutila se na Harryho pohlédnout zpříma a zjistila, že jeho zelené oči ji klidně sledují.

„Profesorko McGonagallová?“ řekl chlapec tiše.

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová, „obávám se, že mi nepřísluší to vysvětlovat, ale pokud vám pan ředitel *stále* nic nesdělí ani potom, můžete za mnou přijít a já na něj za vás půjdu zařvat.“

Chlapcovy oči se rozšířily, něco ze skutečného Harryho se mihlo prasklinou, než ta chladná maska znovu dopadla na místo.

„V každém případě,“ řekla profesorka McGonagallová rychle, „se omlouvám za potíže, pane Pottere, ale budu vás muset požádat, abyste použil svůj obraceč času, vrátil se zpět o šest hodin do třetí hodiny, a předal profesoru Kratiknotovi následující zprávu: Stříbro na stromě.“

Požádejte profesora, aby si poznamenal čas, kdy od vás zprávu přijal. Pan ředitel se s vámi potom přeje setkat, až se vám to bude hodit.“

Následovalo ticho.

Potom chlapec řekl, „Jsem tedy podezřelý ze zneužití svého obraceče času?“

„Ne *mnou!*“ řekla profesorka McGonagallová spěšně. „*Já* se za tuto nepříjemnost omlouvám, pane Pottere.“

Následovalo další ticho, pak chlapec pokrčil rameny. „Naruší mi to spánkový režim, ale hádám, že se nedá nic dělat. Prosím, dejte domácím skřítkům vědět, že kdybych požádal o brzkou snídani, řekněme ve tři ráno, mají mi ji dát.“

„Samozřejmě, pane Pottere,“ řekla. „Děkuji vám za pochopení.“

Chlapec se zvedl ze židle a formálně na ni kývl, pak proklouzl dveřmi, rukou se přitom už natahoval pod tričko, kde měl svůj obraceč času; a ona téměř zvolala *Harry!* ale nevěděla by, co říct potom.

Místo toho čekala, oči na hodinách.

Jak dlouho musí čekat, než se Harry Potter vrátí v čase?

Vlastně nemusela čekat vůbec, pokud to udělal, pak už se to stalo...

Minervě v tu dobu už došlo, že to odkládá, protože je nervózní a ta myšlenka ji zasmušila. Neplecha to byla, nepopsatelná, nemyslitelná neplecha, s veškerou prozíravostí a obezřetností padající skály – neměla tušení, jak ten kluk ošálil Moudrý klobouk, aby ho nezařadil do Nebelvíru, kam očividně patřil – ale nic temného nebo škodlivého, to nikdy. Pod vším tím rošťáctvím byla добрta hluboká a pravá stejně, jako u Weasleovic dvojčat, i když ani *Cruciatus* by ji tohle nedonutil říct nahlas.

„*Expecto Patronum*,“ řekla a pak, „Jdi za profesorem Kratiknotem a přines mi jeho odpověď potom, co se ho zeptáš na tohle: ‚Dal vám pro mne pan Potter zprávu, co v ní bylo a kdy jste ji obdržel?‘“

O hodinu dříve, poté, co použil poslední zbývající otáčku na svém obraze času a oblékl si neviditelný plášť, uklidil Harry přesýpací hodiny zpátky pod tričko.

A vyrazil ke zmijozelskému sklepení. Šel tak rychle, jak jen jeho neviditelné nohy zvládaly, aniž by běžel. Štěstí, že kancelář zástupkyně ředitele byla na nižším bradavickém podlaží...

O několik schodišť později, když ještě stále bral dva, ale už ne tři, schody najednou, se Harry zastavil na chodbě, za

jejímž posledním záhybem ležel vstup do zmijozelského sklepení.

Harry utrl kus pergamenu (ne papíru), vytáhl z váčku diktovací brk (ne propisku) a řekl brku: „Napiš tato písmena přesně tak, jak ti je řeknu: X-E-B-Q-Z-P, mezera, F-G-E-V-O-E-B-A-N-F-G-E-B-Z-R. ^u“

Existovaly dva druhy kódů, kódy, které znemožní vašemu mladšímu bratrovi přečíst si vaši zprávu, a kódy, které znemožní hlavním vládám přečíst si vaši zprávu, a tohle byl kód toho prvního druhu, ale bylo to lepší než nic. Teoreticky by to stejně nikdo neměl číst; ale i kdyby ano, nic důležitého si z toho neodnese, pokud už nemá zkušenosti s kryptografií.

Nato Harry položil pergamen do obálky a za použití hůlky nad ní rozpustil trochu zeleného vosku, aby ji zapečetil.

Teoreticky samozřejmě tohle všechno mohl udělat už před všemi těmi hodinami, ale nějak mu čekání až do chvíle, než si tu zprávu sám vyslechne ze rtů profesorky McGonagallové, méně zavánělo Zahráváním si s Časem.

Obálku vložil do další obálky, která už obsahovala jiný list papíru s jinými instrukcemi a pět stříbrných srpců.

Zavřel obálku, která už na sobě měla napsáno jméno, zapečetil ji dalším zeleným voskem a do pečeti vtiskl další

srpec.

Pak *tuto* obálku vložil do úplně poslední obálky, na které bylo velkým písmem napsáno jméno „Merry Tavingtonová“.

A Harry nakoukl za roh, kde ležel mračící se portrét, který sloužil jako vchod do zmijozelských místností; vzhledem k tomu, že nechtěl, aby si portrét pamatoval, že neviděl někoho neviditelného, použil vznášející zaklínadlo, aby obálku k zamračenému muži dostal a lehce s ní o něj zavadil.

Zamračený muž shlédl na obálku, pohlédl na ni skrze svůj monokl a pak si povzdechl, otočil se tváří směrem k vnitřku zmijozelského prostoru a zavolal, „Zpráva pro Merry Tavingtonovou!“

Na to bylo obálce dovoleno snést se k zemi.

O chvíli později se portrétové dveře otevřely a Merry popadla obálku ze země.

Otevře ji a uvnitř najde srpec a další obálku, adresovanou čtvrtáče jménem Margaret Bulstrodová.

(Zmijozelové podobné věci dělali v jednom kuse a jeden srpec rozhodně znamenal naléhavý požadavek.)

Margaret otevře *svou* obálku, uvnitř najde pět srpců spolu s obálkou, která má být zanechána v nepoužívané učebně...

...*potom*, co použije svůj obraceč času, aby se vrátila o pět hodin...

...a tam najde dalších pět srpců, pokud se tam dostane rychle.

A neviditelný Harry v oné místnosti bude čekat mezi třetí a půl třetí odpoledne, jen pro případ, že by někdo zkusil takový očividný test.

No, očividný pro profesora Quirrella, v každém případě.

Profesoru Quirrellovi také přišlo očividné, že a) Margaret Bulstrodová má obraceč času a b) není na sebe nijak přísná v tom, jak ho používá, například říká své mladší sestře některé zajímavé drby „předtím“, než je slyšel kdokoli jiný.

Z Harryho spadlo trochu napětí, když, stále neviditelný, odešel od portrétových dveří. Nějak se jeho mysli dařilo stále se ohledně toho plánu strachovat, ačkoliv *věděl*, že už uspěl. Teď už mu zbývala jen konfrontace s Brumbálem a tím by měl mít dnešek odbytý... půjde k ředitelovým chrličům v devět večer, protože jít v osm by mohlo být podezřelé. Tak bude moci jednoduše říct, že špatně pochopil, co profesorka McGonagallová myslela tím „později“....

Nejasná bolest znovu sevřela Harryho srdce, když pomyslel na profesorku McGonagallovou.

Takže se stáhl trochu hlouběji do své temné strany, která nesla onen klidný výraz, který nedovoloval únavě, aby se projevila na jeho obličejí, a kráčel dál.

Bude to mít své následky, ale někdy jste si prostě museli vypůjčit všechno, co jste mohli, a splátky řešit až zítra.

Dokonce i Harryho temná stránka byla vyčerpaná, když ho spirálovité schodiště doneslo k obrovským dubovým dveřím, které představovaly poslední vstup do Brumbálovy kanceláře; ale vzhledem k tomu, že Harry byl oficiálně čtyři hodiny po své večeři, bylo v pořádku dovolit troše z té únavy, aby se projevila, alespoň ta fyzická, když už ne emocionální.

Dubové dveře se rozlétly dokořán –

Harryho oči už byly upřené ve směru mohutného stolu a trůnu za ním, takže mu chvíli trvalo, než zaregistroval, že trůn je prázdný a stůl holý, až na jediný v kůži vázaný svazek; a pak se Harryho pohled posunul, aby spatřil kouzelníka, jak stojí mezi svými fidlátky, těmi tucty záhadných přístrojů. Fawkes a Moudrý klobouk spočívali na svých místech, jasný a veselý oheň praskal v koutku, ve kterém si Harry dříve krbu nevšímal; byly tu také dva deštníky a tři červené bačkory na levou nohu. Všechny věci na svém místě a ve své obvyklé podobě, až na starého

kouzelníka samotného, který stál vzpřímeně a byl oblečen do hábitu té nejformálnější černé. Vidět na něm takové oblečení pro Harryho oči byl šok, bylo to, jako by viděl svého otce v podnikatelském obleku.

Zjev Albuse Brumbála byl velmi starobylý a zarmoucený.

„Ahoj, Harry,“ řekl starý kouzelník.

Ze svého alternativního já, které udržoval jako nitroobranný konstrukt, nevinný-Harry, který neměl naprosto žádné tušení, co se děje, chladně naklonil hlavu na stranu a řekl: „Pane řediteli. Hádám, že touto dobou už jste slyšel od zástupkyně ředitele McGonagallové, takže pokud nic nenamítáte, *vážně* bych chtěl vědět, co se to děje.“

„Ano,“ řekl starý kouzelník, „je načase, Harry Pottere.“ Jeho záda se narovнала, jen o málo víc, protože kouzelník už rovně stál, ale nějakým způsobem jej tahle malá změna najednou učinila o hlavu vyšším a silnějším, když už ne mladším, impozantním, ačkoliv ne nebezpečným, jak se kolem něj jeho moc koncentrovala jako kápě. Pak promluvil jasným hlasem: „Dnešním dnem začala válka proti Voldemortovi.“

„Cože?“ řekl vnější Harry, který nevěděl nic, zatímco něco, co to pozorovalo zevnitř, si pomyslelo prakticky to

samé, jen se slušným množstvím nadávek.

„Bellatrix Blacková byla unesena z Azkabanu, utekla z neproniknutelného vězení,“ řekl starý kouzelník. „Je to čin, který nese všechny Voldemortovy znaky, pokud jsem kdy nějaký viděl; a ona, jeho nejvěrnější služebník, je jedním ze tří nezbytností, které musí získat, aby znovu povstal v novém těle. Po deseti letech se nepřítel, kterého už jsi jednou porazil, vrátil, jak bylo předpovězeno.“

Žádná část Harryho nevěděla, jak reagovat na tohle, alespoň ne během těch několika vteřin, které uběhly, než starý kouzelník pokračoval.

„Zatím pro tebe nastanou jen drobné změny,“ řekl starý kouzelník. „Začal jsem obnovovat Fénixův řád, který ti bude sloužit, uvědomil jsem několik dalších lidí, kteří mohou a měli by to chápat: Amélii Bonesovou, Alastora Moodyho, Bartemia Skrka, pár dalších. Pokud jde o proroctví – ano, je tu proroctví – nic jsem jim neřekl, ale vědí, že se Voldemort vrátil a že ty budeš hrát klíčovou roli. Oni a já budeme bojovat ve tvé válce během jejich slabších začátků, zatímco ty tady v Bradavicích budeš čím dál silnější a možná i moudřejší.“ Starý kouzelník pozvedl ruku, jako by jej zapřísahal. „Takže pro tebe, pro teď, tu bude jen jedna změna, ale snažně tě prosím, abys pochopil její nezbytnost. Poznáváš tu knihu na mém stole, Harry?“

Vnitřní část Harryho ječela a tloukla hlavou o imaginární stěny, zatímco vnější Harry se otočil a upřel oči na to, z čeho se vyklubal –

Nastalo poněkud delší ticho.

Pak Harryho řekl, „To je výtisk Pána prstenů od J. R. R. Tolkiena.“

„Poznal jsi citát z té knihy,“ řekl Brumbál, upřený pohled v očích, „takže předpokládám, že si ji dobře pamatuješ. Pokud se pletu, oprav mě.“

Harry na něj jen třeštil oči.

„Je důležité pochopit,“ řekl Brumbál, „že ta kniha není realistickým vyobrazením kouzelnické války. John Tolkien nikdy nebojoval s Voldemortem. Tvá válka nebude jako v knihách, které jsi četl. Skutečný život není jako příběhy. Chápeš, Harry?“

Harry poněkud pomalu přikývl, že ano; pak zavrtěl hlavou.

„Konkrétně,“ řekl Brumbál, „tu je jedna velmi pošetilá věc, kterou Gandalf udělá v první knize. Tenhle Tolkienův kouzelník udělá hodně omylů; ale jeden z nich je nejvíce neodpuštělný. Tohle je ten omyl: když Gandalf poprvé pojal podezření, byť jen na chvíli, že Frodo držel Prsten, měl Froda *ihned* přenést do Roklinky. Mohl si připadat rozpačitě, takhle Frodovi rozkazovat, a pro Froda to mohlo

přijít mimořádně nevhod, musel by odložit spoustu jiných plánů a radovánek. Ale trocha rozpaků, trapností a nevhodného načasování je nic v porovnání s prohrou celé války, až se devět Nazgûlů snese na Kraj, zatímco si čteš svitky v Minas Tirith, a v okamžiku prsten seberou. A nejde jen o to, že Frodo sám by byl zraněn, celá Středozem by byla zotročena. Kdyby to *nebyl* jen příběh, Harry, prohráli by svou válku. Chápeš, co tím říkám?“

„Ehm...“ řekl Harry, „ne tak docela...“ Na Brumbálovi v podobných chvílích něco bylo, něco, co mu znemožňovalo zůstat dokonale chladným, jeho temná stránka měla problémy s podivínstvím.

„Pak to řeknu přímo,“ řekl starý kouzelník. Jeho hlas byl vážný, jeho oči smutné. „Frodo měl být ihned přemístěn do Roklinky Gandalfem samotným – a Frodo nikdy neměl opustit Roklinku bez ochrany. Žádná noční hrůza v Hůrce neměla nastat, žádné Mohylové vrchy, žádný Větrov, kde byl Frodo zraněn, na každém z těchto míst mohli prohrát celou válku, díky Gandalfově pošetilosti! Chápeš, co ti teď říkám, synu Michaela a Petunie?“

A Harry, který nic nevěděl, pochopil.

A Harry, který nevěděl nic, pochopil, že jde o chytrý, moudrý krok, inteligentní a přičetný, o *správnou* věc.

A Harry, který nevěděl nic, řekl, co by nevinný Harry řekl, zatímco ten tichý pozorovatel ječel ve zmatku a agónii.

„Chcete mi říct,“ řekl Harry, hlas se mu třásl emocemi, které se k němu dostávaly skrze vnější klid, „že na Velikonoce nemůžu jet za svými rodiči.“

„Uvidíš je znovu,“ řekl starý kouzelník rychle. „Poprosím je, aby za tebou přijeli sem, během jejich návštěvy jim nabídnu veškerou pohostinnost. Ale ty domů na Velikonoce nesmíš, Harry. Nesmíš domů na léto. Už žádné obědy v Příčné ulici, ani s profesorem Quirrellem jako ochranou. Tvá krev je druhou nezbytností, kterou Voldemort potřebuje, aby povstal stejně silný jako předtím. Takže už nikdy neopustíš bradavické ochrany bez smrtelně důležitého důvodu a bez ochranky dostatečně silné na to, aby odrazila jakýkoliv útok na dobu nezbytnou dostat tě do bezpečí.“

V koutcích Harryho očí se začínaly hromadit slzy. „To je požadavek?“ řekl chvějícím se hlasem. „Nebo rozkaz?“

„Je mi líto, Harry,“ řekl starý kouzelník jemně. „Tvoji rodiče tu nutnost pochopí, doufám; ale pokud ne... obávám se, že žádné východisko nemají; zákony, jakkoli nespravedlivé, je neuznávají za tvé poručníky. Je mi to líto,

Harry, a pochopím, pokud mě za to budeš nesnášet, ale je to nutné.“

Harry se otočil, pohlédl na dveře, nedokázal se dál dívat na Brumbála, nemohl důvěřovat vlastní tváři.

Tohle za to zaplatíš ty sám, řekl Mrzimor v jeho mysli, i když jsi většinu ztrát převedl na ostatní. Změní to celý tvůj pohled na situaci, tak, jak si profesor Quirrell myslí, že změní?

Maska nevinného Harryho automaticky řekla, co by měla říct: „Jsou mí rodiče v nebezpečí? Oni nemusí být přestěhováni sem?“

„Ne,“ řekl hlas starého kouzelníka. „To si nemyslím. Smrtijedi se naučili, ke konci války, neútočit na rodiny členů Fénixova řádu. A pokud teď Voldemort jedná bez svých někdejších společníků, stále ví, že jsem to já, kdo rozhoduje, a ví, že já bych mu za jakoukoliv hrozbu vůči tvé rodině nic neposkytl. Naučil jsem ho, že se nepodvolují vydírání, takže to nebude zkoušet.“

Na to se Harry otočil a spatřil chlad v kouzelníkově tváři, který se shodoval s jeho změnou tónu, Brumbálovy modré oči za brýlemi ztvrdly jako ocel, neladily k jeho osobnosti, ale ladily k jeho formálnímu černému hábitu.

„Je to všechno?“ zeptal se Harry třesoucím se hlasem. Později se nad tím zamyslí, pokusí se vymyslet nějaké

mazané protiopatření, později se zeptá profesora Quirrella, jestli by tu nebyl nějaký způsob, jak ředitele přesvědčit, že se mýlí. Ale právě teď byla veškerá Harryho pozornost poutána na udržování masky.

„Voldemort použil mudlovský vynález, aby uprchl z Azkabanu,“ řekl starý kouzelník. „Pozoruje tě a učí se od tebe, Harry Pottere. Brzy muž z Ministerstva jménem Artur Weasley prosadí vyhlášku, která znemožní veškeré používání mudlovských vynálezů v bitvách našeho profesora obrany. Když budeš mít v budoucnosti nějaké dobré nápady, nechávej si je pro sebe.“

Tohle mu nepřipadalo srovnatelně důležité. Harry jen přikývl a znovu řekl: „Je to vše?“

Nastalo ticho.

„Prosím,“ zašeptal starý kouzelník. „Nemám žádné právo žádat tě o odpuštění, Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi, ale prosím, alespoň řekni, že mě chápeš.“ V kouzelníkových očích byly slzy.

„Chápu,“ řekl hlas vnějšího Harryho, který jej chápal. „Chci říct... tak trochu jsem o tom sám přemýšlel... napadlo mě, jestli bych vás a rodiče nemohl přesvědčit, abych v Bradavicích mohl zůstat přes léto, stejně jako sirotci, takže bych tu mohl pročítat knihovnu, v Bradavicích je to stejně zajímavější...“

Z hrdla Albuse Brumbála se ozval zvuk jako vzlyknutí. Harry se otočil ke dveřím. Nebyl to hladký únik, ale byl to únik.

Udělal krok vpřed.

Natáhl ruku ke klice.

Vzduch roztráštilo ostré zaječení –

Jakoby ve zpomaleném záběru spatřil, zatímco se otáčel, jak se fénix vznesl do vzduchu a letí k němu.

Od skutečného Harryho, který věděl o vlastní vině, přišel záblesk paniky, na tohle nepomyslel, tohle neočekával, připravil se na to čelit Brumbálovi, ale na *Fawkese* úplně zapomněl –

Jednou, dvakrát, třikrát, třikrát fénixova křídla mávla jako stoupající a pohasínající oheň, zdálo se, že čas ubíhá příliš pomalu, zatímco *Fawkes* přelétá tajemná zařízení k místu, kde Harry stál.

A rudozlatý pták se najednou vznášel přímo před ním pomocí mírného mávání křídly, která se mihotala vzduchem jako plameny svíčky.

„Co se děje, *Fawkesi*?“ řekl falešný Harry zmateně, díval se fénixovi do očí, stejně jako by to dělal, kdyby byl nevinný. Skutečný Harry, který uvnitř cítil stejnou nechutnou nevolnost, jako když mu profesorka McGonagallová vyjádřila svou důvěru, si pomyslel: *Obrátil*

jsem se dnes ke zlu, Fawkesi? Nemyslel jsem si to... Nesnášíš mě teď? Pokud se ze mě stal někdo, koho fénix nesnáší, možná bych se teď prostě měl vzdát, vzdát se všeho a přiznat se –

Fawkes vřískl nejprříšernějším křikem, který kdy Harry slyšel, křikem, který rozvibroval všechna zařízení a polekal spící postavy v obrazech.

Ten řev pronikl všemi Harryho obranami jako doběla rozpálený meč máslem, všechny jeho vrstvy se zhroutily jako prasklý balónek, veškeré priority se v okamžiku přesunuly, když si vybavil tu nejdůležitější věc; z očí mu dolů po tvářích začaly volně téct slzy, jeho hlas se zadrhával, slova mu vycházely z hrdla jako kdyby vykašlával lávu –

„Fawkes říká,“ řekl Harryho hlas, „že chce, abych, abych něco udělal s vězni v Azkabanu –“

„Fawkesi, *ne!*“ řekl starý kouzelník. Brumbál vykročil vpřed a natáhl k fénixovi prosící ruku. Kouzelníkův hlas byl skoro tak zoufalý jako fénixův křik. „Tohle po něm nemůžeš chtít, Fawkesi, je to stále jen chlapec!“

„Šel jste do Azkabanu,“ zašeptal Harry, „vzal jste Fawkese s sebou, viděl – vy jste viděl – byl jste tam, viděl jste – *PROČ JSTE NIC NEUDĚLAL? PROČ JSTE JE NEPUSTIL VEN?*“

Když se nástroje přestaly otrásat, Harrymu došlo, že Fawkes vřískl ve stejnou chvíli jako on sám, že fénix se teď vznáší vedle Harryho a čelí Brumbálovi jemu po boku, červenožlatou hlavu ve stejné výšce jako jeho vlastní.

„Dokážeš,“ zašeptal starý kouzelník, „dokážeš skutečně slyšet fénixův hlas tak zřetelně?“

Harry teď vzlykal příliš, než aby dokázal mluvit, protože všechny kovové dveře, které minul, všechny hlasy, které slyšel, ty nejhorší vzpomínky, ty zoufalé prosby, zatímco je míjel, všechno to mu při zvuku fénixova křiku znovu vtrhlo do mysli jako oheň, a všechny jeho vnitřní bariéry byly zničeny. Harry nevěděl, jestli opravdu slyší fénixův hlas tak jasně, jestli by Fawkesovi rozuměl, kdyby to už nevěděl. Ale věděl, že jde o uvěřitelnou výmluvu, aby mohl říct věci, o kterých mu profesor Quirrell řekl, že je už nikdy nesmí nahlas vyslovit; protože tohle bylo zrovna to, co by nevinný Harry řekl, alespoň tedy, pokud by *vážně* fénixův hlas slyšel tak jasně. „Ublížíjí jim – musíme jim pomoci –“

„Já *nemůžu!*“ zakřičel Albus Brumbál. „Harry, Fawkesi, já *nemůžu*, *nemůžu* udělat nic!“

Další pronikavé zaječení.

„*PROČ NE? PROSTĚ TAM JDĚTE A OSVOBOĎTE JE!*“

Starý kouzelník odtrhl pohled od fénixe a místo toho pohlédl na Harryho. „Harry, řekni to Fawkesovi za mě! Řekni mu, že to není tak jednoduché! Fénixové nejsou pouhá zvířata, ale *jsou* to zvířata, Harry, nechápou –“

„Já také nechápu,“ řekl Harry, hlas se mu třásl.

„Nechápu, proč *předhazujete lidem mozkomorům! Azkaban není vězení, je to mučírna a vy ty lidi mučíte k SMRTI!*“

„Percival,“ řekl starý kouzelník chraptivě, „Percival Brumbál, můj vlastní otec, Harry, můj vlastní otec zemřel v Azkabanu! Já vím, vím jaká je to hrůza! *Ale co bych podle tebe měl udělat? Zničit Azkaban silou? Chtěl bys, abych vyhlásil otevřenou vzpouru proti Ministerstvu?*“

KRÁ!

Nastalo ticho, pak Harryho třesoucí se hlas řekl: „Fawkes nic neví o vládách, chce jen, abyste vězně osvobodil z jejich cel – a pomůže vám bojovat, pokud vám někdo bude stát v cestě a – a já zrovna tak, pane řediteli! Půjdu s vámi a zničím každého mozkomora, který se přiblíží! O politické následky se budeme starat až potom, vsadil bych se, že my dva dohromady bychom z toho vyvázli –“

„Harry,“ zašeptal starý kouzelník, „fénixové nechápou, jak jedna vyhraná bitva dokáže prohrát válku.“ Po jeho tvářích teď stékaly slzy a padaly do jeho stříbrného

plnovousu. „Jediné, čemu rozumí, je bitva. Jsou dobří, ale nejsou moudří. Proto si vybírají kouzelníky za své pány.“

„Dokázal byste přivést mozkomory někam, kam bych k nim mohl?“ Harryho hlas teď byl prosebný. „Přiveďte je ve skupinách po patnácti – myslím, že tolik najednou bych mohl zničit, aniž bych si ublížil –“

Starý kouzelník zavrtěl hlavou. „Bylo už tak těžké omluvit ztrátu jednoho – mohl bych dostat jednoho dalšího, ale nikdy dva – jsou považováni za národní vlastnictví, Harry, zbraně pro případ války –“

Na to v Harrym vzplanul vztek, vzplanul jako oheň, mohl pocházet od fénixe, který mu teď spočíval na rameni, ale mohl pocházet i od jeho vlastní temné stránky, a ty dva vzteky se v něm smíchaly, studený s horkým a jeho hlas byl podivný, když mu vyšel z hrdla: „Řekněte mi něco. Co musí vláda udělat, co musí voliči udělat se svojí demokracií, co musí lidé nějaké země udělat, než bych měl dospět k závěru, že už nejsem na jejich straně?“

Kouzelníkovy oči se rozšířily, jak zíral na chlapce s fénixem na rameni. „Harry... jsou tohle tvá slova nebo učitele obrany –“

„Protože musí existovat nějaký bod, správně? A pokud jím není Azkaban, co tedy?“

„Harry, poslouchej, prosím, vyslyš mě! Kouzelníci by spolu nemohli žít, pokud by vyhlásili vzpouru pokaždé, kdyby se jejich názory lišily! Vždy tu bude *něco* –“

„*Azkaban není jenom něco! Je to zlo!*“

„Ano, i zlé věci! Dokonce i některé zlé věci, Harry, protože kouzelníci nejsou dokonale dobří. Ale přesto je lepší, abychom žili v míru, než v chaosu; a pokud bychom spolu zničili Azkaban silou, byl by to začátek *chaosu*, copak to nevidíš?“ Kouzelníkův hlas byl prosebný. „A je možné stavět se proti vůli ostatních lidí – ať už otevřeně či v tajnosti – aniž bys je *nesnášel*, aniž bys je prohlásil za zlé a za své nepřátele! Nemyslím si, že lidé téhle země si to od tebe zaslouží, Harry! A i pokud někteří z nich ano – co potom děti, co studenti v Bradavicích, co s tolika dobrými lidmi, kteří jsou promísení s těmi špatnými?“

Harry pohlédl na rameno, kde mu seděl Fawkes, a spatřil, jak mu fénixovy oči pohled oplácejí, nezářily, ale přesto žhnuly, červené plameny v moři zlatého ohně.

Co si myslíš, Fawkesi?

„Krá?“ řekl fénix.

Fawkes rozhovoru nerozuměl.

Mladý chlapec pohlédl na starého kouzelníka a řekl zastřeným hlasem: „Nebo jsou možné fénixové moudřejší než my, chytřejší než my, možná nás sledují s nadějí, že je

jednoho dne budeme *poslouchat*, že nám to jednoho dne *dojde*, že, prostě, ty vězně, *propustíme*, z jejich *cel* –“

Harry se otočil, otevřel dubové dveře, vstoupil na schodiště a bouchl za sebou dveřmi.

Schodiště se začalo točit, Harry začal klesat a položil si hlavu do dlaní a začal plakat.

Teprve když byl v půli cesty dolů si všiml toho rozdílu, všiml si, že jím teplo stále proudí a uvědomil si –

„Fawkesi?“ zašeptal Harry.

– fénix byl stále na jeho rameni, hnízdil tam stejným způsobem, jako ho to párkrát viděl dělat u Brumbála.

Harry pohlédl do jeho očí, rudých plamenů ve zlatém ohni.

„Nejsi teď můj fénix... nebo ano?“

Krá!

„Ah,“ řekl Harry, hlas se mu trochu třásl. „To rád slyším, Fawkesi, protože si nemyslím, že – ředitel – nemyslím, že si zaslouží –“

Harry se zarazil, nadechl se.

„Nemyslím, že si to zaslouží, Fawkesi, snažil se učinit tu správnou věc...“

Krá!

„Ale seš na něj naštvanej a chceš, aby si toho všiml. Chápu.“

Fénix si opřel hlavu o Harryho rameno a kamenný chrlič hladce ustoupil stranou, aby Harrymu dovolil projít zpátky do bradavických chodeb.

63. SVE, Dohry – Návrat z Azkabanu, část 4.

Později, Hermiona Grangerová:

Právě začínala zavírat knížky a uklízet domácí úkoly s tím, že půjde spát, a Padma a Mandy naproti u stolu začaly sbírat své vlastní knížky, když Harry Potter vešel do havraspárské společenské místnosti; a teprve tehdy jí došlo, že ho už od snídaně neviděla.

Tento postřeh byl okamžitě zadupán do země dalším, mnohem překvapivějším.

Na Harryho rameni bylo zlatorudé okřídlené stvoření, jasný ohnivý pták.

A Harry vypadal smutně a strhaně a opravdu *unaveně*, jako kdyby fénix byl to jediné, co jej drží na nohou, ale stále na něm bylo cosi vřelého, pokud byste přivřeli oči, mohlo by vás napadnout, že se tak nějak díváte na ředitele, alespoň takový dojem tedy Hermioně prošel myslí, i když nedával žádný smysl.

Harry Potter se doloudal do havraspárské společenské místnosti a kolem sedaček plných zírajících dívek a kolem karetních kroužků plných zírajících kluků zamířil k ní.

Teoreticky s Harrym ještě nemluvila, jeho týden měl vypršet až zítra, ale cokoli se tu dělo, bylo zjevně mnohem důležitější než –

„Fawkesi,“ řekl Harry, zrovna když otevírala pusou, „tahle dívka je Hermiona Grangerová a právě teď se mnou nemluví, protože jsem idiot, ale pokud chceš být na rameni dobrého člověka, je lepší, než jsem já.“

Tolik vyčerpání v Harryho hlase –

Ale než si dokázala rozmyslet, co by na to řekla, fénix slétl z Harryho ramene jako kdybyste zrychlili záběr ohně pohlcujícího sirku, blýskl se směrem k ní; a náhle se před ní vznášel fénix a hleděl na ni očima ze světla a ohně.

„Krá?“ zeptal se fénix.

Hermiona na něj jen zírala, připadala si, jako by čelila otázce v testu, kterou se zapomněla naučit, tu nejdůležitější otázku ze všech, a ona se ji celý život nenaučila, nedokázala přijít na to, co říct.

„Mně –“ řekla, „Mně je jen dvanáct, ještě jsem nic *neudělala* –“

Fénix kolem ni jen hladce proletěl, otočil se kolem špičky jednoho křídla, jako bytost ohně a vzduchu, kterou byl, a vyletěl zpátky na Harryho rameno, kde se pevně usadil.

„Hlupáčku,“ řekla Padma naproti ní, vypadala, jako by se rozhodovala, jestli se zasmát nebo ušklíbnout, „fénixové nejsou pro chytré holky, co dělají své úkoly, jsou pro idioty, kteří přímo napadnou pět starších

zmijozelských rváčů. To proto jsou nebelvírské barvy červená a zlatá.“

Z havraspárské společenské místnosti se ozvala vlna přátelského smíchu.

Hermiona se nesmála.

Harry taky ne.

Harry si zakryl tvář rukou, „Řekni Hermioně, že se omlouvám,“ řekl Padmě, hlas mu spadl téměř do šepotu. „Řekni jí, že jsem zapomněl, že fénixové jsou zvířata, nerozumí času a plánování, nerozumí lidem, kteří *udělají* dobré věci později – nejsem si jistý, jestli rozumí představě, že existuje něco jako lidská osobnost, vnímají jen to, co lidé dělají. Fawkes neví, co znamená být dvanáctiletý. Řekni Hermioně, že se omlouvám – neměl jsem – proč jen se to všechno musí kazit?“

Harry se otočil, fénixe stále na rameni, a začal se pomalu šourat ke schodišti do ložnice.

A Hermiona to nemohla nechat jen tak, prostě to takhle nemohla nechat. Nevěděla, jestli jde o její soutěž s Harrym nebo o něco jiného. Nemohla se prostě smířit s tím, že by se od ní fénix odvrátil.

Musela –

Její mysl položila zběsilou otázku celé její výtečné paměti, našla jen jednu věc –

„Chystala jsem se vyběhnout před mozkomora a zachránit Harryho!“ zakřičela trochu zoufale na zlatorudého ptáka. „Chci říct, doopravdy jsem se rozeběhla a tak! To bylo hloupé a odvážné, ne?“

S melodickým zvukem se fénix opět odrazil od Harryho ramene zpátky k ní jako šířící se plamen, třikrát ji obkroužil, jako kdyby byla středem inferna, a jen na okamžik se jí jeho křídlo otřelo o tvář, než fénix zamířil zpátky k Harrymu.

Havraspárská společenská místnost umlkla.

„Říkal jsem ti to,“ řekl Harry nahlas a pak začal stoupat po schodech do své ložnice; stoupal velice rychle, jako by měl náhle z nějakého důvodu velmi lehké nohy, takže během chvilky on i Fawkes zmizeli.

Hermiona pozvedla třesoucí se ruku k místu, kde se o ni Fawkes otřel křídlem, a kde setrávalo teplo, jako kdyby ten malý kousek kůže byl mimořádně jemně zapálen.

Pravděpodobně fénixovu otázku zodpověděla, ale připadalo jí, že testem prošla jen sotva, jako by dostala 62 bodů a přitom by mohla dostat 104, kdyby se více snažila.

Kdyby se alespoň *trochu* snažila.

Když se tak nad tím zamyslela, nesnažila se ani trochu.

Jen dělala své domácí úkoly –

Koho jsi zachránila?

Později, Fawkes:

Chlapec očekával noční můry, ječení a prosby a skučící hurikány nicoty, dávku hrůzy, kterou bylo obtěžkána jeho paměť a stejně tak se možná stala součástí minulosti.

A chlapec věděl, že se noční můry dostaví.

Příští noci se dostaví.

Chlapec snil a v jeho snech byl svět v plamenech, Bradavice byly v plamenech, jeho dům byl v plamenech, oxfordské ulici byly v plamenech, všechno hořelo zlatými plameny, které zářily, ale nestravovaly, a všichni lidé chodící žhnoucími ulicemi zářili bílým světlem, které bylo jasnější než ten oheň, jako kdyby sami byli ohněm nebo hvězdami.

Chlapci z prvního ročníku šli do postele a spatřili na vlastní oči div, o kterém už slyšeli, že Harry Potter leží tiše a bez pohybu na své posteli, lehký úsměv na tváři, zatímco na jeho polštáři hnízdí rudozlatý pták, který jej hlídá a jasná křídla má roztažená nad ním jako pokrývku, přikrývající Harryho tvář.

Splátka byla o další noc odložena.

Později, Draco Malfoy:

Draco si narovnal svůj hábit, ujistil se, že zelený lem je rovně. Zamával hůlkou nad hlavou a řekl formuli, kterou ho otec naučil, zatímco si ostatní děti stále ještě hrály v blátě, kouzlo, které zajišťovalo, že se jediný zlomek prachu neodváží zašpinit jako kouzelnický hábit.

Draco popadl záhadnou obálku, kterou mu přinesla otcova sova, a schoval si ji do hábitu. Pokud jde o záhadný vzkaz, na ten už použil *Incendio* a následně *Everto*.

A pak zamířil na snídani, aby, pokud to zvládne, se posadil v té samé vteřině, kdy se objeví jídlo, takže to bude vypadat, jako by všichni ostatní čekali jen na jeho příchod, aby mohli začít jíst. Protože pokud jste byli z rodu Malfoyů, byli jste první ve všem, včetně snídaně.

Vincent a Gregory na něj čekali u dveří do jeho soukromého pokoje, vzhůru ještě dříve než on – i když, samozřejmě, ani zdaleka ne tak elegantně oblečení.

Zmijozelská společenská místnost byla opuštěná, všichni, kdo vstávali takhle brzo, hned mířili na snídani.

Sklepní chodby byly tiché, vyjma jejich vlastních kroků, které se rozléhaly prázdnotou.

Velká síň byla plná povyku navzdory tomu, že v ní bylo relativně málo lidí. Některé z mladších dětí brečely, studenti pobíhali tam a zpátky mezi stoly nebo stáli v hloučku a křičeli na sebe, prefekt v červeném stál před

dvěma zmijozelskými studenty a ječel na ně a Snape kráčel směrem k tomu chaosu –

Hluk se trochu ztišil, když si lidé všimli Draca, pár obličejů se otočilo, aby na něj vytřeštilo oči a pak zmlklo.

Jídlo se objevilo na stole. Nikdo na něj nepohlédl.

A Snape se otočil na patě, nechal svou oběť obětí, a zamířil přímo k Dracovi.

Dracovo srdce se sevřelo strachem, otci se něco stalo – ne, otec by mu to určitě řekl – ať už se dělo cokoli, proč jen mu o tom jen otec neřekl –

Když se ředitel jeho koleje přiblížil, Draco spatřil, že má kruhy pod očima; mistr lektvarů nikdy nebyl vzorem elegantního oblékání (mírně řečeno) ale jeho hábit byl dnes ráno ještě špinavější a neupravenější, ozdobený extra skvrnami.

„O ničem jste neslyšel?“ zasyčel ředitel koleje, když se přiblížil. „Sakra, Malfoyi, to vám nechodí noviny?“

„Co se děje, profe–“

„Bellatrix Blackovou někdo unesl z Azkabanu!“

„Cože?“ řekl šokovaně Draco, zatímco Gregory za ním řekl něco, co by vážně neměl a Vincent jen zalapal po dechu.

Snape na něj zíral se zúženými očima, pak prudce přikývl. „Takže vám Lucius nic neřekl. Chápu.“ Snape si

odfrkl, otočil se od něj –

„Profesore!“ řekl Draco. Právě mu začínaly docházet důsledky, jeho mysl se zběsile otáčela. „Pane profesore, co bych měl dělat – otec mi neposlal žádné instrukce –“

„Pak *navrhuj*,“ řekl Snape jízlivě na odchodu, „abyste jim řekl právě to, Malfoyi, jak váš otec zamýšlel!“

Draco se otočil na Vincenta a Gregoryho, i když netušil, proč se namáhal, samozřejmě vypadali ještě mnohem zmateněji než on sám.

A Draco došel ke zmijozelskému stolu a posadil se na samotný konec, který byl stále úplně prázdný.

Naložil si na talíř omeletu s uzenkou a automatickými pohyby začal jíst.

Bellatrix Blackovou někdo unesl z Azkabanu.

Bellatrix Blackovou někdo unesl z Azkabanu...?

Draco netušil, co to má znamenat, bylo to stejně nečekané, jako kdyby pohaslo Slunce – tedy, Slunce dle všech očekávání pohasne během šesti miliard let, ale bylo to stejně nečekané, jako kdyby Slunce pohaslo *zítra*. Otec by to neudělal, Brumbál by to neudělal, *nikdo* by to neměl být *schopen* udělat – co to *znamenal*o – k čemu by Bellatrix tak někomu mohla být po deseti letech v Azkabanu – i pokud by opět zesílila, k čemu by mohla být mocná

čarodějnice, co byla naprosto zlá a šílená a fanaticky oddaná Pánu zla, který už byl poražen?

„Hej,“ řekl Vincent, který seděl vedle Draca. „Já to nechápu, šéfe, proč jsme něco takového udělali?“

„My jsme to neudělali, ty tupče,“ vyštěkl Draco. „U Merlina, pokud si i ty myslíš, že my jsme – copak ti tvůj otec nikdy neřekl žádnou historku o Bellatrix Blackové? Jednou mučila otce, mučila *tvého* otce, mučila *všechny*, jednou jí Pán zla řekl, aby seslala *Crucio sama na sebe* a ona to *udělala!* Nedělala šílenosti, aby v lidech podnítila strach a poslušnost, dělala šílenosti, protože je šílená! Je to prostě *mrcha!*“

„Ale, *opravdu?*“ řekl za Dracem rozružený hlas.

Draco nevzhlédl. Gregory a Vincent mu pohlídají záda.

„Řekla bych, že budeš šťastný –“

„– když uslyšíš, že byl Smrtijed osvobozen, Malfoyi!“

Amycus Carrow vždy patřil k *dalším* z těch problémových lidí; otec jednou Dracovi řekl, aby nikdy nezůstával sám ve stejné místnosti jako Amycus...

Draco se otočil a věnoval Floře a Hestii Carrowovým svůj úšklebek číslo tři, ten, který říkal, že on je ze starého a vznešeného rodu a ony ne, a ano, že na tom záleží. Draco řekl zhruba jejich směrem, rozhodně se nesnížil k tomu,

aby adresoval *je* konkrétně: „Jsou Smrtijedi, a pak tu jsou Smrtijedi,“ a otočil se zpátky ke svému jídlu.

Ozvalo se dvojí pobouřené odfrknutí a pak dva páry bot odkráčely k druhému konci zmijozelského stolu.

O několik minut později k nim doběhla Millicent Bulstrosová a, očividně popadajíc dech, řekla: „Pane Malfoyi, slyšel jste o tom?“

„O Bellatrix Blackové?“ řekl Draco. „Jo –“

„Ne, o Potterovi!“

„Cože?“

„Potter včera v noci chodil kolem s fénixem na rameni, vypadal jako by ho provlekli několika kilometry bláta, říká se, že ho fénix vzal do Azkabanu, aby zastavil Bellatrix a svedl s ní duel, a vyhodili do povětří polovinu pevnosti!“

„Cože?“ řekl Draco. „Ale no tak, něco takového je prostě –“

Draco se zarazil.

Tohle už řekl několikrát, když šlo o Harryho Pottera, a začal si tu všímat jistého trendu.

Millicent odběhla, aby to řekla někomu dalšímu.

„Vážně si myslíš –“ řekl Gregory.

„Upřímně, já už netuším, co si myslet,“ řekl Draco.

O několik minut později, potom, co si Theodore Nott sedl naproti němu a William Rosier odešel, aby si sedl

vedle dvojčat Carrowových, do něj Vincent dloubl a řekl, „Támle.“

Harry Potter vešel do Velké síně.

Draco ho upřeně pozoroval.

Na Harryho tváři neviděl žádné zděšení, žádné překvapení ani šok, prostě vypadal...

Měl stejný vzdálený, do sebe zabraný pohled, jaký míval, když se snažil formulovat odpověď na otázku, které ještě Draco nerozuměl.

Draco se rychle odstrčil od lavice u zmijozelského stolu a s větou, „Zůstaňte tady,“ se dal co nejrychlejším krokem, ale stále uhlazenou chůzí k Harrymu.

Zdálo se, že Harry si jeho příchodu všiml zrovna když zamířil k havraspárskému stolu a Draco –

– se na Harryho rychle podíval –

– a pak prošel přímo kolem něj, ven z Velké síně.

O minutu později Harry nakoukl za roh do malého kamenného výklenku, kde Draco čekal – neošálí to všechny, ale alespoň to přinese možnost uvěřitelného popření.

„*Quietus*,“ řekl Harry. „Draco, co –“

Draco z hábitu vytáhl obálku. „Mám pro tebe zprávu od otce.“

„*Huh?*“ řekl Harry, vzal si od Draca obálku, roztrhl ji velmi neúhledným způsobem, vytáhl list pergamenu, rozložil ho a –

Harry se zprudka nadechl.

Pak se podíval na Draca.

Pak opět sklonil zrak na pergamen.

Chvilku nic.

„Řekl ti Lucius, abys mu nahlásil moji reakci?“ zeptal se Harry.

Draco se na chvilku zarazil, zvažoval to, pak otevřel pusu –

„Očividně ano,“ řekl Harry a Draco se proklel, něco takového by se mu nemělo stávat, až na to, že *vážně* bylo těžké se rozhodnout. „Co mu řekneš?“

„Že jsi byl překvapený,“ řekl Draco.

„Překvapený,“ řekl Harry bezbarvě. „Jo. Dobře. To mu řekni.“

„O co tu *jde?*“ řekl Draco. A pak, když viděl, že Harry je na vážkách, „Pokud si s otcem píšeš za mými zády –“

A Harry mu beze slova podal onen papír.

Stálo na něm:

Vím, že jste to byl Vy.

„*CO TO –*“

„Na to jsem se chtěl zeptat já tebe,“ řekl Harry. „Máš nějaké ponětí, o co tvému otci jde?“

Draco na Harryho vytřeštil oči.

Pak se zeptal: „*Udělal* jsi to?“

„Cože?“ řekl Harry. „Z jakého možného důvodu bych – jak bych –“

„Udělal jsi to, Harry?“

„Ne!“ řekl Harry. „Samozřejmě, že ne!“

Draco poslouchal pozorně, ale nezaslechl žádné zaváhání ani zachvění.

Takže přikývl a řekl, „Nemám nejmenší tušení, co si otec myslí, ale *nemůže*, prostě to *nemůže* být dobré. A, hmm... lidé také říkají...“

„Co,“ řekl Harry unaveně, „co říkají, Draco?“

„*Vážně* tě fénix odnesl do Azkabanu, abys Bellatrix Blackové zabránil v útěku –“

Později, Neville Longbottom:

Harry se zrovna poprvé usadil u havraspárského stolu, chtěl zhltnout něco malého k jídlu. Věděl, že bude muset jít a nad vším popřemýšlet, ale stále mu zbývalo trochu fénixova klidu (dokonce i po rozhovoru s Dracem), kterého se chtěl držet; krásný sen, ze kterého si nepamatoval nic kromě dojmu krásy, a ta jeho část, která se necítila v míru,

čekala, až se na něj pohromy sesypou skutečně všechny, takže až si půjde popřemýšlet a být o samotě, bude moci zpracovat všechny najednou.

Harryho ruka popadla vidličku, zvedla trochu mačkaných brambor směrem k ústům –

Ozval se výkřik.

Čas od času někdo vykřikl, když se tu novinku dozvěděl, ale Harryho uši *poznaly* tenhle hlas –

Harry v mžiku vstal z lavice a zamířil k mrzimorskému stolu, začínalo se mu dělat zle od žaludku. Tohle byla jedna z věcí, které neuvážil, když se rozhodl spáchat ten zločin, protože profesor Quirrell neplánoval, že by se o tom někdo dozvěděl; a teď, když se tak stalo, to Harryho zatím prostě *nenapadlo* –

Tohle, pomyslel si Mrzimor s kousavým přesvědčením, *je taky tvoje chyba*.

Když tam Harry dorazil, Neville seděl a jedl smažené uzenkové placky se vzpružující omáčkou.

Mrzimorskému chlapci se třásly ruce, ale zvládl krájet a jíst své jídlo, aniž by mu padalo.

„Zdravím, generále,“ řekl Neville, hlas se mu třásl jen lehce. „Svedl jsi včera večer duel s Bellatrix Blackovou?“

„Ne,“ řekl Harry. Jeho hlas se z nějakého důvodu také třásl.

„Nemyslel jsem si to,“ řekl Neville. Ozval se skřípavý zvuk, jak jeho nůž opět ukrojil uzenku. „Vystopuju ji a zabiju, můžu se spolehnout na tvou pomoc?“

Z davu Mrzimorů, kteří se shromáždili kolem Nevilla, se ozvala šokovaná zalapání po dechu.

„Pokud po tobě půjde,“ řekl Harry chraptivě, *pokud to všechno byl příšerný omyl, pokud to všechno byla lež*, „budu tě bránit vlastním životem,“ *nedovolím, abys trpěl za něco, co jsem udělal, bez ohledu na cokoli*, „ale nepomůžu ti ji vystopovat, Neville, přátelé si nepomáhají s pácháním sebevražd.“

Nevillova vidlička se zarazila na cestě k puse.

Pak Neville vložil jídlo do úst a znovu začal žvýkat.

Polkl.

A řekl: „Nemyslel jsem *hned teď*, myslel jsem, až dostuduju.“

„Neville,“ řekl Harry, s obtížemi držel hlas pod důkladnou kontrolou. „Myslím, že i potom co dostuduješ, tohle bude *jednoduše hloupý nápad*. Spousta podstatně zkušenějších bystrozorů už po ní jde –“ *hej, počkat, to není dobře* –

„Poslouchej ho!“ řekl Ernie Macmillan, a pak o něco starší Mrzimorka stojící blízko Nevilla řekla: „Nevy, prosím, zamysli se nad tím, má pravdu!“

Neville se postavil.

Neville řekl: „Prosím, nechodte za mnou.“

Neville od nich všech odkráčel; Harry a Ernie se za ním bezděčně natáhli, stejně jako pár další Mrzimorů.

Neville se posadil u nebelvírského stolu a vzdáleně (museli se namáhat, aby slyšeli) ho slyšeli říct: „Až dostuduju, vystopuju ji a zabiju, chce mi tu někdo pomoci?“ a alespoň pět hlasů odpovědělo „ano“ a pak slyšeli, jak Ron Weasley hlasitě řekl: „Hej, stoupněte si do fronty, dneska jsem dostal sovu od mámy, vzkazuje všem, že si ji zabírá“ a někdo řekl: „*Molly Weasleyová* proti *Bellatrix Blackové*, ale no tak, kdo si myslí, že jí na to tak skočí –“ a Ron se natáhl k talíři, zvedl muffin a zamířil –

Někdo Harrymu poklepal na rameno a on se otočil, aby spatřil nepovědomou starší Zmijozelku, která mu podala pergamenovou obálku a pak rychle odešla.

Harry na obálku chvílku zíral, pak se pomalu vydal k nejbližší zdi. Nebylo to zrovna dvakrát soukromé, ale stačit by to mohlo a on nechtěl působit dojmem, že toho skrývá moc.

Tohle byl zmijozelský způsob donášky, který se používal, pokud jste chtěli někoho kontaktovat a zároveň nechtěli, aby kdokoli věděl, že jste spolu mluvili.

Odesílatel předal obálku někomu s pověstí spolehlivého

posla spolu s deseti svrčky; daná osoba si vezme pět svrčků a předá obálku dalšímu poslovi spolu se zbylými pěti a tenhle druhý posel obálku otevře a uvnitř najde jinou, na které bude jméno člověka, kterému má být doručena. Tímto způsobem žádný ze dvou lidí předávající zprávu nebude vědět, kdo je odesílatelem *ani* kdo je příjemcem, takže nikdo nebude vědět, že tito dva lidé byli ve styku...

Když Harry došel ke zdi, schoval obálku do hábitu, otevřel ji pod vrstvami látky a pak opatrně nakoukl na pergamen, který vytáhl.

Stálo na něm:

Učebna nalevo od učebny přeměňování, 8 ráno.

– LL.

Harry na zprávu zíral, snažil se vzpomenout, jestli zná někoho s iniciálami LL

Jeho mysl pátrala...

Pátrala...

Našla –

„To děvče z *Jinotaje*?“ zašeptal Harry nevěřičně a pak zavřel pusou. Vždyť jí bylo jen deset, v Bradavicích by vůbec neměla být!

Později, Lesath Lestrangle:

Bylo osm hodin ráno a Harry stál v nepoužívané učebně vedle přeměňování a čekal. Alespoň do sebe dokázal dostat trochu jídla, než přišel čas na to stanout tváří v tvář další katastrofě, Lence Láskorádové...

Dveře do učebny se otevřely, Harry jej spatřil a v duchu se vážně *tvrdě* nakopnul.

Další věc, která ho vůbec nenapadla, i když *by vážně měla*.

Formální, zeleně lemovaný hábit staršího chlapce byl nakřivo, byly na něm červené skvrny, které vypadaly hodně jako kapky čerstvé krve, a jeden kout jeho úst vypadal, jako kdyby byl natržený a zahojený, pomocí *Episkey* nebo jiného lehčího léčivého zaklínadla, které tak docela nespravilo celou ránu.

Tvář Lesatha Lestrangle byla poznamenaná slzami čerstvými i napůl uschlými, a jeho oči slibovaly, že další je budou brzy následovat. „*Quietus*,“ řekl starší chlapec, a pak „*Homenum Revelio*“ a pár dalších věcí, zatímco Harry zběsile a dost bezúspěšně přemýšlel.

A pak Lesath sklonil hůlku a uklidil ji do hábitu, a tentokrát pomalu, formálně, klesl na kolena na zaprášenou podlahu učebny.

Sklonil hlavu až úplně k zemi, dokud se jeho čelo nedotklo prachu a Harry by byl promluvil, ale nedokázal najít hlas.

Lesath Lestrangle promluvil lámavým hlasem: „Můj život je váš, můj pane, a má smrt rovněž.“

„Já,“ řekl Harry, v krku měl obrovský žmolek a dělalo mu potíže mluvit, „Já –“ *jsem s tím neměl nic společného*, to by měl říct, měl by to říct *hned teď*, ale i nevinný Harry by teď měl problémy se vyjádřit –

„Děkuji vám,“ zašeptal Lesath, „děkuji vám, můj pane, ach, děkuji vám,“ od klečícího chlapce se ozval zvuk potlačeného vzlyknutí, Harry z něj viděl jen vlasy na jeho temeni, ani kus jeho tváře. „Jsem hlupák, můj pane, nevděčný bastard, nehodný vám sloužit, nemohu se před vámi dostatečně ponížit, protože – protože jsem na vás křičel potom, co jste mi pomohl, protože jsem si myslel, že jste mě odmítl, a až do dnešního rána mi nedošlo, že jsem byl takový hlupák, když jsem vás požádal před Longbottomem –“

„Neměl jsem s tím nic společného,“ řekl Harry.

(Stále bylo velmi těžké říct takovou přímou lež.)

Lesath pomalu zvedl hlavu, podíval se na Harryho.

„Chápu, můj pane,“ řekl starší chlapec, jeho hlas se lehce třásl, „nedůvěřujete mé mazanosti, a já se před vámi

skutečně prokázal jako hlupák... jen jsem vám chtěl říci, že nejsem nevděčný, že vím, že muselo být dost těžké zachránit jednu osobu, že teď jsou v pozoru, že nemůžete – osvobodit mého otce – ale nejsem nevděčný, nikdy už vám znovu nebudu nevděčný. Pokud kdy budete potřebovat tohoto nehodného služebníka, zavolejte mě, ať už jsem kdekoli, odpovím, můj pane –“

„Nebyl jsem do toho nijak zapletený.“

(Ale pokaždé to bylo jednodušší.)

Lesath pohlédl na Harryho a nejistě řekl: „Jsem propuštěn z vaší přítomnosti, můj pane...?“

„Nejsem tvůj pán.“

Lesath řekl: „Ano, můj pane, rozumím,“ a opět se zvedl z podlahy, postavil se zpříma a hluboce se uklonil, pak ustupoval od Harryho, dokud se neotočil, aby otevřel dveře učebny.

Když Lesathova ruka spočinula na klice, zarazil se.

Harry neviděl Lesathovi do tváře, když starší chlapec řekl, „Poslal jste ji k někomu, kdo se o ni postará? Ptala se po mně vůbec?“

A Harry řekl, naprosto vyrovnaným hlasem: „Prosím, přestaň s tím. Neměl jsem s tím nic společného.“

„Ano, můj pane, omlouvám se, můj pane,“ řekl Lesathův hlas a zmijozelský chlapec otevřel dveře, vyšel jimi a

zavřel je za sebou. Jeho nohy stále zrychlovaly, když se rozběhl pryč, ale ne dostatečně rychle, aby Harry neslyšel začínající pláč.

Brečel bych? zamyslel se Harry. *Kdybych nic nevěděl, kdybych byl nevinný, brečel bych teď?*

Harry nevěděl, takže jen dál zíral na dveře.

A nějaká jeho neuvěřitelně necitelná část si pomyslela, *Jo, splnili jsme quest a získali jsme poskoka –*

Zmlkni. Pokud chceš ještě někdy o něčem hlasovat... zmlkni.

Později, Amélie Bonesová:

„Takže to chápu tak, že jeho život není v nebezpečí,“ řekla Amélie.

Léčitel, starý muž s přísným pohledem a v bílém hábitu (byl mudlorozený a ctil nějakou zvláštní mudlovskou tradici, na kterou se jej Amélie nikdy nezeptala, i když si soukromě myslela, že díky tomu vypadá jako duch), zavrtěl hlavou a řekl: „Rozhodně ne.“

Amélie shlédla na spálenou a poškozenou pokožku lidské postavy v bezvědomí, která odpočívala na léčitelově posteli. Tenká pokrývka, která jej přikrývala z důvodů cudnosti, byla na její příkaz shrnuta.

Možná se plně uzdraví.

Možná ne.

Léčitel řekl, že na podobný verdikt je příliš brzo.

Pak se Amélie podívala na další čarodějku v místnosti, na detektivku.

„A vy říkáte,“ řekla Amélie, „že ta hořlavina byla přeměněna z vody, pravděpodobně ve formě ledu.“

Detektivka přikývla a řekla, tak nějak zmateně: „Mohlo by to být mnohem horší, kdyby nebylo –“

„Jak velmi *ohleduplné*,“ vyprskla, a pak si položila unavenou ruku na čelo. Ne... ne, *bylo* to myšleno jako laskavost. V poslední fázi útěku už neexistoval žádný důvod snažit se někoho ošálit. Ať už tohle udělal kdokoli, snažil si zmírnit škody – a myslel přitom na to, že bystrozoři budou ten kouř vdechovat, ne, že by někoho mohl popálit oheň. Pokud by tahle osoba stále rozhodovala, pak by nepochybně řídila rachejtli mnohem ohleduplněji.

Ale Bellatrix Blacková řídila rachejtli z Azkabanu sama, na tom se shodli všichni pozorující bystrozoři, a to měli aktivní anti-zastírací kouzla. Na rachejtli byla jen jedna žena, i když rachejtle měla dvě sedadla.

Nějaká dobrá a nevinná osoba, schopná seslat Patrona, byla přelstěna, aby osvobodila Bellatrix Blackovou.

Někdo nevinný svedl boj s Jednorukým Bahrym, opatrně si podmanil zkušeného bystrozora, aniž by ho výrazněji zranil.

Někdo nevinný přeměnil pohon pro mudlovský vynález, na kterém měli oba vyletět z Azkabanu, a přeměnil jej ze zmrzlé vody, aby neublížil jejím bystrozorům.

A pak užitečnost dotyčného pro Bellatrix Blackovou skončila.

Jeden by čekal, že kdokoli schopný přemoci Jednorukého Bahryho tohle bude očekávat. Na druhou stranu, neočekávali byste, že někdo schopný seslat Patrona by kdy chtěl osvobodit Bellatrix Blackovou.

Amélie si položila ruku přes oči, na chvílku tichého truchlení je zavřela. *Zajímalo by mě, kdo to byl a jak dotyčného Vy-víte-kdo k něčemu takovému zmanipuloval... jakou uvěřitelnou historku by mohl vyprávět...*

Teprve o chvílku později jí došlo, že ta myšlenka znamená, že ona sama tomu začíná věřit. Možná protože, bez ohledu na to, jak těžké bylo uvěřit Brumbálovi, bylo stále obtížnější nerozpoznat znamení té chladné, temné inteligence.

Později, Albus Brumbál:

I když to bylo jen sedmdesát pět vteřin před koncem snídaně a musel použít čtyři otočení obraceče času, nakonec to Albus Brumbál přece jen zvládl.

„Pane řediteli?“ vykvikl zdvořilý hlas profesora Filiuse Kratiknota, když jej starý kouzelník míjel cestou ke svému místu. „Pan Potter vám poslal zprávu.“

Starý kouzelník se zarazil. Zvědavě pohlédl na učitele kouzelných formulí.

„Pan Potter řekl, že potom, co se probudil, si uvědomil, jak nefér bylo to, co vám řekl potom, co Fawkes zaječel. Pan Potter řekl, že o ostatních věcech nic neříká, jen že se chce omluvit za onu část.“

Starý kouzelník stále hleděl na učitele formulí a nic neříkal.

„Pane řediteli?“ vykvikl Filius.

„Řekněte mu, že jsem řekl ‚děkuji‘,“ řekl Albus Brumbál, „ale že je moudřejší naslouchat fénixům než moudrým starým kouzelníkům,“ a posadil se na své místo tři vteřiny předtím, než všechno jídlo zmizelo.

Později, profesor Quirrell:

„Ne,“ vyštěkla madam Pomfreyová na to dítě, „nemůžete ho vidět! Nemůžete ho *obtěžovat*! Nemůžete mu položit

jednu jedinou otázku! Musí odpočívat v posteli a nic nedělat minimálně další tři dny!“

Později, Minerva McGonagallová:

Mířila směrem k ošetřovatelně a Harry Potter ji zrovna opouštěl, když se minuli.

Pohled, který ji věnoval, nebyl vzteklý.

Nebyl smutný.

Neříkal vlastně nic.

Bylo to jako kdyby... jako kdyby na ni pohlédl jen dost dlouho na to, aby bylo jasné, že se pohledu na ni záměrně nevyhýbá.

A pak pohled odvrátil předtím, než se stačila rozhodnout, jakým pohledem reagovat; jako kdyby ji toho rovněž chtěl ušetřit.

Když ji minul, nic neřekl.

Ona zrovna tak.

Co by si tak mohli říct?

Později, Fred a George Weasleyovi:

Doopravdy vyjekli nahlas, když zahrnuli za roh a spatřili Brumbála.

Nešlo o to, že se ředitel vynořil z čistého vzduchu a teď na ně hleděl přísným pohledem. To Brumbál dělal v

jednom kuse.

Ale kouzelník byl oblečen do formálního černého hábitu a vypadal velmi staře a velmi mocně a právě jim dvěma věnoval svůj PŘÍSNÝ POHLED.

„Frede a Georgi Weasleyovi!“ promluvil Brumbál svým Mocným hlasem.

„Ano, pane řediteli!“ řekli a narovnali se a věnovali mu vojenský pozdrav, který viděli na nějakých starých obrázcích.

„Slyšte mě dobře! Jste přáteli Harryho Pottera, je to tak?“

„Ano, pane řediteli!“

„Harry Potter je v nebezpečí. Nesmí opustit bradavické ochrany. Poslouchejte mě, Weasleyho synové, prosím o vaši pozornost: víte, že jsem Nebelvír zrovna jako vy sami, a já sám vím, že jsou vyšší pravidla než pravidla. Ale teď, Frede a Georgi, jde o věc té nejvyšší důležitosti, u které nemohou existovat žádné výjimky, malé či velké! Pokud Harrymu pomůžete opustit Bradavice, *zemře!* Pokud vás pošle na misi, můžete jít, pokud vás požádá, abyste mu něco přinesli, můžete pomoci, ale pokud vás požádá, abyste jeho vlastní osobu propašovali z Bradavic, *musíte odmítnout!* Chápete?“

„Ano, pane řediteli!“ Popravdě to řekli, aniž by se nad tím zamysleli, a pak si navzájem vyměnili nejisté pohledy

–

Ředitelovy jasné modré oči na ně byly fixované. „Ne. Ne bez přemýšlení. Pokud vás Harry požádá, abyste ho dovedli ven, musíte odmítnout, pokud vás požádá, abyste mu vysvětlili cestu, musíte odmítnout. Nežádám vás, abyste mi ho nahlásili, protože vím, že to byste nikdy neudělali. Ale prosím vás, abyste za mnou šli, pokud to bude nezbytné, a já budu chránit jeho kroky. Frede, Georgi, je mi líto, že takto zneužívám vašeho přátelství, ale jde tu o jeho život.“

Oba dva se na delší čas podívali na toho druhého, nekomunikovali, jen si zároveň mysleli ty samé věci.

Podívali se zpátky na Brumbála.

Řekli a zamrazilo je po celém těle, když to vyslovili: „Bellatrix Blacková.“

„Mohu vás ujistit,“ řekl ředitel, „že je to minimálně tak zlé.“

„Dobrá –“

„– chápeme.“

Později, Alastor Moody a Severus Snape:

Když Alastor Moody přišel o oko, vyžádal si služby jednoho nanejvýš vzdělaného Havraspára, Samuela H. Lyalla, kterému Moody nedůvěřoval o něco méně než ostatním, protože Lyalla nenahlásil jako neregistrovaného vlkodlaka, a zaplatil mu, aby sepsal seznam všech známých magických očí a každou známou stopu k tomu, kde by se tak mohly nalézat.

Když Moody onen seznam dostal, ani se neobtěžoval číst většinu, protože hned na vrchu bylo Vanceovo oko, které bylo ještě starší než Bradavice, a momentálně bylo v držení mocného temného kouzelníka, který vládl jakési zapomenuté díře, která nebyla v Británii ani někde jinde, kde by si musel dělat hlavu s dodržováním hloupých pravidel.

Což je příběh o tom, jak Alastor Moody ztratil levé chodidlo a získal Vanceovo oko, a jak utiskované duše Urulatu byli osvobozeny na dobu přibližně dvou týdnů, než se uprázdněného místa chopil jiný temný kouzelník.

Zvážil, jestli by se následně neměl vydat hledat Vanceovo levé chodidlo, ale rozhodl se, že ne, když mu došlo, že *přesně tohle očekávají*.

Teď se Pošuk Moody pomalu otáčel, stále se otáčel, a zkoumal hřbitov v Malém Visánku. To místo vážně mělo být o dost pochmurnější, ale v jasném denním světle

vypadalo jen jako travnatý hřbitůvek s obyčejnými náhrobními kameny, ohraničený zakroucenými řetězy křehkého, jednoduše překonatelného kovu, který mudlové používali místo ochran. (Moody nedokázal pochopit, co si tu mudlové vlastně myslí, jestli jen *předstírají*, že mají ochrany nebo něco takového, a rozhodl se raději neptat, jestli mudlovští zločinci tu přetvářku respektují.)

Moody se ve skutečnosti nemusel otáčet, aby prozkoumal celý hřbitov.

Vanceovo oko vidělo celý svět ve všech úhlech kolem něj bez ohledu na to, jakým směrem bylo natočené.

Ale neexistoval žádný důvod, proč by bývalý Smrtijed jako Severus Snape měl něco takového vědět.

Někteří lidé o Moodym říkali, že je ‚paranoidní‘.

Moody takovým lidem vždycky odpovídal, ať si zkusí přežít sto let boje s temnými kouzelníky, a pak mu něco můžou říkat.

Pošuk Moody si jednou spočítal, jak dlouho mu vlastně trvalo, než dosáhl toho, co považoval za přiměřenou úroveň opatrnosti – zvážil, kolik zkušeností bylo třeba, aby se stal *schopným* a nebyl jen *šťastlivcem* – a pojal podezření, že většina lidí zemřela, než se tohoto stádia dobrala. Moody se s touhle myšlenkou jednou svěřil Lyallovi, který chvíli počítal a přemýšlel, a pak mu řekl, že

typický lovec temných kouzelníků zemře, v průměru, osm a půlkrát, než se mu podaří stát se ‚paranoidním‘. To vysvětlovalo mnohé, tedy ovšem za předpokladu, že Lyall nelhal.

Včera Albus Brumbál sdělil Pošukovi Moodymu, že Pán zla použil nepopsatelnou černou magii, aby přežil smrt svého těla, a teď byl naživu a někde tam venku a pátral po způsobu, jak znovu získat moc a začít novou kouzelnickou válku.

Někdo jiný by mohl reagovat nevěřícně.

„Nechápu, že mi nikdo z vás nikdy neřek’ o tomhlenctom zmrtvýchvstání,“ řekl Pošuk Moody značně kousavě. „Chápete, jak dlouho mi bude trvat zpracovat hrob každého předka všech temných kouzelníků, co jsem kdy zabil, teda těch, kteří byli dost chytrí, aby si udělali viteály? Nezačali jste s tím až u tohohle, že ne?“

„Tady dávky obnovuji každý rok,“ řekl Severus Snape klidně, odstranil víčko u třetího flakónu z *údajných* sedmnácti, a začal nad ním mávat hůlkou. „Zbylé hroby předků, které jsme byli schopni lokalizovat, byly otráveny jen dlouho působícími substancemi, vzhledem k tomu, že někteří z nás mají méně volného času než vy.“

Moody sledoval, jak tekutina vytekla z lahvičky a zmizela, aby se objevila uvnitř kostí, kde kdysi byl morek.

„Ale musíte si myslet, že stojí za námahu dělat se s tou pastí, namísto abyste prostě odstranili kosti.“

„Má *další* cesty, jak se vrátit k životu, pokud by tuhle považoval za zablokovanou,“ řekl Snape suše a otevřel čtvrtý flakón. „A než se zeptáte, musí to být původní hrob, místo někdejšího pohřbu, a kost musí být odstraněna během rituálu a nikoliv dříve. Čili ji nemohl získat už předtím; a také nemá smysl nahrazovat kostru za jinou, třeba za slabšího předka. Všiml by si, že ztratila veškerou sílu.“

„Kdo další ví o téhle pasti?“ chtěl vědět Moody.

„Já. Vy. Ředitel. Nikdo další.“

Moody si odfrkl. „Pch. Řekl Albus Amélii, Bartimeovi a tý McGonagallový a tom rituálu?“

„Ano –“

„Pokud Voldy zjistí, že Albus ví o tom oživujícím rituálu, a že jim to Albus řekl, Voldy si domyslí, že to Albus řekl *mně*, a Voldy ví, že mě by to napadlo.“ Moody znechuceně zavrtěl hlavou. „Jaký jsou ty další způsoby, kterými může Voldy obživit?“

Snapeova ruka se zarazila nad pátou lahví (všechno to bylo zastřené, samozřejmě, celá ta operace byla zastřená, ale to pro Moodyho nic neznamenal, jeho oko celou věc

jen vnímalo jako něco, co se někdo snaží zastříit) a bývalý Smrtijed řekl: „To nepotřebujete vědět.“

„Učíš se, synku,“ řekl Moody souhlasným tónem. „Co je v těch nádobkách?“

Snape otevřel pátou lahvičku, gestem hůlky poslal tekutinu směrem k hrobu a řekl: „V téhle? Mudlovské narkotikum zvané LSD. Včerejší rozhovor mě přiměl myslet na mudlovské věci a LSD mi přišlo jako nejzajímavější řešení, tak jsem si nějaké obstaral. Pokud bude smíchané s oživovacím lektvarem, mám podezření, že jeho účinky budou trvalé.“

„Co to dělá?“ zeptal se Moody.

„Říká se, že jeho účinky jsou nepopsatelné někomu, kdo ho nezkusil,“ protáhl Snape, „a já jej nezkusil.“

Moody souhlasně přikývl zatímco Snape otevřel šestou lahvičku. „A co tahle?“

„Nápoj lásky.“

„*Nápoj lásky?*“ řekl Moody.

„Ne ten běžný druh. Má vyvolat oboustranné pouto s neuvěřitelně sladkou vílou jménem Verdandi, u které ředitel doufá, že bude schopná jej spasit, pokud se skutečně budou milovat.“

„*Gah!*“ řekl Moody. „Ten zatracený sentimentální šašek
–“

„Souhlasím,“ řekl Severus Snape klidně, pozornost soustředěnou na svou práci.

„Řekni mi aspoň, že tam máš nějaký jed z dvoubřítніка.“

„Druhá láhev.“

„Iokanský prášek.“

„Čtrnáctá nebo patnáctá láhev.“

„Bahlovo odrovnání,“ řekl Moody název mimořádně návykového narkotika se zajímavými vedlejšími účinky na lidi se zmijozelskými tendencemi; Moody jednou viděl jak závislý temný kouzelník sklouzl k naprosto směšným věcem jen aby svou oběť donutil dotknout se jistého přenášedla, namísto aby jí prostě hodil očarovaný svrček, až příště bude ve městě; a po celé téhle snaze dotyčný závislák pokračoval a zakouznil *další* přenášecí kouzlo *na to samé přenášedlo*, které, při druhém doteku, oběť dopravilo zpátky do bezpečí. Až do dnešního dne, i když bral tu drogu v potaz, si Moody nedokázal představit, na co tak mohl ten chlápek myslet, když sesílal druhé přenášecí kouzlo.

„Desátá láhev,“ řekl Snape.

„Baziliščí jed,“ navrhl Moody.

„Cože?“ vyštěkl Snape. „Baziliščí jed je posilovací složkou oživovacího lektvaru! Nemluv o tom, že by

rozpustil kosti a všechny další složky! A kde bychom *my* vůbec získali –“

„Uklidni se, synku, jen jsem zkoušel, jestli se ti dá věřit.“

Pošuk Moody pokračoval ve svém (tajně zbytečném) pomalém otáčení, kterým zkoumal hřbitov, a mistr lektvarů pokračoval v polévání.

„Počkej,“ řekl Moody náhle. „Jak vůbec víme, že *tohle* je vážně místo, kde –“

„Protože na tomhle snadno přemístitelném náhrobním kameni stojí Tom Riddle,“ řekl Snape suše. „A já právě vyhrál deset srpců na řediteli, který se vsadil, že vás to napadne před pátou lahví. Tolik k neustálé bdělosti.“

Nastalo ticho.

„Jak dlouho Albusovi trvalo, než si uvědo–“

„Tři roky potom, co jsme se dozvěděli o tom rituálu,“ řekl Snape tónem, který se tak docela nepodobal jeho obvyklému sarkastickému protahování. „Při pohledu zpět vidím, že jsme se s vámi měli poradit dříve.“

Snape otevřel devátý flakón.

„Otrávil jsem všechny ostatní hroby dlouho působícími substancemi,“ poznamenal bývalý Smrtijed. „*Je* možné, že jsme na tom správném hřbitově. Možná, když vyvraždil svoji rodinu, neplánoval natolik dopředu, a hrob samotný přemístit nemohl –“

„To právě místo už dávno nevypadá jako hřbitov,“ řekl Moody prázdně. „Přesunul všechny ostatní hroby sem a na mudly použil paměťová zaklínadla. Ani Bellatrix Blacková o tom nebude nic vědět, dokud rituál nezačne. *Nikdo* neví skutečné místo kromě něho.“

Pokračovali ve své marné práci.

Později, Blaise Zabini:

Zmijozelskou společenskou místnost by bylo možné přesně a výstižně popsat jako remilitarizovanou zónu – ve chvíli, kdy jste prošli portrétem, jste mohli spatřit, že levé strana místnosti v žádném případě nemluví s pravou stranou a naopak. Bylo velmi jasné, a nikomu to nemuselo být vysvětlováno, že možnost nepřidat se ani na jednu stranu tu prostě není.

U stolu v přesném středu místnosti seděl samotný Blaise Zabini a usmíval se, když pracoval na svém domácím úkolu. Měl teď určitou reputaci a mínil si ji udržet.

Později, Dafné Greengrassová a Tracey Davisová:

„Dělalas dneska něco zajímavýho?“ řekla Tracey.

„Ne-e,“ řekla Dafné.

Později, Harry Potter:

Když jste v Bradavicích vystoupali dostatečně vysoko, už jste nepotkávali moc lidí, jen chodby a okna a schodiště a občasný portrét a tu a tam něco zajímavého, jako například bronzovou sochu chlupatého stvoření podobného malému dítěti, které drží zvláštní ploché kopí...

Když jste v Bradavicích vystoupali dostatečně vysoko, už jste nepotkávali moc lidí, což Harrymu vyhovovalo.

Existují horší místa, v kterých jde být uvězněn, pomyslel si Harry. Po pravdě, nedokázal vymyslet jediné lepší místo, kde by měl být uvězněn, než ve starobylém hradu s neustále proměnlivou podobou, což znamenalo, že jste nemohli vyčerpat místa na prozkoumání, místa plná zajímavých lidí a zajímavých knih a neuvěřitelně důležitých vědomostí, mudlovské vědě neznámých.

Pokud by Harrymu nikdo neřekl, že *nesmí* odejít, pravděpodobně by *vyskočil nadšením* nad možností strávit v Bradavicích víc času, intrikařil by, jen aby tu šanci dostal. Bradavice byly doslova *optimální*, možná ne v porovnání se všemi možnými světy, ale na planetě Zemi se rozhodně jednalo o To Nejzábavnější Místo.

Jak to, že mu hrad a jeho pozemky, začaly připadat o tolik menší, o tolik víc omezující, jak to, že zbytek světa

tak nabyl na zajímavosti a důležitosti v okamžiku, kdy se Harry dozvěděl, že nesmí odejít? Strávil tu *měsíce* a během *nich* klaustrofobii necítil.

Víš, co o tomhle říká výzkum, poznamenala jedna jeho část, je to prostě dopad nedostatku, jako tehdy, když jedna země zakázala fosfátové prostředky a lidé, které to předtím v životě nezajímalo, najednou začali dojíždět do sousední země, aby si jich nakoupili hromady, a výzkumy ukázaly, že ty prostředky i hodnotili jako jemnější a efektivnější a dokonce i lépe tekoucí... a pokud dáš dvouletým dětem na výběr mezi jednou obyčejnou hračkou a jinou, která bude chráněná překonatelnou bariérou, budou ignorovat tu první a vyberou si tu za bariérou... prodejci ví, že své produkty mohou snadněji prodat, když zákazníkům řeknou, že už možná nebudou dostupné... všechno tohle bylo v Cialdiniho knížce Vliv, všechno, co teď cítíš, tráva je vždycky zelenější na té straně, na kterou nesmíš.

Pokud by Harrymu nikdo neřekl, že nesmí odejít, pravděpodobně by vyskočil nadšením nad možností zůstat v Bradavicích přes léto...

...ale ne na zbytek svého života.

V tom byl tak trochu ten problém.

Kdo vůbec věděl, že tu stále je nějaký Pán zla Voldemort, kterého by měl porazit?

Kdo věděl, jestli Ten-který-nesmí-být-jmenován stále existuje mimo představivost možná-ne-jen-údajně-šíleného starého kouzelníka?

Voldemortovo tělo bylo nalezeno spálené, nic takového jako duše doopravdy neexistovalo. Jak mohl být lord Voldemort stále naživu? Jak Brumbál *věděl*, že je naživu?

A pokud tu nebyl žádný Pán zla, kterého by Harry mohl porazit, pak byl v Bradavicích uvězněný navěky.

...možná mu bude legálně povoleno utéct, až dokončí sedmý ročník, šest let a čtyři měsíce a tři týdny ode dneška. Pokud se rozličných časových období týkalo, nebylo to zase *tak* dlouho, jen mu to *připadalo* dost dlouho na to, aby se rozpadly protony.

A nešlo *jen* o to.

Nešlo *jen* o Harryho svobodu.

Ředitel Bradavic, nejvyšší divotvorce Starostolce, nejhlavnější hlavoun Mezinárodního sdružení kouzelníků potajmu rozezvučel alarm.

Falešný alarm.

Falešný alarm, který *Harry* spustil.

Nenapadlo tě přeci jednou, řekla ta jeho část, která zdokonalovala jeho schopnosti, *že každá profese má jiný způsob, jak excelovat, že vynikající učitel nebývá také vynikající instalatér; ale všichni mají společné jisté způsoby,*

jak se vyhýbat hlouposti; a že jeden z těch nejdůležitějších způsobů je čelit svým malým omylům, než se promění ve VELKÉ omyly?

...i když, popravdě, tohle už teď vypadalo jako VELKÝ omyl...

Pointa je v tom, řekl jeho vnitřní pozorovatel, že se to horší doslova každou minutou. Takhle z lidí dělají špehy, nejdřív je donutí spáchat menší zločin a tím je pak vydírají, aby spáchali větší zločin, a pak použijí TEN zločin, aby je donutili ještě k horším věcem, a pak už těm vyděračům patří jejich duše.

Nepomyslel sis jednou, že kdyby člověk, kterého vydírají, mohl předpovědět celý ten vývoj, prostě by se rozhodl přijmout tu malou ránu hned v prvním kroku, odhalil by hned svůj první zločin? Nerozhodl jsi se jednou, že bys udělal zrovna tohle, pokud by tě někdo zkoušel vydírat, než abys spácháním něčeho většího skryl menší přestupek? Nevidíš teď tu podobnost, Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi?

Až na to, že nešlo o nic malého, už teď to nebyla žádná maličkost, spousta opravdu mocných lidí bude na Harryho našťvaných, a nejen za ten falešný poplach, ale za osvobození Bellatrix z Azkabanu, a pokud Pán zla opravdu existoval a tedy po něm šel, válka už by mohla být ztracena-

Nemyslíš si, že na ně udělá dojem tvá upřímnost a racionálnost a prozíravost, když tohle zastavíš, než se to zvrátí do něčeho většího?

Harry si to ve skutečnosti *nemyslel* a, po chvílce zamyšlení, ona jeho část, se kterou mluvil, musela přiznat, že to bylo absurdně optimistické.

Nohy jej během toulání přivedly k otevřenému oknu. Harry k němu došel, opřel si ruce o okraj a shlédl dolů na bradavické pozemky z celé té výšky.

Hnědá pro holé stromy, žlutá pro mrtvou trávu, led v barvě ledu pro zamrzlé potoky a zamrzlé říčky... ať už ten „Zapovězený les“ pojmenoval kterýkoli představitel školy, vážně nerozuměl marketingu, to jméno vás o to víc pobízelo, abyste tam šli. Slunce na obloze klesalo, protože Harry teď už strávil v myšlenkách několik hodin, v myšlenkách, které se z většiny stále a stále opakovaly, ale pokaždé s rozhodujícími rozdíly, jako by jeho myšlenky nebloudily v kruhu, ale stoupaly nebo klesaly po spirále.

Stále ještě nedokázal uvěřit, že si vážně prošel *celým* tím dobrodružstvím v Azkabanu – že zrušil svého patrona, než z něj vysál všechnen život, že omráčil bystrozora, že vymyslel, jak skrýt Bellu před mozkomory, že čelil dvanácti mozkomorům a odstrašil je, že vymyslel koště doplněné raketou a jel na něm – že *vším* tím prošel, aniž

by se jednou *jedinkrát* musel povzbudit myšlenkou *Musím tohle udělat... protože... protože jsem Hermioně slíbil, že se vrátím z oběda!* Připadalo mu to jako neodvratně promrhaná příležitost; jako kdyby, když to špatně udělal *tentokrát*, příště už se mu to správně *nepovede*, bez ohledu na to, jaké výzvě bude čelit nebo jaký slib složí. Protože pak to bude dělat jen rozpačitě a rozvážně, aby napravil promrhanou první příležitost, místo toho, aby činil ta hrdinská prohlášení, která by mohl dělat, kdyby si pamatoval svůj slib Hermioně. Jako kdyby ten jeden omyl byl nenapravitelný, dostali jste jen jeden pokus a správně jste to museli udělat napoprvé...

Měl si na ten slib Hermioně vzpomenout, *než* šel do Azkabanu.

Proč že se to vůbec rozhodl udělat?

Má prozatímní hypotéza zní, že jsi hloupý, řekl Mrzimor.

To není užitečná analýza chyb, pomyslel si Harry.

Pokud to chceš trochu podrobněji, řekl Mrzimor, *bradavický učitel obrany řekl ,Hej, vysvobodíme Bellatrix Blackovou z Azkabanu!‘ a ty na ,Ok!‘*

Počkej, TOHLE není fér-

Hej, řekl Mrzimor, *všimnul sis, jak teď, když jsme takhle vysoko, jednotlivý stromy tak nějak splývají a ty fakt vidíš, jak vypadá les?*

Proč to *udělal*...?

Ne díky nějaké kalkulaci možných zisků a ztrát, to určitě ne. Bylo by hrozně trapné, kdyby měl vytáhnout list papíru a začít kalkulovat možné zisky, bál se, že by ho profesor Quirrell přestal respektovat, kdyby řekl ne, nebo příliš váhal pomoci dámě v nesnázích.

Hluboko uvnitř si myslel, že pokud vám záhadný učitel nabídne první misi, první šanci, výzvu k dobrodružství, a vy řeknete ne, pak záhadný učitel znechuceně odejde a vy už nikdy nedostanete šanci být hrdinou...

...jo, tak to bylo. Při pohledu zpět to přesně takhle bylo. Začal si myslet, že jeho život má zápletku, a tohle má být další vývoj, místo toho, aby si myslel že, řekněme, tady je návrh na *osvobození Bellatrix Blackové z Azkabanu*. To byl ten skutečný, původní důvod k jeho rozhodnutí, během toho zlomku vteřiny, kdy ho činil, jeho mozek bezděčně vyhodnotil scénář, ve kterém by řekl „ne“, jako neladící. A když se nad tím jeden zamyslel, tohle nebyl racionální přístup k rozhodování. Postranní motiv profesora Quirrella – získat poslední zbytky Zmijozelových ztracených vědomostí dřív, než Bellatrix zemře a ony budou nevratně ztraceny – se v porovnání s tím zdál působivě rozumný; zisk vyvážený něčím, co se v té době zdálo malým rizikem.

Nebylo fér, prostě nebylo *fér*, že *tohle* se muselo stát, když ztratil kontrolu nad svou racionalitou na nejmenší zlomek vteřiny, na ten zlomek vteřiny, který jeho mozku stačil k rozhodnutí, že se mu mnohem víc zamlouvají argumenty pro „ano“ namísto argumentů pro „ne“ během diskuze, která následovala.

Z takové výšky, že jednotlivé stromy splývaly, hleděl Harry na les.

Harry se *nechtěl* přiznat a na věky si zničit svou pověst a rozzlobit si všechny a být možná někdy později zabit Pánem zla. Raději bude šest let uvězněný v Bradavicích, než aby čelil něčemu takovému. Tak se cítil. A tak mu po pravdě docela pomáhalo, že se mohl soustředit na jeden rozhodující faktor, kterým bylo, že pokud by se přiznal, profesor Quirrell půjde do Azkabanu a tam zemře.

(Zaskočení, pauza, zadrhnutí v Harryho dechu.)

Pokud to pojal *takhle*... no, mohl by i předstírat, že je hrdina a ne jen zbabělec.

Harry zvedl oči od Zapovězeného lesa a pohlédl na jasnou, modrou, zapovězenou oblohu.

Hleděl skrze okenní sklo na tu velkou jasnou žhavou věc, na ty načechrané věci, na záhadnou nekonečnou modř, do které byly usazeny, to podivné nové neznámé místo.

Popravdě... pomohlo to, pomohlo docela dost upnout se na to, že jeho vlastní problémy jsou ničím ve srovnání s pobytem v Azkabanu. Na světě byli lidé, kteří to opravdu měli špatné, a Harry Potter nebyl jedním z nich.

Co udělá ohledně Azkabanu?

Co udělá ohledně kouzelnické Anglie?

...na jaké straně teď je?

Za jasného denního světla všechno, co Albus Brumbál řekl, rozhodně *znělo* mnohem moudřeji než názory profesora Quirrella. Tak lépe a jasněji, tak morálněji a *příhodněji*, že by vlastně bylo hezké, kdyby měl i pravdu. A důležité bylo pamatovat si, že Brumbál věřil věcem, *protože* zněly hezky, zatímco profesor Quirrell byl *příčetný*.

(Zase ten zádrhel v dechu, stávalo se mu to pokaždé, když pomyslel na profesora Quirrella.)

Ale skutečnost, že něco zní hezky, ještě nemusí znamenat, že to musí být *špatně*.

A pokud *příčetnost* profesora Quirrella *měla* nějakou chybu, bylo jí to, že jeho pohled na svět byl *příliš negativní*.

Vážně? zeptala se ta část Harryho, která četla osmnáct miliónů experimentálních výsledků o tom, jak jsou lidé *příliš optimističtí* a sebevědomí. *Profesor Quirrell je příliš pesimistický? Tak pesimistický, že jeho odhady jsou obyčejně horší než realita? Vycpi ho a nabídni ho muzeu, je jedinečný.*

Kdo z vás že to naplánoval perfektní zločin a pak vytvořil prostor na možné problémy a zádrhele, což ti nakonec zachránilo život, jenom pro případ, že by se perfektní zločin nezdařil? Mrk, mrk, jeho jméno nebylo Harry Potter.

Ale „pesimistický“ nebyl správný termín pro profesorův problém – pokud to tedy skutečně byl problém a ne jen důkaz nadřazenosti moudrosti získané ze zkušeností. Harrymu připadalo, že profesor Quirrell všechno neustále interpretuje v nejhorším možném světle. Pokud byste mu podali sklenici z 90 procent plnou, řekl by vám, že ta desetiprocentní prázdná část dokazuje, že na vodě *ve skutečnosti* nikomu nezáleží.

To byla dobrá analogie, když se nad tím Harry tak zamyslel. Ne celá kouzelnická Británie byla jako Azkaban, sklenice byla o dost víc než z půli plná...

Harry hleděl do jasně modré oblohy.

...i když, pokud měl tu analogii sledovat dál, pokud Azkaban existoval, tak to možná dokazovalo, že těch zbývajících 90 procent je tu z jiných důvodů, lidé se snažili *dávat svou laskavost na odiv*, jak to profesor Quirrell vyjádřil. Protože pokud by byli skutečně dobří, pak by Azkaban nevybudovali, vrhli by se na pevnost a strhli by ji... nebo snad ne?

Harry hleděl do jasně modré oblohy. Pokud chcete být racionalistou, pak musíte číst hroznou kopu papírů o chybách v lidské povaze a některé z těch chyb byla nevinná selhání v logice a některé z nich vypadaly o poznání temněji.

Harry hleděl do jasné modři oblohy a přemýšlel o Milgramově experimentu.

Stanley Milgram jej provedl, aby prozkoumal příčiny druhé světové války, aby zkusil pochopit, proč občané Německa poslouchali Hitlera.

Takže provedl experimenty zaměřující se na poslušnost, aby zjistil, jestli Němci byli, z nějakého důvodu, mnohem náchylnější poslouchat škodlivé příkazy autorit.

Nejprve provedl zkušební verzi svého experimentu na Američanech jakožto kontrolní skupině.

A pak se už ani nenamáhal zkoušet to v Německu.

Vybavení na experiment: série 30 vypínačů v horizontální linii, s nápisy začínajícími u ‚15 voltů‘ a končícími u ‚450 voltů,‘ s nápisy pro každou skupinu čtyř vypínačů. První skupina čtyř nesla nápis ‚Lehký šok,‘ šestá ‚extrémně silný šok,‘ sedmá ‚Nebezpečí: vážný šok‘ a poslední dva vypínače byly nadepsány jen ‚XXX‘.

A herec, společník experimentátora, který se ostatním subjektům jevil jenom jako další z nich: někdo, kdo

odpověděl na ten samý inzerát hledající účastníky pro experiment v oblasti učení, a který prohrál (zfalšovanou) loterii a byl připoutaný do židle s elektrodami. Skuteční účastníci experimentu dostali z elektrod slabý šok, aby viděli, že fungují.

Skutečným subjektům bylo řečeno, že se experiment týká účinků trestů na učení a paměť a že součástí testů bude zjistit, zda záleží na tom, jaká osoba stojí za trestem; a že osoba připoutaná k židli se bude snažit zapamatovat si dvojice slov a pokaždé když se ‚student‘ zmýlí, ‚učitel‘ mu způsobí čím dál tím silnější šok.

U 300 voltů se herec přestal pokoušet volat odpovědi a začal kopat do zdi, načež experimentátor vyzval subjekty, aby ne-odpovědi brali jako špatné odpovědi a pokračovali.

U 315 voltů se bušení na zeď opakovalo.

Potom už nebylo slyšet nic.

Pokud subjekt protestoval nebo odmítal zmáčknout tlačítko, nevzrušený experimentátor oblečený v šedém laboratorním plášti řekl: ‚prosím, pokračujte‘, potom: ‚experiment vyžaduje, abyste pokračoval‘, potom: ‚je absolutně nezbytné, abyste pokračoval‘, potom: ‚nemáte žádnou jinou volbu, *musíte* pokračovat‘. Pokud by ani čtvrtá pobídka nezafungovala, experiment by skončil.

Předtím, než experiment uskutečnil, popsal Milgram svůj plán a pak se zeptal čtrnácti pokročilých studentů psychologie, jaké procento subjektů si *oni* myslí, že bude pokračovat až k 450-voltové úrovni, jaké procento subjektů zmáčkne poslední dvě tlačítka označená XXX potom, co jejich oběť přestane reagovat.

Nejpesimističtější odpověď byla 3%.

Ve skutečnosti to bylo 26 z 40.

Lidé se potili, sténali, koktali, nervózně se smáli, kousali si rty, zatínali nehty do kůže. Ale když je experimentátor vyzval, většina z nich pokračovala a spouštěla elektrické šoky, o kterých si mysleli, že jsou bolestivé, nebezpečné a možná i smrtící. Pokračovali až úplně do konce.

Harry ve své mysli slyšel, jak se profesor Quirrell směje, jeho hlas říkal něco ve stylu: *Tedy, pane Pottere, ani já nejsem takhle cynický; vím, že lidé zradí své nejcennější principy pro peníze a moc, ale neuvědomil jsem si, že přísný pohled by také mohl stačit.*

Bylo nebezpečné pokoušet se odvodit si evoluční psychologii, pokud jste nebyli profesionálním evolučním psychologem, ale když Harry četl o Milgramově experimentu, napadlo ho, že podobné situace v pravěku pravděpodobně nastaly mnohokrát a že většina potenciálních předků, která se pokusila odporovat

Autoritám, zemřela. Nebo se přinejmenším ocitli v horší situaci než ti poslušníci. Lidé se *považovali* za dobré a morální, ale když přišlo na věc, v jejich mozku se spustil nějaký spínač a najednou hrdinně odporovat Autoritám bylo mnohem těžší, než si mysleli. Třásli byste se, hlas by se vám zlomil, měli byste strach, byli byste schopní odporovat Autoritám i pak?

V tu chvíli Harry zamrkal, protože jeho mozek si právě spojil Milgramův experiment s tím, co Hermiona udělala během své první hodiny obrany, odmítla ublížit spolužákovi i když jí Autorita řekla, že musí, třásla se a měla strach, ale odmítla. Viděl to na své vlastní oči a až doteď mu to nedocvaklo...

Harry shlédl na rudnoucí horizont, Slunce klesalo níž, obloha se zatahovala a tmavla, a i když většina byla ještě modrá, brzo bude noc. Zlaté a rudé barvy slunce a jeho západu mu připomínaly Fawkese; a Harry chvíli přemýšlel o tom, jak smutné musí být fénixem, volat a křičet a brečet, aniž by si vás někdo všímal.

Ale Fawkes se nikdy nevzdá, kolikrát umře, tolikrát se vždy zrodí znovu, neboť Fawkes je bytostí světla a ohně a zoufalost nad Azkabanem patřila temnotě do stejné míry, jako Azkaban samotný.

Pokud jste dostali sklenici způli prázdnou a způli plnou, pak taková byla realita, taková byla pravda a bylo tomu tak; ale stále jste měli volbu v tom, jak se ohledně toho budete cítit, zda budete zoufat nad poloprázdnou sklenicí nebo se radovat z vody, kterou tu máte.

Milgram vyzkoušel i jiné varianty svého testu.

V osmnáctém experimentu subjekt musel jen zavolat slova testu na oběť připásanou v židli a zaznamenat odpovědi, zatímco někdo jiný mačkal tlačítka. Bylo to to samé zjevné utrpení, to samé zběsilé zmítání následované tichem, ale vy jste tlačítka nemačkali. Jen jste sledovali, co se děje a četli jste otázky osobě, kterou mučili.

37 z 40 subjektů pokračovalo v experimentu až do konce, do 450-voltového konce označeného ‚XXX‘.

A pokud jste byli profesorem Quirrellem, mohli byste ohledně toho být cyničtí.

Ale z 40 subjektů se 3 *odmítli* účastnit až do konce.

Hermiony.

Na světě žili lidé, kteří by na spolužáka nevrhli jednoduchou údernou kletbu ani kdyby jim to učitel obrany přikázal. Lidé, kteří během holokaustu ukrývali Romy a židy a homosexuály a občas za to zaplatili svými životy.

A byli tihle lidé nějakého jiného živočišného druhu než zbytek lidstva? Měli v hlavách nějaké extra vybavení, nějaký kus neuronového systému, kterým nižší smrtelníci nedisponovali? Ale to nebylo pravděpodobné, vzhledem k logice sexuálního rozmnožování, která říkala, že geny pro složitější systém by se neopravitelně smíchaly, pokud by nebyly univerzální.

Ať už byla Hermiona složena z jakýchkoli částí, ty samé části byly někde uvnitř všech ostatních...

...no, to byla hezká myšlenka, ale nebyla *naprosto* pravdivá, existoval jevy jako poškození mozku, lidé mohli ztratit geny a složitý systém mohl přestat fungovat, byli tu sociopati a psychopati, lidé, kteří postrádali vybavení k empatii. Možná, že se tak lord Voldermort narodil nebo možná poznal dobro a stejně si zvolil zlo, na tom v tuhle chvíli už ani v nejmenším nezáleželo. Ale *naprostá většina* populace by měla být schopná naučit se to, co Hermiona a odpůrci holokaustu udělali.

Hodně z lidí, kteří prošli Milgramovým experimentem jako ti, kteří se třásli a potili a nervózně se smáli, a dál pokračovali až k tlačítkům s nápisem ‚XXX‘, se později rozhodlo napsat Milgramovi a poděkovat mu za to, co se o sobě dozvěděli. To byla také část toho příběhu, legenda legendárního experimentu.

Slunce téměř kleslo pod horizont, poslední zlatá špička vykukovala nad dalekými vrcholky stromů.

Harry se něj podíval, na ten poslední kousíček Slunce, jeho brýle by měly být odolné proti UV záření, takže by měl být schopný hledět přímo, aniž by si poškodil oči.

Harry hleděl přímo na něj, na ten maličký zlomek Světla, který nebyl zakryt a zablokován a schován, i pokud to byly jen 3 části z 40, zbylých 37 tam někde bylo. 7,5% sklenice bylo naplněno, což dokazovalo, že lidem na vodě záleží, i když jejich zájem byl až příliš často poražen. Pokud by se lidé skutečně dokázali nestarat, sklenice by byla prázdná. Pokud by všichni uvnitř byli jako Vy-víte-kdo, potajmu vychytrale sobečtí, během holokaustu by neexistoval žádný odpor.

Harry pohlédl na západ slunce, během druhého dne zbytku svého života, a věděl, že změnil stranu.

Protože už v to nedokázal věřit, ne doopravdy, ne potom, co navštívil Azkaban. Nemohl udělat to, pro co by hlasovalo 37 z 40 lidí. Všichni v sobě mohli mít to, co Hermiona, a jednoho dne by se mohli poučit, *ale jednoho dne* nebylo *ted'* a tady, ne dnes, a ne ve skutečnosti. Pokud jste byli na straně těch 3 z 40 lidí, pak jste nebyli na straně politické většiny a profesor Quirrell měl pravdu – kdyby se to stalo, Harry by nesklonil hlavu a nepodřídil se.

Bylo na tom něco příšerně příhodného. Nemohli jste jen tak jít do Azkabanu a nezměnit názor na něco velmi důležitého.

Takže profesor Quirrell má pravdu? řekl Zmijozel. Pomiňme, jestli je dobrý nebo zlý, má pravdu? Jsi pro ně jejich příštím pánem, ať už to vědí nebo ne? Prostě vynecháme tu část se zlem, to je jenom zase jeho cynismus. Ale je teď tvým záměrem vládnout? Musím říct, že tohle znervózňuje i mě.

Myslíš si, že se ti dá svěřit moc? řekl Nebelvír. Copak neexistuje nějaké pravidlo v tom smyslu, že ti, kdo chtějí moc, by ji neměli mít? Možná bychom raději měli udělat vládkyní Hermionu.

Myslíš si, že jsi schopný řídit společnost tak, aby do tří týdnů nepropadla naprostému chaosu? řekl Mrzimor. Představ si, jak hlasitě by máma ječela, kdyby se dozvěděla, že tě zvolili premiérem, a teď se sám sebe zeptej: myslíš si, že by se mýlila?

Po pravdě, řekl Havraspár, musím podotknout, že všechny tyhle politické věci znějí neuvěřitelně nudně. Co kdybychom všechno volení nechali na Dracovi a drželi se vědy? Není to to, co nám doopravdy jde a čemu už se fakt podařilo zlepšit lidské životy?

Zpomalte, pomyslel si Harry ke svým částem, nemusíme rozhodnout všechno hned teď. Můžeme se nad tím zamyslet tak hluboce, jak jen chceme, než dospějeme k řešení.

Poslední část Slunce klesla pod horizont.

Bylo to zvláštní, ten pocit, že tak docela nevíte, kdo jste, na které straně jste, že *jste se doopravdy nerozhodli*, pokud jde o něco tak závažného jako tohle, byl v tom nepovědomý pocit svobody...

A to mu připomnělo, jak profesor Quirrell odpověděl na jeho poslední otázku, což mu připomnělo profesora Quirrella, což mu znovu ztížilo dýchání a začalo ten pálivý pocit v jeho hrdle a znovu vyslalo jeho myšlenky do spirálové smyčky.

Proč byl tak smutný, kdykoli pomyslel na profesora Quirrella? Harry byl zvyklý na to, že zná sám sebe, ale teď nevěděl, proč se cítí tak smutně...

Bylo to, jako by profesora Quirrella navěky ztratil, ztratil ho v Azkabanu, takový pocit to byl. Úplně stejný, jako kdyby byl učitel obrany sněden mozkomory, pozřen prázdnotou.

Ztratit ho! Proč jsem ho ztratil? Protože řekl Avada Kedavra, když pro to existoval naprosto legitimní důvod, i když jsem ho několik hodin nechápal? Proč by se kvůli tomu věci neměly vrátit tam, kde bývaly?

Ale *nešlo* o tu Avadu Kedavru. Ta mohla mít svou roli v nezvratně kolabující struktuře racionalizací a ucukávání a pečlivého nepřemýšlení o jistých věcech. Ale *nešlo* o tu Avadu Kedavru, to nebyla ta znepokojující věc, kterou Harry spatřil.

Co jsem spatřil...?

Harry pohlédl na tmavnoucí oblohu.

Spatřil, jak se profesor Quirrell proměnil v ostříleného zločince, když čelil bystrozorovi, a ta zjevná změna v osobnostech byla přirozená a naprostá.

Jiná žena učitele obrany znala pod jménem ,Jeremy Jaffe‘.

Kolika různými lidmi vlastně jste?

Sám se to neobtěžuji počítat.

Muselo vás to přimět k zamyšlení...

...jestli ,profesor Quirrell‘ nebylo jen další jméno ze seznamu, jen další osoba, do které se *proměnil*, osoba vytvořená pro účely nějakého neodhalitelného cíle.

Harry teď bude vždycky přemýšlet, pokaždé když bude mluvit s profesorem Quirrellem, jestli to není jenom další maska, a jaký motiv za tou maskou je. S každým suchým úsměvem se Harry bude snažit nahlédnout, co za páky jeho rty zvedalo.

To budou ostatní lidé takhle přemýšlet i o mně, pokud příliš zezmijozelovatím? Pokud mi vyjde příliš mnoho tajných plánů, nebudu se už nikdy moci na někoho usmát, aniž by nepřemýšleli, co tím doopravdy myslím?

Možná existoval nějaký způsob, jak navrátit důvěru v povrchní dojmy a znovu umožnit normální lidské vztahy, ale Harry nedokázal přijít na to, co by to mohlo být.

Takhle ztratil profesora Quirrella, ne tu osobu, ale to... to spojení...

Proč to tolik bolelo?

Proč se teď cítil tak osamoceně?

Určitě tu byli i jiní, možná lepší, lidé, se kterými se může přátelit a kterým může věřit. Profesorka McGonagallová, profesor Kratiknot, Hermiona, Draco, nemluvě o mámě a tátovi, nebylo to tak, že by byl opuštěný...

Až na to...

Svírající pocit stiskl Harryho hrdlo, jak to pochopil.

Profesorka McGonagallová, profesor Kratiknot, Hermiona, Draco, všichni občas znali věci, které Harry neznal, ale...

Ale nepřesahovali Harryho v jeho vlastní sféře moci; génius, kterým vládli oni, nebyl jako jeho génius, a jeho génius nebyl jako jejich; mohl na ně nahlížet jako na sobě

rovné, ale nikdy by k nim nemohl *vzhlížet* jako k *nadřazeným*.

Nikdo z nich nebyl, nikdo z nich by nemohl být...

Harryho mentorem...

Tím byl profesor Quirrell.

A toho Harry ztratil.

A způsob, jakým svého prvního mentora ztratí, Harrymu může či nemusí dovolit získat ho někdy nazpět. Možná se jednoho dne dozví všechny skryté cíle profesora Quirrella a nejistota mezi nimi zmizí; ale i pokud mu to připadalo možné, nebylo to zrovna pravděpodobné.

Závan větru za Bradavicemi naklonil opadané stromy, zvlnil jezero, jehož jádro bylo stále nezamrzlé, a zašepotal, když se prohnal za oknem, které shlíželo na šednoucí svět, a Harryho myšlenky se na chvíli zatoulaly.

Znovu se vrátily do jádra, k dalšímu kroku spirály.

Proč nejsem jako ostatní děti mého věku?

Pokud profesorova odpověď byla jen úhybným manévrem, pak byla velmi dobře vypočítaným. Dostatečně hluboká a složitá, uspokojivě plná náznaků skrytých významů, aby posloužila jako past na Havraspára, který by se nenechal zlákat ničím slabším. Nebo možná profesor Quirrell svoji odpověď myslel upřímně. Kdo ví, jaký motiv mohl postrčit páky za těmi ústy?

Řeknu jen tolik, pane Pottere: už jste nitroobráncem a myslím, že nebude trvat dlouho, než se stanete dokonalým nitroobráncem. Pro takové, jako jsme my, identita není to, za co ji mají druzí. Můžeme být kýmkoliv, kým si dovedeme představit být; a pokud vás něco skutečně odlišuje, pane Pottere, je to vaše neobvykle silná představitivost. Dramatik musí obsáhnout svoje postavy, musí být větší než ony, aby je mohl ve své mysli oživit. Pro herce, špióna nebo politika je jeho vlastní průměr limitem, který určuje, kým může předstírat být, limitem výrazu, který může nosit jako masku. Ale pro takové, jako jsme vy i já, platí, že můžeme být kýmkoliv, koho si dokážeme představit – doopravdy a zcela, ne jenom v rozmaru. Dokud jste si sám sebe představoval jako dítě, pane Pottere, byl jste dítětem. Ale jsou tu jiné, větší existence, které dokážete obsáhnout, pokud si to budete přát. Proč že máte takovou volnost a takový rozsah, zatímco jiné děti vašeho věku jsou malé a omezené? Proč si dokážete představit víc a být dospělejší, než by dokázalo třeba dítě dramatika? To nevím, a o své dohady se nemohu podělit. Ale to, co máte, pane Pottere, je svoboda.

Pokud to byla jen improvizace, byla sakra působivá.

A ještě znepokojivější na tom bylo, že si profesor Quirrell neuvědomil, jak znepokojený Harry bude, jak

špatně mu ta řeč bude znít, kolik škody nadělá, pokud jde o jeho důvěru v profesora.

Vždycky by tu měla být jedna skutečná osoba, kterou jste doopravdy byli, v centru všeho...

Harry zíral na nastupující noc, na prohlubující se temnotu.

...nebo ne?

Už byl skoro čas ke spánku, když Hermiona zaslechla roztroušená nadechnutí a vzhlédla od svého výtisku *Krásnohůrky: Historie* aby spatřila postrádaného chlapce, chlapce který té neděle scházel u oběda, jehož nezjevení se u večeře bylo doprovázeno zvěstmi – a ona jim nevěřila, protože byly *naprosto směšné*, ale necítila se úplně jistě – že opustil Bradavice, aby polapil Bellatrix Blackovou.

„*Harry!*“ zaječela, ani si neuvědomila, že s ním mluví poprvé po týdnu, a ani si nevšimla, jak na ni pár dalších studentů hledí, když zaječela přes celou havraspárskou společenskou místnost.

Harryho oči se k ní už zvedly, už šel k ní, takže se zarazila v půlce cesty ze svého křesla –

O chvílku později Harry seděl naproti ní, a odkládal hůlku po seslání tisíců bariéry kolem nich.

(Odporné množství Havraspárů se snažilo nevypadat, jako že je pozorují.)

„Ahoj,“ řekl Harry. Hlas se mu třásl. „Scházela jsi mi. Budeš se mnou teď znovu mluvit?“

Hermiona přikývla, jen přikývla, nenapadalo ji co říct. Také jí Harry scházel, ale docházelo jí, s tak trochu provinilým pocitem, že pro něj to mohlo být mnohem horší.

Ona měla jiné kamarády, Harry... občas ji nepřipadalo fér, že Harry takhle mluvil jenom s ní, takže ona *musela* mluvit s ním; ale Harry se tvářil, jako by se i *jemu* děly nefér věci.

„Co se *dělo*?“ zeptala se. „Kolují tu nejrůznější zvěsti. Někdo říkal, že jsi utekl bojovat s Bellatrix Blackovou, jiní, že jsi se utekl *připojit* k Bellatrix Blackové –“ a ty zvěsti tvrdily, že Hermiona si záležitost s fénixem jen vymyslela, a ona zaječela, že to viděla celé havraspárská společenská místnost, takže pak ta další zvěst tvrdila, že tohle si taky vymyslela, což už byla hloupost na takové úrovni, že z ní byla *naprosto vyjevená*.

„Nemůžu o tom mluvit,“ zašeptal Harry prázdně.
„Nemůžu o spoustě z toho mluvit. Přeju si, abych ti mohl říct všechno,“ hlas se mu zatřásl, „ale nemůžu... no, třeba

pomůže, že s profesorem Quirrellem už na obědy chodit nebudu...“

Na to si Harry položil ruce na obličej, přikryl si oči. Hermiona ucítila, jak se ji ten nejistý pocit rozlehl žaludkem.

„Pláčeš?“ zeptala se Hermiona.

„Jo,“ řekl Harry, jeho hlas zněl trochu sípavě. „Nechci, aby to někdo jiný viděl.“

Nastalo ticho. Hermiona chtěla pomoci, ale nevěděla, co udělat s plačícím klukem a nevěděla, co se děje; cítila, jako by se kolem ní – ne, kolem Harryho – děly obří věci a kdyby věděla, jaké jsou, pravděpodobně by byla vyděšená nebo zpanikařená nebo něco, ale nevěděla nic.

„Udělal profesor Quirrell něco špatného?“ zeptala se nakonec

„To není důvod, proč už s ním nemůžu chodit na obědy,“ řekl Harry, stále tím prostým šeptem, s rukama položenýma přes oči. „To bylo ředitelovo rozhodnutí. Ale jo, profesor Quirrell řekl nějaké věci, kvůli kterým mu teď asi věřím méně...“ Harryho hlas zněl velmi roztřeseně.

„Cítím se teď tak nějak sám.“

Hermiona si položila ruku na tvář, kde se ji včera dotkl fénix. Stále přemýšlela o tom dotyku, pořád dokola, možná

protože chtěla, aby byl důležitý, chtěla, aby pro ni něco znamenal...

„Mohla bych nějak pomoci?“ zeptala se.

„Chci dělat něco normálního,“ řekl Harry zpoza svých dlaní. „Něco úplně normálního pro bradavické prváky. Něco, co by jedenáctiletí a dvanáctiletí jako my měli dělat. Jako třeba hrát Řachavý Petry nebo něco... Ale hádám, že k tomu nemáš karty, ani neznáš pravidla, co?“

„Umm... popravdě *neznám* pravidla...“ řekla Hermiona. „Vím, že vybuchnou.“

„Co takhle Tchoříčci?“ řekl Harry.

„Neznám pravidla a *plivou* na tebe. To jsou *klučičí* hry, Harry!“

Nastalo ticho. Harry si přejel dlaněmi po tvářích, aby je osušil, pak ruce oddálil a podíval se na ni s trochu bezmocným pohledem. „No,“ řekl Harry, „co kouzelníci a čarodějky našeho věku dělají, když si hrajou, no však víš, ty hloupé hry, co mají hrát v našem věku?“

„Skákání panáka?“ řekla Hermiona. „Přeskoč-provaz? Útok jednorožce? *Já* nevím, *já* čtu knížky!“

Harry se začal smát a Hermiona se začala chichotat spolu s ním, i když ani nevěděla proč, ale *bylo* to vtipné.

„Tohle asi docela pomohlo,“ řekl Harry. „Vlastně si myslím, že to pomohlo víc, než by mohlo pomoci hrát

Tchoříky celou hodinu, takže dík, že jsi. A bez ohledu na všechno, nedovolím někomu, aby mi vymazal z paměti všechno, co vím o matematice. To radši zemřu.“

„Cože?“ řekla Hermiona. „Proč – proč bys *někdy* měl chtít udělat něco *takového*?“

Harry vstal od stolu a vrátil obnovený hluk na pozadí, jak jeho zvednutí zrušilo tisící kouzlo. „Jsem docela unavený, takže si půjdu lehnout,“ řekl Harry, jeho hlas teď byl suchý a normální, „mám trochu ztraceného času, co si musím dohnat, ale uvidíme se u snídane a pak u bylinkářství, pokud to tak může být. Nemluvě o tom, že by nebylo fér hodit všechnu mou depresi na tebe. Dobrou, Hermiono.“

„Dobrou noc, Harry,“ řekla s velmi zmateným a poplašeným pocitem. „Hezké sny.“

Harry trochu klopýtl, když to řekla a pak pokračoval ke schodům, které vedly do ložnice prvních.

Harry u hlavy své postele natočil tisící kouzlo až na maximum, tak aby nikoho neprobudil, pokud by zaječel.

Nastavil si budíka, aby ho probudil na snídani (pokud by tou dobou už nebyl vzhůru, pokud by vůbec spal).

Zalezl do postele, položil se-
-ucítil bouli pod svým polštářem.

Harry pohlédl na baldachýn nad svou postelí.

Tiše zasyčel, „Chjo, to si ze mě děláte srandu...“

Trvalo několik vteřin, než Harry dokázal sebrat sílu, aby se posadil v posteli, přetáhl přes sebe a přes polštář peřinu, aby svůj čin skryl před ostatními kluky a seslal slabé *Lumos* a podíval se co je pod polštářem.

Byl tam pergamen a sada hracích karet.

Na pergamenu stálo:

Ptáček mi zašeptal, že Brumbál zamkl dveře od tvé klícky.

Musím přiznat, že při téhle příležitosti by Brumbál mohl mít svůj důvod. Bellatrix Blacková je znovu na svobodě, a to není dobrá novinka pro nikoho dobrého. Pokud bych byl na Brumbálově místě, mohl bych udělat to samé.

Ale jen pro případ... Navzdory svému jménu, Salemský Čarodějnický Ústav v Americe přijímá i chlapce. Jsou to dobří lidé a ochránili by tě i před Brumbálem, pokud bys to potřeboval. Británie je toho názoru, že potřebuješ Brumbálovo svolení k emigraci do kouzelnické Ameriky, ale kouzelnická Amerika nesouhlasí. Takže v případě krajní potřeby opusť bradavickou ochranu a roztrhni v půl srdcového krále z tohoto balíčku karet.

Že by ses k tomu měl uchýlit jen v případě nejvyšší nouze se rozumí samo sebou.

Měj se dobře, Harry Pottere.

– *Santa Claus*

Harry shlédl na balíček karet.

Nemohlo ho to vzít někam jinam, ne hned teď, přenášedla tady nefungovala.

Ale stále se cítil nervózně ohledně možnosti to zvednout, i pokud by to měl jen schovat do své truhly...

Mno, už *zvednul* pergamen, který mohl být stejně snadno očarovanou pastí, pokud tu past měla být.

Ale stejně.

„*Wingardium Leviosa*,“ zašeptal Harry a vznesl balíček karet, aby ho položil vedle svého budíku, který stál na pelesti postele.

A pak se Harry položil zpátky do postele a zavřel oči, aby snil bez ochrany fénixe a splatil svůj dluh.

Probudil se s vyděšeným zalapáním po dechu, ne s jekotem, téhle noci ještě nekřičel, ale jeho peřina kolem něj byla obtočená jak s sebou jeho spící tělo cukalo, když snil, že běží, že se snaží dostat od děr v prostoru, které ho

pronásledovaly skrze kovovou chodbu tlumeně osvětlenou plynovými lampami, nekonečně dlouhou kovovou chodbu tlumeně osvětlenou plynovými lampami, a on *nevěděl*, v tom snu, že dotknout se těch prázdnot by znamenalo, že zemře příšernou smrtí a nechá své stále dýchající tělo za sebou, věděl jen, že musí utíkat a utíkat a utíkat před těmi dírami do světa, které se za ním sunuly—

Harry znovu začal brečet, nešlo o hrůzu z toho honu, šlo o to, že při útěku za ním křičela o pomoc, křičela na něho, aby se vrátil a zachránil ji, pomohl jí, pojídali ji, zemře, a Harry ve snu utekl namísto aby jí pomohl.

„NECHODTE!“ Hlas se ozval jako jekot za kovovými dveřmi. „Ne, ne, ne, nechodte, neberte mi to, ne ne ne –“

Proč by mu Fawkes měl kdy spočinout na rameni? Opustil je. Fawkes by ho měl nesnášet.

Fawkes by měl nesnášet Brumbála. *On* je opustil.

Fawkes by měl nesnášet všechny –

Nebyl vzhůru, nesnil, v té zemi stínů mezi spánkem a bděním byly jeho myšlenky pomotané a zmatené, nechráněné zavedenými trasami myšlenek, kterými se jeho bdělá mysl řídila, těmi opatrnými pravidly a cenzory. V té zemi stínů se jeho mozek probudil natolik, aby přemýšlel, ale něco jiného bylo příliš ospalé než aby to zasahovalo; jeho myšlenky pluly volně a neomezeně,

nesvázány jeho ideály, jeho bdělými představami o věcech, o kterých by neměl přemýšlet. Taková byla volnost jeho snů, když jeho představa o sobě spala. Svoboda opakovat, znovu a znovu, Harryho novou nejhorší noční můru:

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

„Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!“

Vzrostly v něm hněv spolu se sebe-nenávistí, strašlivý vroucí hněv/ledově chladná nenávist ke světu, který jí tohle udělal/k sobě, a ve svém zpola bdělém stavu Harry snil o útěcích, snil o cestách z morálního dilematu, snil, že se vznáší nad rozlehlou trojúhelníkovou hrůzou Azkabanu, a šeptá zařikání jako žádné jiné slabiky co kdy byly na zemi vyřčeny, šepot, který se rozléhal celou oblohou a bylo ho slyšet až na druhém konci světa, a výbuch patronovského ohně se objevil jako jaderný výbuch, který během jediného okamžiku roztrhal všechny mozkomory a rozcupoval kovové zdi Azkabanu, strhl dlouhé chodby a všechna tlumená oranžová světla, a pak si o chvíli později jeho mozek vzpomněl, že tam byli lidi a přepsal tu zpola vysněnou fantazii, aby ukázal, jak se všichni vězni smějí, zatímco v houfech odlétají pryč z hořících trosek Azkabanu, stříbrné světlo během letu vracelo tkáň na jejich končetiny a Harry do svého

polštáře začínal brečet silněji, protože to nemohl udělat, protože nebyl Bůh—

Přísahal na svůj život a na svou magii a na své umění racionalisty, přísahal při všem, co považoval za svaté a při všech svých šťastných vzpomínkách, složil přísahu, takže teď *musí něco udělat, musí něco udělat, MUSÍ NĚCO UDĚLAT* –

Možná to bylo zbytečné.

Možná snažit se poslouchat pravidla bylo zbytečné.

Možná bylo třeba Azkaban prostě spálit.

A on doopravdy přísahal, že to udělá, takže to teď bylo to, co musí udělat.

Prostě udělá cokoli, co bude třeba, aby se zbavil Azkabanu, a to je vše. Pokud kvůli tomu bude třeba vládnout Británii, klidně. Pokud to bude znamenat najít a zašeptat kouzlo, které se rozlehne celým nebem, tak fajn. Důležité je zničit Azkaban.

Na této straně stál, tímto byl, takže tím byla věc vyřešená.

Jeho bdící mysl by požadovala mnohem více detailů než by to přijala jako odpověď, ale ve svém polo-snícím stavu mu to připadalo jako dostatečné předsevzetí, aby nechal svou unavenou mysl znovu usnout a odsnit si svou další noční můru.

Úplně nakonec:

Probudila se, jak se zajíkla hrůzou, kvůli narušení dechu cítila, jako by jí chyběl vzduch, a přesto se její plíce nehýbaly, probudila se s nevyřčeným výkřikem na rtech ale beze slov, žádná slova nevyšla, protože nechápala, co zahlédla, *nedokázala pochopit, co zahlédla*, bylo to příliš velké, než aby to dokázala pojmout, a stále to nabíralo tvar, nedokázala přiřadit slova k tomu neforemnému tvaru a nemohla se toho zbavit, nemohla se toho zbavit a znovu získat neznalost a nevinnost.

„Kolik je hodin?“ zašeptala.

Její zlatý budík posázený drahokamy, překrásný a kouzelný a drahý budík, který jí pan ředitel dal jako dar při příležitosti jejího nástupu v Bradavicích, zašeptal zpět: „Kolem dvou ráno. Jdi zase spát.“

Její prostěradlo bylo propocené, její úbor na spaní byl propocený, a než se pokusila jít zase spát, uchopila vedle polštáře svou hůlku a očistila se. Pokusila se jít zase spát a nakonec uspěla.

Sybilla Trelawneyová znovu usnula.

Konec třetí knihy ze šesti.

Všechny knihy najdete volně ke stažení na adrese <https://archetypal.cz/HPaMR>, volně dostupná je i načtená audiokniha.

Přímé odkazy na čtvrtou knihu:

- [EPUB](#)
- [MOBI \(Kindle\)](#)
- [PDF \(do čtečky\)](#)
- [HTML](#)
- [DOCX \(Word k tisku\)](#)
- [ZIP \(všechny formáty\)](#)

V angličtině je na stránkách <https://HPMOR.com> k dispozici originál v mnoha formátech i načtená audiokniha.

Pro další zajímavé překlady navštivte stránky <https://archetypal.cz> nebo nás sledujte na své oblíbené soc. síti:

<https://facebook.com/Archetypal.cz>

https://twitter.com/archetypal_cz

Jestli se vám tento Harry Potter líbí, dejte o tom vědět nám i lidem kolem sebe – nadšené ohlasy čtenářů jsou tou

nejlepší reklamou (jinou ani nemáme) a pro nás jsou odměnou a motivací. Můžete nám psát do komentářů na stránkách, na sociálních sítích (doporučený hashtag: #HPaMR) nebo třeba emailem – ohlasy@archetypal.cz

Poznámky

[1]

Pozn.překl.: Za převod šifry do češtiny patří velký dík Pavlu Trnkovi!

